

Giới thiệu Tu La Chi Sủng

Đọc truyện Tu La Chi Sủng của tác giả Nhược Thủy Lưu Ly. Tu La từng nói "Giao em cho ai tôi cũng đều lo lắng, bởi vì ... trên đời này người yêu em nhất chắc chắn là tôi!"

"Ngoại trừ em ra, còn ai có thể đảm bảo dưới con thịnh nộ của anh mà không bị anh giết chết? Cho nên anh nhất định chỉ có thể thuộc về em!"

☆☆☆ Đoạn ngắn đặc sắc thứ nhất ☆☆☆

(Em chạy tôi đuổi, âm hồn không tan)

Tóc trên trán bị gió thổi bay, hai mắt Thiên Mị híp lại, hơi nghiêng đầu, tránh thoát công kích không nhìn thấy, hắc hắc cười hai tiếng nói, "Tu La đại nhân, đuổi sát như thế, không phải là anh thích tôi rồi chứ?"

"Muốn chạy trước bỏ đồ xuống!" Thanh âm lạnh băng không chút tình cảm.

Thiên Mị có chút bất ngờ liếc nhìn không khí trước mặt, nhũn mày hỏi, "Anh không muốn bắt tôi sao?"

Ngữ điệu lạnh lùng vẫn đều đều như cũ, "Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ đồ!"

"Ai. . . Không nghĩ tôi còn không quan trọng bằng một món đồ. . ." Lời còn chưa dứt, đã lắc mình xông ra ngoài. Vừa vận nhiệm vụ của cô là trộm đồ, làm sao có thể giao ra chứ?

Cảm giác được phía sau thủy chung là tiếng gió đi theo không xa không gần, trong lòng Thiên Mị không khỏi khẽ nguyên rủa, thực sự là âm hồn không tan, thế nào cũng không bỏ rơi được, hết lần này tới lần khác vị Tu La ngôn tình hiện đại này vẫn cứ duy trì cự ly thích hợp, cũng không ra tay, điều này khiến cô không thể không nghi ngờ, hẳn là đang đùa cô! Mời các bạn cùng đọc truyện để biết kết quả của mối tình éo le này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tụ Hội

Sân bay, hai người đàn ông mặc tây trang đen, cung kính cúi người, "Tiểu thư, hoan nghênh trở về!"

Cô gái hai tay trống không nhìn lướt qua hai người cung kính, đôi mắt phượng lúng liếng, bất tri bất giác mê hoặc con người, chiếc áo phong đơn giản phối cùng quần jean lại không che giấu nổi khí tức mỹ lệ hoặc lộ ra trên người, mái tóc đen gọn sóng dài đến thắt lưng, dưới ánh mặt trời ánh lên tia đỏ, như hòa cùng con người cô mỹ hoặc nhân tâm. Trên cổ tay trắng nõn mảnh khảnh là một chiếc vòng tay lấp lạng nằm đó, vòng ngọc bích lục mơ hồ lóe lên tia huyết sắc, nếu như không chú ý sẽ không phát hiện được.

Thiên Mị mị mắt nhìn ánh mặt trời ngoài sân bay, vang lên bên tai là lời nói của cha khi đó, "Bắc đảo phải nhờ vào con!" Kỳ thực, cô bắt quả chỉ là một công cụ! Nhếch môi cười cười, lười biếng mà lại thần bí. Ai bắt gặp nụ cười xinh đẹp này của cô, phần nhiều đều bị nó mê hoặc, mà chưa từng thấy rõ thâm ý ẩn sau nụ cười ấy.

Xe lái vào một biệt thự sang trọng, ngồi phía sau, Thiên Mị vẫn như cũ nhắm mắt nghỉ ngơi, tựa như hết thảy bên ngoài đều không đủ để khơi gợi hứng thú của cô, cho dù đã rời nhà rất lâu, còn có người thân chờ đợi trong nhà!

"Tiểu thư, đến rồi!"

Cửa xe mở ra, Thiên Mị chậm rãi mở hai mắt, bộ dạng ngái ngủ, khiến vệ sĩ vẫn luôn chuyên nghiệp hơi đỏ mặt, vội vã dời tầm mắt.

Thiên Mị ưu nhã bước từ trong xe ra, trong mắt sớm đã là một mảnh thanh tĩnh, nhếch miệng, đưa tay sờ sờ mặt, có chút tự giễu. Không nghĩ tới gương mặt này vẫn còn có chút giá trị, đáng tiếc lâu như vậy mới thấy lại ánh mặt trời, lãng phí một cách vô ích nhiều năm như vậy!

"Thiên Mị..."

Thư Cẩm ra đón, thân thiết kéo tay Thiên Mị, vừa quan sát cô từ trên xuống dưới, vừa kéo cô vào trong nhà, trong miệng hỏi, "Ồ Mỹ có khỏe không?"

Nơi này là Lam đảo thần bí, không cho người ngoài biết, nhưng Lam đảo cũng không coi là ngăn cách, bởi vì người trên Lam đảo cũng không phải là không ra ngoài, chỉ là ở bên ngoài đều sẽ che giấu thân phận mà thôi.

Thiên Mị khẽ cười nói, "Cũng không tệ lắm!" Đảo mắt nhìn về phía Thiên Nghiêm trên salon, nhàn nhạt gật đầu, "Cha!"

Tầm nhìn rơi vào cô gái bên cạnh Thiên Nghiêm, trong mắt Thiên Mị không khỏi lộ ra một tia hứng thú. Thư Cẩm liền vội vàng giới thiệu, "Đây là em gái của con, Thiên Ngữ, khi con bé mới ra đời con đã đi rồi." Câu này tương đương với thừa lời, Thiên Mị đương nhiên biết cô em gái này là khi cô đi mới ra đời, bất quá chắc hẳn Thư Cẩm nghĩ đến khi cô đi vẫn còn quá nhỏ, cũng không nhớ rõ lắm chuyện hồi bé, cho nên mới nói như vậy.

Thiên Ngữ ôn hòa kêu một tiếng "Chị!", sau đó liền nói thân thể khó chịu, đi lên lầu nghỉ ngơi.

Thư Cẩm có chút lúng túng nói, "Thiên Mị, con đừng để ý, Thiên Ngữ bị mẹ chiều hư rồi!"

Thiên Mị cười cười, am hiểu lòng người nói, "Không có việc gì, quen rồi sẽ tốt thôi!"

Trong lòng Thư Cẩm rất thoải mái, đứa con gái này từ nhỏ đã không ở bên cạnh, bây giờ nhìn thấy nó xuất chúng như thế, trong lòng bà tất nhiên cao hứng.

Lam đảo trước giờ vẫn là chia đôi thiên hạ, Nam đảo Bắc đảo mạnh ai nấy quản, Nam đảo do Tề gia làm chủ. Tề gia hiện thời do Tề Mặc tuổi trẻ tài cao đương nhiệm, không chút thua kém những lão hồ ly kia. Còn Bắc đảo là do Thiên gia làm chủ, trừ Thiên gia ra, còn có ba đại thế gia, Bùi thị, Ngải thị, Tô gia, toàn bộ Bắc đảo do bốn đại gia tộc thống lĩnh.

Thiên gia thân đứng đầu bốn đại gia tộc, Thiên gia tiểu thư trở về, mượn cơ hội này hội tụ một phen là khó tránh khỏi, chủ yếu là muốn để bọn trẻ trao đổi một chút tình cảm, sau này thiên hạ không phải là của người trẻ tuổi sao?

Bóng người trong biệt thự như thoi đưa, phi thường náo nhiệt, dưới ánh đèn mờ ảo, Thiên Mị nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay, nhìn xuyên qua chất lỏng màu đỏ, mọi thứ đều như được phủ lên một lớp sa đỏ tươi, Thiên Mị hài lòng nhếch nhếch môi, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

"Thiên tiểu thư thực sự là tửu lượng tốt!"

Thiên Mị khẽ cười một tiếng, xoay người nhìn về phía người đến, lười biếng hỏi, "Thế nào? Bùi tổng có hứng thú với tôi?" Nói xong đã giơ tay gác lên vai y.

Bùi thị tổng tài Bùi Diễm, ôn nhu trầm ổn, tuấn mỹ bất phàm, là người được chọn làm tám chồng hoàn mỹ trong lòng đông đảo phụ nữ ở Bắc đảo. Lần này tới tham gia tụ hội đều là nhân vật có máu mặt ở Bắc đảo, lần tụ hội này thực chất, nói trắng ra là thân cận, rất nhiều cô gái từ lâu đã chọn trúng Bùi Diễm, cũng tự nhận là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, chỉ có mình mới xứng đôi với người đàn ông như vậy, bây giờ nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một vị Thiên gia tiểu thư đoạt mắt, tất nhiên không cam lòng.

"Thiên Ngữ, chị cậu đẹp thật nha!" Một cô gái ăn vận xinh đẹp vừa cười vừa nói.

Thiên Ngữ hừ lạnh nói, "Tôi không có chị!" Tầm nhìn rơi vào trên người Thiên Mị, đáy mắt lộ ra một tia đồ kị. Ai biết người chị này là như thế nào xuất hiện, ai muốn chứ, cô ước gì cô ta sớm biến đi, vốn dĩ tụ hội như thế này, cô mới là tiêu điểm, nhưng hiện tại, tất cả ánh mắt đều bị cái người được gọi là chị kia đoạt mất!

Bên kia, khoe miệng Bùi Diễm nhếch thành một độ cong ôn nhu, không để ý đến Thiên Mị đùa giỡn, mà vừa cười vừa nói, "Thiên Mị, người em gái kia của cô, hình như rất ghét cô nha!"

Thiên Mị nhú mày, "Bùi tổng là đang cười hà hê sao?"

Bùi Diễm khẽ cười nói, "Tôi cũng không dám!"

Thiên Mị nhìn lướt qua đoàn người, hỏi, "Dinh nhi đâu?"

Bùi Diễm giơ tay bưng hai ly rượu đỏ, đưa một ly cho Thiên Mị, mới cười nói, "Nha đầu kia nói cô quay về trước cũng không nói với cô ấy một tiếng, cho nên trừ phi cô tự mình đi xin lỗi, bằng không cô ấy cả đời cũng không để ý cô!"

Thiên Mị có chút đau đầu day day thái dương, "Nha đầu kia cũng nên trưởng thành rồi!"

Bùi Diễm thờ dãi nói, "Cô ấy đã lớn quá mức rồi!" Trong giọng nói có chút yêu thương.

Nghe vậy, Thiên Mị trầm mặc, một lát sau, mới nhẹ giọng mở miệng, "Có người nói với tôi, nếu như không muốn bị số phận nắm trong tay, thì phải trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến độ có thể không chế vận mệnh trong tay." Tầm nhìn vô tình hay hữu ý rơi vào chiếc vòng nơi cổ tay, dường như nghĩ đến chuyện gì đó buồn cười, ánh mắt lộ ra một nụ cười.

Không khí vốn đang náo nhiệt đột nhiên an tĩnh, Thiên Mị phục hồi lại tinh thần, nhìn về phía cửa ra vào, hai mắt hí lại, Tề Mặc đương gia của Tề gia.

Dường như cảm thấy một ánh mắt không bình thường, Tề Mặc quay đầu nhìn sang, ánh mắt giao nhau. Đôi mắt xanh thẳm thâm thúy như vòng xoáy, tựa hồ như muốn hút người ta vào bên trong, gắt gao khóa trụ Thiên Mị không buông.

Thiên Mị hơi nhếch môi, nâng ly về phía hắn, sau đó như không có chuyện gì xảy ra dời tầm mắt đi nơi khác.

Bùi Diễm thấp giọng nói, “Tề Mặc này không ngờ lại dám cứ thế mà vào Bắc đảo, quả thực có chút can đảm!” Nam đảo Bắc đảo ngoài mặt nhìn vào yên bình, nhưng trên thực tế là thủy hỏa bất dung, hẳn không sợ có đến mà không có về sao?

Tề Mặc chỉ dẫn theo một vệ sĩ, cứ thế mà đến, đối với việc hẳn không mời mà tới, Thiên Nghiêm ngược lại không thể nói gì, chỉ có thể khách sáo bắt chuyện, hiện tại còn chưa phải lúc xé rách mặt.

Đang lúc rảnh rỗi, Thiên Nghiêm thấy Thiên Mị và Bùi Diễm trò chuyện với nhau rất vui vẻ, không khỏi nhú nhú mày. Bùi Diễm chẳng lẽ coi trọng Thiên Mị? Nhưng lại không như mong muốn của ông, mặc dù ông có ý định kết thông gia với Bùi thị, nhưng đối tượng đã chọn lại là Thiên Ngữ, dù sao sau này Thiên Ngữ sẽ là gia chủ của Thiên gia!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Kẻ Trộm To Gan

Có thêm Tề Mặc, không khí náo nhiệt không khỏi trở nên có chút áp lực.

Bề ngoài của Tề Mặc tương đối xuất sắc, ngũ quan thâm thúy, có hơi giống con lai, mắt xanh thẫm như mang theo lực hút, khi ánh mắt giao nhau thì rất khó dời đi. Đôi môi gọi cảm khẽ mím, mang theo một phần lãnh ý, mái tóc rối không quá mất trật tự, cũng không chỉnh tề quá đáng, trên người mang theo hơi thở băng lạnh khiến người ta khó đến gần. Thế nhưng đằng sau hơi thở lạnh băng đó, lại mang theo dự hoặc rõ rệt, hấp dẫn người ta như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Thiên Mị tựa vào một góc salon, nhấp từng ngụm rượu, quan sát người đàn ông giống như đèn pha kia.

Bùi Diễm cũng theo đó quan sát Tề Mặc, đột nhiên thốt ra một câu, "Thiên Mị, tôi nghĩ người đàn ông này xứng với cô đấy!"

Thiên Mị nhàn nhạt liếc mắt nhìn y, Bùi Diễm nhún vai, thành thật cảm miệng.

Những cô gái nhìn chằm chằm Tề Mặc không buông như cô có rất nhiều, nhưng lại là vì Tề Mặc là người Nam đảo, thậm chí có thể nói là đương gia của Nam đảo, ngược lại không ai dám tiến đến bắt chuyện. Đây chính là đánh đồng với phản bội Bắc đảo, ai dám chứ?

Trong ánh mắt của mọi người, Tề Mặc có thể phát hiện ra một ánh mắt không giống của những người khác, bất quá lại không để ý đến. Thiên Nghiêm nhìn như khách khí chiều đãi hẳn, trên thực tế cũng đang suy đoán mục đích chuyến đi lần này của hắn.

Yến hội kết thúc trong bầu không khí có chút quỷ dị, khách nhân tản đi, biệt thự lộ ra vài phần vắng vẻ sau náo nhiệt. Tề Mặc còn chưa rời khỏi, Thiên Nghiêm biết chuyến này nhất định hẳn không phải chỉ đến góp vui mà thôi, thay vì để hắn hành động trong bóng tối, còn không bằng đặt hắn trước mặt cho an toàn. Cho nên ông giữ Tề Mặc lại, còn có Bùi Diễm và người kế thừa tương lai của Tô gia – Tô Hạo cũng bị ông giữ lại làm khách.

Trong thư phòng, về mặt Thiên Nghiêm nghiêm túc phân phó gia tăng bảo vệ, nhất là một số nơi quan trọng, bộ dạng như lâm đại địch. Sau khi phân phó xong, liền mở miệng nói, “Bảo Thiên Mị tới gặp ta.”

“Cốc cốc . . .” Tiếng gõ cửa vang lên, Thiên Nghiêm mở miệng nói, “Vào đi!”

Thiên Mị đẩy cửa mà vào, trực tiếp ngồi xuống ghế salon ở một bên, lười biếng hỏi, "Có việc?"

Sắc mặt Thiên Nghiêm trầm xuống, "Thiên Mị, đây là thái độ gì vậy hả?"

Thiên Mị nhú mày nhìn về phía ông, dưới ánh mắt của cô, trong lòng Thiên Nghiêm cứng lại. Đứa con gái này đã hoàn toàn thay đổi rồi, lúc này Thiên Nghiêm mới cẩn thận quan sát Thiên Mị, cùng là con gái của ông ta, Thiên Ngữ và Thiên Mị kỳ thực mặt mũi có chút tương tự, nhưng lại không có phần nị hoặc kia, lại càng không có phần nguy hiểm được che giấu kia.

Thiên Ngữ nhỏ hơn Thiên Mị bốn tuổi, cũng đã hơn hai mươi rồi, nhưng lại giống như vẫn còn chưa trưởng thành, khiến người ta lo lắng, nhưng giờ đây ông đột nhiên phát hiện ra, cô con gái khiến ông nhìn thấy hy vọng này lại càng khiến người ta lo lắng. Ông vẫn luôn thông qua báo cáo của thuộc hạ mà biết được quá trình trưởng thành của Thiên Mị, cô chẳng bao giờ để ông thất vọng, nhưng hiện tại ông mới ý thức được, Thiên Mị trưởng thành quá nhanh, có phải ông đã hoàn toàn không thể khống chế được cô không?

Không đếm xỉa tới sắc mặt đa dạng của Thiên Nghiêm, Thiên Mị trực tiếp mở miệng nói, “Tề Mặc đã khiến cha bất an rồi!”

Sầu lo trong lòng bị vạch trần trực tiếp như thế này, trên mặt Thiên Nghiêm có chút không nén được giận. Dù sao cùng là đầu lĩnh Nam Bắc đảo, Tề Mặc lại còn là một hậu bối, ông có phần thần hồn nát thần tính thái quá rồi, nhưng ông biết rõ năng lực của Tề Mặc, nếu sơ suất, đến lúc đó hối hận cũng không kịp nữa rồi!

Bất quá hiện tại Thiên Mị đã trở về, đáy lòng ông cũng có vài phần an tâm. Không đợi ông mở miệng, Thiên Mị lại nói tiếp, “Con sẽ chú ý! Không có

việc gì con đi nghỉ trước đây!” Nói xong liền bước về phía cửa.

"Chờ một chút!"

Thiên Mị xoay người nhìn về phía ông, Thiên Nghiêm mở miệng nói, “Ta định kết thông gia cùng Bùi thị.” Tầm mắt rơi vào trên mặt Thiên Mị, thế nhưng cái gì cũng không nhìn ra được.

Bùi Diễm có thể nói là thanh niên có thân phận địa vị nhất trên toàn Bắc đảo, nếu như mượn sức của y, vị trí đứng đầu bốn đại gia tộc của Thiên gia sẽ vẫn vững vàng cai quản, hơn nữa năng lực của Bùi Diễm cũng không tệ, còn có thể hiệp trợ Thiên Ngữ.

Thiên Mị tự nhiên biết Thiên Nghiêm là đang nhắc nhở cô bảo trì khoảng cách với Bùi Diễm, cô cũng sẽ không ngây thơ cho rằng, Thiên Nghiêm thấy cô và Bùi Diễm trò chuyện, có lòng tốt muốn tác hợp cho bọn họ. Thân phận của cô không thể bị nhìn ra, cho tới nay chỉ có Thiên Nghiêm và tâm phúc của Thiên Nghiêm, cũng chính là người đàn ông lúc trước hộ tống cô đến nơi đó biết mà thôi, sự tồn tại của cô chỉ là một công cụ!

Thấy Thiên Mị hiểu rõ ý của ông, Thiên Nghiêm còn nói thêm, “Tô Hạo cũng không tệ!”

Thiên Mị hơi hơi nhếch môi, ông ta đang tội nghiệp cô sao? Lại còn muốn lợi dụng triệt để công cụ là cô đây, ngay cả Tô gia cũng muốn mượn sức sao? Mấy năm nay, những hành động của Thiên Nghiêm, từ lâu cô đã điều tra rõ ràng, ông ta là hạng người gì, đưa con gái không ở bên cạnh là cô đây, so với ai khác cũng đều hiểu rõ hơn!

Thiên Mị gật đầu cười, “Con hiểu rồi!”

Nhìn Thiên Mị rời đi, sắc mặt Thiên Nghiêm hơi trầm xuống, nhất định không thể để cho Thiên Mị rời khỏi bàn tay của ông!

Cửa phòng lần thứ hai bị mở ra, người tiến vào là Thư Cẩm, Thiên Nghiêm nhìn không được nhú nhú mày, không biết cuộc trò chuyện trước đó bị bà nghe được bao nhiêu, Thiên Mị hẳn là phát hiện có người mới đứng chứ!

Thư Cẩm do dự hỏi, “Như thế có được không? Thiên Mị cũng là con gái của chúng ta mà.” Bà chỉ nghe thấy chuyện kết thông gia.

Thiên Nghiêm đứng lên, an ủi, “Yến hội tối nay em cũng thấy rồi đấy, Tô Hạo cũng là một nhân tài, hơn nữa cả đêm cũng không dời tầm mắt khỏi người Thiên Mị.”

Thư Cẩm cau mày thờ dài nói, “Chẳng qua em cảm thấy có chút có lỗi với Thiên Mị, Tô Hạo thì em không biết, đứa bé Bùi Diễm kia em đã gặp qua vài lần, đối với nó em rất hài lòng. Nếu Thiên Ngữ có thể ở bên nó, em cũng an lòng!”

Mặc dù Thiên Mị vừa mới trở về, vẫn chưa ở chung bao lâu, nhưng bà phát hiện Thiên Mị căn bản không cần bà lo lắng. Con bé có năng lực chăm sóc tốt cho bản thân, mà Thiên Ngữ vẫn còn chưa đủ thành thực, bà không thể không lo lắng!

Mặc dù đều là con gái của bà, nhưng Thiên Mị từ nhỏ đã không ở bên cạnh, tự nhiên sẽ lạnh nhạt. Mà Thiên Ngữ vẫn luôn ở bên bà, từ nhỏ bà đã rất cưng chiều đứa con gái này, tất nhiên không nỡ để nó chịu chút đau khổ. Mặc dù bà muốn đối xử công bằng, thời khắc mấu chốt, tâm vẫn không tự chủ được nghiêng về phía Thiên Ngữ.

Ngoài cửa, Thiên Mị nhếch môi cười cười, xoay người rời đi.

Vừa vào cửa phòng, Thiên Mị liền miễn cưỡng cảm thấy một mùi máu tươi, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, trong lòng đã rõ, như không có chuyện gì xảy ra bật đèn, lên giường, đi ngủ, động tác liền mạch lưu loát.

Ai ngờ cô không muốn để ý tới, ngược lại kẻ trộm lại tự mình chui ra.

Tề Mặc ngồi xuống mép giường, nhìn về phía người giống như đang ngủ trên giường, mở miệng nói, “Hòm thuốc.” Lời nói rất đơn giản, khẩu khí lạnh băng, mặc dù bị thương nhưng bộ dạng không chút yếu ớt.

Thiên Mị trở mình, không thèm quan tâm.

Tề Mặc giờ tay kéo nàng dậy, mở miệng lần nữa, “Hòm thuốc.”

Thiên Mị rút cục mở mắt ra nhìn về phía hắn, rút rút khóe miệng, rất bất đắc dĩ hỏi, “Rốt cuộc anh có biết tôi họ gì không hả?” Có phải đầu óc hắn có bệnh không đây? Cô cũng là người của Thiên gia có được không hả? Sau khi dám trộm ở nhà cô, lại còn chạy tới tìm cô hỏi hòm thuốc? !

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Huyết Mạch Bị Đánh Cắp

Tề Mặc nhú nhú mày, đứng dậy tự mình đi tìm, nhìn hần lục chỗ này tìm chỗ kia, Thiên Mị vội vàng nhảy từ trên giường xuống, đẩy hần ngồi xuống giường, mặt đen lại nói, “Tề đương gia, anh có hiểu cái gì gọi là lễ phép không hả?”

Cũng không trông cậy Tề Mặc sẽ trả lời cô, Thiên Mị giơ chân đá về phía cái tủ gỗ xinh xắn bày sát vách. “Cạch” một tiếng, hộc tủ tự động lộ ra, Thiên Mị nhấc hòm thuốc bên trong ra, đi tới bên giường, nặng nề đặt xuống, sau đó bò lên giường, ngồi xồm xuống phía sau Tề Mặc, “roẹt . . .” một tiếng, rất ư thô lỗ xé áo lót của Tề Mặc, sau đó mở hòm thuốc, bắt đầu xử lý vết thương trên lưng hần.

Tề Mặc thành thành thực thực ngồi im, không hó hé tiếng nào, cảnh tượng như vậy, ai thấy cũng sẽ không cho bọn họ là người xa lạ, nhưng trên thực tế bọn họ quả thực là người xa lạ. Thiên Mị mặc dù biết tướng mạo của đương gia Tề gia, nhưng chưa từng gặp trực tiếp, Tề Mặc có thể nói là rất thần bí, rất ít lộ diện, người gặp qua hần chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thiên Mị nhìn vào vết thương có chút kỳ quái kia, hai mắt híp lại, vết thương tuy nhỏ nhưng lại không ngừng rướm máu, khó trách hần kiên trì muốn tìm hòm thuốc như thế.

Nhech khech khoe miệng, mang theo vài phần tà mị, cũng khó trách Thiên Nghiêm bất an như thế, người đàn ông này quả thực không đơn giản, mặc dù nhiều năm qua cô chưa từng xuất hiện một cách danh chánh ngôn thuận, nhưng lại hoạt động mạnh mẽ từ một nơi bí mật gần đó, có một số việc Thiên Nghiêm biết, có một số việc Thiên Nghiêm tuyệt không biết, vết thương như thế này chắc hẳn là đi chỗ đó rồi đây!

Kỳ thực cô cũng đã từng đi qua, khi đó tay cô có chút ngứa ngáy muốn cầm thứ đồ đó chơi một chút, nhưng thứ đồ kia nghe nói là huyết mạch của Bắc đảo, cơ quan lão tổ tông lưu lại không thể khinh thường. Cho dù chỉ còn một bước cuối cùng, nhưng nếu muốn cầm vật đó đi thì phải trả một cái giá rất lớn, không thể miễn trừ.

Rõ ràng Tề Mặc đã giảm thương tổn đến mức thấp nhất, lấy trả giá nhỏ nhất đổi lấy huyết mạch của Bắc đảo, bất quá đối xử với bản thân mình như thế, cô tuyệt đối không ngu như vậy, cho nên khi đó cô cũng chỉ là thưởng thức một phen mà thôi.

Thật vất vả cầm được máu, Thiên Mị lên tiếng hỏi, “Đã đắc thủ?”

“Ừ.”

Thiên Mị đột nhiên có chút buồn cười, rốt cuộc hần có biết, sự tồn tại của cô chính là bảo vệ Bắc đảo, đã kích Nam đảo? Nhoài người về phía trước, gác cằm lên vai hần, nghiêng đầu nhìn sùnn mặt không lộ ra biểu tình gì của hần, phần tử xấu xa trong cơ thể bắt đầu rục rịch, đột nhiên rất muốn thấy hần biến sắc, nhất định rất có ý tứ!

Vết thương đã được băng xong, bàn tay chậm rãi dao động trên vết thương, thuận theo nơi áo lót bị xé ra kia mà chui vào. Đầu ngón tay chậm rãi du ngoạn dọc theo đường nét cơ thể, một cái tay khác vòng qua thắt lưng hần, lẩn mò giữa các khe hở nút áo chui vào, cả người đều dán lên lưng hần.

Tề Mặc đột nhiên xoay người, nắm lấy cánh tay đề cô ngã xuống giường. Thiên Mị ngược mắt nhìn hần, trong mắt là mị hoặc vô tận. Hai người lẳng lẳng đối mắt, bàn tay đề cánh tay cô chậm rãi dọc theo cánh tay trượt xuống cổ tay, sau đó đẩy ra, bên trong rõ ràng là một viên đá đen lớn chừng ngón tay cái. Thiên Mị mặt không đổi sắc giãy tay hần ra, cầm viên đá đen đến trước mặt quan sát một phen, hơi ghét bỏ nói, “Không ngờ lại xấu thế này!”

Thấy Tề Mặc không vội vàng đoạt trở về như dự định, Thiên Mị có chút tò mò nhìn hần hỏi, “Anh cũng không giống như để ý vật này lắm, vậy anh cần gì phải dùng mạng đề đổi chứ?”

Tề Mặc lạnh nhạt nói, “Chỉ là vết thương nhỏ thôi!”

Thiên Mị cũng không hỏi thêm gì nữa, dường như không chút ý thức tới ái muội giữa hai người, lắc lắc viên đá nhỏ trong tay, lười biếng nói, “Là vàng thì phát quang cho tao xem xem!” Bộ dạng xấu như thế này thực khiến người ta khó mà tin được nó là huyết mạch Triều Thiên Châu của Bắc đảo nha.

Dường như để chứng minh cho bản thân, Triều Thiên Châu bị cô lắc lắc, thật đúng là trút đi bề ngoài xấu xí. Vốn là tấm áo khoác xấu xí có màu tựa tựa như màu đen, sau khi áo khoác biến mất, viên đá tằm thường kia đã biến thành hạt châu mượt mà màu trắng ngà, quần sáng trắng ngà lại xen lẫn ánh bảy sắc nham nhật, nhìn qua rất ư xinh đẹp!

Thiên Mị liếc nhìn Tề Mặc, như cười như không hỏi, “Không phải là nó đã nhận chủ rồi chứ?”

Tề Mặc nhú nhú mày, có chút ảo não nói, “Hình như phải!”

Mặc dù trên mặt vẫn không có biểu tình gì, nhưng đáy mắt hần lại là nhàn nhạt ảo não nhìn Thiên Mị hờn hờ, chỉ thấy cô cầm viên Triều Thiên Châu sáng long lanh kia, nằm dưới thân Tề Mặc cười ha ha, không có chút nào khí chất của thực nữ.

“Cốc, cốc . . .”

Tiếng gõ cửa vang lên, nụ cười trên mặt Thiên Mị thu lại, lạnh nhạt nói, “Động tác chậm như vậy, khó trách bị trộm mất!”

Sau đó chỉ thấy cô nhanh chóng đẩy kê trên người ra, nhét hộp thuốc xuống dưới giường, giơ tay cầm nước hoa trên tủ đầu giường xịt vài cái, át đi mùi máu tươi thoang thoảng. Cùng lúc đó, tay kia đã cầm lấy bật lửa đốt một khúc cây nhìn như rễ của một loại thực vật được đặt trên tủ đầu giường. Ánh lửa lập lờ trên đỉnh, khúc cây kia dưới ánh lửa liền lộ ra đường vân xanh thẫm rất đẹp.

Thiên Mị nhảy xuống giường đi mở cửa, vừa nói với Tề Mặc, “Nhanh thôi đi!”

Tề Mặc giờ tay quạt vài cái trước ngọn lửa kia, trong phòng thoáng chốc khỏi mù dày đặc, khiến cho người ta có chút nhìn không rõ.

Cửa phòng mở ra, Thiên Mị nhìn người ngoài cửa nhú mảy, không nghĩ tới Thiên Nghiêm đích thân đến, cũng đúng thời, huyết mạch bị trộm mất, tuyệt không phải chuyện nhỏ!

Thiên Nghiêm nhìn khói mù dày đặc trong phòng cau mày hỏi, “Con đang làm gì đó?” Ông tới là có đại sự, vốn không có ý định tiến vào, hơn nữa hiện giờ lòng ông nóng như lửa đốt, nào có thời gian đi vào?

Tề Mặc an vị trên giường, nhưng người bên ngoài lại hoàn toàn không nhìn thấy, không thể không nói, hai người này đều thật quá to gan!

Thiên Mị lười biếng cười nói, “Con đã biết ý của cha, đây không phải là đang chuẩn bị sao? Không khí rất quan trọng đây cha à!”

Thiên Nghiêm nhú mảy, “Không cần gấp như vậy.” Hơn nữa Tô Hạo kia bộ dạng như bị cô mê hoặc tâm thần, căn bản không cần những thứ vớ vẩn này!

Chuyển hướng nghĩ đến mục đích mình tới đây, Thiên Nghiêm lạnh mặt nói, “Không phải con nói sẽ chú ý sao?”

Thiên Mị hào tâm nhắc nhở, “Cha, con vừa mới về phòng!”

Sắc mặt Thiên Nghiêm vẫn còn khó coi, nhưng giờ cũng không phải lúc truy cứu trách nhiệm, hiện giờ chuyện quan trọng nhất là phải tìm đồ về.

Ông không nghĩ tới Tề Mặc hành động nhanh như vậy, tất cả chuẩn bị của ông căn bản còn chưa phát huy công dụng, càng không nghĩ đến mục tiêu của Tề Mặc là Triều Thiên Châu. Mặc dù nghe nói năng lực của Tề Mặc không kém, nhưng hẳn chỉ dẫn theo một người tới, ông cũng không nghĩ tới hẳn có thể xông vào thánh địa.

Tề Mặc là người đứng đầu Nam đảo, hiện tại Nam Bắc đảo còn chưa thích hợp để xé rách mặt, do đó ông không có chứng cứ, không thể trực tiếp tới cửa khởi binh hỏi tội, hiện tại chuyện đầu tiên cần làm chính là phải giữ lại Tề Mặc, không thể để hắn cứ thế mà rời đi!

Thấy Thiên Nghiêm hỏi lâu không nói lời nào, Thiên Mị miễn cưỡng gấp một cái, hỏi, “Cha, con nghỉ ngơi trước được chưa?”

“Nghỉ ngơi? Bây giờ mảy còn muốn được nghỉ ngơi?” Gân xanh trên thái dương Thiên Nghiêm giật giật, rốt cuộc nó có biết tính nghiêm trọng của chuyện này hay không?

Ai . . . nếu như ông biết đồ vật ông ta tâm tâm niệm niệm nhất định phải tìm trở về hiện tại đang ở trong túi áo Thiên Mị, hơn nữa kẻ trộm kia lại còn đang ngồi đối diện ông ta, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Trị Thương

Thiên Nghiêm đột nhiên phản ứng kịp, hình như ông vẫn chưa nói đã xảy ra chuyện gì, mặc dù bên ngoài ồn ào như vậy, vừa nhìn đã biết xảy ra chuyện, nhưng Thiên Mị khẳng định không biết Triều Thiên Châu bị trộm, cho nên mới có bộ dáng không thêm để ý như thế.

“Con theo ta đến thư phòng!”

Thiên Mị thờ dãi trong lòng, có chút oán giận người trong phòng, đây không phải là kiếm chuyện cho nàng làm sao?

Mặc dù Thiên Nghiêm đã nói chuyện Triều Thiên Châu bị trộm, cũng đã biểu hiện đầy đủ lo lắng cùng phẫn nộ, nhưng Thiên Mị vẫn là bộ dạng không nóng không lạnh, chỉ nói sẽ nhìn chăm chăm Tề Mặc.

Về đến phòng, Tề Mặc đã không còn, Thiên Mị đứng trong phòng một lúc lâu, sau đó mới xoay người đi ra ngoài.

"Cốc cốc..." Tiếng gõ cửa vang lên, sắc mặt Tề Hiền trầm xuống, liếc nhìn Tề Mặc. Mặc dù mới vừa rồi vẫn còn tốt, nhưng lúc này Tề Mặc nhìn qua cũng không quá lạc quan, tuy vẫn không nhìn ra trạng thái suy yếu, nhưng sắc mặt lại dị thường tái nhợt.

Tề Mặc mở mắt ra liếc nhìn cánh cửa kia, gật đầu với Tề Hiền, Tề Hiền có chút do dự, “Thiếu gia . . .” Không thể trách y lo lắng, thiếu gia sau khi đi ra khỏi nơi đó, cũng chưa từng bị thương, hiện tại không ngờ lại bị thương nặng như vậy, nếu như bị Thiên Nghiêm tóm được chứng cứ, hai người bọn họ có khả năng sẽ không còn mạng ra khỏi Bắc đảo!

Tề Mặc dường như lại tuyệt không lo lắng, chỉ lạnh lùng phun ra hai chữ, “Mở cửa.”

Tề Hiền nhíu nhíu mày, đi đến mở cửa, thấy rõ người ngoài cửa, không khỏi ngăn người, thăm dò hỏi, “Thiên đại tiểu thư?”

Thiên Mị không có biểu tình gì liếc y một cái, sau đó đẩy y ra tiến vào, nhìn Tề Mặc nằm trên giường.

Tề Hiền đóng cửa phòng lại, dường như thở phào nhẹ nhõm, mở miệng nói, “Tiểu tiểu thư, thiếu gia người . . .”

Còn chưa nói xong, Tề Mặc liền lạnh giọng cắt đứt, “Cô ấy là Thiên Mị!”

"Cái gì?" Tề Hiền phục hồi lại tinh thần, trong mắt lập tức mang theo phòng bị, đánh giá Thiên Mị. Thấy động tác hơi nhíu mày của cô, từ trong khung lộ ra mỉa mai hoặc khiến y xác định bản thân thật là nhận lầm người!

Trong lòng Tề Hiền có chút ảo não, Thiên tiểu thư này đáng đáp sao lại giống tiểu tiểu thư như đúc thế này? Trước đó ở trên yến hội lúc nhìn thấy cô y đã rất kinh ngạc, nhìn không được hoài nghi tiểu tiểu thư và Thiên tiểu thư có phải là có quan hệ gì hay không, nhưng lúc đó y đã điều tra, tiểu tiểu thư và Thiên gia căn bản không hề có quan hệ.

Cũng không thể trách y nhận lầm người, y vốn đang sốt ruột, Thiên tiểu thư này lại là một bộ dạng trầm mặc, thật sự là giống như đúc tiểu tiểu thư, y còn tưởng rằng tiểu tiểu thư tới tiếp ứng bọn họ!

Ngược lại y đã quên, thiếu gia xuất thủ chưa bao giờ cần người giúp!

Tề Hiền đối với sai lầm của mình rất ư ảo não, trong lòng đang suy nghĩ có cần phải giải quyết Thiên đại tiểu thư này hay không, đột nhiên thấy Thiên Mị giờ tay bắt đầu cởi cúc áo của Tề Mặc, liền vội vàng tiến lên muốn kéo cô ra, lại bị ánh mắt của Tề Mặc ngăn lại.

Tề Mặc liếc nhìn Thiên Mị, lên tiếng, “Cô đã sớm biết sẽ thế này?”

Thiên Mị nhìn vết thương trước ngực và khối tròn màu đen nhô lên tương ứng với miệng vết thương sau lưng hắn, cười nói, “Chỉ là đột nhiên tôi nghĩ không thể xem thường lão tổ tông!” Giờ tay sờ cái khối tròn trịa nhô lên kia, hăng hái bưng bưng nói, “Tron nhãn, sờ vào rất thoải mái, nếu không thì cứ giữ lại đi!”

Tề Mặc liếc cô một cái, thanh âm đều đều nói, “Giữ lại nó không lâu nữa thì cả người tôi đều sẽ biến thành tron nhãn!” Bất quá chờ khi toàn thân hắn tron nhãn, hắn cũng sẽ mất mạng, bởi vì vật kia không ngừng lớn lên, hơn nữa còn là thông qua hấp thụ khí huyết mà lớn!

Tề Hiền kinh ngạc nhìn Tề Mặc, thiếu gia rất ít khi nói nhiều, huống chi là nói chuyện như thế này!

Mà Thiên Mị đã sớm cười cười dựa vào trên người Tề Mặc, đưa tay sờ khuôn mặt không biểu tình có chút tái nhợt của hắn, tà mị nói, “Hóa ra Tề đương gia cũng thật đáng yêu!” Bộ dáng kia giống như là đang trêu ghẹo gái nhà lành.

Đang lúc Tề Hiền bị vây trong mây ngốc, Thiên Mị liền nhích gần thêm chút nữa, cùng Tề Mặc mắt đối mắt, cười híp mắt dụ dỗ, “Nào, nỡ nhân, cười một cái đi!”

Tề Hiền nhìn không được giật giật khoe miệng, nhìn sắc mặt Tề Mặc, lại phát hiện mặt hắn vẫn không chút thay đổi như trước, trong lòng không khỏi bội phục, định lực của thiếu gia thực tốt mà!

Tề Mặc giờ tay bắt lấy tay cô đang đặt trên ngực mình, xem như là chuyện đương nhiên phun ra hai chữ, “Trị thương!”

Thiên Mị nhìn hắc khí nhô lên càng ngày càng đậm, có chút tiếc nuối nói, “Được thôi!” Đảo mắt nhìn về phía Tề Hiền, nhíu mày nói, "Còn đứng ngây ra đó làm gì?"

Tề Hiền mặc dù có chút không tin tưởng cô, nhưng bởi vì tin Tề Mặc, nên cũng miễn miễn cưỡng cưỡng tin Thiên Mị, “Tôi có thể làm gì?”

Thiên Mị nhìn y, mở miệng nói, "Xoay người, đi về phía trước, mở cửa, đi ra ngoài, đóng cửa!" Tề Hiền y theo khẩu lệnh mà hành động, mở cửa ra, sau đó mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, cau mày quay đầu nhìn Tề Mặc, Tề Mặc gật đầu, y mới chiếu theo lời của Thiên Mị, đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Thiên Mị cầm một con dao giải phẫu lắt lư, cười đến rất xán lạn, "Tề đương gia, thật xin lỗi, trong nhà không có thuốc tê." Có quý mới tin lời của nàng, đường đường là Thiên gia, hiện tại trong căn biệt thự này muốn tìm một bác sĩ riêng cũng không có vấn đề gì, làm sao lại có thể không tìm được thuốc tê?

Tề Mặc chỉ gật đầu, ý bảo cô nhanh lên một chút, hắn cũng không muốn tiếp tục dùng máu bản thân đút cho cái thứ này đâu.

Kỳ thực không phải là Thiên Mị cố ý chinh hắn, mà là không thể dùng thuốc tê, vật bên trong kia nếu như bị hôn mê, thật đúng là không thể lấy ra.

Mặt không đổi sắc vạch dấu chéo lên chỗ nhô ra kia, Thiên Mị quơ quơ dao trong tay, nói với Tề Mặc cũng không đổi sắc mặt, “Nhắm mắt lại!”

Tề Mặc nhìn cô một cái, nghe lời nhắm mắt lại, Thiên Mị hình như sợ hắn nhìn lên, vút dao trong tay, giờ tay che hai mắt hắn, sau đó giờ tay trái lên.

Tề Mặc cảm thấy một thứ gì đó lạnh lẽo dán lên vết thương, sau đó nghe thấy âm thanh dụ dỗ của Thiên Mị, “Ngoan nào, mau ra đây, chị cho em ăn kẹo.”

Tề Mặc kéo kéo khoe miệng, không biết có phải là muốn cười hay không, Thiên Mị cũng không chú ý tới. Không như giọng điệu không đứng đắn của

cô, lúc này sắc mặt cô ngưng trọng, mắt không chớp nhìn sinh vật màu đen từng chút từng chút chậm chậm nhô ra ngoài.

Rốt cuộc sinh vật màu đen kia hoàn toàn bị hấp dẫn trời lên, bám vào trên vòng ngọc nơi cổ tay cô, sau đó đột nhiên biến mất, Thiên Mị ghét bỏ nói, “Huyết, càng ngày càng buồn nôn rồi đó, ngay cả thứ ghê tởm thế này cũng ăn!” Vòng ngọc kia dường như kháng nghị, hồng quang lóe lên vài cái, sau đó liền khôi phục diện mạo bích lục như ban đầu.

Có lẽ bởi vì mất máu quá nhiều, miệng vết thương của Tề Mặc vẫn chưa chảy máu, Thiên Mị thu lại tay che trên mắt hấn, lấy hòm thuốc ra, giúp hấn băng bó, sau đó nhìn nhìn băng gạc đã băng trước ngực, lại nhìn một chút băng gạc phía sau, “Thực rất cân đối nha!”

Lúc này, trong thư phòng Thiên Nghiêm, Thiên Ngữ đang kích động nói, “Cha, cha tin con đi, con thực sự thấy chị ta lén lút lút vào phòng của Tề Mặc, chị ta nhất định là câu kết với người Nam đảo. Nhiều năm như vậy cũng không trở về, hiện tại đột nhiên lại quay về, nói không chừng là định trà trộn vào làm nội gián đó cha à!”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cọp Giấy

Triều Thiên Châu bị trộm, Thiên Nghiêm vốn đang cuống cuống, Thiên Ngữ như thế nào cũng không đi, nhất định muốn ông đi qua phòng Tề Mặc nhìn xem, Rốt cuộc Thiên Nghiêm không nhận được nữa, lạnh lùng nói, “Thiên Ngữ! Đi ra ngoài!”

Thiên Ngữ thoáng cái sững sờ, về mặt ủy khuất, “Cha . . . Người tin con . . .”

“Choang ” một tiếng, bình hoa cạnh chân Thiên Ngữ hóa thành những mảnh vụn, về mặt Thiên Nghiêm giận dữ quát, “Cút ra ngoài!”

Thiên Ngữ cắn cắn môi, xoay người chạy ra ngoài. Thiên Nghiêm thở dài, vô lực ngồi xuống, Thiên Ngữ bộ dạng như thế này, làm sao ông có thể yên tâm giao Thiên gia cho nó đây?

Không nghĩ tới động tác của Thiên Mị thật nhanh, xem ra nó cũng ý thức được Triều Thiên Châu bị trộm là chuyện nghiêm trọng cỡ nào. Sợ Thiên Ngữ đi phá hư, Thiên Nghiêm gọi người vào, phân phó nói, “Trông chừng nhị tiểu thư!”

Trong lòng Thiên Ngữ cảm thấy ủy khuất, cũng rất không cam lòng. Cha chưa từng phát cáu với mình lớn như thế, rõ ràng cô tận mắt nhìn thấy, cha lại không tin cô. Án bà kia sau khi quay về, tất cả đều thay đổi, những ánh mắt vốn thuộc về cô đều bị cô ta hấp dẫn, hiện tại ngay cả cha cũng thiên vị cô ta. Cứ tiếp tục thế này, cô khẳng định cô ta sẽ còn cướp đi nhiều thứ bên cạnh cô nữa, cô không cho phép! Cô muốn chứng minh cô không nói dối, Thiên Mị thật là nội gián!

Rón rén muốn tới gần phòng của Tề Mặc, nhưng giữa đường lại bị người ta kéo lại. Nhìn người trước mặt, sắc mặt Thiên Ngữ trầm xuống, quát mắng, “Anh thật to gan, lại dám ngăn cản bản tiểu thư!”

Người nọ mặt không thay đổi nói, “Đây là gia chủ phân phó!”

“Cha?”

“Mời tiểu thư về phòng nghỉ ngơi!”

“Hừ!” Thiên Ngữ biết mình không thể xông qua, đành phải dậm chân, trở về phòng.

Kỳ thực nếu như Thiên Nghiêm không tính toán nhiều như vậy, hiện tại đi qua phòng Tề Mặc, đã có thể bắt tại trận. Đáng tiếc đối với thánh địa, Thiên Nghiêm cũng rất xa lạ, cho nên thấy thánh địa không có một vết máu, thì cho rằng Tề Mặc không bị thương.

Thiên Nghiêm không phải là chưa từng đi vào thánh địa, nhưng khi ông vào thì một phần cơ quan đã đóng trước đó, một phần khác ông đã ghi nhớ trong lòng, cẩn thận một chút tránh đi là được, mà bước cuối cùng kia, tất nhiên ông hoàn toàn không biết. Bởi vì Triều Thiên Châu là huyết mạch của Bắc đảo, hiển nhiên Thiên Nghiêm không dám tùy tiện đụng vào, lại càng không dám cầm đi.

Thiên Mị cũng không cầm đi, nhưng khi đó lúc cô đi vào đã phát hiện một cơ quan, bên trong có một cuốn sách nhỏ được niêm phong rất kín, giải thích cơ quan cuối cùng kia, giải thích đầy đủ nguy hiểm bên trong, căn bản không có phương pháp phá giải, cho nên Triều Thiên Châu là không thể động vào! Chắc hẳn là lão tổ tông đặc biệt lưu lại cuốn sách này để nhắc nhở hậu nhân của mình không nên vọng động Triều Thiên Châu, về phần người ngoài, những cơ quan bên ngoài kia cũng đủ để ứng phó rồi!

Nói đến Tề Mặc còn phải cảm tạ Thiên Mị, nếu như lúc đó Thiên Mị sau khi xem xong, không trả lại quyển sách kia, e rằng hấn sẽ không thể nào ra khỏi thánh địa. Hơn nữa nếu như không có vòng ngọc kia của Thiên Mị, Tề Mặc nhất định không thể cứu được!

Thấy Tề Mặc yên lặng nhìn cô, Thiên Mị nhún mày hỏi, “Sao thế? Sẽ không phải bởi vì tôi cứu anh một mạng, anh định lấy thân báo đáp chứ?” Cô

đương nhiên biết Tề Mặc là đang tìm Huyền.

Tề Mặc không để ý đến lời trêu chọc của cô, nhìn cô nhét trở lại hòm thuốc, mới lên tiếng hỏi, "Sao lại cứu tôi?"

Thiên Mị đi tới bên giường ngồi xuống, giờ tay ôm cổ hắn, cười đến ý vị thâm trường, "Bởi vì anh rất thú vị!"

Tay kia cũng vươn ra, vòng lên cổ hắn, cả người Thiên Mị đều úp sấp trong ngực hắn, cười hỏi, "Thế nào? Tề đương gia dự định báo đáp tôi thế nào?"

Mây kiếm khẽ nhướng, màu xanh thắm trong mắt chợt lóe lên, Thiên Mị còn chưa phục hồi lại tinh thần, sau gáy đã cảm thấy một lực ép, trên môi truyền đến cảm xúc mềm mại có chút lạnh lẽo. Thiên Mị trừng mắt đối mặt với cặp mắt xanh thắm kia, có chút ngây ngốc. Cô không nghĩ tới cái người lạnh như băng này cũng làm ra chuyện như thế, trong lúc nhất thời quả thật đã quên đẩy hắn ra.

Xúc cảm mềm mềm ngưa ngưa trên môi khiến Thiên Mị hơi nheo mắt lại, lóe lên trong mắt tất cả đều là quang mang nguy hiểm. Cô lại không biết đôi mắt phượng cầu người kia, lộ ra thần sắc như vậy, có bao nhiêu mỉa mai hoặc lòng người.

Lực ép sau gáy tăng thêm một chút, hàm răng bị cạy ra, đầu lưỡi mềm mại mang theo một tia cường ngạnh xông vào trong miệng cô, Thiên Mị rũ mi mắt xuống, không đáp lại, cũng không đẩy hắn ra.

Một lúc lâu sau, Tề Mặc buông cô ra, trong mắt mang theo một nụ cười hiểm hoi, trong miệng phun ra hai chữ, "Cảm ơn!"

Thiên Mị nhếch nhếch khóe môi, vươn tay nắm cổ hắn, nhú mồm nói, "Anh cho là một nụ hôn thế này đáng giá? Hay là tính mạng của Tề đương gia vốn không đáng giá?"

Tề Mặc ngược mắt nhìn cô, hỏi, "Muốn lấy thân báo đáp sao?"

Lần thứ hai thoáng cái Thiên Mị ngây ngốc, sau đó thu tay về, nhàn nhạt phun ra bảy chữ, "Xin miễn thứ cho kẻ bất tài!" Không ngờ nhanh như vậy đã mang câu của cô ra dùng, rõ ràng là đang đùa cô mà!

Trong lòng thở dài, mặc dù là một kẻ thú vị, bất quá cũng có chút nguy hiểm rồi, cô có muốn chơi tiếp hay không đây?

Thiên Mị đang lúc suy nghĩ được mất, Tề Mặc lại đột nhiên duỗi tay kéo cô lên giường.

"Làm gì vậy?"

Tề Mặc ấn cô nằm trên giường xong, sau đó vươn tay tắt đèn, điềm nhiên như không phun ra hai chữ, "Đi ngủ!"

Thiên Mị đầu đầy hắc tuyến, "Tề đương gia, tôi không có nghĩa vụ ngủ với anh!"

Muốn đứng dậy, ngang hông lại vát qua một cánh tay, cánh tay hơi siết lại, Thiên Mị trực tiếp bị Tề Mặc kéo vào trong lòng, hai cơ thể dán sát vào nhau, thanh âm đều đều của Tề Mặc vang lên bên tai, "Nếu cô quay về, chỉ sợ sẽ không được nghỉ ngơi!"

Thiên Mị suy nghĩ một chút, vậy cũng đúng! Cô ở trong phòng Tề Mặc, Thiên Nghiêm sẽ cho là cô tấn chức nhìn chằm chằm Tề Mặc, tìm cơ hội đoạt lại Triều Thiên Châu. Nhưng bây giờ cô trở về phòng, Thiên Nghiêm khẳng định sẽ đến tìm cô, nói cho cô biết Triều Thiên Châu quan trọng nhường nào!

Giờ tay sờ sờ mặt, vì làn da non mềm của mình, cô vẫn là không nên quay về nha!

Không chút cố kỵ duỗi tay ôm eo Tề Mặc, Thiên Mị nhú mồm, "Tề đương gia đây là đang quan tâm tôi?"

Tề Mặc không hé răng, khóe miệng Thiên Mị giương lên một độ cong có chút tà ác, giờ tay một cái rồi một cái cời cúc áo của hắn ra, đến khi quần áo bên trong hoàn toàn mở ra.

Thiên Mị vươn hai tay, lướt trên người hắn, xúc cảm dưới tay rất trơn nhẵn, cơ thể rất co dãn, cô có thể cảm thấy sức mạnh ẩn chứa bên trong, Tề Mặc này, là một người rất khó đối phó!

Kỳ thực cô đã sớm biết, có thể xông vào thánh địa, năng lực sẽ không kém hơn cô bao nhiêu!

Đột nhiên cánh tay bên hông siết thật chặt, sau đó cô bị người ta đặt ở dưới thân, cần cổ mang theo hô hấp ấm nóng, còn có chút nhoi nhói. Thiên Mị dừng một chút, sau đó không nhanh không chậm lên tiếng nhắc nhở, "Tề Mặc, đừng quên tôi chính là ân nhân cứu mạng của anh!"

Tề Mặc dùng lực mút vào cần cổ cô một cái, mới mở miệng nói, "Tôi còn tưởng rằng em muốn tôi lấy thân báo đáp." Giọng nói vẫn đều đều, nhưng Thiên Mị dám khẳng định, hắn tuyệt đối là cô ý!

Cô thì, Tề Mặc trưng bộ mặt lạnh cần bản chính là dùng để gạt người!

Trong bóng tối, Tề Mặc nhếch nhếch môi, nằm trở lại, trong lòng đã cho Thiên Mị hai chữ đánh giá, cộp giầy!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Khởi Binh Hối Tội

Yên lặng một hồi, Thiên Mị không cam chịu yên tĩnh mở miệng hỏi, “Tiểu tiểu thư là ai?”

Tề Mặc không mặn không nhạt nói, “Một cô gái!” Theo hẳn, Tề Bảo Bảo là một cô gái, ngoại trừ cái đó ra, không còn gì đặc biệt cả, mặc dù bộ dạng cô rất đẹp!

Đó là tất nhiên, nhìn Thiên Mị là biết, bất quá mặc dù tướng mạo giống nhau, Tề Bảo Bảo lại không họa thủy như Thiên Mị!

Thiên Mị dịch dịch về phía ngực hẳn, bát quái hỏi, “Không phải là tình nhân của anh chứ?”

Tề Mặc vươn tay ôm cô, nhủ mày, "Muốn biết?" Hai người đều không chú ý tới động tác của mình quá mức tự nhiên.

Thiên Mị như gà mổ thóc gặt đầu, sau đó mới nghĩ đến Tề Mặc nhìn không thấy, không khỏi thúc giục, “Nói nghe chút đi, không nghe kể chuyện tôi không ngủ được.” Cô đã quen vì đạt được mục đích mà chế ra đủ loại lý do, mặc kệ có hợp lý hay không.

“VẬY em nói cho tôi biết trước, Huyết là thứ gì?”

Trong bóng tối yên lặng một hồi, sau đó truyền đến thanh âm có chút khinh thường của Thiên Mị, “Không muốn nói thì thôi!”

Một đêm này, biệt thự Thiên gia không có mấy người ngủ ngon.

Sáng sớm tỉnh lại, Thiên Mị nhắm mắt ôm gối ôm trong lòng cọ cọ, nhưng xúc cảm trơn nhẵn cùng cảm giác thường ngày kém nhau rất nhiều, chỉ thấy cô vươn tay sờ lên thứ dán vào gò má trong lòng cô, mơ mơ màng màng hỏi, “Miêu Miêu, lông mày đâu?”

“Miêu Miêu là thứ gì?”

Giọng nói gọi cảm khăn khăn mang theo chút lười biếng khiến Thiên Mị tỉnh táo lại, mở mắt ra thì thấy, mới phát hiện mình như con gấu hai tay hai chân quần trên người Tề Mặc, không khỏi có chút ngáy ngốc nói, “Gối ôm của tôi!” Đó là một chú chó lông trắng to xấp xỉ gần bằng một người trưởng thành, ôm rất thoải mái.

Thiên Mị từ trong lòng Tề Mặc bò ra ngoài, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng giữa hai đầu lông mày hơi hơi nhăn lại, hình như đang bắt đầu chuyện gì đó.

Mặc dù cô không muốn, nhưng bị đưa đến chỗ đó, vì mạng sống, cô cũng chỉ có thể lúc nào cũng cẩn thận cảnh giác, ai cũng không thể tin, ai cũng không thể không đề phòng, bởi vì ở nơi đó, mỗi người sau một khắc đều có khả năng trở thành kẻ địch của bản thân, ngoại trừ thời gian ở chung với người kia, cô chưa từng có thời khắc chân chính hoàn toàn buông lỏng cảnh giác. Đó đã là một loại bản năng, nhưng hiện tại không ngờ cô lại có thể ở trong lòng một người đàn ông có thể xem là kẻ địch ngủ say như chết!

Chẳng lẽ cô cảm thấy cuộc sống quá nhàm chán, cho nên muốn xem xem quá trình chết kia chơi có vui không?

Tề Mặc không chú ý đến sắc mặt của cô, đứng dậy cầm khăn lông bước vào phòng tắm, Thiên Mị đột nhiên quay đầu lại nói, “Vết thương không thể dính nước!”

Nói xong mới phản ứng được, chuyện này mắc mớ gì đến cô? Liếc mắt, giờ tay cào cào mái tóc xoắn có chút rối của mình, sau đó cũng không quay đầu lại ra khỏi phòng, không chú ý tới tiếng nước vừa vang lên trong phòng tắm đã ngừng lại.

Thiên Mị đang muốn trở về phòng mình, lại gặp Bùi Diễm. Chỉ thấy Bùi Diễm có chút kinh ngạc nhìn cô, khiến cô có chút khó hiểu, “Gì thế?”

Bùi Diễm rốt cục cũng phục hồi lại tinh thần, ái muội hỏi, “Sáng dậy cô không soi gương sao?”

Thiên Mị giờ tay chỉ cửa phòng phía sau y, miễn cưỡng nói, “Đang muốn soi đây!”

Bùi Diễm gật đầu, né ra, giờ tay làm tư thế mời, động tác ưu nhã, biểu tình trên mặt lại có chút bát quái, “Mời cô! Nhất định nhớ phải soi kỹ nha!”

Thiên Mị cau mày liếc y một cái, không rõ y đang giờ trò quỷ gì, mặc dù biết trong nội tâm Bùi Diễm cùng nho nhã lễ độ thường ngày có một khoảng cách, nhưng đáng về bát quái thế này thật đúng là hiếm thấy!

Thiên Mị cũng lười để ý tới y, chuyện Triều Thiên Châu quá mức nghiêm trọng, Thiên Nghiêm khẳng định sẽ còn đến tìm cô. Vừa suy nghĩ, vừa bước vào, đến khi cô nhìn thấy mình trong gương, mới biết được biểu tình vừa ái muội lại vừa bát quái của Bùi Diễm từ đâu mà có, những vết hồng hồng trên cổ cô kia chính là những dấu hôn nha!

Thấy vết tích mập mờ như vậy, cho dù ai cũng sẽ cảm thấy tối qua nhất định đã rất đặc sắc!

Trong lòng Thiên Mị lời Tề Mặc ra mắng chửi một phen, sau đó mở tủ quần áo, thử dài. Mặc dù có điều hòa, nhưng thời tiết này mà mặc áo cao cổ có phải quá quái dị rồi không?

Cuối cùng vẫn là giờ tay lấy một chiếc áo phong rộng rãi, như thế này vừa vặn để Thiên Nghiêm biết cô vì Triều Thiên Châu thực đúng là tận tâm tận lực rồi!

Trong phòng khách, gia chủ bốn đại gia tộc tụ cùng một chỗ, sắc mặt rất khó coi, tất nhiên là vì chuyện của Triều Thiên Châu!

Triều Thiên Châu bị trộm mất, tối hôm qua cả căn biệt thự ồn ào huyên náo, Bùi Diễm và Tô Hạo vừa lúc được Nghiêm giữ lại, chuyện này cho dù Thiên Nghiêm muốn giấu diếm cũng không có khả năng rồi.

Thiên Nghiêm lúc này đang hối hận muốn chết, sớm biết thế này thì không nên giữ lại Bùi Diễm cùng Tô Hạo. Chuyện kết thông gia cũng không cấp bách tại thời điểm này, giờ thì hay rồi, Triều Thiên Châu bị trộm mất, ông vốn lo lắng đến hóc hác, ba nhà còn lại còn muốn khởi binh hỏi tội ông, chỉ nói toàn những lời châm chọc, cũng không thấy ai nói muốn giúp ông!

Mặc dù nói Bắc đảo do bốn đại gia tộc cùng chung cai quản, nhưng suy cho cùng Thiên gia vẫn hơn những gia tộc khác một chút, quyền quyết định cũng lớn hơn nhiều. Vị trí hàng đầu này, ba nhà khác đều muốn, hiện tại bất được nhượng điểm của Thiên Nghiêm, tất nhiên là tận sức cố gắng chen ép kiểu ngạo của ông rồi!

Bùi thị từ lâu đã do Bùi Diễm tiếp quản, tất cả mọi chuyện y đều có thể tự mình quyết định, mà đương gia Ngải thị hiện giờ là Ngải Việt, Tô gia là Tô Tần – cha của Tô Hạo. Mặc dù Tô Tần có ý định giao Tô gia cho Tô Hạo, nhưng trình độ Tô Hạo vẫn còn kém một chút, cho nên hiện tại vẫn là ông ta giữ ghế đương gia.

Tô Tần trầm mặt nói, “Thiên Nghiêm, Triều Thiên Châu vẫn do Thiên gia ông bảo quản, ba nhà chúng tôi không có bất cứ dị nghị nào, nhưng chuyện của Triều Thiên Châu liên quan đến toàn bộ Bắc đảo, bây giờ bị trộm mất, có phải ông cũng nên cho chúng tôi một lời giải thích không?”

Ngải Việt hừ lạnh nói, “Trước kia chúng tôi muốn liếc mắt nhìn Triều Thiên Châu, ông hết lần này đến lần khác đều từ chối, hiện tại sao lại dễ dàng bị người ta trộm mất chứ, chẳng lẽ là tự trông coi rồi tự trộm luôn?”

Sắc mặt Thiên Nghiêm rất khó coi, “Ngải Việt, nói thì phải có chừng mực!” Trả lời ông là một tiếng hừ lạnh của Ngải Việt.

Ba người tranh cãi đến không thể dứt ra được, ngược lại Bùi Diễm vẫn bất động thanh sắc, chờ khi ba người đều đỏ mặt tía tai, mới ôn hòa mở miệng nói, “Ba chú đừng nóng giận, chúng ta ở đây nội chiến không phải vừa lúc hợp ý kẻ kia sao? Bây giờ chuyện đầu tiên cần làm chính là tìm được Triều Thiên Châu, sau đó lại khởi binh hỏi tội cũng không muộn!”

Chuyện liên quan đến toàn bộ Bắc đảo cùng tồn vong của gia tộc mình không thoát khỏi quan hệ, mọi người cũng đều biết hiện tại chuyện quan trọng nhất là chuyện gì, rốt cục không tranh cãi nữa, mà là thảo luận chuyện tìm về Triều Thiên Châu!

Rốt cục cũng tổng tiến được Ngải Việt và Tô Tần, Bùi Diễm cùng Tô Hạo lại không có ý định rời đi, Thiên Nghiêm cũng không có lý do đuổi người, hơn nữa người ta lại còn có lý do hợp lý, ở lại hỗ trợ!

Mục đích Bùi Diễm ở lại Thiên Nghiêm không biết, nhưng ông biết Tô Hạo là vì Thiên Mị.

Mặc dù cấp bách, nhưng Thiên Nghiêm đầu sao cũng đã làm gia chủ nhiều năm rồi, vẫn còn biết che giấu tâm tình, chỉ ít khi ông thấy Tề Mặc vẫn có thể bày ra mặt cười.

Hiện giờ Bắc đảo đã phong tỏa nghiêm mật, Thiên gia càng tăng thêm không ít bảo vệ, giống như hộp sắt, tuyệt đối một giọt nước cũng không lọt. Thiên Nghiêm tin Triều Thiên Châu nhất định còn ở trên Bắc đảo, cho dù Tề Mặc có người tiếp ứng, tốc độ cũng tuyệt không nhanh đến nổi ra khỏi Bắc đảo.

Cho dù hiện tại Triều Thiên Châu không còn ở trong tay Tề Mặc, chỉ cần gia chủ Tề gia Tề Mặc này vẫn còn trong tay ông, ông cũng không tin người của Nam đảo dám không ngoan ngoãn dâng trả lại Triều Thiên Châu!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tôi Đói Bụng

Bất quá khiến ông cảm thấy kỳ quái chính là, Tề Mặc một chút ý tứ muốn rời đi cũng không có, ông cũng có chút hoài nghi, chẳng lẽ Triều Thiên Châu không phải hấn trộm?

Thiên Mị bị Thiên Nghiêm gọi vào thư phòng, Thiên Nghiêm tức giận đè nén sốt ruột trong lòng, trầm mặt hỏi, “Con tra được cái gì rồi?” Đối với đầu

vết ái muội trên cổ Thiên Mị thì làm như không thấy.

Trong lòng ông kỳ thực cũng không ôm hy vọng quá lớn, dù sao Tề Mặc đặc biệt tới Bắc đảo lấy trộm Triều Thiên Châu, nhất định là đã chuẩn bị chu đáo. Nhưng ông cũng biết năng lực của Thiên Mị, không khỏi thầm có chút hy vọng.

Thiên Mị ngồi xuống ghế salon trước bàn đọc sách, mặt không đổi sắc nói, “Con đã lục soát rồi, trong phòng Tề Mặc không có!” Trong phòng Tề Mặc đương nhiên không có, Triều Thiên Châu từ lâu đã ở trên người cô rồi!

Thiên Nghiêm mặc dù có chút thất vọng, nhưng rất nhanh đề xuống tâm tình trong lòng, trầm ngâm nói, “Con chó tiếp cận Tề Mặc, âm thầm điều tra là được rồi, cha và Tô Hạo đã tiếp xúc với nhau, tốt nhất là sớm định hôn sự này đi!”

Mặc dù Triều Thiên Châu quan trọng, nhưng ông cũng không thể quên uy hiếp của ba gia tộc khác. Nếu như lúc này ba gia tộc kia gắn bó với nhau, bắt lấy nhược điểm của ông không buông, thực đúng là có chút phiền phức. Mặc dù Thiên gia đứng đầu bốn đại gia tộc, nhưng nếu đồng thời đối phó ba đại gia tộc, còn phải tìm Triều Thiên Châu căn bản là không có khả năng. Hiện tại không thể để cho ba gia tộc kia liên hợp, cho nên ông mới muốn để Thiên Mị mau chóng quyết định hôn sự với Tô Hạo.

Mặc dù Tô gia xếp cuối trong bốn đại gia tộc, nhưng nếu như kết thông gia với Tô gia, Bùi thị và Ngải thị nhất định không dám hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa ông dự định nhanh hết mức có thể xúc tiến hôn sự của Thiên Ngừ cùng Bùi Diễm, dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn, hiện tại loại tình huống này, tất nhiên là càng sớm càng tốt!

Thiên Mị gật đầu bày tỏ đã rõ, không chút dị nghị. Thiên Nghiêm nhìn cô rồi đi lại nhiu mày, năng lực của Thiên Mị ông biết, năng lực của Thiên Ngừ ông cũng biết, hiện tại có ông ở đây, còn có thể không chế Thiên Mị, nếu như sau này Thiên Ngừ trông coi cái nhà này, chỉ sợ . . .

Kỳ thực trong lòng ông cũng có tiếc nuối, năng lực của Thiên Mị quả thực đủ để trở thành người thủ hộ Bắc đảo, nhưng năng lực của Thiên Ngừ muốn trở thành gia chủ Thiên gia lại có chút miễn cưỡng.

Bắc đảo tuyệt không phải do Thiên gia thống trị, mà là bốn đại gia tộc cùng chung cai quản. Người thủ hộ Bắc đảo không nhất định phải là người của Thiên gia, nhưng Thiên Nghiêm lại không cho phép người này là người của ba gia tộc còn lại. Người này mặc dù ẩn trong bóng tối, nhưng lại quan hệ trọng đại, một khi người này trở thành người của ba đại gia tộc, vậy thì địa vị của Thiên gia tràn ngập nguy cơ rồi!

Vai trò người thủ hộ này vốn đã tồn tại từ xưa đến nay, từ lúc Nam Bắc đảo còn chưa phân chia thì đã có rồi, chẳng qua là hiện tại Nam Bắc đảo do những người khác nhau chia nhau thống trị, cũng đều tự có người thủ hộ riêng.

Đối với Bắc đảo mà nói, kỳ thực ba gia chủ còn lại cũng đều hy vọng người này là người trong gia tộc của mình mà ra, cũng ra sức thực hiện, cho nên đã tiến hành từ rất sớm, khi huấn luyện thì không chỉ là người của Thiên gia.

Bốn đại gia tộc đều từ trong gia tộc tuyển ra người xuất sắc tiến cử đến trụ sở huấn luyện, đương nhiên số tuổi có hạn chế, phải là dưới sáu tuổi. Lúc Thiên Mị đi vừa vận bốn tuổi.

Để công bằng, ở nơi đó những đứa trẻ đều không có thân phận, bởi vì sau này đều là hoạt động ngầm, do đó nhất định cũng phải che giấu diện mạo của bản thân, mãi cho đến lúc rời khỏi nơi đó. Hằng năm số trẻ em bị đưa đến đó không ít, cuối cùng đi ra ngoài lại không nhiều lắm, mỗi cuối năm có một lần khảo hạch, có tên trong danh sách mười tên đứng đầu thì không cần tham gia khảo hạch năm sau, có thể bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ rồi, mãi cho đến khi người huấn luyện cho là đã có thể tốt nghiệp, mới có thể hoàn toàn rời khỏi nơi đó.

Việc này nói ra có chút không công bằng, bởi vì khảo hạch cuối năm là không phân tuổi tác lớn nhỏ, cũng không quan thời gian đến trụ sở huấn luyện dài hay ngắn, cho nên những đứa trẻ nhỏ tuổi, đến nơi này trẻ rất thiệt thòi, bất quá việc này mọi người đều đã trải qua, nhìn qua lại rất công bằng. Nhưng khảo hạch cuối năm tuyệt không phải là điểm kết thúc, rất nhiều trẻ em đều bị chết trong khảo hạch trước đó, quả thực giống như là đang tàn hại những sinh mệnh yếu ớt, nhưng uy hiếp như thế lại có thể kích thích ra tiềm năng của trẻ em, mà những đứa bé đối diện với tử vong không thể kích thích ra tiềm năng, cũng không cần phải sống nữa rồi, cho nên năm đầu tiên vào đó điều quan trọng nhất chính là bảo toàn sinh mệnh!

Có thể sống được ở nơi đó đều là người ưu tú, những người tốt nghiệp sẽ được bổ nhiệm vào một số chức vụ quan trọng, đương nhiên đều là hoạt động ngầm, tỷ như trở thành huấn luyện viên ở đó, v. v. . . , còn chân chính có thể trở thành người thủ hộ Bắc đảo chỉ có một. Muốn trở thành người thủ hộ, không riêng gì phải thông qua khảo hạch cuối năm, còn đòi hỏi trong thời gian tiếp nhận nhiệm vụ mỗi năm, nhiệm vụ phải là tối đa, nhưng tuyệt đối không thể thất thủ dù chỉ một lần. Trừ điều này ra, còn phải đánh bại toàn bộ huấn luyện viên, như vậy mới có thể trở thành ứng cử viên.

Ứng cử viên mới có tư cách tiến vào rừng rậm được gọi là Quỷ Vực, chỉ cần có thể còn sống đi ra thì có thể trở thành người thủ hộ Bắc đảo.

Muốn chọn ra người thủ hộ là chuyện rất khó khăn, rất nhiều ứng cử viên được xem trọng thông thường sau khi tiến vào Quỷ Vực đều không thể trở ra, cho nên trước khi Thiên Mị trở thành người thủ hộ, vị trí này đã bị bỏ trống gần 20 năm rồi.

Mặc dù huấn luyện đều rất công bằng, huấn luyện viên cũng là người trong cả bốn đại gia tộc, ba gia tộc khác cũng không tìm được lý do để nói, nhưng vị trí thủ hộ này lúc nào cũng vừa vận rơi xuống người nhà Thiên gia, khiến người ta không nhận được hoài nghi Thiên gia có phải đã động tay động chân vào không. Nhưng chỉ dựa vào người được chọn có thể ra khỏi Quỷ Vực, bọn họ đã không thể tìm được khuyết điểm gì, bởi vì chỉ riêng điểm này là không thể làm giả, chỉ có thể suy nghĩ có phải năng lực của người Thiên gia tương đối mạnh hay không mà thôi.

Ba gia tộc khác mặc dù biết người thủ hộ là người Thiên gia, nhưng lại không biết chính xác là ai. Đây là quy củ, từ trước đến nay ngoại trừ người thủ hộ ra, thân phận này cũng chỉ có một mình gia chủ đương gia là biết.

Kỳ thực trụ sở huấn luyện kia ngoại trừ huấn luyện một số người hoạt động ngầm, còn có một số người được gia tộc huấn luyện, đương nhiên là tách biệt nhau. Bởi vì đều là người của bốn đại gia tộc, trong lòng của mọi người cũng đều hiểu rõ, không có gì phải che giấu, huống chi người được chọn đến nơi này tiếp nhận huấn luyện của gia tộc, đều có triển vọng tiếp nhận chức vị gia chủ, cho dù sau này không trở thành gia chủ, cũng sẽ trở thành nhận vật quan trọng trong gia tộc, những chuyện này sớm muộn gì người ta cũng biết thôi!

Hơn nữa những người được định trước sẽ hoạt động ngầm cũng không ai có thể thấy được diện mạo!

Bùi Diễm, còn có Đinh Nhi, Thiên Mị đều là quen biết nhau ở đó, lúc đó cô cũng đã nhận nhiệm vụ đầu tiên rồi!

Khi đó năm học đầu tiên của Thiên Mị là bảo toàn sinh mệnh đã xong, tuy lúc khảo hạch bị trọng thương, nhưng cũng đã nhặt lại được một mạng, năm thứ hai thì lọt vào mười tên hàng đầu, có điều vừa vặn là tên thứ mười, nhưng nói chung cũng đã có thể tiếp nhận nhiệm vụ.

Lúc ấy còn hù dọa không ít người, khi đó Thiên Mị bất quá chỉ mới sáu tuổi, có thể không dọa người sao? Phải biết rằng chín tên phía trước nhỏ nhất cũng là mười tám tuổi, chỉ ít cũng đã được huấn luyện mười hai năm rồi.

Cho nên nói khảo hạch hằng năm kỳ thực là một chuyện rất tàn nhẫn, ngấm lại nếu như một đứa trẻ vừa mới tiến vào gặp phải người đã huấn luyện mười hai năm, như vậy sẽ còn mạng sao?

Những huấn luyện viên sẽ không quan tâm đã chết bao nhiêu người, mỗi ngày đều có người chết, bọn họ sớm đã quen rồi. Trừ phi đứa trẻ kia dị thường xuất sắc đến nỗi khiến bọn họ yêu thích, có lẽ sẽ hơi hơi chú ý một chút, sẽ không để đứa trẻ kia vì vận khí không tốt mà toi mạng!

Kỳ thực Thiên Mị sở dĩ liều mạng như thế, khi sáu tuổi đã tiếp nhận nhiệm vụ, bất quá chỉ là muốn mau chóng ra khỏi nơi đó, mới có cơ hội đi tìm người kia.

Người kia. . .

Khi Thiên Mặc đi ngang qua, thì thấy Thiên Mị tựa ở cửa phòng ngây ngốc ngẩn người, hoàn toàn thu liễm khí tức mị hoặc lộ liễu bình thường, nhìn qua có chút u ám, không khỏi đi tới, há mồm phun ra ba chữ, "Tôi đói bụng!"

"Hà?" Thiên Mị ngây ngốc ngẩn đầu nhìn về phía hắn, ngây ngốc lặp lại ba chữ kia, "Tôi đói bụng. . . Tôi đói bụng. . ." Sau đó chợt phục hồi lại tinh thần, đầu đầy hắc tuyến.

Đói bụng? Đói bụng tìm cô làm gì? Gương mặt lạnh lùng phun ra câu thề này, ngữ khí lại còn điềm nhiên như không, giống như cô hẳn nên cho hắn ăn vậy, không phải hẳn đã quên mình là kẻ trộm rồi chứ? Chẳng lẽ cô còn phải thân thiết làm tròn trách nhiệm chủ nhà? Có phải còn phải nói thêm câu hoan nghênh lần sau ghé thăm hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ăn Phải Gì

Thiên Mị khoát tay áo, giống như đuổi ruồi, trong miệng nói, "Đói bụng thì đi ăn cơm đi, đừng quấy rầy tôi suy nghĩ!"

Tề Mặc mặt không đổi sắc nói, "Em là chủ nhà!" Sau đó liền giơ tay kéo cô đi xuống dưới nhà.

Thiên Mị bị người ta quấy rối rất ư khó chịu, cũng không giãy giụa, chỉ hừ lạnh nói, "Cẩn thận no chết anh!" Chủ nhà không chỉ một mình cô, vì sao cô lại phải bồi hấn ăn?

"Thiên đại tiểu thư. . ." Tô Hạo và Bùi Diễm vừa lúc chạm mặt, Thiên Mị thấy hai người, mắt lóe lên, nhanh chóng tránh khỏi tay Tề Mặc, khóe miệng nhếch lên, như đã luyện qua trăm nghìn lần, lộ ra nụ cười mị hoặc. Bộ dạng vốn đang khó chịu trong nháy mắt biến mất, thật khiến người ta không thể không bội phục tốc độ biến sắc mặt của cô.

"Tô thiếu gia..."

Nhìn nụ cười rực rỡ trên mặt cô, Bùi Diễm hơi nhíu mày, nhếch nhếch môi, cười đến có chút ý vị thâm trường, nhưng chỉ gật đầu với Thiên Mị cùng Tề Mặc, không nói gì thêm.

Thiên Mị 'không dấu vết' dịch dịch về phía bên cạnh, cách xa Tề Mặc một chút, lại 'không dấu vết' liếc mắt về phía Tô Hạo, đáng vẻ như vậy người ngoài nhìn vào chính là sợ Tô Hạo sẽ hiểu lầm cô và Tề Mặc có quan hệ.

Tô Hạo không khỏi vui vẻ trong lòng, trên yến hội, Bùi Diễm vẫn luôn ở bên Thiên Mị, y còn tưởng rằng Thiên Mị coi trọng Bùi Diễm, hiện tại xem ra y vẫn còn cơ hội.

Tầm mắt của y luôn dán vào khuôn mặt Thiên Mị, lại không chú ý tới dấu hôn trên cổ cô. Bùi Diễm đang nhin cười, y dám khẳng định dấu hôn trên cổ Thiên Mị tuyệt đối không phải Tô Hạo lưu lại, Thiên Mị vẫn chưa đến mức coi trọng Tô Hạo!

Ngược lại y có chút hoài nghi người đàn ông bên cạnh cô kia, mặc dù vẻ mặt vẫn không biểu tình như cũ, nhưng vẫn luôn làm người ta cảm thấy hấn có chút không vui.

Sử dụng mỹ nhân kế mà vẫn còn dấu hôn do người đàn ông khác lưu lại, loại chuyện này cũng chỉ có Thiên Mị mới tinh bơ mà làm như thế!

Tô Hạo rốt cục cũng chú ý tới vết tích trên cổ Thiên Mị, vui sướng trong mắt thoáng cái biến mất, sắc mặt trầm xuống. Thiên Mị lại giống như cái gì cũng không biết, vô tội chớp chớp mắt.

Bùi Diễm ho nhẹ một tiếng, nói, “Đến giờ cơm trưa rồi, hay chúng ta trước đi dùng cơm đi!”

Tề Mặc nhàn nhạt quét mắt nhìn Tô Hạo, sau đó duỗi tay kéo Thiên Mị, ai ngờ Thiên Mị đột nhiên lại rút về phía sau, ánh mắt nhìn về phía hấn mang theo một tia sợ sệt, sau đó trong nháy mắt liền cúi đầu, thân thể có chút run rẩy.

Bộ dáng này thực sự không thể không khiến người ta phỏng đoán, Tề Mặc rốt cuộc đã làm gì cô.

Bùi Diễm rất nhanh xoay người xuống lầu, miễn cho bản thân phá hư, Tô Hạo cũng rất tự nhiên liên hệ sự sợ hãi cùng dấu hôn trên cổ cô lại với nhau.

Những dấu hôn kia vừa nhìn đã biết chính là kết quả của tội qua, nhất định là Tề Mặc gặp sắc này lòng tham!

Trong lòng Tô Hạo dâng lên một con tức, duỗi tay kéo Thiên Mị qua, kéo cô vào trong lòng, quay qua Tề Mặc trầm giọng cảnh cáo, “Tề đương gia chớ quên, nơi này là Bắc đảo!”

Nói xong, hừ lạnh một tiếng, kéo Thiên Mị xuống lầu, vừa đi vừa an ủi, "Đừng sợ, có anh ở đây!"

Ho nhẹ một tiếng, bóng lưng Bùi Diễm đi ở phía trước nhìn qua có chút quái dị, hình như đang run rẩy, bất quá Tô Hạo không có tâm tình để ý tới. Tề Mặc lại cái gì cũng không nói, giống như người bị cảnh cáo không phải là mình.

Trong lòng Thiên Mị hung hăng lòi Tô Hạo ra mắng một phen, móng vuốt kia thật muốn chặt bỏ mà, ôm chặt như vậy làm gì, cho là mùi nước hoa trên người mình rất dễ chịu sao?

Bùi Diễm ở phía trước liên tục lắc đầu, cho dù không nhìn ra phía sau cũng biết là tình cảnh gì rồi, trong lòng vô cùng đồng tình với Tô Hạo. Tô Hạo chắc chắn sẽ không biết, lúc này mỹ nhân động lòng người trong lòng y đang nghĩ đến làm thế nào để thịt y.

Sát tính kia ai cũng có thể chạm vào sao? Nhớ trước kia khi mình mới gặp Thiên Mị cũng bị đánh rất thảm nha! Bây giờ ngẫm lại vẫn còn cảm thấy rất ủy khuất, y cũng không có ý nghĩ không an phận gì, chỉ nhìn bóng lưng của cô có hơi phát ngốc mà thôi, cũng do y không nghĩ tới nhân vật truyện kỳ trong miệng huấn luyện viên lại là một cô bé nha!

Không thể không nói Tô Hạo xác thực là có hơi non nớt, thảo nào Tô Tần không thể an tâm giao Tô gia cho y!

Trên bàn cơm, vị trí cũng không cần phải chú ý, dù sao cũng đều là người trẻ tuổi. Thiên Nghiêm bận rộn điều tra tung tích Triều Thiên Châu, không có thời gian dùng cơm với mọi người, cũng không có tâm tình này, nhất là còn có Tề Mặc đang ở đây. Do đó loại chuyện tiếp khách này giao cho Thiên Mị và Thiên Ngữ, vừa vặn Bùi Diễm và Tô Hạo đều ở đây.

Nếu như không có tên Tề Mặc chướng mắt kia thì tốt hơn, nhưng bây giờ y còn chưa dám trông mong hấn biến mất!

Lúc ngồi xuống, Tô Hạo không có động tác quá phận nào nữa, bất quá lại không ngừng biểu hiện quan tâm, y theo đuổi phụ nữ cũng coi như ra dáng, tuyệt không vội tiến tới. Mới đầu khi ở trên yến hội thấy y không vội và tiếp cận Thiên Mị thì đã biết rồi, bất quá tình huống hiện tại bất đồng, Thiên Mị rõ ràng lộ vẻ thích y, vậy y biểu hiện một chút mình quan tâm cũng là có thể!

Bên trái Thiên Mị là Tô Hạo, bên phải là Tề Mặc, cô ngồi ở giữa ngược lại không có chút nào không được tự nhiên. Tô Hạo thì không hoài nghi, trái lại lại tự cho là mình đã đem lại cảm giác an toàn cho Thiên Mị, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn Tề Mặc.

Bùi Diễm ngồi ở đối diện, chỉ là không dấu vết đánh giá Tề Mặc. Thiên Ngữ an vị bên cạnh y, nhìn dấu vết trên cổ Thiên Mị, có chút trào phúng nói, "Xảy ra chuyện lớn như vậy, chị còn có thể khoái hoạt thế này, em gái như em đây thực sự không thể không bội phục!"

Thấy Tô Hạo ân cần thay Thiên Mị gấp thức ăn, trong lòng Thiên Ngữ rất không vui. Cô mới là gia chủ tương lai của Thiên gia, tên Tô Hạo này lại vẫn cứ lấy lòng à đàn bà kia!

Nghe thấy lời nói của Thiên Ngữ, bàn tay nắm chặt chiếc đũa của Thiên Mị run lên, cúi đầu, Tô Hạo thấy cô như vậy, không khỏi cau mày nhìn về phía Thiên Ngữ, "Nhị tiểu thư!"

Thiên Ngữ hừ lạnh một tiếng, mắt lóe lên, cũng không nói gì nữa.

Khóe miệng Thiên Mị nhếch lên ý cười, đừng làm cho cô thất vọng nha. Trong mắt thoáng qua một tia lãnh ý, cô là có thể tùy ý lợi dụng sao? Thiên Nghiêm có phản nghĩ hay quá rồi đó!

Thiên Mị buồn bực cúi đầu ăn, đầu bếp Thiên nhà cũng thật không tệ, đối với đồ ăn không ngừng xuất hiện trong chén, cô trực tiếp bỏ vào miệng, căn bản không chú ý khí chất thực nữ là cái gì, trong lòng đang suy nghĩ lúc nào nên đi gặp Đình Nhi, bằng không thì để Bùi Diễm đi tặng vậy, nha đầu kia hình như thực sự đang giận cô, lại có thể không đi cùng Ngải Việt.

"Phốc... Khụ khụ..." Thất thần quá mức, ăn phải thứ không nên ăn, Thiên Mị trực tiếp phun ra, bụng ly nước lọc bên cạnh hóp hai hóp, nhìn về phía người bên phải, cười rất ư ôn nhu, "Tề đương gia chẳng lẽ không biết gừng là gia vị sao?" Bị Thiên Mị nhổ lên bản chính là một miếng gừng to dùng làm gia vị trong canh.

Tề Mặc nhắc nhắc mí mắt, nhìn cô một cái, sau đó rũ mắt nói, "Lâu rồi không ăn cơm Trung Quốc!" Thanh âm đều đều có sức thuyết phục cỡ nào nha! Đáng tiếc Thiên Mị sẽ không tin lời hoang đường của hắn!

Thiên Mị ngược lại không vạch trần, chỉ gọi đầu bếp tới phân phó, "Tề đương gia không quen ăn cơm Trung Quốc, buổi tối chuẩn bị cơm Tây đi."

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Nàng Dâu Đáng Thương

Sau khi phân phó xong, Thiên Mị nhìn về phía Tề Mặc, run run hỏi, "Như vậy có được không?" Vừa là bộ dạng nỗ lực che giấu dáng vẻ sợ hãi của mình.

Thấy cô sợ, Tô Hạo vội vàng giơ tay vỗ vỗ lưng cô, trừng mắt nhìn Tề Mặc mặt không biểu tình, nhưng lại bị Tề Mặc hoàn toàn phớt lờ.

Thấy Tề Mặc không có phản ứng, Tô Hạo cũng cảm thấy không thú vị, nói với Thiên Mị, "Nhanh ăn đi!"

Thiên Mị gật đầu, tiếp tục ăn, mặc dù không thực nữ như Thiên Ngừ, nhưng động tác lại tự nhiên mà còn ưu nhã, hai má phồng lên nhìn qua bót đi một phần yêu mị nhiều hơn một phần đáng yêu.

Nhìn điệu bộ Thiên Mị như đại tiểu thư phân phó người làm, Thiên Ngừ càng không vui, sắc mặt âm trầm. Ánh mắt Bùi Diễm đảo đảo trên người Thiên Mị cùng Tề Mặc, ôn hòa cười cười, tiếp tục ăn cơm.

Thiên Ngừ hòa hoãn sắc mặt, mở miệng nói, "Chị, chúng ta cũng chưa từng cùng nhau đi dạo phố, chiều nay cùng đi dạo đi!" Kỳ thực quần áo của cô đều có những nhà thiết kế nổi tiếng chuyên thiết kế riêng, dạo phố là không cần thiết, chẳng qua là tiêu khiển mà thôi.

Thiên Mị ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, gật đầu. Thiên Ngừ lại nhìn về phía Bùi Diễm và Tô Hạo, nói, "Bùi tổng Tô thiếu cũng cùng đi đi!"

Hai người tất nhiên không cự tuyệt, Tô Hạo là vì Thiên Mị, Bùi Diễm tự nhiên là muốn tiếp tục xem trò vui. Nhìn Tề Mặc, Bùi Diễm mở miệng nói, "Tề đương gia cũng đi chung đi!" Có mặt Tề Mặc hẳn là thú vị lắm đây!

Tề Mặc khẽ liếc mắt nhìn y, sau đó gật đầu. Thiên Ngừ nhìn không được cau mày, nhưng cũng không tiện nói thêm gì. Tề Mặc này mặc dù rất xuất sắc, nhưng lại là người của Nam đảo, thậm chí còn là đương gia Tề gia, là kẻ địch lớn nhất của cô, tự nhiên không thể thích hắn được, chẳng qua có thể hiểu rõ hơn về kẻ địch cũng tốt!

Nếu là lúc trước cô sẽ không để ý, quan hắn là đương gia Tề gia làm gì, tự nhiên đã có Thiên Nghiêm xử lý. Nhưng hiện tại Thiên Mị xuất hiện khiến cô ý thức được uy hiếp, vị trí đương gia Thiên gia tuyệt không phải cô thì không được.

Bùi Diễm thì lại cười đến càng thêm ý vị thâm trường, Tề Mặc vừa nhìn đã biết không phải loại người thích dạo phố, lại đáp ứng một cách dứt khoát như vậy.

Dùng xong cơm trưa, Thiên Ngừ nói muốn đi thay quần áo, Thiên Mị cũng lên lầu, vừa mới mở cửa phòng, một người trước cô một bước chen vào phòng.

Nhìn kẻ điem nhiên như không ngồi trên giường cô, Thiên Mị nhú nhú mày, mở miệng nói, "Tề Mặc, tôi cảnh cáo anh, đừng gây trở ngại cho tôi!"

Tề Mặc nhú mày, "Em muốn gả cho Tô Hạo?" Giọng nói vẫn không dao động, song đáy mắt lại là một mảnh tối tăm, làm người ta đoán không ra hắn đang suy nghĩ gì.

Thiên Mị bĩu môi nói, "Chuyện không liên quan đến anh!"

Dứt lời đi tới mép giường vươn tay cởi cúc áo hắn, mắt Tề Mặc lóe lên, nhưng không nói gì.

"Cốc cốc..." Tiếng gõ cửa vang lên, Thiên Ngừ ở bên ngoài gọi, "Chị, chị xong chưa? Em muốn nhờ chị giúp em xem bộ quần áo này chút."

Thiên Mị nhũu nhũu mảy, trong mắt xẹt qua một tia không kiên nhẫn, xoay người đi tới cửa, “cách” một tiếng, khóa trái cửa lại, sau đó lại trở lại mép giường, bắt đầu giúp Tề Mặc thay thuốc.

Tề Mặc rũ mắt nhìn cô, trong mắt xẹt qua một tia phức tạp. Lần đầu tiên có người còn nhớ thay thuốc cho hắn, nhưng người này lại là kẻ địch lớn nhất của hắn, chỉ trong nháy mắt, đáy mắt lại khôi phục lại bình tĩnh.

Thiên Mị giơ tay chọc chọc vết thương, có chút không biết nói gì hỏi, “Anh là người sao?” Mặc dù có Huyết trợ giúp, cũng không đến mức nhanh lành thế này chứ?

Vết thương trước ngực và sau lưng Tề Mặc đều đã sắp lành, chỉ còn lại dấu vết mờ mờ. Tề Mặc cúi đầu nhìn thoáng qua, không phải không thừa nhận, cho dù có người nhớ phải thay thuốc cho hắn cũng vô dụng, căn bản không có chỗ dùng!

Cửa bị gõ rầm rầm, bên ngoài lại thêm tiếng của Tô Hạo, dường như rất lo lắng. Thiên Mị đang muốn đi mở cửa, lại bị Tề Mặc một phát kéo vào trong lòng, xúc cảm trên môi cũng không khiến cô thất thần như lần đầu nữa.

Mắt Thiên Mị chợt lóe, giơ tay ôm cổ hắn, bắt đầu đáp lại nụ hôn của hắn, hai tay trượt vào, khẽ vuốt ve lồng ngực tròn nhẵn của hắn, hết sức phiến tình.

Hôn xong, Thiên Mị có hơi thở gấp, Tề Mặc nhếch nhếch môi nói, “Cám ơn.”

Thiên Mị mị nhãn như tơ nhìn hắn, mở miệng nói, “Tôi hối hận rồi, Tề đương gia vẫn nên lấy thân báo đáp đi.”

Nói xong liền dùng sức đè ngã Tề Mặc xuống giường, liền hôn xuống, một tay vuốt ve lồng ngực hắn, một đường đi xuống, không có xu thế dừng lại.

Tề Mặc một phát bắt lấy tay cô, hơi dùng sức, vị trí cả hai thay đổi. Thiên Mị cười cười với hắn, đột nhiên kêu lên, “Dừng . . .” Thanh âm không phải quá lớn, vừa đủ để người ngoài cửa nghe thấy.

Thiên Mị ngẩng đầu mở mắt nhìn Tề Mặc, cười với hắn rất ư xán lạn. Tề Mặc tựa hồ một chút cũng không kinh ngạc, cũng không có ý định đứng dậy, ngược lại lại chế trụ gáy cô, môi lưỡi giao nhau, hết sức triền miên.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bị phá mở, ba người bên ngoài xông vào, nhìn thấy chính là một màn như thế này, Tề Mặc quần áo xốc xếch đè Thiên Mị dưới thân, ‘thô bạo’ hôn cô, Thiên Mị run lấy bầy ở dưới thân hắn, trong mắt ngấn lệ, lại tránh không được trói buộc của hắn.

Trong cơn giận dữ, Tô Hạo hung hăng vung nắm đấm, ai ngờ Tề Mặc ôm Thiên Mị lăn một vòng, dễ dàng tránh được, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Tô Hạo. Tề Mặc ôm Thiên Mị xuống giường, kéo tay cô đặt lên quần áo mình, Thiên Mị cắn cắn môi, hai tay run rẩy giúp hắn cài cúc áo, bày ra bộ dạng nằng nằng đáng thương.

Nhìn đến nỗi Tô Hạo vừa đau lòng vừa tức giận, “Thiên Mị, sao em lại sợ hắn ta như thế?”

Sắc mặt Bùi Diễm có chút đỏ, nhưng không phải bởi vì nhìn thấy hình ảnh ái muội, mà là ghen cười. Thiên Mị diễn xuất thật đúng là càng ngày càng giỏi rồi.

Mặc dù nhìn ra giữa hai người có chút không bình thường, y cũng nghĩ tới thân phận của hai người, nhưng y tin tưởng trong lòng Thiên Mị có chừng mực, hơn nữa một Bắc đảo căn bản không vậy khốn được cô!

“Em . . .” Thiên Mị nhìn y một cái, lại gục đầu xuống, giúp Tề Mặc cài xong cúc áo cuối cùng, mới thu tay, lặng lẽ đứng ở một bên.

Tô Hạo lại muốn phát hỏa, nhưng còn chưa chờ y ra tay, Tề Mặc đã điềm nhiên như không đi ra ngoài. Tô Hạo cuộn nắm tay, tức giận không có chỗ phát tiết.

Thiên Ngự nhìn có chút há hê cười cười, cũng đi ra theo. Bùi Diễm nháy nháy mắt với Thiên Mị, cũng tự động biến, còn tiện tay đóng cửa hộ, để cho Thiên Mị tự do phát huy.

Trong phòng, Thiên Mị sợ hãi nhìn Tô Hạo, nhỏ giọng nói, “Xin lỗi...”

Tô Hạo nhìn cô một hồi, bộ dáng đáng thương của cô thực sự khiến y không cách nào phát hỏa, đành phải an ủi, “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để Tề Mặc khi dễ em nữa.”

Thiên Mị gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào, làm chói mắt Tô Hạo.

Tô Hạo si mê nhìn dung nhan tính xảo lộ ra vẻ mị hoặc kia, từ từ tiến gần, theo khoảng cách y tiến tới Thiên Mị bắt đầu run rẩy, ngay lúc y sắp hôn lên đôi môi mê người kia, Thiên Mị đột nhiên ngồi xổm xuống, sợ hãi kêu lên, “Dừng . . .”

Cửa phòng lần thứ hai bị đá văng ra, Bùi Diễm và Thiên Ngự đứng ở cửa nhìn hai người trong phòng. Bị ánh mắt cổ quái của Bùi Diễm nhìn, Tô Hạo có chút lúng túng ho khan một tiếng, an ủi Thiên Mị đang sợ hãi, “Đừng sợ, là anh . . .” Trong lòng nghĩ, xem ra Tề Mặc đã để lại bóng ma tâm lý cho cô rồi.

Đang muốn nói thêm, chỉ thấy trước mắt hoa lên, Thiên Mị đột nhiên không thấy đâu, quay đầu nhìn lại, liền thấy Tề Mặc thô lỗ kéo Thiên Mị ra khỏi

phòng. "Tề Mặc!" Tô Hạo vội vã đuổi theo, lại không cẩn thận đụng vào Bùi Diễm, chớ lúc y đứng vững, đã không thấy bóng dáng Tề Mặc và Thiên Mị đâu.

Trong xe, Thiên Mị bắt chéo hai chân, lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, cười đến xán lạn không gì sánh được, "Đa tạ Tề đương gia!"

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bị Xem Thường

Tề Mặc không để ý đến cô, Thiên Mị cũng không thèm để ý, chẳng qua thực đúng là phải cảm ơn hắc giải cứu cô ra, cô thực không muốn đổi mặt với cái tên Tô Hạo kia, giờ nghĩ lại đúng là có chút phiền, có điều phải khiến những người nào đó tự mình hại mình trong lòng cô mới thắng bằng!

Trong xe dần yên tĩnh, Tề Hiền lặng lẽ lái xe, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn kính chiếu hậu. Thiên Mị đột nhiên rướn người tới, cười xinh, "Anh nhìn lên lâu rồi, không phải là đã thích tôi rồi chứ?" Nói xong liền muốn giơ tay sờ mặt hắc.

Tề Hiền sợ đến run lên, xe cũng theo đó mà tròng trành, Tề Mặc một phát kéo cô về, cau mày nói, "An phận một chút!"

Thiên Mị vô tội chớp chớp mắt, đột nhiên nhìn Tề Mặc nói, "Dream Lover."

Tề Hiền không khỏi lại liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, đáy mắt tất cả đều là kinh ngạc. Thiên đại tiểu thư này không phải muốn nói thiếu gia là tình nhân trong mộng của cô ta chứ?

Đương lúc kinh ngạc, đột nhiên chống lại ánh mắt của Tề Mặc ở đối diện, chỉ nghe hắc bình tĩnh nói, "Đi Dream Lover."

Thiên Mị ha ha cười, dựa vào lòng Tề Mặc, vươn tay sờ mặt hắc, "Tề đương gia đối với Bắc đảo thật quen thuộc nha!"

Đang lúc Tề Hiền cho rằng Tề Mặc hát tay cô ra, đã thấy Tề Mặc vươn tay ôm eo cô, lạnh nhạt nói, "Tạm tạm."

Tề Hiền run lên, chiếc xe theo đó mà tròng trành một cái. Đây là thiếu gia sao? Hình như . . . không giống lắm.

Thiên Mị quay đầu nhìn về phía y, chớp mắt hỏi, "Sao vậy?"

Không đợi Tề Hiền mở miệng đã là bộ mặt sáng tỏ, thờ dãi nói, "Anh không cần thương tâm như vậy, kỳ thực bộ dạng của anh cũng không tệ, nhưng so với Tề đương gia thì vẫn kém một chút." Về mặt áy náy nhìn Tề Hiền tựa hồ như chưa hồi thần. vươn tay ôm Tề Mặc cọ cọ, "Đáng tiếc tôi chỉ thích trai đẹp, bằng không nhất định sẽ không cô phụ một phen tình ý của anh."

Về mặt nghiêm túc của Tề Hiền đã không kìm được, rút rút khóe miệng. Rõ ràng là khuôn mặt giống nhau, tính cách sao lại chênh lệch nhiều như thế? Nhìn trong kính chiếu hậu trung ra bộ mặt vô tội kia, y thực sự muốn đánh người.

Bất quá đương nhiên y thực sự không dám đánh cô, không nói cô là đại tiểu thư Thiên gia, lại nói rõ là hiện tại cô được thiếu gia ôm ở trong lòng y cũng không dám xằng bậy!

Dream Lover là một cửa hàng trang sức, quy mô không lớn, nhưng lại được giới thượng lưu rất hoan nghênh. Trang sức ở đó đều thập phần đặc sắc, đa số đều do bàn tay của những nhà chế tạo có tên tuổi làm ra, giá cả tự nhiên cũng không phải đắt bình thường, người thường tuyệt không dám bước vào.

Thiên Mị vừa mới trở về, ở trên yến hội cũng đã lộ mặt, ngoại trừ những nhân vật có mặt mũi tham gia yến hội, những người khác đương nhiên sẽ không biết cô. Áo phong phối với quần jean, thực sự là trang phục rất bình thường.

Nghe âm thanh thanh thúy của chuông gió vang lên ngoài cửa, nữ nhân viên liền vội vàng tiến tới muốn ân cần chào hỏi khách hàng, nhưng lại nhìn thấy cách ăn mặc của Thiên Mị thì nhủ nhủ này, khuôn mặt vốn nhiệt tình cũng trở nên lạnh nhạt không ít, sau khi nhìn rõ tướng mạo câu người của Thiên Mị, trong mắt nữ nhân viên cửa hàng không khỏi mang theo một tia đổ kỵ, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, lạnh lùng nói, "Tiểu thư, nơi này là Dream Lover!"

Thiên Mị nhủ này, xem ra cô bị người ta xem thường rồi! Cúi đầu nhìn một chút cách ăn mặc của mình, bởi vì vấn đề thân phận, cô thích mặc quần áo đơn giản một chút, hành động tương đối dễ dàng, nhưng cô cũng chưa bao giờ bạc đãi bản thân. Quần áo và vật dụng hàng ngày nhìn như đơn giản nhưng cũng là giá trị xa xỉ, chỉ có thể nói nhân viên cửa hàng này rất không có mặt.

Quét mắt một vòng quan sát trên dưới cô nhân viên trước mặt, Thiên Mị nhếch môi cười, "Cô mới tới?"

Nhân viên cửa hàng kia sững sờ một chút, cô ta đúng là ngày đầu tiên đi làm, nhưng cô gái này làm sao biết?

Thiên Mị tự nhiên không có lòng tốt giải thích nghi hoặc cho cô gái trước mặt. Dream Lover mặc dù phục vụ giới thượng lưu, nhưng cũng sẽ không quá mức vô lễ đối với những người không có tiền. Nhân viên ở đây đều đã trải qua ngàn chọn vạn tuyển, thái độ phục vụ là nhất hạng, cho dù tiến vào là một kẻ ăn mày cũng sẽ không khách khí xem thường người ta như thế. Xem ra cô nhân viên này đủ đối trá, bằng không cũng sẽ không thoát khỏi ánh mắt tuyển chọn, trở thành nhân viên ở đây.

Bất quá ‘Ồ lâu mới biết lòng người dỏ hay’, có lẽ cô nhân viên này ở đây cũng không trụ được bao lâu!

Thiên Mị không để ý tới cô ta nữa, vòng qua cô ta hướng vào bên trong. Nhưng nữ nhân viên kia lại chạy tới trước mặt ngăn cản cô, hừ lạnh nói, “Tai có điếc sao? Nơi này là Dream Lover, không phải loại người như cô có thể vào!”

Trở thành nhân viên cửa hàng Dream Lover vẫn là ước mơ của cô ta, nhân viên ở đây không chỉ có tiền lương cao dọa người, mà còn tiếp xúc đều là người của giới thượng lưu, nói không chừng lúc nào đó còn có thể tiếp cận một kẻ lắm tiền, tiến vào xã hội thượng lưu! Cô rất có lòng tin đối với dung mạo của mình!

Nhưng không nghĩ tới ngày đầu tiên đi làm đã xuất hiện một cô gái như thế này, nhìn đã biết quý nghèo còn dám đến chỗ này, nói không chừng ý vào bản thân xinh đẹp một chút thì muốn chạy vào đây cầu người, hừ! Thực không biết xấu hổ, cô mới sẽ không để cô ta thực hiện được!

Nhân viên ở bên trong đang chăm sóc những khách hàng khác phát hiện bên ngoài tranh chấp, vội vàng ra ngoài khuyên can. Nữ nhân viên này lúc huấn luyện nghiệp vụ thì thành tích rất khả quan, ai dè ngày đầu tiên đi làm lại lộ ra sơ suất như thế.

Đối với khuyên can của những nhân viên khác, nữ nhân viên không mảy may lọt vào tai. Thấy nhân viên khác không ngừng xin lỗi Thiên Mị, cô ta không khỏi hừ lạnh nói, “Các người làm gì thế? Các người là nhân viên cửa hàng Dream Lover, phải xin lỗi người phụ nữ như thế này sao?”

Những nhân viên khác không khỏi đỏ mặt hời lạnh, các cô cũng đã thấy nhiều người trong giới thượng lưu, tất nhiên sẽ không như nữ nhân viên không có chút kiên nhẫn này. Thấy đáng vẻ bất động thanh sắc của Thiên Mị, trong lúc vô tình lại còn lộ ra ưu nhã cao quý, rõ ràng không phải người thường, hơn nữa quần áo trên người kia mặc dù bình thường, nhưng tuyệt đối được xuất ra từ bàn tay của nhà thiết kế danh tiếng, cô gái ngu ngốc này đắc tội người không nên đắc tội thì không nói, lại còn muốn kéo Dream Lover xuống nước chung sao?

Mặc dù người đứng sau Dream Lover rất vững chắc, nhưng Dream Lover chẳng qua cũng chỉ là một trong nhiều sản nghiệp của Bùi thị mà thôi, ai biết đến một lúc nào đó Bùi thị có tình lực chiếu cố đến Dream Lover nữa hay không!

Thiên Mị lắc đầu, thực sự đối với nữ nhân viên này rất không biết nói gì, vì sao trên đời này có nhiều người không thể nói lý như thế?

Lúc này, tiếng chuông gió thanh thúy lại vang lên lần nữa, người tiến vào chính là Tề Mặc. Thiên Mị chạy quá nhanh, hần cũng không đuổi theo, chỉ thông thả đi tới, nhưng không nghĩ ở đây nóng nhiệt như thế!

Thấy Tề Mặc, nữ nhân viên kia hai mắt sáng ngời, cũng không để ý tới Thiên Mị nữa, vội vã nghênh đón, “Vị tiên sinh này mời vào bên trong!” Nụ cười sáng lạn thật làm người ta rất khó tưởng tượng sắc mặt không tốt của cô ta một khắc trước.

Thiên Mị nhếch nhếch môi, chạy tới ôm lấy cổ Tề Mặc, hôn một cái lên môi hắn, ủy khuất nói, “Cung à, người ta bị xem thường!” Giờ tay chỉ vào nữ nhân viên nụ cười cứng đờ kia, lắc lắc Tề Mặc bắt đầu cáo trạng, “Cô ta lại còn nói người ta là quý nghèo!”

Nhìn ánh mắt Tề Mặc rơi trên người mình, nữ nhân viên kia liền vội vàng lắc đầu nói, “Tôi không có!” Mặc dù cô ta nghĩ như vậy, nhưng cô ta tuyệt đối không nói ra hai chữ quý nghèo.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tự Hủy Hình Tượng

Tề Mặc giờ tay ôm eo Thiên Mị, quay đầu ra hiệu cho Tề Hiền, Tề Hiền hiểu ý lấy di động ra gọi một cuộc, trực tiếp ném ra một câu, "Trong vòng 3 ngày khiến Dream Lover biến mất!"

"Chờ một chút!" Thiên Mị liếc nhìn Tề Mặc, chỉ chỉ nữ nhân viên kia nói, “Để cô ta biến khỏi chỗ này là được!” Nực cười, nói như thế nào Dream Lover này cũng là Bùi Diễm, nể mặt mũi Bùi Diễm cô sẽ không động vào nó!

Tề Hiền liếc nhìn Tề Mặc, thấy hắn gật đầu, mới nói với đầu dây bên kia, “Quên đi!” Sau đó dứt khoát cúp điện thoại, Thiên Mị thính tai nghe được đầu dây bên kia truyền đến tiếng rống giận dữ.

Tề Hiền vẫn là vẻ mặt nghiêm túc như cũ, bước vài bước tới cạnh nữ nhân viên sắc mặt tái nhợt kia, tiếp đó duỗi tay nắm lấy cô ta, trực tiếp ném người ra ngoài.

Những người khác nơm nớp lo sợ đứng ở đó, biết lần này thực sự gây phiền toái rồi.

Tề Mặc ôm Thiên Mị đi vào trong, mấy nhân viên muốn theo sau, lại bị Tề Hiền ngăn cản.

Thiên Mị giống như chuyện gì cũng không có phát sinh, hăng hái bưng bưng hướng về phía quầy bán trang sức làm bằng ngọc. Bởi vì Huyết, cô rất thích ngọc thạch, nhưng lại không gọi nổi hứng thú để mua, bởi vì Huyết đã là tốt nhất!

Mặc dù không mua, nhưng cô lại thích xem, vốn định thường thức một lát rồi đi chọn quà cho Đình Nhi, cổ tay lại đột nhiên tê rần. Cảm thụ được Huyết rung động, Thiên Mị không khỏi dừng bước, nhìn về phía chiếc nhẫn xanh thẫm trước mặt, chỉ một ngón tay, nói, “Lấy ra xem chút đi.”

Mặc dù Tề Hiền không cho người tới gần hai người, nhưng trải qua chuyện trước đó, những nhân viên kia đều cẩn thận thận nhìn hai người có chỗ nào chăm sóc không chu toàn. Lúc này nghe Thiên Mị nói, một nhân viên vội vàng đi tới lấy chiếc nhẫn kia ra đưa cho Thiên Mị.

Thiên Mị cầm chiếc nhẫn kia lên trái nhìn phải xem, nhìn thế nào cũng thấy nhất định chiếc nhẫn này là một món đồ không đáng bao nhiêu tiền, mà trên thực tế quả thực cũng không bao nhiêu tiền, kê giá 999, thứ đồ này chỉ sợ từ trước tới nay là vật không đáng tiền nhất tại Dream Lover, nhưng cô lại cảm thấy Huyết kích động.

Thiên Mị nhìn chiếc nhẫn kia, ánh mắt lộ vẻ suy tư sâu xa, vật như thế này làm sao lại xuất hiện ở Dream Lover? Cho dù cô nhìn lắm, vậy cũng không nên niêm yết giá như thế này mới đúng chứ, thế nào cũng thấy chuyện này có chút quỷ dị.

Bất quá thấy Huyết kích động như thế, chắc là thứ tốt, vậy cô gắng gượng mà mua đi. Xoay người ôm lấy cánh tay Tề Mặc, cười đến xán lạn đầy mặt, “Cung à, em muốn cái này!”

Tề Hiền run lên, lui về sau một bước, trong lòng đối với Thiên đại tiểu thư này rất không biết nói gì. Thiên gia chẳng lẽ còn thiếu tiền sao? Chẳng qua chỉ là một ngàn tệ mà thôi, lại còn phải bán sắc để gạt tiền thiếu gia sao?

Thấy Tề Mặc gật đầu, Thiên Mị cười đeo chiếc nhẫn vào tay, đáng tiếc ngón tay quá nhỏ, căn bản không đeo được, nhú nhú mảy, kéo tay Tề Mặc qua, đeo chiếc nhẫn vào ngón cái của hân, không ngờ lại vừa y!

Thiên Mị thở dài, nếu không đeo được cũng chỉ có thể cất giữ thôi, muốn rút chiếc nhẫn từ trên tay Tề Mặc, nhưng dùng đến hết sức vẫn không rút ra được.

Tề Mặc nhìn bộ dạng mặt mày buồn bực của cô, khóe miệng hơi giương lên, như cười như không hỏi, “Không phải là nó đã nhận chủ rồi chứ?”

Thiên Mị ảo não trừng mắt nhìn chiếc nhẫn dần dần trút đi về ngoài bình thường, ánh lên tia sáng ôn nhuận, rất không biết nói gì, đây là bảo bối cô tìm được đấy!

Cảnh tượng này thật sự quá quen thuộc, bất quá chỉ là đổi vai mà thôi!

Tề Hiền nhìn ý cười nơi khóe miệng Tề Mặc có chút giật mình, Thiên Mị cũng nghĩ hân cười đến rất ngứa mắt, chìa tay ra, hừ nói, “Trả thù lao!”

Ý cười nơi khóe miệng Tề Mặc càng tăng thêm, nhắc nhở, “Còn chưa trả tiền, hơn nữa không phải em tính để tôi trả sao?”

Thiên Mị không nói gì, xoay người thấy bộ dạng nhin cười của Tề Hiền, nguy hiểm híp híp mắt, cô cũng không tin khi dễ không được Tề Mặc, ngay cả tay sai mặt ngoài nghiêm túc thực tế lại khó chịu cũng không khi dễ được!

Duỗi tay ra, kéo tay áo Tề Hiền lắc lắc, ủy khuất nói, “Tiểu Hiền, thiếu gia nhà anh khi dễ người ta . . .” Âm điệu kéo dài khiến Tề Hiền run lên, vội vàng một phát hất cô ra, nom nớp lo sợ nói, “Thiếu gia, người đừng hiểu lầm . . .”

Giương mắt liếc trộm, thấy Tề Mặc mặt không chút thay đổi, trên mặt một mảnh bình tĩnh, hoàn toàn nhìn không ra vui buồn. Tề Hiền không khỏi có chút hồ đồ, tại sao y phải lo lắng Tề Mặc hiểu lầm chứ? Thiếu gia căn bản là cái gì cũng không quan tâm, giải thích của y quả thật có chút dư thừa.

Trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, đảo mắt lại thấy Thiên Mị nháy mắt nhìn y, Tề Hiền vội vàng lui về phía sau hai bước, cách xa cô một chút. Cũng không dám đối đãi như với những cô gái khác, trực tiếp ném cô ra ngoài, chỉ có thể yên lặng cầu khẩn trong lòng, ông trời phù hộ, để bọn họ nhanh chóng trở lại Nam đảo đi! Y không muốn nhìn thấy cô Thiên đại tiểu thư khiến người ta sợ hãi mặt này nữa đâu!

Thiên Mị lã chã chực khóc nhìn y, ủy khuất nói, “Tiểu Hiền, người ta xấu lắm sao? Sao anh lại sợ người ta như thế?” Nhìn qua là bộ dạng thương tâm gần chết, đáy mắt lại mang theo một tia đùa cợt, vệ sĩ bộ dạng nghiêm chỉnh này của Tề Mặc đùa rất vui nha!

Đang muốn nhào về phía Tề Hiền, phía sau đột nhiên truyền đến một lực đạo kéo cô trở về, “Bịch” một tiếng, hung hăng đụng vào người phía sau. Thiên Mị nổi giận, dứt khoát kéo Tề Mặc ngã nhào xuống đất, cười lên trên người hân, nắm cổ áo hân lắc không ngừng, “Anh tên hỗn đản này, dám cướp đoạt đồ vật trong lòng Huyết nhà tôi, anh trả lại cho tôi, trả lại cho tôi!”

Thấy cô dừng mảnh như vậy, những nhân viên và khách khứa trong cửa hàng từ lâu đã ngây ngốc tại chỗ, một số anh công tử ban đầu vẫn còn vụng trộm quan sát, muốn tìm cơ hội tiếp cận cô, đều không khỏi lắc đầu thờ dài.

Lắc lư một chập, Thiên Mị bắt đầu vung nắm đấm, dùng sức đánh lên ngực Tề Mặc. Tề Hiền vội vàng muốn đi tới bảo vệ Tề Mặc, nhưng vừa mới bước một bước, lại lui trở lại, y đột nhiên nghĩ đến thiếu gia không phải người dễ bị khi dễ như vậy, đây rõ ràng là để vị Thiên đại tiểu thư này phát tiết mà!

Đám nhân viên nhìn sự kiện bạo lực như vậy xảy ra trước mắt, cũng không dám tiến lên kéo ra. Những khách hàng khác đều bị Tề Hiền đuổi ra ngoài, nguyên nhân chỉ là giữ lại một chút mặt mũi cho Tề Mặc. Bị một cô gái đánh như thế, đương gia Tề gia chỉ sợ sẽ trở thành trò cười, đến lúc đó gia chủ khẳng định sẽ gây phiền phức cho thiếu gia.

Về phần những nhân viên này, y cũng lười đuổi, dù sao cho dù mất mặt cũng không phải mất mặt thiếu gia, đuổi nhiều người như vậy ra ngoài, y coi như cũng tận lực rồi đi? Y sẽ không thừa nhận y có chút tà ác, muốn thấy chủ nhà bị người ta chê cười!

Thấy khách khứa đều bị đuổi ra ngoài, Thiên Mị thu tay về, ưu nhã gầy gầy tóc, mị hoặc xinh đẹp, một chút cũng nhìn không ra bóng dáng bạo lực. Nếu không phải cô vẫn ngồi trên người Tề Mặc, mọi người đều sẽ hoài nghi là mình hoa mắt!

Thiên Mị thờ dài, liếc nhìn Tề Hiền, có chút bất mãn nói, “Sớm làm như vậy không phải tốt sao? Làm hại hình tượng của tôi bị mất rồi!” Thật sự có vài ánh mắt thực khiến người ta không chịu nổi, lại còn có xu thế bắt chuyện, cho nên cô mới một là không làm hai là làm tới bến!

Vươn tay vỗ vỗ mặt Tề Mặc, Thiên Mị vô tội cười nói, “Ủy khuất Tề đương gia rồi, ai bảo anh quả không có cảm giác tồn tại làm chi?” Rõ ràng bọn họ biểu hiện thân mật như vậy, đám sắc lang kia vẫn không chết tâm, xem ra người của giới thượng lưu quả nhiên là không coi ai ra gì, căn bản không xem Tề Mặc ra ký lô nào.

Lời vừa ra khỏi miệng cô, đám nhân viên không khỏi hai mặt nhìn nhau. Tề đương gia? Không phải là . . .

Mặc dù là dân chúng bình thường, nhưng đối với vài đương gia Nam Bắc đảo cũng có nghe thấy. Bởi vì phỏng đoán trong lòng, những nhân viên cửa hàng càng thấp thòm lo sợ, nhưng đánh Tề đương gia là Thiên Mị thì lại là bộ dạng điềm nhiên như không.

Đang muốn đứng dậy, khước mắt đột nhiên quét về phía cửa kiếng thấy ba người đang nói cười đi về phía này, Thiên Mị nhanh chóng bắt lấy Tề Mặc lộn một vòng, vị trí hai người trong nháy mắt đổi chỗ, biểu tình cũng theo đó mà biến đổi, lễ hoa đài vũ kêu lên, "Cứu..."

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bất Giác Nhập Cuộc

Vừa mới kêu một tiếng, đã bị Tề Mặc chặn miệng, cảm giác được đầu lưỡi mềm nhẵn trượt vào trong miệng mình, Thiên Mị hơi chút á khẩu, thật không biết hẳn là vì hào hào phôi hợp cô, hay là muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô.

Nhìn đôi mắt ngấn lệ của Thiên Mị, không ngừng đánh vào Tề Mặc, sức lực dường như lại không đủ để đẩy hẳn ra, chỉ có thể mặc cho hẳn khi dễ, đám nhân viên lần thứ hai há hốc mồm, chỉ có thể mặt mày cứng ngắc đứng chôn chân mà nhìn.

Ngày cả Tề Hiền cũng có chút dờ ra, nhìn thiếu gia nhà mình trong nháy mắt biến thành đại sắc lang khi dễ gái nhà lành, yên lặng không nói gì. Chẳng lẽ Thiên đại tiểu thư này thật có mị lực lớn như vậy?

Chuôn gió ở cửa vang lên lần nữa, một trận gió thổi qua, một nắm đám hương về phía Tề Mặc. Tề Hiền rút cục nhớ tới chức trách của mình, ngăn người lại, trong nháy mắt hai người giao thủ.

Tô Hạo tức giận đầy mặt, ra tay cũng mang theo mấy phần tàn nhẫn, tuy y đã từng được gia tộc huấn luyện qua, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Tề Hiền. Gia tộc huấn luyện mặc dù rất nghiêm khắc, nhưng không cần phải ở giữa ranh giới sự sống và cái chết không ngừng khiêu chiến cực hạn của bản thân, cho nên đương nhiên người đi ra từ loại huấn luyện tương đối ôn hòa này mà nói tự nhiên sẽ không phải là đối thủ của những kẻ liều mạng!

Bởi vì do Tô Hạo ra tay trước, đuôi lý là y, Tề Hiền cũng không cần phải cố kỵ thân phận của y nữa, vài quyền liền đánh y ngã xuống đất, sau đó trầm mặc đứng ở phía trước Thiên Mị và Tề Mặc, bộ dạng thê chết cũng phải làm đồng bọn.

"A... Tô thiếu..." Đám nhân viên bị dọa ngốc lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

Bùi Diễm, Thiên Ngữ, Tô Hạo, ba người này mọi người đều không xa lạ gì, thấy Tô Hạo bị đánh mặt mũi bầm dập, đám nhân viên không khỏi kinh hô thành tiếng, nhưng nhìn đại boss nhà mình không nói gì, các cô cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Tô Hạo cũng là người tình trong mộng của rất nhiều cô gái tại Bắc đảo, trong những nhân viên này cũng có người ái mộ y, muốn đi tới đi u y, nhưng nhìn boss nhà mình bất động thanh sắc, bộ dạng như cười như không, lại không dám tiến lên, rất sợ chọc ông chủ mất hứng, bị sa thải.

Huống hồ người ra tay là người của Tề đương gia, các cô cũng không dám trêu chọc nha!

Nam Bắc đảo mặc dù sau lưng đầu đến chết đi sống lại, nhưng ngoài mặt vẫn là hòa thuận, cho nên những nhân viên này tuyệt không như những kẻ trong đại gia tộc xem Tề Mặc như kẻ địch.

Tô Hạo bị đánh đến văng đầu hoa mắt, lắc lắc đầu, thật vất vả mới đứng lên, thấy Tề Mặc vẫn ôm Thiên Mị cố định trong lòng, không khỏi tức giận nói,

“Tề Mặc, anh đừng khinh người quá đáng!” Thấy bộ dạng Thiên Mị sợ đến run lấy bầy, y nhìn không được mà đau lòng.

Thiên Ngừ nhìn Thiên Mị bộ dạng rõ ràng sợ đến phát run còn muốn giả vờ trấn định, khẩu khí nghẹn trong ngực cuối cùng cũng đi ra, không khỏi cảm thấy thống khoái.

Vốn cô ta hẹn Thiên Mị ra ngoài dạo phố cũng không có ý tốt gì, cô ta có ý muốn rủ đám chị em bạn tốt của cô ta, dẫn mặt Thiên Mị một chút, nhưng lại bị Tề Mặc quấy nhiễu, bất quá bây giờ xem ra, có lẽ để Tề Mặc hành hạ cô cũng không tệ.

Thiên Ngừ cười cười, đi tới đỡ lấy Tô Hạo nói, “Tô thiếu, đây nhất định là có hiểu lầm gì rồi, chị, chị nói có đúng không?” Thiên Ngừ liếc mắt cảnh cáo nhìn Thiên Mị, ánh mắt quét về phía Tề Mặc đang ôm cô, tựa hồ như muốn dùng Tề Mặc để uy hiếp cô.

Thiên Mị rừ mi mắt, trong mắt tất cả đều là hứng thú, xem ra cô em gái này quả thực rất ghét cô, có điều đây chính là kỳ vọng của cô. Thiên Ngừ càng ghét cô, kế hoạch của cô mới có thể càng thuận lợi!

Nhìn Thiên Mị hèn nhát gật đầu, ánh mắt Tô Hạo nhìn về phía Tề Mặc càng hận không thể cắn chết hắn, nhưng Tề Mặc lại giống như hoàn toàn không cảm giác được, điềm nhiên như không ôm Thiên Mị xoay người, tiếp tục chọn đồ trang sức.

Tô Hạo muốn đi tới giải cứu Thiên Mị, lại bị Thiên Ngừ kéo lại. Thiên Ngừ lo lắng nói, “Tô thiếu, bộ dạng này của anh làm sao đấu với Tề Mặc? Đến lúc đó chọc giận hắn, lại không thể cứu được chị, chịu khổ không phải là chị ấy sao?”

Nghe vậy, Tô Hạo an tĩnh lại, nhưng ánh mắt nhìn Tề Mặc, thật giống như hận không thể đốt một lỗ trên lưng hắn.

Thiên Ngừ liếc mắt nhìn Thiên Mị và Tề Mặc, sau đó cũng bắt đầu chọn trang sức, trong mắt từ đầu đến cuối vẫn mang theo ý cười, dường như rất vui vẻ.

Sau cùng Thiên Mị chọn một cái vòng tay phong cách đáng yêu, Tề Mặc tự giác thanh toán.

Bùi Diễm vẫn không xa không gần theo sát hai người, nhìn có phần càng thêm hăng hái, vừa thấy vòng tay Thiên Mị chọn liền biết là tặng cho Đinh Nhi. Trước kia Thiên Mị tới đây, đều là chớp mắt tới, trực tiếp cầm đồ bỏ đi, một phen tiền cũng không trả, đến cuối cùng còn xem y như nhân viên chuyển phát nhanh, giao đồ đến tay Đinh Nhi, lần này rốt cục đã không bóc lột y nữa!

“Thiên tiểu thư, đồ của chị đã gói xong, xin hỏi có cần gì nữa không?” Chỉ thấy nhân viên cửa hàng đưa một cái túi lớn đã gói xong giao cho Thiên Ngừ, Thiên Mị không khỏi chép chép miệng. Vật liệu, thiết kế, cái gì cũng đều là cao cấp nhất, hơn nữa những đồ vật ở đây đều là là độc nhất vô nhị, cho nên những thứ này mỗi một món đều là giá trên trời, cô em gái này một lần đã mua nhiều như thế, xem ra Thiên gia thực sự là rất có tiền!

Thiên Ngừ không giống như Thiên Mị, mọi người đều biết danh cô ta, Dream Love cũng không phải lần đầu tiên cô ta ghé mua, những nhân viên cửa hàng chưa bao giờ dám chậm trễ chút nào.

Thấy mấy người muốn đi, đám nhân viên hai mặt nhìn nhau, không biết có nên đem chuyện xảy ra trước đó báo cáo lại cho ông chủ không, cuối cùng vẫn không có người nào mở miệng, việc này vẫn nên để quản lý xử lý đi!

Trở lại Thiên gia, Thiên Mị liền kín đáo đưa đồ cho Bùi Diễm, lại còn xem y như nhân viên chuyển phát nhanh. Bùi Diễm rất không biết nói gì, đành phải nhận mệnh lái xe đi biệt thự Ngải gia.

Tề Mặc nhìn Thiên Mị ý cười đầy mặt lấy hòm thuốc ra, không khỏi hỏi, “Em làm gì thế?”

Thiên Mị nhếch môi cười nói, “Đương nhiên là đi quan tâm Tô đại thiếu gia!” Nói xong cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Tề Mặc không chút nào cảm thấy mình chiếm giường của người ta, nhìn bức tranh bầu trời đêm trên đỉnh đầu, hai mắt híp lại, đáy mắt một mảnh thâm thúy như vòng nước xoáy, gương mặt tuấn tú không dư thừa biểu tình trong nháy mắt mang theo sức hấp dẫn trí mạng, khiến người ta đoán không ra hắn đang suy nghĩ cái gì.

Mới vừa đi đến trước cửa phòng Thiên Ngừ, tay Thiên Mị trượt một cái, “bịch” một tiếng, hòm thuốc rớt xuống đất. Thiên Mị nhìn thoáng qua cửa phòng, vội vàng nhặt lại hòm thuốc, bước nhanh về phía căn phòng của Tô Hạo.

Thiên Ngừ mở cửa phòng vừa lúc nhìn thấy bóng lưng cuồng cuồng của cô, cau mày suy tư một chút, sau cùng đi theo sau.

Cửa phòng không khóa chặt, Thiên Ngừ khẽ đẩy ra một khe hở, nhìn vào bên trong, chỉ thấy Thiên Mị đang đau lòng giúp Tô Hạo bôi thuốc, trong mắt dường như còn mang theo nước mắt.

“Xin lỗi...” Thiên Mị buồn buồn mở miệng, về mặt áy náy.

Tô Hạo giơ tay nắm lấy tay cô, đặt ở bên miệng hôn, ôn nhu nói, “Nên nói xin lỗi là anh mới đúng, là anh vô dụng, không bảo vệ được em.”

Thiên Mị lắc đầu, hít mũi một cái, “Chuyện không liên quan đến anh...” Dừng một chút, lại nức nở nói, “Anh vẫn đừng nên đi trêu chọc Tề Mặc thì hơn, hắn là một tên ác ma, anh sẽ bị thương, nếu như... nếu như anh xảy ra chuyện gì, em...”

Dường như không nói được nữa, lệ trong mắt Thiên Mị như trân châu bị đứt liên tục rơi xuống, nức nở nói, “Em không thể mất đi anh, nếu mất anh, em

sống không bằng chết!”

Tô Hạo cảm động kéo cô vào lòng an ủi, “Em yên tâm, em sẽ không mất anh đâu.”

Sau cùng Thiên Mị xách theo hòm thuốc đi ra, Thiên Ngữ vội núp kỹ, lại thấy Thiên Mị đi được vài bước, bỗng nhiên lấy đi động ra, nhìn nhìn xung quanh mới bắt đầu bấm số.

Thiên Ngữ không khỏi nhủ nhủ mày, à đàn bà chết bầm này lên lên lút lút, nhất định không phải chuyện tốt, trong lòng suy nghĩ không khỏi dựng thẳng lỗ tai lên, lại không thấy ý cười giảo hoạt nơi khóe miệng của Thiên Mị đang đưa lưng về phía cô ta, thực sự là nhập cuộc mà không biết nha!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thân Mật Một Cách Tự Nhiên Như Thế

“Thiên Ngữ là cái thá gì chứ, gia chủ Thiên gia chỉ có thể là mình, Tô Hạo cũng chỉ có thể là của mình!” Âm thanh tận lực đè thấp mang theo phần hận, hoàn toàn rơi vào tai Thiên Ngữ.

Thiên Mị lại lẩm bẩm nói thêm vài câu, sau đó cúp điện thoại, xách theo hòm thuốc dần dần đi xa.

Thiên Ngữ từ chỗ tối bước ra, trên mặt đều là phần nộ cùng khinh thường. Cô ta cho mình là ai? Cô ta muốn là có thể chiếm được sao? Cũng không nhìn lại thân phận của mình, chẳng qua chỉ là đứa con gái bị cha vứt bỏ mà thôi, bằng không sao cha lại tống khứ cô ta đi Mỹ mà chẳng thèm dòm ngó tới như thế!

Khi ghét một người đến cực điểm, thì sẽ muốn tự tay đoạt lấy những thứ thuộc về cô ta, để cô ta tận mắt nhìn thấy thứ mình thích từng món từng món đi xa, khiến cô ta thống khổ vạn phần, hiện tại Thiên Ngữ đối với Thiên Mị chính là loại tâm tình này.

Chị em ruột thì sao? Đối với cô chị gái đột nhiên xuất hiện này, Thiên Ngữ tuyệt không có chút cảm tình nào. Vốn là tiểu thư cao cao tại thượng, trên đầu luôn bao phủ hào quang lóng lánh nhất, hưởng toàn bộ cưng chiều của cha mẹ, nhưng đột nhiên có một ngày xuất hiện kẻ đoạt đi những thứ vốn thuộc về cô ta, không ghét cô chẳng lẽ lại đi thích cô sao?

Giờ lại còn muốn cướp đi vị trí gia chủ của cô ta? Hừ! Cô đã bắt nhân đừng trách tôi bất nghĩa, thứ cô muốn, tôi phải đoạt được toàn bộ!

Tề Mặc về đến phòng, mới vừa nằm xuống giường, liền nghe tiếng cửa mở.

“Tô Hạo chết tiệt, dám chiếm tiện nghi của lão nương, cho anh chết không từ tế được!” Thiên Mị cầm khăn ướt không ngừng chà mu bàn tay, sau cùng hung hăng ném vào thùng rác.

Nghe thấy những lời lảm nhảm đầy phần hận của Thiên Mị, khóe miệng Tề Mặc hơi nhếch lên, chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Đặt hòm thuốc lại chỗ cũ, xoay người thấy cái cây sống to đùng nằm trên giường, Thiên Mị bủn môi, cũng không quan tâm, chỉ lấy ra gối ôm bằng nhung hình con chó ôm vào trong lòng, nằm sang bên kia giường, khi không có chuyện gì làm thì tất nhiên là đi ngủ rồi!

Tề Mặc vừa mở mắt liền thấy một đồng lông trắng trắng, hai tay hai chân Thiên Mị quấn lấy con chó bông kia, đầu chôn dưới đầu chú cún, chỉ có thể thấy mái tóc quăn. Khóe miệng Tề Mặc giật giật như muốn cười, cuối cùng lại đè lại.

"Cốc cốc..."

Tiếng gõ cửa vang lên, Thiên Mị trực tiếp một cước đạp tới, buồn bực nói, "Đi mở cửa."

Tề Mặc liếc nhìn mu bàn tay hơi hơi phồng hồng của cô, mở miệng hỏi, “Em xác định muốn tôi đi?”

Yên lặng một hồi, Thiên Mị đột nhiên bật dậy, có chút cau kinh cáo cáo tóc. Tốt nhất đừng là Thiên Nghiêm! Lúc nào cũng quấy rầy cô nghỉ ngơi, thực thấy tính tình cô dễ chịu lắm đúng không!

Cửa phòng hé ra, thấy rõ người bên ngoài, mở banh cửa, kéo người bên ngoài vào, “Rầm” một tiếng, đóng cửa lại, mới dạy dỗ, “Hai người các anh, không chú ý thân phận của mình chút xiu nào sao?” Nghênh ngang thế này, là sợ không ai cho cô là nội gian đúng không?

Tề Hiền ngăn người, sau đó dứt khoát xoay người hỏi, “Thiếu gia, người có cần bôi thuốc không?” Trước đó y nhìn thấy rõ rành rành, e rằng Thiên Mị dốc hết sức bình sinh ra xài, ra tay nặng như vậy, y hoài nghi thiếu gia có thể sẽ bị nội thương.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Tề Hiền, giống như rất sợ Tề Mặc sẽ chết bất đắc kỳ tử, Thiên Mị không khỏi rút rút khóe miệng, đột nhiên quẹo rừ cười, mở miệng ủy khuất nói, “Tề Hiền, người ta là thực nữ hàng thật đấy, thực nữ sẽ không giết người.”

Tề Hiền liếc cô một cái, lại thu hồi ánh mắt, nhủ thầm trong bụng, cho dù là thực nữ cũng là thực nữ bạo lực!

Nhìn biểu tình không cho là đúng kia của y, Thiên Mị nguy hiểm híp híp mắt, cười càng thêm xán lạn, đang muốn sấn lại gần, Tề Mặc lại đột nhiên duỗi tay kéo cô vào trong lòng, nói với Tề Hiền, “Không cần!” Thiên Mị mặc dù nhìn như ra tay rất nặng, kỳ thực nắm đầm rôi xuống người hắn thì đã tan mất toàn bộ lực đạo, không nghĩ tới thậm chí ngay cả Tề Hiền cũng nhìn không ra.

Liếc nhìn Tề Hiền vẫn còn đang đánh giá, Thiên Mị tựa hồ như đang suy nghĩ làm thế nào để dạy dỗ y, Tề Mặc vô ý thức vươn tay vuốt tóc cô, ánh mắt lộ nét suy nghĩ sâu xa, có lẽ hắn vẫn còn đánh giá thấp cô.

Thiên Mị như cười như không nhìn Tề Hiền, nhìn đến da đầu Tề Hiền tê dại một trận, rốt cục y không nhịn nổi, thô lỗ quát, “Cô vốn đã bạo lực rồi!”

Tề Mặc phục hồi lại tinh thần, thu tay dừng lại trên đuôi tóc cô, tự nhiên vòng lên eo cô, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn xanh thắm trên ngón cái, dường như không định xen vào.

Thiên Mị cười cười, dựa vào phía sau một chút, lười biếng nhìn Tề Hiền, cười nói, “Tiểu Hiền, anh làm gì sợ tôi dữ vậy?”

“Tôi . . .” Tề Hiền sững sốt, đứng vậy! Y làm gì phải sợ cô? Đang muốn rống lại một câu “Tôi không sợ cô!” nhưng nhìn thấy bộ dạng hai người ôm nhau thân mật như vậy, vẫn là rất không có can đảm nuốt xuống, y không thể đắc tội với Thiều phu nhân tương lai nha!

Thiên Mị thấy y lại dần dần khôi phục bộ dáng nghiêm trang, không thú vị bữu môi, ngược lại không chú ý tới lúc này giữa cô và Tề Mặc có bao nhiêu ái muội. Thân mật thế này dường như không biết bắt đầu từ lúc nào đã biến thành tự nhiên như thế.

Cúi đầu đúng lúc nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Tề Mặc, Thiên Mị vẫn còn có chút không cam lòng, lại dùng sức rút rút. Lại vẫn không nhúc nhích, không khỏi có chút buồn bực, bảo bối của cô nha!

Loại sự tình nhận chủ này chỉ có vài nhân vật nòng cốt của một số đại gia tộc mới biết được, vật có thể nhận chủ đều có linh tính siêu phàm sẵn có. Vật như vậy cực kỳ hiếm thấy, trăm năm khó gặp, cho nên cũng không thể trách Thiên Mị không phóng khoáng, mắt thấy bảo bối tới tay cứ như vậy mà bay vào tay người khác, thực khiến người ta có chút buồn bực.

Buồn bực nhất chính là, có thể sau này Tề Mặc sẽ dùng bảo bối này đối phó cô! Aiz . . . cô căn bản chính là tự cung cấp vũ khí cho kẻ địch mà!

Khóe miệng Tề Mặc mang theo ý cười, mặc cho cô trừng mắt nhìn chiếc nhẫn kia, ánh mắt không khỏi rơi vào chiếc vòng ngọc trên cổ tay cô. Vòng ngọc kia hết như một hồ nước sâu xanh ngắt, không chói mắt, nhưng càng nhìn lại càng làm người ta mê muội.

Ánh mắt kia quá mức rõ ràng, nhưng Thiên Mị cũng không che giấu, phóng khoáng mặc cho hắn nhìn. Cho dù Tề Mặc đoán được thì thế nào, dù sao Huyết là của cô, không giống như thứ đen đen xanh xanh nào đó, nghĩ đến lại liếc mắt trừng chiếc nhẫn kia, sau đó cũng không nghĩ thêm nữa. Là của cô cuối cùng cũng sẽ là của cô, không phải của cô cưỡng cầu cũng vô dụng.

Lúc ăn cơm, Thiên Mị chú ý tới Thiên Ngự dị thường trầm mặc, không làm ra chuyện gì nữa.

Nửa đêm, đột nhiên vang lên một trận gõ cửa dồn dập, Thiên Mị ngồi dậy, chậm rãi mở cửa, chỉ thấy một cô giúp việc luống cuống nói, “Tiểu thư, tôi vừa thấy một bóng đen vào phòng nhị tiểu thư, tôi lo . . .”

Nhìn bộ dạng lo lắng của cô giúp việc, Thiên Mị không phụ sự mong đợi của mọi người mở miệng nói, “Đề tôi đi xem sao.” Khi lướt qua người cô giúp việc kia, khóe miệng mang theo nụ cười hồ ly. Cái cô Thiên Ngự này, một chút chuyện nhỏ như thế cũng có thể làm đến trăm ngàn chỗ hở, nếu thật ngồi trên vị trí gia chủ Thiên gia, Thiên gia chỉ sợ sẽ nguy hiểm thôi!

Nhìn cô rời đi, cô giúp việc kia thở phào nhẹ nhõm, giờ tay lau mồ hôi nơi thái dương, ngược lại không vội vàng đi theo. Thực ra là sợ mình sợ ý dính líu vào, nhưng nhị tiểu thư phản phó, cô ta lại không dám không nghe. Đứng một hồi, cũng không dám theo đi xem náo nhiệt, vội vàng chạy tóe khỏi về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Rời Đi

Còn chưa đến trước cửa phòng Thiên Ngự, đã gặp phải Tề Mặc, Thiên Mị quan sát hắn một phen, nhủ thầm, “Tề đương gia hơn nửa đêm không ngủ chạy tới đây làm gì?” Nhìn không ra bộ dạng cô có tí ti gấp gáp nào, dù sao thì Thiên Ngự nhất định sẽ chờ cô.

Tề Mặc nhìn cô chăm chú, nhưng lại không nói gì, Thiên Mị nhủ nhủ thầm, không để ý tới hắn nữa.

Cửa phòng Thiên Ngự không đóng chặt, vừa tới cửa đã nghe thấy từng trận âm thanh ái muội khiến người ta đỏ mặt tía tai từ bên trong truyền ra.

Thiên Mị nhếch nhếch môi, đột nhiên xoay người nhìn về phía người phía sau, cười nói, “Phiền Tề đương gia gọi mọi người đến xem nào nhiệt đi!”

Tề Mặc liếc nhìn cô nhưng không rời đi, chỉ xoay người sang chỗ khác. Thiên Mị nhú mày, cũng không nói thêm gì, dù sao thì cô cũng chỉ muốn Tề Mặc tránh mặt mà thôi, nếu hấn tự giác như thế, vậy cô cũng không tiện nói gì thêm. Móc ra một camera hình cây kim, lại móc ra một viên kẹo cao su nhai nhai, dính vào phía sau camera, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, vật trong tay được tống tiễn vào trong phòng. Giống như bị một bàn tay vô hình thao túng, camera kia dính vào vị trí thích hợp nhất, vừa có thể quay toàn bộ quá trình của hai người, vừa không đến nỗi bị phát hiện.

Thiên Mị hứng thú búng búng nhìn một hồi, sau đó quay đầu khẽ cười nói, "Tề đương gia, có muốn thưởng thức chút không? Vóc người em gái tôi rất được đó!"

Tề Mặc lại chỉ liếc cô một cái, không nói gì, Thiên Mị cảm thấy đêm nay Tề Mặc có chút kỳ quái, giờ tay bóp bóp mặt hấn. Hoàn hảo, không phải người khác giả trang, nghĩ đến có lẽ người khác cũng không có khả năng bắt chước cái loại khí lạnh riêng biệt ở trên người hấn đâu.

Lại một lát sau, âm thanh bên trong hơi ngừng lại, Thiên Ngữ mở hời nhể nhại nằm trên giường thờ hồn hển, giữa đôi lông mày nhíu chặt. Thấy Thiên Mị lâu như vậy cũng chưa xuất hiện, không khỏi có chút nóng nảy, nhưng hiện tại cô ta cũng không thể đi ra ngoài kiểm tra, chỉ có thể leo lên người gã đàn ông bên cạnh, không ngừng liếm người y, muốn kéo dài thời gian.

Nghe bên trong lại lần nữa vang lên âm thanh ái muội, Thiên Mị đẩy cửa ra, nhìn cơ thể quấn quýt nhau của hai người trên giường, kinh hãi kêu thành tiếng, sau đó đứng chôn chân tại chỗ, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch như tờ giấy, “Các . . . Các người . . . “Tề Mặc đứng bên cạnh cô cách đó không xa, được vách tường che chắn, người ở bên trong tự nhiên không nhìn thấy hấn, mà lúc này tựa hồ hấn tuyệt không quan tâm tình hình bên trong như thế nào, chỉ dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Thiên Mị.

Thiên Ngữ nhìn sắc mặt tái nhợt của Thiên Mị, trong mắt lộ vẻ đắc ý, hoàn toàn đã quên tiếng kêu của Thiên Mị có thể sẽ dẫn người người khác tới, từ chi quấn chặt lấy gã đàn ông trên người, cố ý bày ra một bộ dạng khó nhìn.

Tô Hạo bởi vì phát hiện Thiên Mị đến, sắc mặt trở nên khó coi, gấp giọng nói, "Thiên Mị, em nghe anh giải thích . . ." Muốn đẩy Thiên Ngữ ra, nhưng lại bị quấn càng chặt hơn.

Thiên Ngữ thấy vẻ mặt cấp thiết của y, không khỏi cọ cộ lên người y, nhắc nhở, "Hạo, anh đã nói chỉ thích người ta."

Động tác của Tô Hạo ngừng lại, thu lại ánh mắt rơi vào trên người Thiên Mị, ôm lấy Thiên Ngữ cười nói, "Đương nhiên." Chỉ là nụ cười kia nhìn thế nào cũng thấy giả.

Hiện tại Triều Thiên Châu còn chưa tìm về, thời kỳ đặc biệt như thế này, Thiên Mị kêu to một tiếng, người bị dẫn tới cũng không ít.

Đột nhiên bên tai một trận khí tức chậm rãi phát qua, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, “Tôi phải đi rồi.”

Thiên Mị lập tức lia mắt nhìn lại, nhưng đã không còn bóng dáng của Tề Mặc, không khỏi có chút giật mình. Hấn phải chăng đang đợi một cơ hội hỗn loạn? Thế nhưng, cô lại cảm thấy nếu hấn muốn rời đi, cũng không cần cái gọi là cơ hội này, lại liếc mắt nhìn hai người trong phòng, mím mím môi. Cô tạo ra hỗn loạn như thế này thật chỉ là vì trả thù Thiên Nghiêm thôi sao?

“Chúng mày đang làm gì thế?” Một tiếng rống giận dữ truyền đến, là Thiên Nghiêm vội vội vàng vàng chạy đến.

Thiên Ngữ hình như vẫn có chút sợ Thiên Nghiêm, thấy ông ta tức giận như vậy, không khỏi có hơi co rúm lại. Nhưng liếc mắt nhìn thoáng qua Thiên Mị vẫn luôn cúi đầu, trong lòng lại có khoái cảm trả thù, trong nháy mắt lớn mật hấn lên, siết chặt dra giường trên người, nói, “Cha, con và Tô Hạo là thật lòng yêu nhau!”

Thiên Nghiêm tức giận đến bản mặt già nua đỏ bừng, thật lòng yêu nhau? Tô Hạo lúc này vẫn đang nhìn chằm chằm Thiên Mị, rõ ràng là thích Thiên Mị, sao lại đi yêu Thiên Ngữ?

Con bé Thiên Ngữ này, đây là muốn tức chết ông sao? Bùi Diễm bất kể là thân phận địa vị hay là tướng mạo tài năng đều xuất sắc hơn Tô Hạo, ông ta đặc biệt chọn cho nó tấm chồng xuất sắc như vậy nó không muốn, lại cố ý đi quyến rũ Tô Hạo, đầu nó bị úng nước sao?

Thiên Nghiêm tức giận đến muốn đau tim, trong lúc nhất thời nói không nên lời. Dù sao việc này không chỉ quan hệ đến hạnh phúc của Thiên Ngữ, mà còn liên quan tới địa vị sau này của Thiên gia, hiện tại nhiều người nhìn thấy như thế, thậm chí còn có cả Bùi Diễm, chuyện này như thế nào cũng không giấu diếm được. Mặc dù bây giờ không phải cổ đại, nhưng thanh danh của Thiên gia không thể cứ như vậy mà bị phá hư, cũng chỉ có thể để Thiên Ngữ gả cho Tô Hạo, thế nhưng cục tức trong lòng ông ta làm thế nào cũng không nuốt trôi được!

Thư Cầm cũng không khỏi thở dài, con bé Thiên Ngữ này, thực sự là bị bà ta làm hư rồi! Đảo mắt nhìn về phía Thiên Mị vẫn luôn cúi đầu trầm mặc, nhíu mày. Chẳng lẽ Thiên Mị thực sự thích Tô Hạo rồi? Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể để Tô Hạo cưới Thiên Ngữ, lại liếc nhìn Bùi Diễm bất động thanh sắc đứng ở một bên, bà ta cũng biết chỗ tốt khi giao hảo với Bùi thị, vậy thì để Thiên Mị ở bên Bùi Diễm cũng tốt. Bùi Diễm không kém Tô Hạo, cũng không tính là ủy khuất con bé!

Phát hiện không có chuyện gì lớn, một đám người theo đến đều tản đi, trở lại vị trí canh gác vốn đã an bày. Thiên Nghiêm đột nhiên nhớ tới cái gì đó, kêu một người nhỏ giọng phân phó hai câu, sau đó thấy người nọ gật đầu rồi đi.

Một lát sau, người nọ lại hoảng hốt chạy trở về, rỉ tai Thiên Nghiêm, sắc mặt Thiên Nghiêm thoáng chốc trở nên khó coi không gì sánh được.

Trong thư phòng, Thiên Nghiêm tức giận đầy mặt nhìn người trước mắt, tức giận nói, “Thiên Mị, con quên chức trách của con là cái gì rồi sao? Không ngờ lại để Tề Mặc chạy trốn ngay dưới mắt, mặt mũi Bắc đảo đều bị con vứt sạch rồi!”

Thiên Mị im lặng không nói, nhưng trong lòng cảm thấy buồn cười, thật coi cô là thần sao? À, sai rồi, thần chắc sẽ không phụ trách loại chuyện câu dẫn đàn ông này đâu!

Thiên Nghiêm đi tới đi lui trước bàn đọc sách, trên mặt tất cả đều là vẻ lo lắng, “Ta bắt kể con dùng biện pháp gì, tóm lại mau chóng tìm Triều Thiên Châu về cho ta!”

"Đã biết."

Nghe ngữ điệu biếng nhác kia của Thiên Mị, trong lòng Thiên Nghiêm tức giận càng sâu, nhưng lại bị ông ta nén xuống, khoát tay áo, nói, “Con đi ra ngoài trước đi!”

Nhìn Thiên Mị xoay người rời khỏi thư phòng, trong mắt Thiên Nghiêm lóe lên tia rét lạnh. Cứ tiếp tục như vậy thì không được, phải nghĩ biện pháp khống chế được Thiên Mị, xem ra chỉ có thể làm như vậy rồi!

Thiên Mị trở về phòng, nhưng ở cửa gặp phải Tô Hạo, "Tô thiếu có việc?" Lúc này ngữ khí của cô rất ư bình thản.

Tô Hạo chỉ cho là cô đang tức giận, sốt ruột nói, "Thiên Mị, em nghe anh giải thích đi được không?"

Thiên Mị liếc mắt nhìn y, xem ra không nghe y giải thích, y sẽ không định rời đi, vì vậy gật đầu, "Nói đi!"

“Anh sẽ cưới cô ta!” Tô Hạo liếc mắt nhìn cô, lại vội vàng giải thích, “Nhưng anh cưới cô ta chỉ là vì Thiên gia, chờ anh thu Thiên gia vào trong tay rồi, anh sẽ ly hôn với cô ta, cho nên . . . chỉ có thể tạm thời ủy khuất em.”

Thiên Mị nhú mày, vốn cho là vì muốn nâng cao địa vị Tô gia nên Tô Hạo mới chọn Thiên Ngữ, không nghĩ tới, y lại còn có dã tâm lớn như thế. Như vậy cũng tốt, nên để Thiên Nghiêm đau đầu một chút!

Tô Hạo thấy cô không tức giận, trong lòng không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

Thiên Mị không khỏi liếc nhìn y thêm vài lần, y không sợ cô đi nói cho Thiên Nghiêm biết, xem ra vai diễn trước đó của cô diễn thật quá đạt rồi, thực sự khiến vị Tô thiếu gia này cho là cô không có y thì không sống nổi!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lầm Đối Tượng

Trong thư phòng to lớn, người đàn ông phía sau bàn đọc sách đang chăm chú lật xem tài liệu trong tay, khoảng không gian phía ngoài tầm thủy tinh sau lưng đã là một mảng đen kịt, khiến ngũ quan thâm thúy của hắn càng thêm sắc bén, đôi môi gọi cảm dường như luôn mang theo ý cười ôn hòa nhàn nhạt, mái tóc chỉnh tề rơi sau gáy. Lúc này hắn đang nhú mày, động tác trong tay đã dừng một lúc lâu, độ cong nơi khoe môi dần dần mở rộng, mang theo trào phúng thật sâu. Hai nhà Âu Dương và Đông Phương đã rục rịch rồi, hừ lạnh một tiếng trong lòng, thực cho là Tề gia đứng đầu lâu như vậy, là có thể dễ dàng kéo xuống thế sao?

Đột nhiên một trận gió phát qua, một tiếng “cách” nhỏ, cửa phòng tự động đóng lại.

Người phía sau bàn đọc sách ngẩng đầu lên, cặp mắt xanh thăm nhuộm ý cười, “Tu . . .”

Nhìn bóng người dần dần hiện ra, Tề Mặc nhú mày, lắc đầu nói, “Gặp em cũng cần phải đeo mặt nạ sao? Nói thế nào thì em cũng là người biết anh sớm nhất, lẽ nào còn không biết bộ dạng anh thế nào? Hơn nữa . . .” Giọng tay sờ sờ cảm, cười nói, "Soi gương chẳng phải sẽ biết sao."

Tề Tu nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, ngồi xuống ghế salon đặt bên cạnh, tuyệt không có ý định bỏ mặt nạ đen đeo trên mặt kia.

Tề Mặc bước ra từ sau bàn đọc sách, lấy trong tủ rượu ra một bình rượu đỏ, lấy thêm hai cái ly, thì thầm, “Anh có thể dùng lạnh như thế nữa được không? Thế này thì tương lai ai dám gả cho anh chứ? Đúng rồi...” Ngồi xuống ghế salon đối diện Tề Tu, đưa cái ly trong tay tới, lắc lắc ly rượu trong tay, uống một ngụm, mới tiếp tục nói, “Có muốn em tặng vài người đẹp cho anh không?”

Dứt lời, vội vàng nghiêng đầu né qua, gió nhẹ lướt qua tai, Tề Mặc nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một lỗ nhỏ tròn trịa xuyên thủng chỗ tựa lưng trên sofa, tầm mắt thuận theo cái lỗ kia nhìn lại, Tề Mặc day day thái dương, có chút đau đầu nói, “Đó là kính chống đạn đó! Em lại phải cho người lắp lại lần nữa rồi!”

Không nghe thấy bất kỳ âm thanh bẽ vỡ nào, cứ như vậy vô thanh vô tức lại có thể xuyên qua kính chống đạn, cái này còn lợi hại hơn cả đạn, nhìn chiều thức ấy, Tề Mặc lại không chút kinh ngạc nào, hiển nhiên đã sớm biết bản lĩnh của Tề Tu thế nào.

Thấy Tề Tu có chút không kiên nhẫn, Tề Mặc uống một hơi cạn sạch rượu đỏ trong ly, nói, "Được rồi! Nói chính sự, thế nào rồi?"

"Thất bại!"

Âm thanh đều đều vang lên, lại khiến cho Tề Mặc đột nhiên đứng phắt dậy, "Thất bại?" Thanh âm cao vút, tất cả đều là không sao tin được, "Anh nói đùa phải không? Anh chưa từng thất bại lần nào!" Trước đó hẳn không vội hỏi, là do khẳng định Tề Tu ra tay nhất định sẽ thành công, cho nên hẳn một chút cũng không lo lắng, không nghĩ tới bây giờ lại nghe thấy Tề Tu nói thất bại!

Tề Mặc nhíu nhíu mày, lại ngồi trở xuống, hiển nhiên rất nhanh đã tiếp nhận sự thật này, không hổ là đương gia Tề gia.

"Lẽ nào anh gặp phải Huyết Sắc Mị Yêu? Lẽ nào cô ta còn lợi hại hơn anh?"

Ánh mắt Tề Tu động động, "Có lẽ vậy!" Giọng nói không còn đều đều như trước, mang theo chút tâm tình hiềm thấy, nhưng không ai có thể nắm bắt được, không biết chút tâm tình đó là gì.

Chân mày Tề Mặc nhíu chặt hơn, "Cái gì gọi là có lẽ?"

Tề Tu lại không định trả lời hẳn, đứng lên nói, "Tôi đi đây!"

"Chờ một chút!" Tề Mặc liền vội vàng kéo hẳn, nói, "Chuyện này em sẽ nói với ông cụ." Thở dài, còn nói thêm, "Đêm nay em sẽ ở thư phòng, anh nghỉ ngơi trong phòng em đi!"

Tề Tu gật đầu, ngược lại không cự tuyệt ý tốt của hẳn. Nhìn hẳn rời đi, sắc mặt Tề Mặc dần dần trầm xuống, chỗ ông cụ không biết phải ăn nói thế nào, không thể có được Triều Thiên Châu, thì phải đánh trực diện rồi, bất quá hiện tại ông cụ hẳn là sẽ không có chú ý với Tu!

Cụ ông Tề gia đã sớm rút lui, làm người ta cho rằng ông ta không màng danh lợi, chỉ muốn bảo dưỡng tuổi thọ. Nhưng trên thực tế lại hoàn toàn ngược lại, Tề Lương là một kẻ dã tâm bừng bừng, chẳng những muốn nắm hoàn toàn Nam đảo trong tay, mà còn muốn nuốt trọn Bắc đảo. Tề Mặc và Tề Tu chính là công cụ tốt nhất để ông ta thực hiện dã tâm của mình, nhưng hai công cụ này sẽ không nghe lời như thế!

Ra khỏi thư phòng, Tề Tu liền gỡ chiếc mặt nạ màu đen không biết do vật liệu gì chế tác thành, phủ lên mặt cũng không rơi xuống, hơi hơi thu liễm khí tức lãnh sát thuộc về Âm Dạ Tu La. Hộ vệ, người giúp việc gặp phải trên đường đi, cũng chỉ cho hẳn là Tề Mặc.

Đối với Âm Dạ Tu La, người biết thân phận thực sự của hẳn không có mấy người, do đó hẳn có thể vào lúc Tề Mặc không phân thân ra được mà sẽ thay thế y, tựa như lúc này đây, một mình đi Bắc đảo lấy trộm Triều Thiên Châu là chuyện rất nguy hiểm, Tề Mặc thân là gia chủ Tề gia không thể mạo hiểm, hơn nữa thân thủ của Tề Mặc cũng không so được với hẳn, cho nên cuối cùng là do hẳn thay thế thân phận của y, tiến vào Bắc đảo.

"Tề tiểu thư..." Nữ giúp việc cung kính cúi người với cô gái xinh đẹp bước tới trước mặt.

Tề Bảo Bảo quét mắt về phía cô ta, hỏi, "Gia chủ đâu?"

"Gia chủ đã về phòng rồi ạ!"

Nghe vậy, Tề Bảo Bảo bước thẳng về phía gian phòng của Tề Mặc.

"Cốc cốc..."

Tề Tu quần khăn tắm bước ra từ phòng tắm, nghe tiếng gõ cửa, mở miệng nói, "Vào đi . . ." Sau đó bước tới mép giường ngồi xuống, tùy tiện lau lau mái tóc dài nhỏ nước, vớt khăn lông sang một bên.

Cửa phòng bị người đẩy ra, trên chiếc giường lớn trắng tinh trong phòng, một người đàn ông tuấn mỹ khóa thân trên đang giương mắt nhìn lại, trong mắt xẹt qua chút kinh ngạc, thoáng cái liền biến mất, sau đó hơi hơi cau mày, có chút giật mình.

Tề Bảo Bảo sắc mặt hơi phiếm hồng, ánh mắt đảo tới đảo lui, có chút không được tự nhiên mở miệng nói, "Gia chủ, chuyện đã làm xong."

Thấy Tề Tu không nói gì, Tề Bảo Bảo liếc hẳn một cái, đột nhiên đi tới, cầm lấy khăn lông hẳn vớt sang một bên giúp hẳn lau tóc. Tề Tu rử mi mắt, đề xuống sát ý theo bản năng trong một khắc kia, loại người như hẳn rất kiêng kỵ người khác chạm vào.

Tề Bảo Bảo xoay người muốn đi lấy máy sấy, lại bị Tề Tu kéo lại. Trong mắt Tề Bảo Bảo ánh lên tia vui vẻ, thấy Tề Tu vẫn cứ luôn nhìn cô, không khỏi có chút không được tự nhiên. Đột nhiên chống lại cặp mắt xanh thẫm như nước xoáy kia, trong lòng khẽ động, ánh mắt chậm rãi rơi xuống trên đôi môi mỏng nhẹ mím, không tự chủ được dần dần tiến tới gần, thẳng đến khi Tề Tu nắm lấy vai cô, cô mới phục hồi lại tinh thần, sắc mặt ửng đỏ, đáy mắt lại mang theo chút ảm đạm.

Tề Tu lại nhìn cô một hồi, đột nhiên vươn tay từ từ tiến tới gần gương mặt kia, nhìn niềm hân hoan trong mắt Tề Bảo Bảo, lại đột nhiên thu tay về.

Không giống, đôi mắt kia dù có giống hơn nữa, nhưng lại thiếu đi tia sáng chói mắt dù cho đã cố sức che giấu kia, mặc dù tướng mạo giống nhau, nhưng

người thì lại không giống!

Thiên Mị... Hắn không thể không thừa nhận, cô là bất đồng, cũng là duy nhất, không ai có thể thay thế được.

"Đi ra ngoài..."

"Gia chủ..." Về mặt Tề Bảo Bảo ảm đạm, nghĩ đến Tề Mặc rất nhanh sẽ lấy tiểu thư nhà Đông Phương, trong lòng đau xót, chán nản nói, "Tề Mặc, em yêu anh, em chỉ muốn ở bên cạnh anh." Cô không cầu danh phận, chỉ hy vọng hắn có thể nhìn thấy cô.

Tề Bảo Bảo cắn cắn môi, cười khổ trong lòng, tại sao ông trời lại cứ thích trêu cợt người ta như thế? Cô yêu hắn như vậy, vì sao hắn lại không thể yêu cô dù chỉ một chút?

Tề Tu không để ý tới cô ta nữa, trong lòng nghĩ, có lẽ hắn nên đi Bắc đảo lần nữa. Đột nhiên cảm giác được khí tức tiếp cận, giương mắt nhìn về phía cô gái đã không còn nhỏ kia, trong mắt đều là ý lạnh, "Tề Bảo Bảo..." Thanh âm kia không dư thừa chút tình cảm nào, mang theo lãnh ý vô tận.

Tề Bảo Bảo sắc mặt trắng nhợt, "Thiếu... thiếu gia?" Cô là người biết thân phận và dung mạo Tề Tu, nhưng không nghĩ đến hắn lại xuất hiện trong phòng Tề Mặc, khiến cho cô lầm đối tượng.

Mặc dù cô rất cảm kích Tề Tu nhặt cô về nuôi, nhưng khi đối mặt với hắn, tận đáy lòng cô chung quy vẫn có chút sợ hãi. Lúc này thấy hắn rõ ràng đã không vui, Tề Bảo Bảo chỉ có thể nghiêm mặt đứng chôn chân tại chỗ không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nước Thánh

"Cút ra ngoài!"

Tề Bảo Bảo phục hồi lại tinh thần, xoay người đi ra ngoài. Cảm giác được cái lạnh trên người, mới phát giác bản thân không mặc quần áo, không khỏi xấu hổ đến không biết giấu mặt vào đâu, nhanh chóng quơ lấy quần áo dưới đất khoác bừa vào, vội vàng tháo chạy ra ngoài.

Tề Tu nhìn không được nhú nhú mây, là hắn để Tề Bảo Bảo bên cạnh Tề Mặc bảo vệ y, nhưng không nghĩ tới Tề Bảo Bảo lại có thể thích Tề Mặc. Thế nhưng bằng vào thân phận của Tề Mặc là không thể nào ở bên cô ta được, dù sao Tề Bảo Bảo là con gái nuôi của hắn, cũng chính là cháu gái của Tề Mặc, mặt mũi Tề gia vẫn là phải có. Hơn nữa nhìn bộ dạng Tề Mặc căn bản không thích cô ta, tự nhiên không có khả năng bắt chấp mọi thứ ở bên cô ta.

Đối với đám hỏi giữa Tề Mặc và đại tiểu thư nhà Đông Phương hắn cũng có biết đến, chỉ mong Tề Bảo Bảo đừng gây chuyện thì tốt, hắn không muốn rước phiền phức vào người!

Rũ mắt nhìn chiếc nhẫn xanh thẫm trên ngón tay cái, biểu tình trên mặt Tề Tu dần trở nên nhu hòa.

"Này... tiểu Thiên Thiên... Mày nói tao có nên giao mày ra hay không đây?" Thiên Mị nghiêng người nằm trên giường, một tay chống đầu, nhìn hạt châu nhỏ màu trắng ngà nào đó đang đặt trên đầu miêu miêu, mắt phượng khẽ nhướng, bộ váy ngủ tơ tằm mềm mại dán lên người cô, phác họa ra đường cong khêu gợi đầy nhu hòa, đôi chân thon dài trắng nõn bắt chéo lên nhau, mê hoặc lòng người, chỉ tiếc bức tranh như thế này không ai thấy được.

Ánh sáng bảy màu hơi hơi lóe lên, dường như là đang kháng nghị. Thiên Mị gờ tay chọc chọc viên Triều Thiên Châu tròn vo, khẽ cười nói, "Yên tâm, sẽ không vứt bỏ mày đâu, chẳng qua, thực có chút nhàm chán mà!" Thực sự là tiếc nuối, Tề Mặc lại có thể chạy trốn thành công như thế, aizz... Thiếu mất một người có thể trêu chọc, cuộc sống cũng trở nên không thú vị nữa rồi!

Không chút ôn nhu cầm lấy Triều Thiên Châu tiện tay ném một cái, "Bịch" một tiếng, ngay giữa mục tiêu, Triều Thiên Châu bị ném vào... thùng rác!

"Ách... Tiểu Thiên thiên, xin lỗi nha! Trượt tay! Phiền mày tự bỏ ra ngoài đi!" Thiên Mị về mặt áy náy, đáy mắt lại đều là không có ý tốt.

Nói xong, kéo chăn phủ từ đầu đến chân, âm thanh buồn buồn từ trong chăn truyền ra, "Ngủ đi!" Thở dài trong lòng, cô thực sự là quá nhàm chán, ngay cả Triều Thiên Châu cũng muốn khi dễ một phen. Những cái này đều là do Tề Mặc đáng trách mà! Bọn họ còn chưa chơi đủ, hắn lại không nói nghĩa khí chày mất!

Mặc dù Thiên Nghiêm gấp đến độ giậm chân, nhưng Thiên Mị vẫn như cũ cả ngày thong dong nhàn tản, nhìn không ra chút sốt ruột nào. Bùi Diễm đã rời khỏi Thiên gia, dù sao y cũng không phải người nhân rồi gì, ngược lại Tô Hạo vẫn ở lại biệt thự Thiên gia như trước, cả ngày dính chung với Thiên Ngự, chờ cử hành hôn lễ.

Nhìn hai người trước mặt ân ái bốn thức ăn cho nhau, Thiên Mị cũng ăn không vô nữa rồi, bụng sữa tươi trên bàn uống một hơi cạn sạch, đứng lên nói, “Tôi no rồi.” Sau đó cũng không quản hai phụ huynh trên bàn, trực tiếp rời đi.

Trong khoảng thời gian này Thiên Nghiêm bề bộn nhiều việc, trên cơ bản không gặp ông ta trên bàn ăn, ông ta không xuất hiện, Thư Cầm bình thường cũng sẽ không dùng cơm cùng bọn họ. Hôm nay chẳng biết tại sao, người đến nhiều thế này.

Thiên Nghiêm nhìn ly sữa trống không tại chỗ Thiên Mị ngồi, thần sắc nơi đáy mắt có chút quỷ dị, chẳng qua không ai chú ý tới. Thư Cầm liếc nhìn Thiên Ngữ, cau mày nói, “Thiên Ngữ, Thiên Mị là chị con, con không nên lúc nào cũng tràn ngập địch ý với con bé như thế.”

Nói chung, Thư Cầm cũng coi như thương yêu cô con gái Thiên Mị này, nhưng điều kiện tiên quyết là, giữa Thiên Mị và Thiên Ngữ không xuất hiện xung đột lợi ích.

Thiên Ngữ không mặn không nhạt nói, “Dạ biết.” Nhưng rõ ràng căn bản không để lời nói của Thư Cầm vào trong lòng.

Thư Cầm không khỏi thờ dài, Thiên Ngữ thực sự bị bà làm hư rồi.

Thiên Mị mở cửa phòng, mơ mơ màng màng nằm lên giường, kéo chăn quấn lấy mình, nhưng vẫn còn thấy rất lạnh. Cô rõ ràng biết bản thân đã xảy ra vấn đề, nhưng cô không biết là ai đã ra tay với cô, là khi nào thì ra tay.

Vừa mới dùng xong bữa sáng đã thấy khó chịu, rất có thể là bữa sáng xảy ra vấn đề, nhưng nếu nói là độc, cô lại không cảm giác được chút nào, hơn nữa có Huyết ở đây, độc được đối với cô hẳn không có tác dụng mới đúng.

Lắc đầu, đang muốn chỉnh điều hòa lớn hơn một chút, Triều Thiên Châu lại lập lòe lẩn vào trong lòng cô, một dòng nước ấm truyền khắp tứ chi bách hải, đầu óc trong nháy mắt trở nên thanh tĩnh. Thiên Mị giờ tay nắm nắm Triều Thiên Châu, nhẹ giọng nói, “Cám ơn.”

Sau đó híp mắt một cái, sắc mặt dần âm trầm. Ở Thiên gia hạ độc với cô, người ngoài rất khó làm được, trừ phi là dạng người như Tề Mặc. Nếu như không phải người ngoài, vậy thì chính là người trong nhà này. Thiên Ngữ? Cô ta hẳn không làm được loại chuyện thế này. Thư Cầm? Bà ta tạm thời hẳn là không cần phải ra tay độc ác với cô. Như vậy, chính là Thiên Nghiêm?

Nếu nói là Thiên Nghiêm, hẳn sẽ không muốn mạng của cô, dù sao chỗ cần dùng cô vẫn còn rất nhiều nha! Không muốn mạng của cô, vậy . . .

Xem ra là trong khoảng thời gian này thái độ của cô khiến Thiên Nghiêm sinh ra lo lắng, Thiên Nghiêm chắc hẳn là muốn khống chế con cò là cô đây. Nếu thế, ông ta ắt sẽ tìm cô nói chuyện, cảnh cáo cô một phen!

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, liền có người truyền lời, nói là Thiên Nghiêm bảo cô đến thư phòng.

Thiên Mị giờ tay lên gõ cửa một cái, không đợi bên trong đáp lại, liền điềm nhiên như không đẩy cửa mà vào.

Thiên Nghiêm cũng không tức giận, chỉ quan sát cô một lát, mở miệng nói, “Con hẳn là đã nghe nói qua nước thánh.”

Thiên Mị cười lạnh trong lòng, xem ra Thiên Nghiêm thật đúng là kiêng kỵ cô! Nếu là nước thánh, cô không phát hiện ra cũng rất bình thường, bởi vì nước kia bất kể là đã nhìn thấy, đã ngửi thấy, hay đã uống qua đều không có gì khác nước thường, bởi vì nó vốn chính là nước bình thường.

Theo ghi chép lịch sử Lam đảo, từ thuở ban đầu, Lam đảo không phân thành Nam Bắc đảo, ban đầu toàn bộ Lam đảo do Thiên gia, Tề gia, và một gia tộc khác cùng nhau thống trị, nhưng sau đó chẳng biết vì sao, ba gia tộc đột nhiên gây xích mích, Lam đảo một phân thành hai, do Thiên gia và Tề gia mỗi bên chiếm một nửa, mà gia tộc còn lại kia thì hoàn toàn mất mạng.

Về đoạn lịch sử này ghi chép cũng không tỉ mỉ, có lẽ không phải là chuyện gì quá mức vẻ vang.

Mà những gia tộc khác đều là sau này mới phát triển, đây cũng là nguyên nhân vì sao Thiên gia và Tề gia luôn có thể đứng đầu. Dù sao cũng là gia tộc cổ xưa, những gia tộc mới phát kia không thể nào so sánh được.

Khi Lam đảo một phân thành hai, huyết mạch của Lam đảo cũng phân thành hai. Bắc đảo Triều Thiên Châu, Nam đảo Từ Ngọc Bội, hai thứ đồ này tuy nói là thuộc về Bắc đảo và Nam đảo, nhưng trên thực tế là nằm trong tay người của Thiên gia và Tề gia.

Ngày hai mươi hai tháng hai hằng năm, gia chủ đương gia của Thiên gia sẽ đi thánh địa phát trần, kỳ thực nói là phát trần, chính là nhỏ một giọt nước lên Triều Thiên Châu, gột đi bụi bặm trên mặt. Nếu nói chỉ là hình thức cũng không hẳn, bởi vì giọt nước kia là giọt nước gột đi bụi bặm trên Triều Thiên Châu, nên đã nhiễm phải linh khí của Triều Thiên Châu, trở thành nước thánh.

Bởi Triều Thiên Châu vẫn do gia chủ Thiên gia cung phụng, cho nên nước thánh kia nếu cho người khác uống, thì người uống nước thánh sẽ phải toàn tâm toàn ý hầu hạ gia chủ Thiên gia, bằng không sẽ bị hút đi toàn bộ sinh mạng.

Thiên Nghiêm làm như vậy nguyên là không lọt kế nào, thế nhưng lại không nghĩ tới Triều Thiên Châu lại có thể nhận Thiên Mị làm chủ nhân. Nước thánh chẳng qua chỉ dính ánh sáng của nó, có chút linh khí, gặp phải Triều Thiên Châu còn không cúi đầu xưng thần sao!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Người Mẹ Tốt

Thấy Thiên Mị bất động thanh sắc, Thiên Nghiêm tiếp tục nói, "Ta cũng không muốn làm vậy, nhưng con cũng biết Thiên gia cần con."

Nhìn bộ dạng ra vẻ đạo mạo của ông ta, Thiên Mị cảm thấy rất buồn cười, không muốn lãng phí thời gian với ông ta, lãnh đạm nói, "Nếu không có chuyện gì con đi nghỉ trước đây!"

Mặc dù Thiên Mị bày ra thái độ không tốt, nhưng ý cô nước thánh, Thiên Nghiêm cũng không sợ Thiên Mị thoát khỏi sự khống chế của ông ta. Do đó ông ta một chút cũng không tức giận, chỉ nói, "Nghỉ ngơi cho tốt đi, chuyện Triều Thiên Châu con không cần quan nữa, ta sẽ cho người tiếp tục điều tra. Mấy ngày nữa tham gia xong hôn lễ em gái con, con phải đi Nam đảo, trộm Tử Ngọc Bôi về!"

Lãnh ý koe lên trong mắt Thiên Nghiêm, nếu không tìm được Triều Thiên Châu, vậy ông ta sẽ trộm Tử Ngọc Bôi về, đến lúc đó cũng không tin Tề Mặc không đem Triều Thiên Châu ra đổi!

Mấy ngày nay Nam đảo động tĩnh gì cũng không có, ông suất nữa đã hoài nghi Triều Thiên Châu đến tột cùng có phải bị Tề Mặc trộm đi hay không, chẳng qua, nếu không phải hẳn thì có thể là ai? Tề Mặc đặc biệt chạy đến Bắc đảo, chắc chắn sẽ không vì chuyện vật vãnh, hơn nữa vừa vận lúc hẳn tới, Triều Thiên Châu liền bị trộm, nếu nói là trùng hợp ông ta chết cũng không tin!

Lâu như vậy cũng không có tung tích của Triều Thiên Châu, trong lòng ông ta có thể không gấp sao? Đó chính là huyết mạch của Bắc đảo, đây chẳng khác nào đưa cổ đến trước mặt người ta, chờ người ta bất cứ lúc nào cũng có thể một đao chặt bỏ, không thể cứ tiếp tục thế này được!

So với việc không biết Triều Thiên Châu bị giấu ở đâu, lấy trộm Tử Ngọc Bôi dễ dàng hơn nhiều. Dù sao cấm địa của Nam đảo không phải là bí mật gì, chỉ cần có mục tiêu chính xác, bằng vào năng lực của Thiên Mị thì không là vấn đề.

Thiên Mị xoay người bước ra khỏi cửa, khỏe miệng mang theo ý cười nghiền ngẫm. Cô biết Thiên Nghiêm cũng không phải là không có dã tâm, nếu như có năng lực, sao lại không muốn nhét Nam đảo cùng nằm trong phạm vi thế lực của mình? Ngược lại cô muốn nhìn xem đến lúc chiếm được Tử Ngọc Bôi rồi, ông ta có bỏ được đề đổi lấy Triều Thiên Châu không? Bắc đảo, Nam đảo, đều mê hoặc như nhau, lại chỉ có thể chọn một, nghĩ đến bộ dạng đau lòng không cam của ông ta chắc sẽ rất thú vị!

Thiên Mị đi về phía phòng mình, thấy đứng ở cửa là Thư Cẩm, không khỏi hơi nhú mày, "Mẹ."

Cảm giác được sự xa cách của cô, Thư Cẩm thở dài trong lòng, có lẽ ban đầu bà không nên đồng ý để Thiên Nghiêm đưa nó đi học ở Mỹ, chuyển đi này hơn hai mươi năm, rõ ràng là mẹ con, bây giờ thật giống như người xa lạ.

"Thiên Mị, mẹ muốn nói chuyện với con."

Thiên Mị gật đầu, mở rộng cửa để bà ta vào.

"Thiên Mị, Thiên Ngừ từ nhỏ đã bị mẹ chiều hư, có chút vô cơ gây sự, con đừng trách nó."

Thiên Mị nhếch môi cười nói, "Con sẽ không chấp nhặt với em ấy." Chẳng qua là dưới tình huống Thiên Ngừ dùng nên tới trêu chọc cô, hình như cô vẫn còn một đoạn băng ghi hình đặc sắc, nếu như Thiên Ngừ chọc cho cô tức giận, nói không chừng có lẽ cô sẽ lấy ra cho mọi người hào hạo thưởng thức một phen.

Thư Cẩm liếc mắt nhìn Thiên Mị, có chút do dự mở miệng hỏi, "Thiên Mị, con cảm thấy Bùi Diễm như thế nào?"

Nghe vậy, Thiên Mị nhú mày, lạnh nhạt nói, "Cũng không tệ lắm!" Xem ra thứ Thiên Ngừ chọn còn thừa lại là muốn cô tới nhặt đây mà!

Bùi Diễm rất tốt, còn muốn xuất sắc hơn những người khác, chẳng qua, cô cảm thấy Bùi Diễm và Đinh Nhi thích hợp hơn. Mặc dù giữa gia tộc tranh đấu gay gắt, nhưng Bùi Diễm lại thật lòng thương Đinh Nhi, Đinh Nhi cũng rất ý lại vào y, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, hai người một chút cũng không có tiến triển!

Nghe cô nói như vậy, Thư Cẩm thở phào nhẹ nhõm, nói, "Thiên Mị, hiện tại giữa bốn đại gia tộc tuyệt không phải hòa bình như mặt ngoài, bây giờ có cha con lo liệu thì còn tốt, mẹ lo lắng là sau này, con bé Thiên Ngừ còn chưa đủ ổn trọng, bây giờ có thể kết thông gia với Tô gia, cũng là một chuyện tốt. Ít nhất nhiều hơn một đồng minh, chẳng qua, cha con nhìn trúng là Bùi thị. Mặc dù đều là đại gia tộc, nhưng Tô gia không thể so sánh với Bùi thị, Bùi thị cũng là đối thủ cạnh tranh có uy hiếp lớn nhất với Thiên gia, nếu như có thể lôi kéo Bùi thị, Thiên gia sẽ không còn nổi lo về sau rồi." Thư Cẩm cũng là một người phụ nữ thông minh, tuy rằng có rất nhiều chuyện trong gia tộc bà ta không biết, nhưng cũng có thể nhìn thấu nhiều chuyện.

Thấy Thiên Mị lắng nghe, Thư Cẩm bèn nói tiếp, "Lúc đầu, cha con muốn gả Thiên Ngừ cho Bùi Diễm, nhưng không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như thế." Dừng một chút còn nói thêm, "Kỳ thực như vậy cũng tốt, mặc dù Bùi Diễm rất xuất sắc, nhưng cũng chính vì nó xuất sắc mới khiến người ta lo lắng, nếu như sau khi nó cưới Thiên Ngừ sinh ra dị tâm, Thiên Ngừ sợ rằng ứng phó không được."

Liếc nhìn Thiên Mị, Thư Cẩm cầm tay cô, thở dài nói, "Mặc dù mẹ con chúng ta thời gian sống chung không nhiều lắm, nhưng mẹ biết con là một đứa bé

thông minh, nếu là con, mẹ rất yên tâm, cho nên, Thiên Mị, con . . . có thể ở bên Bùi Diễm không? Không riêng gì vì Thiên Ngữ, mà còn vì toàn bộ Thiên gia. Hôn nữa, Bùi Diễm là một đứa bé tốt, con sẽ hạnh phúc."

Đáy mắt Thiên Mị xẹt qua ý cười, cô thực cảm thấy có chút buồn cười. Để Thiên Ngữ gả cho Bùi Diễm, lại sợ Bùi Diễm có dị tâm, đổi thành cô, Bùi Diễm lại trở thành đứa bé tốt? Bà ta thực sự tin tưởng cô như thế sao? Hay là thật xem cô như con nít, đồ ngon đồ ngọt thì sẽ ngoan ngoãn nghe lời?

Đây chính là mẹ của cô nha! Nói cho cùng chẳng qua là vì lót đường cho tương lai Thiên Ngữ, để cô ta sau này có thể không lo âu.

Thực sự là một người mẹ tốt thương con, không phải sao?

Thiên Mị cười cười, nhìn không ra chút oán hận nào, cũng không có một tia không tình nguyện, hoàn toàn khiến người ta đoán không ra cô đang suy nghĩ gì, chỉ có chút xa cách nói, "Con biết nên làm thế nào, mẹ cứ yên tâm"

Vài ngày sau hôn lễ đúng hạn cử hành, hôn lễ này có chút gấp gáp, nhưng không ai có dị nghị gì, dù chú rể cô dâu, hay gia tộc hai bên đều vì tính toán trong lòng, không muốn đem dài lắm mòng.

Gia chủ Thiên gia gả con gái, chú rể là thiếu gia của Tô gia, tràng diện long trọng không cần phải bàn, khách khứa đông đúc, phi thường náo nhiệt.

Hôn lễ được cử hành trên một du thuyền sang trọng, gió biển thổi vào mặt, Thiên Mị nâng ly rượu nhìn biển rộng, hơi hít hít, mang theo chút lười biếng, nét mặt hoặc kia khiến nhiều người liên tục ghé mắt. Cuối cùng có người chuẩn bị tiến lên bắt chuyện, đột nhiên lại bị một người lao tới va phải, đang muốn phát hỏa, nhưng sau khi nhìn rõ người đụng mình là ai, chỉ có thể im lặng, ngượng ngùng bỏ đi.

Những khách khứa này cũng không phải đều là người trong bốn đại gia tộc, cho nên tự nhiên không dám đi trêu chọc người của bốn đại gia tộc, hơn nữa mặc dù là người trong bốn đại gia tộc, con cháu chỉ thứ cũng không nguyện đi trêu chọc những người này, đó không phải là người bọn họ trêu chọc nổi.

Cánh tay đột nhiên bị túm lấy, Thiên Mị nhếch nhếch môi, lộ ra nụ cười thật lòng, trêu chọc, "Cuối cùng cũng chịu để ý đến chị?"

Ngài Đinh Nhi bĩu bĩu môi, "Chị, em chính là giúp chị đuổi đi một tên sắc lang nha!"

Thiên Mị cười sò sò đầu cô, thực giống như sò đầu chú cún con. Ngài Đinh Nhi nhăn mũi, thì thầm, "Chị trở về cũng không nói với em, chỉ nói cho anh Diễm, không công bằng chút nào, người ta muốn đi đón chị mà!"

Ngài Việt chỉ có độc một cô con gái là Ngài Đinh Nhi, tương lai Ngài thị chỉ có thể do cô kế thừa. Cho nên từ nhỏ cô đã gánh vác rất nặng, không có thời gian quen biết bạn bè, do đó đối với Thiên Mị và Bùi Diễm, cô rất y lại, cũng thật lòng xem bọn họ như anh chị ruột mà đối đãi.

"Lần sau cho em biết."

"Cái gì?" Ngài Đinh Nhi vừa nghe lời này liền kinh hô thành tiếng, "Chị còn phải đi nữa sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái cau thành một nắm, nhìn thế nào cũng thấy ai oán.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Sát Thủ

Nhi bộ dạng ai oán kia của Ngài Đinh Nhi, Thiên Mị không khỏi khẽ cười ra tiếng, "Chị chỉ nói đùa thôi mà."

"Thiên đại tiểu thư, Ngài tiểu thư . . ."

Thanh âm khách khí lễ độ khiến Thiên Mị thờ dài trong lòng. Sớm biết thế này thì nên kéo Bùi Diễm vào, có Bùi Diễm ở đây, những gã có ý đồ bất chính tự nhiên sẽ tự ti mặc cảm, nếu không thì là kiêng kỵ Bùi Diễm, không dám đến bắt chuyện, cho nên yến hội lần trước cô mới có thể thanh tịnh như vậy.

Biểu tình ai oán của Ngài Đinh Nhi thu lại, lãnh đạm xa cách nhìn thoáng qua người tới. Cũng chỉ ở trước mặt Thiên Mị và Bùi Diễm, cô mới có bộ mặt trẻ con như thế, cho dù đối mặt với cha mẹ mình, cô cũng không thể tháo xuống biểu tình xa cách kia.

Thiên Mị quan sát người tới, gã này vừa nhìn đã biết là con cháu nhà giàu rồi, chẳng qua không phải bởi vì khí chất của gã, mà là vì trang phục. Chiếc nhẫn vàng trên tay gã lác lác đến khiến người ta hoa cả mắt, còn có dây chuyền vàng, đồng hồ đeo tay vàng, ngay cả dây nịt cũng đều bằng vàng. Thiên Mị á khẩu, cho dù muốn khoe khoang cũng không cần tới mức này chứ?

Gã nọ không chút nào cảm nhận được mình không được hoan nghênh, như rất quen thuộc ríu rít không ngừng, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn những kẻ chậm chân, trên mặt đắc ý dào dạt.

Chân mày Thiên Mị càng nhăn càng chặt, rốt cuộc gã này chui ra từ chỗ quái nào thế? Chẳng qua trong lòng cô biết rõ, mặc dù gã đàn ông này nhìn qua

vô dụng, nhưng cha y nhất định là một nhân vật có tiếng tăm, bằng không sao lại có tư cách được Thiên gia mời tới tham dự hôn lễ?

Nhìn Thiên Mị sắp bạo phát, Ngải Đình Nhi đang muốn lên tiếng can người, Bùi Diễm lại đúng lúc đi tới, mỗi tay ôm một người, khóe miệng mang theo nụ cười ôn hòa nói, "Chúng ta qua bên kia hóng gió."

Tư thế trái ôm phải ấp này thực sự là khiến người ngoài đổ kỵ mà! Chẳng qua người ta có quyền thế, có tài có mao, tự nhiên có vốn liếng này. Nhưng hai vị tiểu thư kia cũng không phải là người bình thường, cũng không biết trái ôm phải ấp thế kia có thể bị chuốc vạ vào thân hay không đây!

Trong lúc nhất thời mọi người đều có vài phần ôm tâm lý xem kịch vui, thân phận địa vị tướng mạo của Bùi Diễm đều xuất sắc như thế, thực khiến người ta hâm mộ lẫn đổ kỵ, nếu như có thể thấy y gặp họa xấu mặt, trong lòng bọn họ tất nhiên rất ưa thoải mái.

Gã đàn ông ‘vàng’ kia mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không dám ngăn cản Bùi Diễm, đó là nhân vật ngay cả cha y cũng không chọc nổi.

Ngải Đình Nhi núp ở trong lòng Bùi Diễm ha ha cười không ngừng, “Anh Diễm, anh đến chậm một chút nữa, chị sẽ giết người đó!”

Thiên Mị chỉ đưa tay gầy gầy tóc, thờ dài nói, "Thực sự là buồn chán, sao không xuất hiện vài tên sát thủ nhỉ?"

Bùi Diễm chỉ cười không nói, Ngải Đình Nhi thì chớp chớp mắt nhìn cảnh biển.

Thấy ba người thực đứng ở đó hóng gió, bình tĩnh cái gì cũng không xảy ra, mọi người không khỏi cảm thấy không thú vị, rời rít dời tầm mắt. Có Bùi Diễm ở đó, tự nhiên không ai đến gần nữa.

“Mẹ à, Thiên Mị căn bản sẽ không thành thực ở bên Bùi Diễm đâu, cô ta thích Tô Hạo!” Thiên Ngữ mặc áo cưới trắng như tuyết, nhìn Thư Cẩm

Thư Cẩm nhú nhú mày, an ủi, "Mặc dù bây giờ nó thích Tô Hạo, nhưng qua một thời gian nữa sẽ quên thôi!"

"Sẽ không!" Thiên Ngữ kéo tay bà ta lắc lắc, có chút gấp gáp nói, “Thiên Mị đã từng nói, cô ta không thể mất đi Tô Hạo, bằng không cô ta sẽ sống không bằng chết. Nhưng giờ con và Tô Hạo sắp kết hôn rồi, cô ta lại quá mức bình tĩnh, nhất định là đang lập kế hoạch làm thế nào để đoạt lại Tô Hạo! Mẹ . . .” Âm điệu kéo dài, động tác lắc tay cũng càng thêm cố sức, “Lẽ nào mẹ muốn để con chờ Thiên Mị cướp đi Tô Hạo sao? Con không muốn, Tô Hạo là của con!"

“Nó thực sự đã nói như vậy?” Nếu thật như thế, thái độ bây giờ của Thiên Mị quá khác thường rồi.

"Thực mà!" Thiên Ngữ không ngừng gật đầu, thấy Thư Cẩm nhú mày, mắt Thiên Ngữ lóe lên, nói, “Dù sao Thiên Mị cũng phải gả cho Bùi Diễm, chỉ bằng . . .” “Thiên Ngữ tiến đến bên tai Thư Cẩm thì thầm một phen.

Thư Cẩm biến sắc, trầm giọng nói, "Thiên Ngữ, nó là chị con đó !”

“Chị?” Thiên Ngữ cười nhạt, hừ lạnh nói, “Mẹ cho là con vì sao phải ở trước mặt nhiều người bêu xấu mặt mũi như vậy chứ? Lẽ nào mẹ cho rằng con thực không biết liêm sỉ như thế sao?” Cô ta ám chỉ tất nhiên là chuyện bị bắt gian.

Sắc mặt Thư Cẩm có chút khó coi, “Ý của con là . . . Thiên Mị?”

Thiên Ngữ vẻ mặt bi thương, cười khổ nói, “Nếu như không phải đúng lúc con tìm được Tô Hạo, con . . .” Thấy sắc mặt Thư Cẩm càng thêm khó coi, Thiên Ngữ nhẹ giọng nói, “Mẹ, dù sao chị ấy sớm muộn gì cũng phải gả cho Bùi Diễm, hiện giờ con chỉ hy vọng chuyện này có thể sớm xác định, tuyệt không phải là muốn thương tổn chị ấy, con . . . con chỉ không muốn mất đi Tô Hạo, cho dù chị ấy muốn làm vị trí gia chủ, con cũng có thể nhường cho chị ấy, nhưng Tô Hạo . . .”

Lời còn chưa dứt, Thư Cẩm liền khiển trách, “Nói bậy bạ gì đó! Vị trí gia chủ là có thể tùy ý nhường nhịn sao?”

Trầm mặc một lát, Thư Cẩm an ủi, "Yên tâm, sẽ không ai đoạt đi Tô Hạo của con, cũng sẽ không có ai đoạt đi vị trí gia chủ của con.”

Trong lòng Thư Cẩm có chút phức tạp, trước đây sau khi Thiên Mị rời đi, bà ta rất nhớ nhung, cho nên sau này khi có Thiên Ngữ, bà ta liền đem tình yêu thương của Thiên Mị dồn cả sang Thiên Ngữ. Kỳ thực khi nghe nói Thiên Mị sắp trở về, bà ta cũng rất mong đợi, mặc dù bà ta có hơi oán cô nhiều năm như vậy cũng không nhớ tới người mẹ này, không có chút thù từ nào, nhưng trong lòng bà ta vẫn lo lắng về cô con gái này.

Nhưng sau khi gặp được Thiên Mị, bà ta lại phát hiện cô con gái này xa lạ như thế, xa lạ đến mức bà ta không thể nào liên hệ với đứa con gái nhu thuận hiểu chuyện, quần lấy bà ta đôi nghe kể chuyện khi còn bé. Mặc dù bà ta muốn cung chiêu cô, nhưng lại phát hiện từ đầu đến cuối luôn có một khoảng cách ngăn cách giữa hai mẹ con bà, khiến bà ta không có cách nào thân thiết.

Bà không hề muốn thương tổn Thiên Mị, dù sao đó cũng là con gái của bà ta, nhưng, bà ta cũng không thể để Thiên Mị tổn thương Thiên Ngữ.

Nghe vậy, trong mắt Thiên Ngữ xẹt qua một tia cười đắc ý. Thiên Mị! Cho dù là Thiên gia đại tiểu thư thì thế nào, cũng chỉ xứng làm bàn đạp cho cô ta mà thôi! Nếu không phải là cần ả mượn hơi Bùi thị, cô ta nhất định sẽ đuổi ả ra khỏi Thiên gia!

“Pằng pằng pằng . . .” Đột nhiên một tràng tiếng súng vang lên, trong nháy mắt Thư Cẩm bật người dậy, nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, âm thanh

hỗn loạn bên ngoài khiến bà ta biết nhất định đã xảy ra chuyện.

Thân là phu nhân của gia chủ Thiên gia, Thư Cầm cũng coi như bình tĩnh, “Xoạch . . .” Kéo ngăn kéo, lấy súng lục bên trong đưa cho Thiên Ngữ, trầm giọng nói, “Trốn đi!”

Mặc dù Thiên Ngữ nhìn qua là một đại tiểu thư bốc đồng, nhưng huấn luyện của gia tộc cô ta cũng đã trải qua, mặc dù thành tích miễn cưỡng, bất quá vẫn còn chưa đến mức tình trạng thế này đã bị dọa sợ đến kinh hoàng thất thố.

Thiên Ngữ nhanh chóng trốn vào trong tủ treo quần áo, Thư Cầm cũng bình tĩnh ngồi xuống ghế salon. Những vệ sĩ kia của Thiên gia không phải ngồi không, sẽ không dễ dàng để người ta xông vào, bảo Thiên Ngữ trốn đi chẳng qua chỉ là phòng vạn nhất mà thôi.

Đang đón gió biển, Thiên Mị Mị đột nhiên duỗi người, lười biếng nói, “Nên hoạt động một chút rồi!” Nếu thực xảy ra chuyện thì không vui rồi!

Dứt lời, trong chớp mắt đã không thấy bóng người.

Hai người còn lại thấy nhưng không thể trách, Bùi Diễm giơ tay xoa xoa đầu Ngải Đình Nhi, cười hỏi, “Có muốn xem náo nhiệt không?”

Ngải Đình Nhi cười đến hai mắt cong cong, kéo Bùi Diễm chạy vào trong buồng.

Sát thủ không chỉ một, rõ ràng đến có chuẩn bị, nhưng vệ sĩ của Thiên gia quả thực cũng có chút năng lực, hơn nữa dường như đã sớm có chuẩn bị.

Thiên Mị nhếch nhếch môi, Thiên Nghiêm rõ ràng lòng như lửa đốt lại còn muốn để cô tham gia xong hôn lễ mới đi lấy trộm Từ Ngọc Bội, chính là bởi vì nguyên nhân này, mối quan hệ thông gia giữa Thiên gia và Tô gia, luôn có kẻ không muốn nhìn thấy!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Huyết Sắc Mị Yêu

Thiên gia vốn đã đề đầu ba đại gia tộc khác, nay nếu như cùng Tô gia kết thành quan hệ thông gia, vậy hai gia tộc còn lại sẽ phải chịu uy hiếp. Bùi Diễm và Ngải Đình Nhi công khai đi gần nhau như thế, cũng là bởi vì hai nhà có ý đồ kết đồng minh.

Nếu như Bùi gia và Ngải gia kết đồng minh, Thiên gia và Tô gia mặc dù liên hợp lại muốn chèn ép hai nhà, cũng phải hao hao cân nhắc. Chẳng qua, Bùi Diễm và Thiên Mị đi gần nhau cũng không phải là bí mật gì, nếu như Bùi Diễm muốn lật lọng hướng về Thiên gia, như vậy Ngải gia chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm rồi!

Mà những sát thủ này đúng là do Ngải Việt mời tới, Ngải Việt tuyệt không nói chuyện này với Ngải Đình Nhi, nhưng cô cũng có thể đoán được. Nhưng nếu Ngải Việt không muốn để cô biết, vậy cô sẽ xem như hoàn toàn không biết gì, cứ việc xem kịch là được.

So với Ngải thị, cô càng quý trọng Thiên Mị và Bùi Diễm, hai người thật lòng thương yêu cô hơn.

Khách khứa tuy nhiều, nhưng trừ người của Tô gia thì không một ai muốn nhúng tay hỗ trợ. Dù sao đây cũng không phải là trò đùa, sợ ý một chút là mất mạng như chơi, hơn nữa dám đối nghịch với Thiên gia làm sao có khả năng là người dễ trêu chọc. Nếu vì lấy lòng Thiên gia, rước lấy một kẻ thù ngang tầm với Thiên gia cho bản thân, thực là lợi bất cập hại rồi!

Hướng hồ mọi người đều là tới tham gia hôn lễ, làm sao có mang theo vũ khí? Ở đây đại bộ phận đều là thương nhân chân chính.

Thiên Nghiêm lo lắng bảo người tìm Thiên Mị, làm thế nào cũng không tìm được người, tức giận đến một cước đá lăn người đến bầm báo. Sớm biết thế này thì nên nói cho Thiên Mị trước, có điều động tĩnh lớn như vậy, sao Thiên Mị lại không biết?

Mà giờ khắc này, Thiên Mị đang đứng ở chỗ tối, hăng hái nhìn hai phe giao hòa, hai phe đều thương vong thảm trọng, nhưng cứ tiếp tục thế này, những sát thủ kia nhất định sẽ xông vào.

Thiên Nghiêm giơ tay đoạt lấy cây súng trong tay người phía sau, mắng, “Ta không cần các ngươi bảo vệ, đi hỗ trợ đi!” Thân là gia chủ Thiên gia, Thiên Nghiêm mặc dù chẳng có năng lực đặc biệt nào, nhưng thân thủ cũng không tệ lắm.

Mặc dù ông ta nói như vậy, những hộ vệ kia vẫn lưu lại hai người che chở ông ta. Thiên Nghiêm đứng phía sau hai hộ vệ, thỉnh thoảng giơ tay lên bắn, nhưng lại chẳng trúng phát nào!

Mặc dù những sát thủ kia không ngừng có kẻ tử vong, nhưng những hộ vệ ngã xuống còn nhanh hơn. Sắc mặt Thiên Nghiêm càng ngày càng ngưng trọng, chết tiệt! Rõ ràng đã xem như không chút sơ hở, có lẽ còn có thể túm được kẻ phía sau, để ông ta có thể danh chính ngôn thuận chiếm đoạt Ngải thị, nhưng hiện tại bởi vì Thiên Mị Mị đột nhiên mất tích biến thành cái dạng này!

Mắt thấy hộ vệ đều sắp chết hết, Thiên Nghiêm lo lắng không thôi, nhưng trong nháy mắt thấy những sát thủ kia toàn bộ ngã xuống đất, rõ ràng đã chết, nhưng máu tươi trên người lại không ngừng chảy ra.

Lúc này mọi người núp ở phía xa đều có chút sững sờ, thật lâu mới có người run rẩy phun ra bốn chữ, "Huyết Sắc. . . Mị Yêu. . ."

Trong mắt mọi người đều không khỏi mang theo một tia khủng hoảng, bọn họ biết đó xác thực là Huyết Sắc Mị Yêu, bằng không Bắc đảo còn ai có năng lực và thủ đoạn như thế?

Vừa rồi bọn họ đều cảm thấy có hồng quang lóe lên, mị yêu câu hồn, huyết sắc mê ly, chẳng những chỉ ra cô sau khi giết người máu nhuộm đầy đất, mà còn là cô ra tay thì ánh huyết sắc kia thực mê ly.

Nhìn máu tươi đầy đất, trong lòng mọi người phát rét một trận. Huyết Sắc Mị Yêu, từ khi cô xuất hiện, vẫn luôn là sự tồn tại khiến người ta khủng hoảng.

Thiên Nghiêm thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn thấy những thi thể không chút hơi thở trên đất kia, lại không khỏi nhú nhú mày. Không ngờ là giết toàn bộ, chẳng lẽ không biết lưu một người sống sao? Hiện tại ông ta phải làm sao bắt được kẻ phía sau đây?

Sắc mặt Ngải Việt rất khó coi, lúc này ông ta đã đoán được, Thiên gia chọn được người thủ hộ chính là Huyết Sắc Mị Yêu khiến người ta khủng hoảng kia, thảo nào Thiên Nghiêm đối với Huyết Sắc Mị Yêu vẫn luôn không dòm ngó tới, mặc cho cô làm mưa làm gió!

Ông ta sớm nên nghĩ tới, ngoại trừ người thủ hộ, còn ai có thể có năng lực xuất quỷ nhập thần như vậy? Cũng may người đều chết sạch, nếu Thiên Nghiêm muốn trực tiếp vu oan cho ông ta cũng không dễ dàng, nói không chừng đến lúc đó còn có cơ hội có thể cắn ngược hán ta một cái!

Trong phòng nghỉ ngơi, Thiên Nghiêm về mặt âm trầm nhìn Thiên Mị, tức giận nói, "Thực tốt! Lại có thể biến mất giữa chừng, nếu mẹ và em gái mày gặp chuyện không may thì làm sao?"

Vị đương gia Thiên gia này từ đầu đến cuối không nghĩ tới con gái ở trước mặt đột nhiên biến mất, có phải đã xảy ra chuyện không? Giống như bảo vệ người nhà thậm chí là bảo vệ toàn bộ Bắc đảo đều là trách nhiệm mà Thiên Mị phải tận chức, về phần nhu cầu và an toàn của bản thân Thiên Mị không ở trong phạm vi suy nghĩ của ông ta, ngược lại ông ta lại cự tuyệt không muốn nghĩ tới. Thiên Mị căn bản không nợ ai, dựa vào cái gì cô phải bỏ ra toàn bộ, để bảo vệ những người này? Thậm chí hy sinh của cô còn bị xem là đương nhiên.

"Cha!" Thiên Mị liếc nhìn Thư Cẩm và Thiên Ngữ, nhắc nhở ông ta còn có những người khác ở đây.

Mặc dù lời nói của Thiên Nghiêm có chút khả nghi, nhưng Thư Cẩm và Thiên Ngữ làm sao cũng không nghĩ tới Thiên Mị chính là người thủ hộ.

Nhìn Thiên Nghiêm cố gắng bình ổn con thịnh nộ, trong mắt Thiên Mị mang theo một tia châm chọc, mở miệng nói, "Hộ vệ Thiên gia lợi hại như vậy, cha căn bản không cần lo lắng mẹ và em gái sẽ xảy ra chuyện." Ngữ khí rất bình tĩnh, không chút lo âu sợ hãi, khiến người ta cảm thấy cho dù Thư Cẩm và Thiên Ngữ chết đi, cô cũng sẽ không mấy may xúc động.

Thiên Mị hừ lạnh trong lòng, Thiên Nghiêm vốn là lấy Thiên Ngữ làm mối câu, muốn nhân cơ hội nắm được nhược điểm của Ngải thị, rõ ràng là chính ông ta quyết định để con gái và vợ gặp nguy hiểm, lại đem tức giận phát tiết lên người cô, nhìn cô thực rất dễ khi dễ sao?

Trong cặp mắt rũ xuống của Thư Cẩm lóe lên một tia quyết tuyệt, câu nói không chút tình cảm nào kia của Thiên Mị, càng làm kiên định quyết tâm của bà ta. Xem bộ dạng lạnh lùng của Thiên Mị, có lẽ thực sự sẽ trả thù Thiên Ngữ, bà ta không thể để cô thương tổn tới Thiên Ngữ, sớm một chút gả Thiên Mị ra ngoài cũng tốt!

Hôn lễ sau đó rất thuận lợi, nhiều khách khứa ở đây như vậy, ngược lại Tô Hạo không nhìn chăm chăm Thiên Mị nữa, chẳng qua ánh mắt những người khác đa số đều rơi trên người Thiên Mị, mặc dù Thiên Ngữ mới là cô dâu, nhưng rõ ràng cô chị gái bên cạnh cô ta càng có mị lực hơn, bất kể là dung mạo hay khí chất đều dụ hoặc người.

Thiên Ngữ nhìn đến nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng cô ta mới là vai chính, nổi trội lại đều bị Thiên Mị đoạt đi!

Nhìn biểu tình chán muốn chết của Thiên Mị, Ngải Đình Nhi cười nói, "Chị ấy nhất định rất mong muốn à Thiên Ngữ kia tìm chị gây phiền phức nha!"

Khóe miệng Bùi Diễm nhếch lên thành một độ cong, cười nói, "Thiên Mị quả thực rất buồn chán!"

"Bận rộn" một ngày, Thiên Mị vừa trở về phòng liền ngã ra giường, cuộc sống thực buồn chán mà! ! Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, Thiên Mị bật ngồi dậy, nhếch miệng lên, cười đến có chút tà ác. Nếu buồn chán như thế, hay là đi tạo phiền phức cho Tề Mặc đi!

Từ trên giường bật người dậy, đã có người đến gõ cửa. Thiên Mị mở cửa thấy người ngoài cửa, không khỏi nhú mày, "Mẹ."

Thư Cẩm bung một cái khay tiến vào, vừa cười vừa nói, "Đã một hôm một ngày rồi, mẹ nấu chút tổ yến, nhân lúc còn nóng thì uống đi rồi ngủ tiếp!"

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Phiền Nã Của Tu La Đại Nhân

Thiên Mị nhận lấy tổ yến đưa tới, nhìn về mặt quan tâm của Thư Cầm, khóe miệng hơi nhếch lên, ý cười nơi đáy mắt đầy khó hiểu.

Nhìn ý cười hàm chứa tà khí kia, trong lòng Thư Cầm đột nhiên hơi dấy lên bất an, có chút không được tự nhiên dời tầm mắt, miễn cưỡng cười nói, "Uống nhanh đi! Nguội sẽ không ngon đâu!"

Thiên Mị cười cười, nghe lời cảm tạ hóp hai ngum, nhìn bộ dạng Thư Cầm thờ phào nhẹ nhõm, dịu dàng nói, "Mẹ, bà phải nhớ kỹ, bây giờ tôi đã không còn nợ bà cái gì nữa!"

Tâm Thư Cầm "lộp bộp" trầm xuống, nó biết! Nhìn ý cười lạnh lùng nơi khóe miệng Thiên Mị, trong lòng Thư Cầm một trận khó chịu. Bà ta biết bà ta đã triệt để mất đi đứa con gái này, có lẽ . . . có lẽ hậu quả sẽ còn nghiêm trọng hơn, chẳng biết tại sao, bà ta lại có loại dự cảm chẳng lành này.

"Tôi muốn nghỉ ngơi rồi!"

Thanh âm lạnh lùng vang lên bên tai, Thư Cầm phục hồi lại tinh thần, ngơ ngác nhìn Thiên Mị một cái, bụng tổ yến còn thừa yên lặng rời đi.

Trên cổ tay hồng quang lóe lên rồi biến mất, Thiên Mị thờ phào một cái. Hoàn hảo, cô còn lo lắng Huyết chỉ thích độc dược, vô dụng đối với loại dược này!

Chỉ chốc lát sau, tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, lần này người tới là Bùi Diễm, vừa nhìn thấy Thiên Mị lại hỏi, "Chuyện gì?"

Trong lòng Thiên Mị hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, lại không nói thêm gì, chỉ xoay người từ trong ngăn kéo lấy ra một vật đưa cho y, Bùi Diễm nhìn vật trong tay nhíu mày.

Thiên Mị nhếch môi cười nói, "Trong này có đồ hay, giúp tôi đăng lên mạng."

Bùi Diễm có phần á khẩu rút rút khóe miệng, vì sao y cảm thấy mình rất giống người hầu của Thiên Mị chứ?

Thấy y không có ý định rời đi, Thiên Mị nhíu mày nói, "Dĩnh Nhi hình như uống hơi nhiều, anh không đến xem sao?" Nha đầu kia xem trò vui xem đến hài lòng, liền hưng phấn mà dùng sức uống, chẳng qua may mà cô ấy có chừng mực, không say đến bất tỉnh nhân sự.

Mặc dù bằng vào năng lực của Dĩnh Nhi cũng đã đủ để kế thừa Ngải thị, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, thỉnh thoảng sẽ lộ ra tâm tính trẻ con, đây cũng là công lao của Bùi Diễm. Nếu không phải có y cứng chịu, Dĩnh Nhi sẽ không thể nào giữ lại phần tính nết trong sáng kia.

Chẳng qua, cô hình như đã quên, trong này cũng có một phần công lao của cô.

Bùi Diễm không khỏi thở dài, y sắp thành bảo mẫu của Dĩnh Nhi rồi, xem ra y nhất định là thân thể thiếu gia, mệnh đầy tởn nha! Đã định trước bị hai cô gái này lấn qua lấn lại!

Bùi Diễm đang định rời đi, lại nghe Thiên Mị mở miệng nói, "Tôi sẽ rời đi một thời gian."

Mắt Bùi Diễm hơi trầm xuống, hỏi, "Đi Nam đảo?"

Thiên Mị gật đầu, không chút ngạc nhiên Bùi Diễm sẽ đoán được. Triều Thiên Châu mất nhất định có quan hệ với Nam đảo, cho dù Thiên Nghiêm tính toán thế nào, nhất định sẽ để Thiên Mị đi Nam đảo.

Bùi Diễm nhíu nhíu mày, y biết nếu như Thiên Mị không muốn, không ai có thể miễn cưỡng cô làm chuyện gì, Thiên Mị ở lại Thiên gia, chẳng qua là vì cảm thấy chơi rất vui mà thôi.

Nhưng đi Nam đảo...

Bùi Diễm đang muốn nói gì đó, lại thấy ý đùa cợt cùng nóng lòng muốn thử trong mắt Thiên Mị, nhìn Thiên Mị cười đến không có chút ý tốt, y đột nhiên nghĩ đến Tề Mặc. Không khó nhận ra, Thiên Mị đối với người đàn ông kia cảm thấy rất hứng thú, xem ra Thiên Mị đi Nam đảo là chuyện tất nhiên rồi!

Đã không còn ý định khuyên bảo, chỉ là có chút không yên lòng nói, "Cẩn thận một chút, Âm Dạ Tu La. . . không dễ đối phó!"

Sắc mặt Thiên Mị cũng ngưng trọng vài phần, gật đầu. Mặc dù chưa từng giao thủ, cũng biết Âm Dạ Tu La không phải dễ trêu chọc, người kia . . . có lẽ là đối thủ mạnh nhất của cô!

Biết Thiên Mị biến mất, Thiên Nghiêm không chút nào kinh ngạc, ông ta biết Thiên Mị là đi lấy trộm Từ Ngọc Bồi. Thiên Ngữ biết sự tình không thể thành công, tức giận đến đập nát những mỹ phẩm nổi tiếng, mà Thư Cầm thì lại rất bất an!

Quả nhiên, ngày thứ hai đã xảy ra chuyện, video kích tình của Tô Hạo và Thiên Ngữ được đưa ra ánh sáng, dẫn tới oanh động. Vừa mới kết hôn được một ngày, ngày thứ hai trên mạng đã điên cuồng đăng tải video kia, lại còn rõ nét như thế, khiến hai đại gia tộc muốn phủ nhận cũng không có cách nào, mặt mũi của Thiên gia và Tô gia coi như đã bị vứt đi!

Thư Cảm biết, nhất định là Thiên Mị làm, nhất định là nó! Nhưng lần này, trong lòng bà ta không phải là phẫn nộ, mà nhiều hơn lại là bất an, bà ta thậm chí có chút hối hận khi đi trêu chọc Thiên Mị, bà ta cứ luôn cảm thấy đứa con gái này bà ta không thể trêu chọc nổi.

Mà lúc này, trong thư phòng của Tề Mặc là một trận áp suất thấp, lãnh khí trên thân Tề Tu càng ngày càng nặng, cuối cùng một chương đánh nát bàn trà trước mặt, đứng dậy, tầm mắt băng lạnh bắn thẳng về phía kẻ điềm nhiên như không chăm chú làm việc phía sau bàn đọc sách, thanh âm lạnh đến dọa người, "Tề Mặc, cử hành hôn lễ trước thời hạn đi!"

Tề Mặc nhìn lướt qua bàn trà hóa vụn dưới tay Tề Tu, trong lòng mặc niệm vài giây, mới điềm nhiên như không nói, "Không được." Mấy ngày nay y đều đã thành thói quen.

Lãnh khí trên người Tề Tu tăng thêm, Tề Mặc thật sự chịu không nổi lãnh khí, buông văn kiện trong tay, thở dài, hỏi, "Tu, rốt cuộc anh gặp chuyện gì?"

"Hừ!" Tề Tu hừ lạnh một tiếng, lại không nói gì.

Tề Mặc không khỏi nhíu nhíu mày, thực hiếm có khi thấy Tề Tu kiên trì như thế, chẳng lẽ thực có đại sự gì? Nhưng mọi thứ đã được an bài xong, ba ngày sau là hôn lễ, giờ phải điều chỉnh lại e là không kịp.

"Tu, rốt cuộc anh có chuyện gì?" Tề Mặc cau mày, như muốn cân nhắc chuyện của Tề Tu có phải rất nghiêm trọng không.

Tề Tu có chút phiền não tháo xuống mặt nạ trên mặt, trầm mặt nói, "Không có việc gì." Sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Tề Mặc có chút nghĩ không ra, anh ấy rốt cuộc là gặp hay không gặp đây?

Tề Tu hiện tại rất phiền não, khá là phiền não. Vốn định đi Bắc đảo, nhưng bởi vì hôn lễ của Tề Mặc căn bản là một ván cờ, đến lúc đó sẽ rất hỗn loạn, cho nên hẳn phải ở đây bảo vệ Tề Mặc an toàn, không phải bởi vì ông cụ Tề gia phân phó, mà là bởi vì Tề Mặc. Hẳn và Tề Mặc mặc dù không tính là quá thân, nhưng cũng không thể nhìn y chết!

Rốt cuộc, ba ngày sau hôn lễ đúng hạn cử hành.

Lúc này Tề Mặc nhìn người mặc lễ phục chú rể trước mặt, cau mày nói, "Tu, em không vô dụng như vậy, vẫn là để em làm đi!" Mặc dù mọi người đều biết Tề gia có hai vị thiếu gia, nhưng người từng gặp qua Tề Mặc không nhiều lắm, người từng thấy qua khuôn mặt thật của Tề Tu càng không có, cho nên mặc dù là chú rể đôi người cũng không ai có thể nhận ra được.

Nhưng Tề Mặc rất không muốn thấy mỗi lần Tề Tu dùng thân phận của y, để giúp y ứng phó với nguy hiểm, sẽ chỉ càng khiến y thêm áy náy.

Tề Tu lười để ý đến y, hiện tại hẳn chỉ muốn sớm giải quyết xong chuyện này, sau đó đi Bắc đảo.

Tề Mặc nhìn hẳn như có điều suy nghĩ, từ khi Tề Tu trở lại cái nhà này, thì chưa bao giờ bộc lộ tâm tình gì, mà bây giờ mặc dù vẫn là khuôn mặt không biểu tình kia, y lại cảm giác được hẳn phiền não. Trong khoảng thời gian này mỗi ngày Tề Tu đều chạy tới bảo y sớm cử hành hôn lễ, thực sự khiến y rất tò mò, hẳn rốt cuộc muốn làm gì.

Cùng lúc đó, Thiên Mị đang thừa cơ hội này xâm nhập vào khu cấm địa, Tử Ngọc Bôi . . . Cô là tình thế bất buộc! Về phần Ám Dạ Tu La nha, ngược lại cô muốn cùng hẳn giao thủ một phen!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hôn Lễ Hỗn Loạn

Sau câu hỏi của cha xứ, giáo đường tĩnh lặng, tĩnh lặng đến có chút quá mức.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía chú rể, đợi thật lâu cũng không nghe được ba chữ "Tôi bằng lòng", không khỏi nhìn nhau, nhỏ giọng nghị luận, lẽ nào Tề đương gia không muốn cưới vị đại tiểu thư nhà Đông Phương?

Cha xứ lại hỏi lần nữa, kết quả vẫn không nhận được câu trả lời. Tề Mặc đang nghỉ ngơi trong phòng nhìn thấy một màn này trên máy vi tính, thấy bộ dạng Tề Tu mặt không biểu tình im lặng không lên tiếng, dờ khóc dờ cười. Chẳng lẽ anh ấy không biết nếu như hôn lễ này không tiến hành được, người ở chỗ tối có lẽ cũng sẽ không ra tay sao?

Trong lòng thở dài, kỳ thực y biết rõ, Tề gia đối với Tề Tu mà nói cái gì cũng không phải, cụ ông Tề gia đối với hẳn mà nói không có chút sức uy hiếp nào. Tề Tu thay thế y chẳng qua bởi vì không muốn nhìn thấy y gặp chuyện không may mà thôi, những chuyện khác căn bản không nằm trong phạm vi lo lắng của hẳn.

Mà đây cũng chẳng phải bởi vì tình anh em gì, chẳng qua là do trước đây khi cụ ông Tề gia muốn khống chế hẳn, là y dốc hết sức ngăn cản.

Mất thấy tình hình phát triển thành cái dạng này, cụ ông Tề gia tức giận đến xanh mặt, kẻ không đặt ông ta vào mắt thế này ngoại trừ Tề Tu thì không có kẻ thứ hai!

Ra hiệu cho cha xứ, ý bảo ông ta trực tiếp lướt qua, người nhà Đông Phương tuy bất mãn, nhưng cũng không tiện ở trước mặt nhiều người như vậy khiến hấn bề mặt. Phải biết rằng Tề Lương coi trọng nhất là mặt mũi, thủ đoạn lại độc ác, nếu đắc tội với Tề Lương, đại tiểu thư được gả đi còn có thể có ngày lành sao?

Gia chủ Đông Phương gia Đông Phương Lễ đối với đứa con gái này cũng không phải hoàn toàn vô tình. Vì gia tộc phát triển để nó gả cho người đàn ông mình không thích, trong lòng ông ta cũng có chút áy náy, cho nên tự nhiên không muốn tạo thêm phiền phức cho con gái, chút chuyện nhỏ này ông ta sẽ bầm bụng mà nhịn.

Lúc cha xứ hỏi đến cô dâu, ngược lại cô dâu rất nể mặt ông nói, “Tôi bằng lòng”, mặc dù kỳ thực đáy lòng cô không thể nào bằng lòng được.

Ngay lúc cha xứ sắp tuyên bố hai người kết làm vợ chồng, đột nhiên một giọng nói mềm mại vang lên, “Chờ một chút!”

Mọi người nhìn về nơi phát ra âm thanh, lên tiếng ngăn cản chính là một cô gái xinh đẹp, có rất ít người biết cô, cô ta là hộ vệ bên cạnh Tề Mặc. Thấy vẻ mặt bi thương của cô khi nhìn về phía Tề Mặc, mọi người đều suy đoán, chẳng lẽ giữa cô hộ vệ xinh đẹp này và Tề Mặc có gì rắc rối? Trước đó Tề Mặc không muốn nói ba chữ “Tôi bằng lòng” có phải là bởi vì cô ta?

Lần này sắc mặt Đông Phương Lễ đã trở nên khó coi, ông ta không nghĩ tới mình không muốn làm bề mặt Tề Lương, nhưng Tề Lương lại cố tình làm bề mặt ông!

Tề Tu thay thế Tề Mặc là quyết định tại chỗ, Tề Bảo Bảo cũng không biết, bởi vì cô ta vẫn luôn không yên lòng, bi thương không dứt, nên không phát hiện chủ rệp này không phải là Tề Mặc. Cô ta một lòng muốn ngăn cản hôn lễ, muốn đánh cược một lần, cô ta không tin Tề Mặc đối với cô ta ngay cả một chút tình cảm cũng không có, cho nên cô ta muốn tranh thủ.

Tề Tu nhìn Tề Bảo Bảo trong mắt đều là lãnh ý, hấn muốn hôn lễ này nhanh chóng kết thúc, nhưng hết lần này tới lần khác Tề Bảo Bảo lại tới chen chân vào. Hiện tại hấn rất hối hận ban đầu mà xui quý khiến thế nào mà hấn lại nhặt Tề Bảo Bảo về!

Tề Bảo Bảo nhìn thấy lãnh ý trong mắt hấn, lòng đau nhói, nhưng vẫn không chết tâm, cô nhất định phải tranh thủ lần cuối cùng, bằng không, trong lòng cô sẽ luôn tiếc nuối.

Trong phòng nghỉ ngơi, ánh mắt Tề Mặc cũng lạnh xuống, y không phải không biết tình cảm của Tề Bảo Bảo đối với y, chẳng qua bởi vì cô ta là người của Tề Tu, cho nên y vẫn luôn khoan dung cho cô ta. Chẳng qua y biểu hiện đã đủ rõ ràng, nhưng hết lần này tới lần khác Tề Bảo Bảo cũng không chết tâm, hiện tại lại còn làm ra phiền phức thế này, cô ta biết rõ đây không phải là một cuộc hôn lễ đơn thuần, lại vẫn muốn nhảy ra!

Sắc mặt Tề Bảo Bảo có chút tái nhợt, hít sâu một hơi, mở miệng nói, “Tề Mặc, anh thực sự một chút cũng không để ý tới em sao?”

Không đợi người đối diện trả lời, Tề Bảo Bảo nhấc tay lướt qua cổ tay, từng giọt máu tươi nhỏ xuống nơi cổ tay, dao trong tay rơi xuống thảm không phát ra âm thanh nào. Tề Bảo Bảo đứng chôn chân tại chỗ, xuyên qua đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn thẳng vào người đối diện, mong muốn có thể từ trên mặt hấn thấy được một tia không muốn. Nhưng không có, không mặt hấn vẫn không chút thay đổi, cái chết của cô đối với hấn mà nói căn bản không có bất cứ ảnh hưởng nào.

Tề Tu nhìn lướt qua mặt thảm, lạnh giọng nói, “Cô làm bản thân rồi.”

“Anh . . .” Tề Bảo Bảo lùi về sau, sắc mặt càng thêm tái nhợt, nhìn tia trào phúng nơi đáy mắt hấn, tim đau như muốn vỡ ra. Thì ra, trong lòng hấn cô thậm chí còn không bằng một tấm thảm.

Tề Tu quả thực cảm thấy rất châm chọc, yêu chết đi sống lại, nhưng kết quả là, ngay cả người mình yêu cũng không nhận ra, không phải rất buồn cười sao? Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Tề Tu sờ sờ chiếc nhẫn trên ngón cái, nếu là cô, cô có thể nhận ra hấn không? Hình như tới giờ cô vẫn nghĩ hấn là Tề Mặc!

“Ha ha . . .” Tề Bảo Bảo khẽ cười ra tiếng, nhưng nụ cười kia còn khó coi hơn cả khóc, “Em còn tưởng rằng chỉ ít anh vẫn có một chút quan tâm đến em.”

Tề Tu phục hồi lại tinh thần, lạnh mặt nói, “Nếu cô muốn chết thì đừng chọn cắt cổ tay.” Tham âm đều đều, chỉ trần thuật một sự thật, Tề Bảo Bảo nếu thật muốn chết có thể chết rất sạch sẽ!

Trong giáo đường lặng ngắt như tờ, mặc dù đã sớm biết Tề Mặc thân là đương gia Tề gia rất có thủ đoạn, nhưng không nghĩ tới lại có thể lãnh khốc vô tình như thế.

Máu tươi trên cổ tay Tề Bảo Bảo vẫn nhỏ xuống không ngừng, nhưng cô lại không cảm thấy đau, ánh mắt lạnh lùng của hấn đã khiến lòng cô đau đến chết lặng. Hóa ra, hấn một chút cũng không yêu cô, một điểm cũng không!

Đến tận lúc Tề Bảo Bảo ngã xuống, mọi người mới phục hồi lại tinh thần, Tề Lương không mấy may động dung. Án đàn bà này chẳng qua chỉ là cô nhi Tề Tu nhặt về, không ngờ lại cũng vọng tưởng tiến vào Tề gia, ả đàn bà không biết trời cao đất rộng chết là đáng đời, chỉ mong trò khôi hài này sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của ông ta, bằng không, ả đàn bà kia chờ bị tiên thi đi!

Cô dâu bên cạnh không nhìn nổi nữa, Đông Phương Oánh mặc dù thân là đại tiểu thư Đông Phương gia, nhưng lại được bảo hộ rất tốt, chưa từng gặp qua chuyện tàn nhẫn, bởi vì cô còn có một người em trai, Đông Phương gia không cần cô kế thừa.

Cho nên nhìn thấy chuyện như thế này, cô tự nhiên không đành lòng, cũng không khỏi cảm thấy người sắp trở thành chồng bên cạnh mình đây quá mức vô tình, "Tề Mặc, sao anh có thể nhẫn tâm thế chứ?"

Tề Tu lạnh lùng nói, "Nếu như mỗi cô gái trên đời này đều dùng loại phương pháp này ép tôi chấp nhận cô ta, không phải tôi sẽ phải cưới toàn bộ về nhà sao?" Khi nói ra những lời này, đáy mắt hắn mang theo một tia không kiên nhẫn. Mặc dù Tề Bảo Bảo nhận làm người, nhưng chuyện thế này hắn quả thực đã từng gặp phải, phụ nữ muốn dây dưa với hắn cũng không phải số ít, bởi vì ngoại trừ là thiếu gia Tề gia, bên ngoài là Âm Dạ Tu La, hắn còn có thân phận khác.

Đông Phương Oánh ghen hờn, Tề Bảo Bảo yêu Tề Mặc không sai, Tề Mặc không yêu cô ta cũng không sai. Trái tim của mình rất nhiều lúc ngay cả bản thân cũng không khống chế được, chuyện hôm nay phát triển thành thế này rốt cuộc là lỗi lầm của ai?

Tề Bảo Bảo bị mang ra ngoài, hôn lễ đang muốn tiếp tục, gia chủ Âu Dương gia – Âu Dương Lạc – đột nhiên làm ra một động tác tay kỳ quái. Mắt Tề Tu lóe lên, chờ người ở chỗ tối ra tay, nhưng đúng lúc này người của Tề gia lại xông vào, người nọ có vẻ kinh hoàng thất thố, lắp bắp nói, "Lão gia, gia chủ. . . Có người. . . Có người xông vào cấm địa. . ."

Tề Lương đứng phắt dậy, tức giận hỏi, "Từ Ngọc Bội thì sao?"

Người nọ dưới ánh mắt âm lãnh của Tề Lương, run rẩy nói, "Không. . . Không thấy. . ."

Tề Tu hơi híp mắt, người có thể xông vào cấm địa không nhiều, sẽ là cô sao?

Tề Lương đang muốn bảo Tề Tu đuổi theo, nhưng đảo mắt nhìn lại, Tề Tu đã sớm vô thanh vô tức không thấy đâu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Lợi Dụng Lúc Người Ta Gặp Khó Khăn?

Lúc Tề Tu biến mất, Tề Mặc lập tức xuất hiện, an ủi người truy bắt kẻ lấy trộm Từ Ngọc Bội, không mấy may quan tâm đến tình hình của Tề Bảo Bảo. Cũng đúng thôi, nếu như y thực sự quan tâm, cũng sẽ không chờ đến bây giờ mới xuất hiện.

Một dung mạo xuất sắc bị mặt nạ bao phủ, nhưng cặp mắt kia so với bình thường càng phát ra mị hoặc, khóe miệng mang theo độ cong hứng thú còn có vài phần tà tứ, thân ảnh chợt lóe, tốc độ hoàn toàn vượt qua tốc độ cực hạn của người bình thường.

Đột nhiên, bước chân Thiên Mị hơi khựng lại, nhìn khoảng không trước mặt, khuếch trương độ cong nơi khóe miệng, chắc chắn, "Tu La đại nhân không ngờ lại tự mình ra tay, thực là vô cùng vinh hạnh mà!"

Thiên Mị lắc lắc chiếc ly trong tay, thờ dãi nói, "Xem ra thứ đồ này đích thực là một bảo bối nha!"

Trong tay Thiên Mị cầm một cái ly ngọc màu tím, trong suốt long lanh, quanh miệng ly có hoa văn hình rồng, sống động như thật, đầu rồng hướng về phía trên miệng ly, tựa như nơi đó có thứ gì hấp dẫn bọn chúng, nhưng nhìn thế này, chẳng qua cũng chỉ là món đồ hơi đáng giá một chút mà thôi.

Thiên Mị cứ như vậy đứng ở nơi đó, vòng ngọc đỏ tươi trên cổ tay chói mắt như thế, tràn đầy mị hoặc, làm lòng say thần mê, không thể bỏ qua. Trong thoáng chốc, giống như toàn bộ thế giới đều biến thành một mảnh huyết sắc, mà đối diện cô, một người còn sống đang đứng sờ sờ ra đó, không chút tiếng động, người bình thường căn bản không thể phát giác ra được.

Cứ giằng co như vậy, khiến người ta không khỏi nghĩ đến câu nói kia, Tu La đoạt mệnh, vô thanh vô tức, Mị Yêu câu hồn, Huyết Sắc mê ly.

Hai người đều là nhân vật khiến người ta khựng lòng, chẳng qua một hoạt động ở Bắc đảo, một hoạt động ở Nam đảo, nhưng hôm nay bởi vì những kẻ có dã tâm mà chạm mặt giao thủ, không biết ai sẽ hơn ai.

Đột nhiên, Thiên Mị động, một trận gió nổi lên, tại đó chỉ còn lưu lại một tàn ảnh, năng lực của cô rất thích hợp cho việc chạy trốn.

Tóc trên trán bị gió thổi bay, hai mắt Thiên Mị híp lại, hơi nghiêng đầu, tránh thoát công kích không nhìn thấy, hắc hắc cười hai tiếng nói, "Tu La đại nhân, đuổi sát như thế, không phải là anh thích tôi rồi chứ?" Trong miệng mặc dù trêu đùa, nhưng trong lòng thì khá kinh ngạc, đây là lần đầu tiên có người đuổi kịp bước chân của cô.

"Muốn chạy trước bỏ đồ xuống!" Thanh âm lạnh băng không chút tình cảm

Thiên Mị có chút bất ngờ liếc nhìn không khí trước mặt, nhũn mày hỏi, "Anh không muốn bắt tôi sao?" Chút bất ngờ kia có lẽ không chỉ bởi vì ý tứ biểu đạt trong câu nói nó, mà còn vì thanh âm kia rất quen thuộc.

Ngữ điệu lạnh lùng vẫn đều đều như cũ, "Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ đồ!" Được rồi! Kỳ thực hẳn căn bản không để Tề Lương vào mắt, nhiệm vụ của hẳn hoàn toàn là ý nguyện của bản thân hẳn.

"Ai. . . Không nghĩ tới tôi còn không quan trọng bằng một món đồ. . ." Lời còn chưa dứt, đã lắc mình xông ra ngoài. Vừa vặn nhiệm vụ của cô là trộm đồ, làm sao có thể giao ra chứ? Cô cũng không tin hôm nay chạy không thoát!

Cảm giác được phía sau thủy chung là tiếng gió đi theo không xa không gần, trong lòng Thiên Mị không khỏi khẽ nguyên rủa, thực sự là âm hồn không tan, thế nào cũng không bỏ rơi được, hết lần này tới lần khác vị Tu La này vẫn cứ duy trì cự ly thích hợp, cũng không ra tay, điều này khiến cô không thể không nghi ngờ, hẳn là đang đùa cô!

Đột nhiên, bước chân Thiên Mị khựng lại, sắc mặt dưới mặt nạ hết sức khó coi. Chết tiệt! Xem ra chỉ post lên mạng video kích tình của Thiên Ngừ thật sự là quá tiện nghi đối với mẹ con kia rồi!

Mấy ngày nay không có chuyện gì, cô vẫn luôn cho là được tính đã bị Huyết hóa giải rồi, không nghĩ tới được tính chỉ là bị Huyết tạm thời chế trụ, trước đó cô vận dụng năng lực của mình, không cẩn thận động tới được tính bị áp chế, hiện tại...

Cảm thụ được cảm giác khô nóng không ngừng tăng lên kia, khoe miệng Thiên Mị nhếch lên thành một độ cong châm chọc, được tính thật đúng là mạnh! Ha ha . . . thực đúng là người mẹ tốt của cô!

Tề Tu nhìn thân ảnh có chút run rẩy phía trước, trong lòng rung mình, lẽ nào khi xông vào cấm địa thì bị thương?

Đang muốn đến gần, đã thấy Thiên Mị đột nhiên xoay người nhào về phía hẳn, nhiệt độ kia rõ ràng hơi cao. Tề Tu nhũn mày, cúi đầu nhìn lại, người trong ngực rõ ràng không bình thường, đôi mắt phượng mê ly càng thêm đầu độc lòng người, hô hấp cũng biến thành hỗn loạn, triệu chứng thế này . . .

Thiên Mị nhếch môi cười cười, ghé vào tai hẳn nói, "Tề Mặc, đến lúc anh báo ân rồi!"

"Em bị trúng thuốc." Về mặt Tề Tu không khỏi trở nên khó coi, nếu như không gặp được hẳn, tình trạng hôm nay của cô, sợ rằng không thể giữ được mạng, dù sao, ai không muốn giết Huyết Sắc Mị Yêu, nhất cử thành danh chứ!

Tề Tu nắm thật chặt cánh tay cô, ôn nhu nói, "Nhìn một lát!" Từ Ngọc Bội bị trộm, Tề Lương chắc chắn sẽ không chịu để yên, hiện tại chỉ có tới chỗ của hẳn mới an toàn.

"Thiếu gia..." Tề Hiền thấy Tề Tu trở về, vừa mới muốn nói gì đó, Tề Tu lại là một trận gió lướt qua người y. Tề Hiền sững sốt một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía người còn lại trong phòng khách, nhún vai, nói, "Tôi cho rằng thiếu gia có thể sẽ không đem xia tới anh."

Người đàn ông ngồi trên salon nhìn y, đôi mắt đào hoa hẹp dài nheo lại đầy nguy hiểm, ngũ quan anh tuấn nhìn qua có chút khủng bố, cười đến vắn vẹo hàm răng nói, "Tề Hiền, sao tôi lại cảm thấy anh có chút hả hê nhỉ?"

Tề Hiền vô tội nói, "Tôi không muốn trở thành chỗ trúт giận của anh, anh chớ trúт giận lên người tôi." Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, hình như y thấy thiếu gia ôm một người.

Mà trong căn phòng trên lầu, Thiên Mị đang đang ra sức lôi kéo quần áo trên người Tề Tu.

Tề Tu nắm tay cô ngăn cản động tác của cô, hỏi, "Tôi là ai?"

"Tề Mặc..." Thiên Mị giãy ra khỏi tay hẳn, lại lần nữa cố gắng với quần áo hẳn, hai mắt mê ly như muốn nện ra nước.

Tề Tu thì lại nhũn mày, vén tóc cô, nói, "Không phải Tề Mặc!"

Thiên Mị khựng lại, "Tu La đại nhân?" Không thể không bội phục ý chí của cô, hiện tại lại còn có thể giữ lại một tia lý trí.

"Tề Tu! Nhớ kỹ, không phải Tề Mặc, là Tề Tu."

Thiên Mị bạo lực kéo áo hẳn, rất ư bất mãn quát, "Sao lại dài dòng thế chứ?" Không phải chỉ là một cái tên thôi sao, lại xoắn xýt như thế, không biết bây giờ cô rất khó chịu sao chứ?

Ai ngờ Tề Tu lại đột nhiên phun ra một câu, "Em có muốn ngâm nước lạnh không?" Không phải là không muốn cô, cũng không phải là không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, mà là không muốn bởi vì chuyện này khiến giữa hai người nảy sinh khoảng cách, đã hiểu rõ tâm tư đối với cô, hẳn sẽ không cho phép phát sinh tình huống như thế.

Thiên Mị trực tiếp chặn miệng hẳn, mơ hồ nói, "Nhanh báo ân đi!" Ngâm nước lạnh? Thuốc mạnh như vậy, sợ rằng không được. Hà tất phải ừ ừ khuất khuất dằn vò bản thân.

Tề Tu khẽ cười ra tiếng, không nghĩ tới thật đúng là phải lấy thân báo đáp, bất quá hẳn rất tình nguyện.

Trong phòng ngủ chỉ còn sót lại âm thanh ma sát của quần áo cùng tiếng thở dốc nặng nề, một lát sau, đột nhiên truyền ra tiếng hét thảm, “Đau muốn chết!”

Đau đớn khiến Thiên Mị đã sớm mê man khôi phục lại một tia lý trí, nhìn về ẩn nhẫn trên mặt Tề Tu, không khách khí mắng, “Anh tên khốn kiếp này, tôi là ân nhân cứu mạng của anh đó, không ngờ anh lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!” “Đánh chết cô cũng sẽ không thừa nhận là tự mình nhào lên, cô cũng không muốn bị buộc phụ trách, cho nên cái tội danh này, Tề Tu là trốn không thoát!

Không thể không bội phục cô, lúc này lại còn có thể nghĩ tới những thứ này, ngay cả Tề Tu cũng không nhận được hoài nghi, thuốc kia không phải hàng dỏm đó chứ?

Chẳng qua rất nhanh, bộ dạng hung tợn của Thiên Mị đã duy trì không nổi nữa, không tự chủ quần lên người hắn, mị nhãn như tơ đáng đáp kiểu mị thật sự là quá mức mị hoặc lòng người. Tề Tu cũng bất kể có phải là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn hay không, trực tiếp hóa thân thành sói trong trong ngoài ngoài gặm sạch sẽ ai kia.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bầu Trời Sắp Có Biến?

Trong phòng khách, chiếc áo choàng tắm màu đen được khoác hờ lên người, Tề Tu lười biếng dựa lưng vào ghế salon, tay cầm một ly rượu đỏ nhẹ nhàng lắc lư. Bộ dạng lười biếng này, hơn nữa trên cổ hắn còn có những vết tích ái muội hơi lộ ra trên ngực kia, cho dù ai cũng sẽ có thể đoán được chuyện đã xảy ra trên lầu.

Là lần đầu tiên nhìn thấy Tề Tu như vậy, quả thực rất có mị lực, nếu như . . . không chú ý tới khuôn mặt tuấn tú âm trầm kia.

Nam Cung Diệu ngồi đối diện hắn, vuốt cằm quan sát hắn, hoàn toàn không bị bộ dạng muốn ăn thịt người của hắn hù dọa, chắc chắn hai tiếng cười nói, “Không nghĩ tới nha không nghĩ tới nha, Tu La đại nhân của chúng ta không phải là hòa thượng nha!” Nói xong lại hào hứng đứng dậy, muốn lên lầu, miệng vẫn còn hưng phấn nói, “Mình muốn nhìn xem là ai có bản lĩnh chinh phục được vị Tu La đại nhân lạnh như băng đây.”

Vừa mới nhắc một bước, Tề Tu nhanh chóng duỗi chân một cái, Nam Cung Diệu oa oa kêu loạn, chặt vật né tránh, sợ sệt vỗ vỗ ngực, tức giận trừng mắt quát ai kia, “Tề Tu, cậu tên khốn kiếp này, mình vì cậu lên núi đao xuống chảo dầu, vào sinh ra tử, không ngờ cậu lại còn muốn hủy dung mình, bản thiếu gia vẫn chưa cưới vợ đâu đó!”

Tề Hiền giật giật khóe miệng, thấy Tề Tu sắp bạo phát, vội vã mở miệng nói, "Nam Cung Diệu, nói chính sự đi!"

Nam Cung Diệu sờ sờ gương mặt tuấn tú của mình, ngồi trở lại trên ghế sa lon, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khùng bố, tức giận nói, "Hai người các cậu tiêu điều đủ rồi thì nghĩ đến tôi chút đi có được không hả? Tôi mệt chết rồi!" Cặp mắt đào hoa trừng về phía Tề Tu, quát, “Tề Tu, cậu đừng quên, đám huynh đệ kia của cậu vẫn còn muốn dựa vào cậu kiếm cơm đó!”

Tề Tu sắc mặt không thể coi là đẹp nói, “Cậu dứt cho bọn họ ăn no là được!”

Nam Cung Diệu giật giật khóe miệng, cắn răng nói, “Mình còn phải quản lý đám người trong công ty kia của cậu!” Y là bị xui xẻo tám kiếp mới được Tề Tu cứu một mạng, cũng bởi cái mạng này được cứu, y liền triệt để biến thành cu li của Tề Tu rồi!

Nếu như chỉ là như vậy thì thôi đi, nhưng rõ ràng y và Tề Hiền đều là được Tề Tu cứu, vì sao Tề Hiền cả ngày đi theo bên cạnh Tề Tu tiêu điều, y thì lại phải mệt mỏi hơi tai. Tóm lại một câu, trong lòng y mất cân bằng!

Đáy mắt Tề Hiền lộ ra một tia nhìn có chút hả hê, nhưng thông minh không nói gì thêm.

Tề Tu không nhận được nói, “Có thể làm nhiều việc!” Sau đó đặt ly rượu trong tay lên bàn trà, đứng dậy lên lầu, hoàn toàn không để ý tới tiếng rống giận dữ hòa cùng ánh mắt nóng như lửa muốn trừng thủng người hắn kia.

Tề Hiền nhìn thoáng qua vẻ mặt tức giận đến vặn vẹo của Nam Cung Diệu, lắc đầu thờ dài nói, “Những cô gái bị anh mê đảo kia nếu như nhìn thấy một mặt thế này của anh sẽ có cảm tưởng thế nào đây!”

Nam Cung Diệu hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt khôi phục thành đáng đáp quý công tử ưu nhã, cặp mắt đào hoa có điện quét về phía Tề Hiền, khóe miệng nhếch lên thành một độ cong hoàn mỹ, ôn nhu nói, “Các cô ấy sẽ không có cảm tưởng gì, bởi vì trước khi bọn họ có cảm tưởng, tôi đã giết người diệt khẩu rồi.”

May là đã nhìn thấy qua nhiều vẻ mặt của Nam Cung Diệu, Tề Hiền vẫn không thể không cảm thán, người hai mặt thật là đáng sợ!

Tề Tu mở cửa phòng, liền thấy Thiên Mị đã tỉnh, quần khăn choàng tắm của hắn, nằm dựa trên giường, như đang suy tư điều gì.

Tề Tu đi tới ngồi xuống giường, duỗi tay kéo cô vào trong lòng, hỏi, "Đang suy nghĩ gì?"

Thiên Mị miễn cưỡng giương mắt nhìn về phía hắn, "Tôi với anh không quen!" Nói xong lại dời tầm mắt sang chỗ khác bắt đầu suy tư, không thấy Tề Tu về mặt âm trầm.

Mặc dù người bỏ thuốc là Thư Cầm, nhưng chuyện này tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ với Thiên Ngữ, phải biết rằng Thư Cầm rất thương yêu đứa con gái này! Cô nên làm thế nào để hai người bọn họ biết cô tuyệt không phải người dễ khi dễ đây!

Đột nhiên trước mắt tối sầm lại, Thiên Mị nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại kia, hoàn toàn không thấy vẻ mặt âm trầm của Tề Tu, giờ tay đẩy một cái, nói rất bình tĩnh, "Anh chần tằm nhìn của em rồi!"

Tề Tu hừ lạnh một tiếng, chế trụ gáy cô hôn xuống, một tay kéo áo choàng tắm của cô, chạy dọc theo đường cong nhu mỹ kia, dường như để cô biết rõ, bọn họ đã rất quen thuộc rồi!

Thiên Mị nhắc chân đạp một cái, tức giận nói, "Tề Tu, anh tên hỗn đản này, lấy oán trả ơn, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!"

Tề Tu đè lại hai chân cô, nhắc nhở, "Được tính của em đã được giải rồi!" Trước nói hắn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hắn liền nhận, nhưng hiện tại hắn quả thật có chút oan uổng.

Thiên Mị trầm mặc một hồi, sau đó đột nhiên bạo phát, hai người thay đổi vị trí, Thiên Mị nhảy qua ngồi lên người Tề Tu, hai tay nắm lấy cổ áo choàng tắm của hắn, tức giận nói, "Bản tiểu thư hiện tại eo mỗi lưng đau, anh không biết xấu hổ nói anh không phải lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Anh tên hỗn đản này, em bảo anh báo ân, chứ không phải báo anh mưu sát, anh phải làm nhiều lần như vậy sao? Có phải đòi trước anh chưa từng chạm vào đàn bà không hả?"

Tề Tu đầu tiên là hơi sừng sốt, sau đó trong mắt dần dần nhuộm ý cười, cuối cùng dứt khoát bật cười, thấy Thiên Mị về mặt tức giận nhìn chằm chằm hắn, mới hơi hơi thu liễm nụ cười trên mặt, giờ tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, "Là tôi không tốt."

Kỳ thực Tề Tu thực sự rất oan uổng, nếu không phải là Thiên Mị quán lấy hắn, hắn sẽ không muốn cô nhiều lần như vậy, dù sao cô là lần đầu tiên, suy cho cùng thuốc kia quá mãnh liệt rồi!

Thiên Mị yên tâm thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của "dầu sò gây nên", giờ tay đưa đến trước mặt hắn, mở miệng nói, "Đồ của em!"

Động tác trên tay Tề Tu hơi dừng lại, suy nghĩ một chút, cuối cùng khom lưng nhìn về phía gầm giường, quả nhiên, Tử Ngọc Bôi đang lẳng lẳng nằm ở đó!

Cô dường như đã quên, Triều Thiên Châu cũng là huyết mạch của Bắc đảo, không phải cũng vẫn bị cô ném vào thùng rác đó sao?

Tề Tu nhặt lên Tử Ngọc Bôi đặt vào tay cô, Thiên Mị nhìn Tử Ngọc Bôi nhũ nhũ mảy. Cô rất khẳng định Tử Ngọc Bôi nguyên vốn không phải cái dạng này, lúc này Ngọc Bôi màu tím kia dường như được phủ lên một quãng sáng trắng nhàn nhạt, càng thêm xinh xắn.

Thiên Mị nhũ nhũ mảy, nhìn về phía Tề Tu, Tề Tu có chút vô tội nói, "Tôi chỉ cầm nó một lát."

Thiên Mị tiếp lời nói, "Kết quả nó liền nhận anh làm chủ?"

Tề Tu ôm cô nói, "Em thích thì cứ lấy đi!"

Thiên Mị bĩu môi, ném Tử Ngọc Bôi vào trong ngực hắn, "Không có hứng thú." Vốn là muốn tạo phiền phức cho hắn mới đến trộm Tử Ngọc Bôi, nhưng không nghĩ tới lại bồi thêm bản thân mình vào, thực lố quá mà!

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Thiên Mị nhũ nhũ mảy, mở miệng nói, "Anh có cảm thấy . . . Bầu trời sắp có biến rồi?" Huyết mạch Lam đảo một phần thành hai, huyết mạch Nam Bắc đảo nhiều năm như vậy chưa bao giờ nhận chủ, nhưng hiện tại đột nhiên lại đều nhận chủ, cứ luôn khiến người ta cảm thấy sẽ phát sinh đại sự nào đó nha!

Tề Tu không mặn không nhạt nói, "Có lẽ vậy!" Xem bộ dáng là tuyệt không quan tâm vấn đề bầu trời có hay không có biến.

Mà lúc này Tề gia đã âm ỉ nhiều ngày, huyết mạch bị trộm là chuyện nghiêm trọng cỡ nào chứ! Hiện tại Đông Phương gia và Âu Dương gia cũng không làm gì khác, chỉ đang cùng Tề gia nghĩ biện pháp, mà tức giận nhất lại thuộc về Tề lão gia tử, bởi vì thời khắc mấu chốt này, ông ta lại không tìm được đứa con trai "bảo bối" kia!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đánh Nhau Rồi

Tề Lương đã ở trong lòng mắng Thiên Nghiêm vô số lần, lấy trộm huyết mạch Nam đảo, không cần phải nói nhất định là người Bắc đảo làm. Nếu là người Bắc đảo, cho dù Thiên Nghiêm có biết chuyện hay không, món nợ này cũng phải tính lên đầu ông ta, huống chi, ông cảm thấy chuyện này mười phần Thiên Nghiêm là chủ mưu!

Mặc dù ông ta để Tề Tu đi lấy trộm huyết mạch của Bắc đảo, nhưng không phải là không thành công sao? Không nghĩ tới Thiên Nghiêm lại có thể nhanh như vậy trả thù lại rồi, hại đến huyết mạch Nam đảo bị trộm không nói, kế hoạch của ông ta cũng hoàn toàn bị làm cho rối loạn rồi.

Vốn dĩ để Tề Mặc cưới Đông Phương Oánh, chính là vì mượn sức Đông Phương gia, sau đó diệt trừ Âu Dương gia. Chỉ cần Âu Dương gia vừa biến mất, còn thừa lại Đông Phương gia căn bản không đủ gây sợ hãi.

Âu Dương gia sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh, cho nên nhất định sẽ phá hỏng hôn lễ, Tề Lương chờ lúc ông ta phá hỏng, rất thuận lý thành chương trừ đi Âu Dương gia. Trong lòng đối phương nghĩ như thế nào, kỷ thực mọi người đều biết, mà cuối cùng ai thua ai thắng thì phải dựa vào bản lĩnh của mình rồi.

Tề gia về thực lực trên Âu Dương gia rất nhiều, thế nhưng Âu Dương gia không thể không làm như thế, mặc dù biết là cạm bẫy của Tề Lương bọn họ cũng không thể không nhảy vào, bởi vì không làm như vậy hậu quả càng thêm nghiêm trọng.

Hơn nữa bọn họ cũng khẳng định Đông Phương gia sẽ không cứ thế mà để Tề gia trừ đi Âu Dương gia, bằng không, kế tiếp phải biến mất đó là Đông Phương gia. Đám cưới của Tề Lương và Đông Phương gia, không phải là sợ Đông Phương gia và Âu Dương gia liên kết với nhau sao? Mặc dù thực lực Tề gia vượt qua hai nhà còn lại, nhưng nếu như hai nhà bọn họ liên thủ, Tề gia sẽ không dễ dàng nuốt trọn hai nhà bọn họ. Người của Đông Phương gia không hề ngốc, mặc dù chuẩn bị dựa vào Tề gia, nhưng cũng sẽ không chặt đứt đường lui của mình, cho nên Âu Dương gia không phải là không có phần thắng.

Đáng tiếc, trận quyết đấu ngầm mãnh liệt này, bởi vì huyết mạch bị trộm mà tạm thời bỏ dở.

"Tề Mặc, vẫn chưa tìm được người sao?" Tiếng rống giận dữ của Tề Lương vang lên, trong lòng vô cùng phẫn nộ, đứa con bất hiếu kia có phải đã quên chức trách của mình rồi không?

Thoạ mà Tề Tu, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu trách cứ Tề Mặc. Nếu không phải nó cam đoan sẽ không để cho Tề Tu rời khỏi sự khống chế của mình, ông sớm đã dùng những phương pháp khác khống chế được Tề Tu rồi, hà tất phải như bây giờ!

Tề Mặc thì dường như căn bản không bị ảnh hưởng bởi cơn nóng giận của ông ta, ngữ khí ôn hòa nói, "Tu rất nhanh sẽ trở lại." Y tất nhiên biết Tề Lương đang suy nghĩ gì, chẳng qua trong lòng cũng thờ ơ.

Tề Tu là anh trai duy nhất của y, y tự nhiên sẽ không để hắn bị người ta khống chế mất đi tự do, hơn nữa, vốn là y thiếu nợ hắn!

"Cậu phải về?" Nam Cung Diệu hỏi là Tề Tu, nhưng tầm mắt vẫn luôn rơi lên người Thiên Mị, trong mắt tất cả đều là kinh diễm và hiếu kỳ, chẳng qua cũng không có thần sắc nào khác khiến người ta chán ghét.

Lúc Tề Hiền nhìn thấy Thiên Mị trong nháy mắt cũng có kinh ngạc, nhưng rất nhanh thì phục hồi lại tinh thần. Lúc trước ở Bắc đảo, y đã nhìn ra thiếu gia đối với vị Thiên đại tiểu thư này thái độ rất bất đồng, bây giờ nhìn thấy hai người ở bên nhau cũng không có gì quá kỳ quái. Bất quá y đã đoán được, khiến cho Tề gia người ngã ngựa đổ chỉ sợ là vị Thiên đại tiểu thư này rồi, thảo nào thiếu gia đối với cô ấy khác biệt như thế. Nếu là Huyết Sắc Mị Yêu, quả thực rất xứng đôi với thiếu gia.

Mặc dù không ra cửa, nhưng chuyện của Tề gia, bọn họ vẫn rất rõ ràng. Mặc dù Thiên Mị không đá thương người, cũng không ai thấy rõ thân ảnh của cô, nhưng đa số đều suy đoán chuyện này là Huyết Sắc Mị Yêu gây nên, bởi vì những người khác e rằng còn chưa có bản lĩnh xông vào cấm địa.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng Tề Lương gấp gáp gào thét muốn tìm Tề Tu trở về, nếu như là Huyết Sắc Mị Yêu, người khác gặp phải cũng chỉ là tự tìm cái chết mà thôi, sợ rằng chỉ có Tề Tu mới là đối thủ của cô.

Thấy tầm mắt của Nam Cung Diệu vẫn rơi lên người cô, Thiên Mị nhếch môi cười, đột nhiên tới gần y, trêu đùa, "Ừm, đáng đáp không tệ, anh có ý với tôi?"

Nam Cung Diệu giật giật khóe miệng, y bị người ta đùa giỡn! Y vẫn luôn đều là đùa giỡn người khác đó!

Tề Hiền thấy sắc mặt âm trầm của Tề Tu, vội vàng dạt sang một bên ngồi xuống. Y cũng không muốn bị liên lụy, y là vô tội!

Thấy Nam Cung Diệu có chút ngây ngốc, độ cong nơi khóe miệng Thiên Mị càng tăng thêm, đáy mắt đều là mỉa mai hoặc, giờ tay hướng về phía cảm y, chuẩn bị triệt để đùa giỡn một phen, nhưng thân thể lại không chịu sự khống chế ngã về sau, đụng vào một lồng ngực ấm áp.

Thiên Mị nhúu chặt chân mày, bất mãn quay đầu nhìn lại, thấy vẻ mặt khùng bố của Tề Tu, nhúu nhúu mày, phương hướng đưa tay ra chuyển đổi, nắm lấy cảm Tề Tu, tầm mắt dạo một vòng quanh sắc mặt hắn, nghiêng người hôn một cái lên môi hắn, dục dỗ nói, "Ngoan nha, anh như vậy sẽ dọa người ta đó, nào, cười một cái đi!"

"Rắc", Nam Cung Diệu rớt cằm, cô gái này là ai đây? Lá gan lớn như vậy, ngay cả âm trầm như Tu La đại nhân cũng dám đùa giỡn, quả nhiên không phải người bình thường nha! Y chưa từng nhìn thấy Tề Bảo Bảo, cho nên đối với dung mạo của Thiên Mị không cảm thấy kinh ngạc.

Tề Hiền cũng không nhịn được giật giật khóe miệng, vị Thiên đại tiểu thư này thật đúng là càng ngày càng... không sợ chết rồi!

Thần sắc trên mặt Tề Tu hơi chút hòa hoãn, nhưng vẫn như trước không thể nào dễ coi được, trầm giọng nói, “Không cho phép tùy tiện đùa giỡn đàn ông!”

Tề Hiền coi như bình tĩnh, mà Nam Cung Diệu vừa mới nhặt lại cảm lần thứ hai rơi xuống đất. Trời ạ, ai tới nói cho y biết Trường Giang và Hoàng Hà có phải chảy ngược rồi không? Tu La đại nhân bị người ta đùa giỡn như vậy không phải hẳn là muốn giết người sao? Thế nào ngược lại người giận rồi?

Bình tĩnh nhất hẳn thuộc về Thiên Mị rồi, gật gật đầu, nghiêm trang nói, “Anh yên tâm, em chưa bao giờ tùy tiện đùa giỡn đàn ông, đàn ông được em đùa giỡn đều là trai đẹp!”

“Phụt . . .” Tề Tu bốc lửa, không biết là lửa giận hay là lửa ghen hừng hực bốc cháy, lần này ngay cả Nam Cung Diệu cũng biết phải cách hẩn xa một chút rồi.

Mà Thiên Mị một chút cũng không sợ chết, giờ tay vỗ vỗ khuôn mặt tuần tú căng chặt kia, thờ dài nói, “Đã nói như vậy sẽ hù dọa người ta, thực sự là trẻ con không thể dạy mà!” Vừa dứt lời, cánh tay bên hông tự nhiên bị siết chặt.

Tề Tu muốn xách cô lên lầu, nhưng Thiên Mị há lại dễ đối phó như vậy? Trượt ra khỏi tay hẩn, hừ lạnh một tiếng, không khách khí chút nào một quyền hướng phía Tề Tu giáng xuống.

Nhìn hai người đột nhiên đánh đến lửa nóng bốc lên, Nam Cung Diệu quay đầu nhìn về phía Tề Hiền, có chút cứng ngắc hỏi, “Tôi còn tưởng rằng bọn họ rất ân ái.”

Y biết tính tình của Tề Tu, nếu không phải thực sự động tình, thì không có khả năng tùy tiện lửa phụ nữ lên giường, hơn nữa từ biểu hiện của hẩn nhìn ra, xác thực rất để ý đến vị tiểu thư lớn gan này, bằng không, sao có thể mang cô tới nơi bí mật này. Mà vị tiểu thư lớn gan này, mặc dù mới vừa rồi còn chuẩn bị đùa giỡn y, nhưng y nhìn ra được cô không phải người tùy tiện. Kết luận cuối cùng chính là, hai người này đều có ý với đối phương, nhưng . . . thế nào lại đánh nhau rồi?

Tề Hiền trầm mặc một chút, nói, “Thiếu gia sẽ không tùy tiện đánh nhau với người ta!” Cho nên Thiên đại tiểu thư là đặc biệt, đây coi như là một loại phương thức giao lưu tình cảm đi!

Nam Cung Diệu gật đầu, cũng đứng, Tu La đại nhân bình thường là không ra tay, đang nghĩ ngợi, liền cảm giác được tiếng xé gió sắc nhọn, vội vàng nghiêng đầu né tránh. Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị hủy dung rồi! Trên người vị tiểu thư lớn gan này rốt cuộc có năng lực đặc biệt thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Muốn Nghỉ Phép

Đối với lực phá hoại kinh khủng của Thiên Mị, Nam Cung Diệu và Tề Hiền đều có chút hết hồn, sau đó hai người thức thời chuẩn êm, bọn họ cũng không muốn giống như sô pha, bàn trà, vãn vãn, chia năm xẻ bảy.

Thiên Mị hạ thủ không chút lưu tình, kỳ thực cô vẫn luôn muốn cùng Ám Dạ Tu La chân chính giao thủ một lần, bây giờ có cơ hội này, tất nhiên cô sẽ không bỏ qua.

Tùng đạo phong nhận bén nhọn đánh úp về phía Tề Tu, Thiên Mị nhìn qua ung dung, nhưng trên thực tế đã có chút hỗn hển. Năng lực của cô là ngự khí, đó là năng lực khiến người ta thêm thương, thử nghĩ mà xem, chỉ cần là nơi có không khí, cô liền có thể tùy ý phát huy, khiến người ta khó lòng phòng bị, đó là chuyện kinh khủng bậc nào chứ!

Thế nhưng thực ra ngự khí cũng không tuyệt vời như trong tưởng tượng, mặc dù hiện nay cô đã có thể tùy tâm sở dục khống chế khí lưu, nhưng đó là chuyện trước khi tinh lực của cô bị hao tổn sạch, bất kể là dạng dị năng nào, đều khá tiêu hao tinh lực. Tề Tu là một đối thủ rất khó đối phó, lùi như chạch tron như lươn, luôn luôn kịp thời tránh thoát tập kích của cô, hơn nữa Ám Dạ Tu La sở dĩ vô thanh vô tức, là bởi vì năng lực của anh là ẩn thân, năng lực này hiện giờ Tề Tu còn chưa dùng tới.

Thực ra Thiên Mị chỉ muốn hẩn ẩn thân chơi thôi, tiêu hao chút tinh lực, cho mệt chết hẩn! Dù sao ẩn thân đối với cô mà nói tác dụng không lớn, bởi vì năng lực của cô là ngự khí, cho nên đối với biến hóa của khí lưu cảm giác khá là linh mẫn, mặc dù nhìn không thấy người, nhưng cũng có thể căn cứ vào biến hóa của khí lưu, phán đoán vị trí của đối thủ.

Tại lúc Thiên Mị suy tư về vấn đề chiến thuật, đã thấy Tề Tu đột nhiên bất động, mắt thấy đạo phong nhận kia quét về phía hẩn, lòng Thiên Mị kéo căng, không chút nghĩ ngợi xông tới đẩy hẩn ngã xuống đất, tức giận nói, "Anh muốn chết sao?" Bản thân hạ thủ cô rất rõ ràng, nếu như Tề Tu bị đánh trúng, khẳng định chết không toàn thây!

Tề Tu vươn tay vòng qua eo cô, ý cười lướt qua mắt, khẽ nói, “Tôi không sao.”

Thiên Mị hừ lạnh một tiếng, muốn đứng dậy, Tề Tu lại ôm chặt cô không cho cô động. Thiên Mị tức giận hỏi, “Làm gì đó? Thích nằm trên đất lắm sao?”

Tề Tu giờ tay vuốt vuốt tóc cô, “Lát nữa tôi phải quay về Tề gia rồi, nhớ chờ tôi trở lại.”

Thiên Mị liếc mắt xem thường, đột nhiên hỏi, “Cắm địa Nam đảo vẫn luôn dễ vào vậy sao?”

“Dễ vào?” Tề Tu khề nhiu mày, trước đó hẳn đã nghi ngờ, Thiên Mị từ cắm địa đi ra tựa hồ rất dễ dàng, hẳn biết năng lực của Thiên Mị không đơn giản, nhưng cắm địa kia cũng không phải dễ xông vào như thế.

Thiên Mị xê dịch thân thể, gối lên tay hắn, trầm giọng nói, “Em xông vào cắm địa không gặp phải cái gì cả.” Cắm địa không có lý nào lại dễ vào như thế, bằng không thủ vệ cũng sẽ không ít đến vậy, vừa mới bắt đầu cô còn tưởng rằng đã bị rò rỉ tin tức, đôi phương giăng cạm bẫy sẵn chờ cô từ lâu, mãi cho đến khi cô thuận lợi ra khỏi cắm địa, mới biết được đây căn bản không phải là cạm bẫy gì cả.

Lấy trộm Từ Ngọc Bôi, thậm chí ngay cả năng lực của mình cô cũng chưa được sử dụng, cũng may là chưa dùng, bằng không được tính phát tác sớm thì phiền toái rồi!

Tề Tu cau mày suy nghĩ một chút, chậm rãi nói, “Huyết mạch Nam đảo và Bắc đảo vốn là một thể.”

Nghe vậy, Thiên Mị nhiu mày, “Ý của anh là, bởi vì Triều Thiên Châu nhận em làm chủ nhân, cho nên Từ Ngọc Bôi là tự nguyện theo em chứ gì?”

Tề Tu nhếch miệng, đột nhiên hôn lên môi cô, hiển nhiên Thiên Mị có thể dễ dàng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng hắn, khiến hắn rất vui.

Thiên Mị nhin không được cau mày, nhưng không đẩy hắn ra, chờ hắn hôn đủ rồi mới hỏi, “Vậy tại sao nó lại nhận anh làm chủ?”

Tề Tu nhiu mày nói, “Chuyện này không có gì kỳ quái cả.” Từ Ngọc Bôi và Triều Thiên Châu vốn là một thể, mà bọn họ đã định là ở bên nhau.

Nếu hắn nhận định cô rồi, cô cũng đừng nghĩ chạy mất!

Thiên Mị còn đang chờ hắn giải thích, Tề Tu lại ôm cô đứng dậy nói, “Tôi về Tề gia xem xem” Dứt lời, hôn lên môi cô, rồi đi ra ngoài.

Thiên Mị nhiu nhiu mày, nói thầm, “Kẻ trộm lại ở trong này có ổn không thế?”

Tề Tu chậm rãi xuất hiện ở Tề gia, hoàn toàn không đếm xỉa tới sắc mặt khó coi của Tề Lương, lạnh như băng nói, “Tôi muốn nghỉ phép.”

“Khụ khụ . . .” Tề Mặc trực tiếp phun cả phê trong miệng ra, y thực sự càng ngày càng bội phục đứa em trai này. Vào lúc này lại nói muốn nghỉ phép, chỉ mong lão gia tử đừng nên bị chọc tức chết mà thôi!

Tề Lương ngực không ngừng phập phồng, sắc mặt vô cùng khó coi, hiển nhiên là bị chọc tức không nhẹ, hơn nửa ngày cuối cùng mới mở miệng, tức giận nói, “Tề Tu, có phải anh đã quên mất thân phận của mình rồi không?”

Tề Tu bình tĩnh quét mắt nhìn ông ta một cái, xoay người bước ra ngoài, rất dễ nhận thấy hắn chỉ tới thông báo một tiếng, cũng không phải tới trưng cầu sự đồng ý. Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, hẳn vì Tề gia làm nhiều chuyện như vậy, Tề Lương cũng nên biết đủ, giờ đây hắn cũng không có tâm tư vì chuyện Tề gia mà lãng phí thời gian nữa!

Tề Lương tức giận đến cả người phát run, "Phản rồi, phản rồi!" Ông ta không sai người ngăn cản Tề Tu, Tề Tu nếu muốn đi căn bản không ai có thể cản được, hơn nữa ông ta cũng không muốn thân phận Tề Tu bị bại lộ, Âm Dạ Tu La phạm án không ít, thân phận của hắn nếu có một ngày bị bại lộ, không phải là ông ta công khai nói cho mọi người biết, là Tề Lương ông sai khiến sao?

Cho dù dựa vào thế lực của Tề gia sẽ không e ngại chuyện này, nhưng phiền phức bớt đi một chuyện dĩ nhiên là tốt hơn, hơn nữa Tề Lương là kẻ sĩ diện như vậy, tất nhiên sẽ không muốn phá hỏng danh dự của mình.

Tề Tu đi rồi, Tề Lương tức giận không chỗ phát tiết, Tề Mặc dĩ nhiên trở thành quỷ xui xẻo.

“Xem chuyện tốt anh làm đi! Không phải anh cứ luôn bảo đảm sẽ không để nó thoát khỏi lòng bàn tay sao? Bây giờ thì sao hả?”

Tề Mặc không để ý tới việc ông ta lên con, biểu tình trên mặt vẫn ôn hòa như cũ, lạnh nhạt nói, “Dù gì đi nữa con người thì cũng cần phải nghỉ ngơi!”

Tề Lương không thể tin được nhìn y quát, “Anh thật đúng là muốn để nó nghỉ ngơi? Chẳng lẽ anh không rõ tình hình hiện giờ là gì sao? Từ Ngọc Bôi bị trộm, chuyện này có liên quan đến toàn bộ Nam đảo. Tôi nói cho anh biết, nếu như Từ Ngọc Bôi không tìm về được, cái vị trí gia chủ Tề gia này của anh cũng không giữ được đâu!”

Sâu trong mắt Tề Mặc lộ ra một tia không kiên nhẫn, đứng dậy nói, “Con đi bố trí người tiếp tục tìm kiếm Từ Ngọc Bôi.”

Nhìn Tề Mặc rời đi, đáy mắt Tề Lương tất cả đều là lãnh ý, hai đứa con trai này của ông dường như đều không nghe lời cho lắm, hừ! Ông sẽ không để chúng thoát khỏi lòng bàn tay của mình đâu, đừng tưởng rằng cánh cứng rồi thì có thể bay!

Trong một tòa biệt thự bí mật, khí áp thấp trước nay chưa từng có, Tề Tu nhìn hai người trước mặt, trầm mặt hỏi, "Người đâu?"

Nam Cung Diệu cười khổ nói, “Tu, cậu biết đó nếu cô ấy muốn đi, bọn mình căn bản ngăn không được.” Rốt cuộc y cũng biết được sự cường hãn của vị Thiên đại tiểu thư kia rồi!

Sắc mặt Tề Tu vẫn khó coi như trước, “Cô ấy có nói gì không?”

Tề Hiền mở miệng nói, “Thiên đại tiểu thư nói, cô ấy phải trở về tính sổ, bảo thiếu gia cậu đừng nên quá nhớ thương cô ấy!” Y thật đúng là có hơi không rõ vị Thiên đại tiểu thư kia đang suy nghĩ gì, lúc cô nói lời này, hoàn toàn là giọng điệu trêu ghẹo, khiến người ta không nhận ra tâm tình thực sự của cô.

Cũng không biết có phải là cô che giấu quá tốt hay không, y cứ luôn cảm thấy, cô không phải đặc biệt quan tâm thiếu gia, thế cho nên trong lòng y có hơi vì thiếu gia mà bất bình, cho tới bây giờ thiếu gia chưa từng đối xử đặc biệt như vậy với bất kỳ cô gái nào!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bệnh Tương Tư

Đối với Thiên Mị không từ mà biệt, Tề Tu mặc dù tức giận, nhưng cũng không nói gì thêm. Nếu cô muốn trở về tính sổ, vậy hẳn sẽ cho cô chút thời gian, hẳn tuyệt sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh lần nữa, tốt nhất cô nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi!

Thiên Mị vừa về tới Thiên gia, Thiên Nghiêm liền kích động gọi cô vào thư phòng, rất trực tiếp hỏi, “Thế nào? Từ Ngọc Bội lấy được không?”

Về mặt Thiên Mị có chút xấu hổ nói, “Xin lỗi, cha, nhiệm vụ thất bại rồi!”

“Thất bại?” Thanh âm của Thiên Nghiêm trong nháy mắt tăng cao, có thể nói từ khi kế hoạch này được bắt đầu, ông ta hoàn toàn chưa từng nghĩ tới khả năng thất bại, bởi vì ông ta biết rõ, trước khi Thiên Mị còn chưa trở về Thiên gia, đã nhận rất nhiều nhiệm vụ, hơn nữa đa số đều là nhiệm vụ ông ta không thể giải quyết được mới phân phó cho cô, mà cô chưa từng thất bại.

Thiên Nghiêm vừa giận vừa vội, Từ Ngọc Bội không thể trốn trở về, ông ta phải làm sao tìm lại được Triều Thiên Châu đây? Ông ta thậm chí có chút hoài nghi là do Thiên Mị cố ý, nhưng lại nghĩ đến, Thiên Mị là người của Bắc đảo, Bắc đảo bị hủy đối với cô cũng chẳng có ích lợi gì, mặc dù cô nhìn qua không thêm để ý, nhưng chắc hẳn cũng tận lực muốn tìm lại Triều Thiên Châu, hơn nữa nhìn bộ dạng có phần áy náy của cô, hoàn toàn không giống như cố ý.

“Cha . . .” Thiên Mị muốn nói cái gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở lại.

Thấy cô muốn nói lại thôi, Thiên Nghiêm cũng không có tâm tình để suy đoán cô muốn nói gì, có chút không nhịn được nói, “Có chuyện cứ nói thẳng.”

Thiên Mị do dự nói, “Kỳ thực vốn lấy trộm Từ Ngọc Bội rất thuận lợi, nhưng...”

Thiên Nghiêm thấy cô lại ngừng lại, không khỏi thúc giục, “Nhưng cái gì?” Ông ta biết phía sau chữ nhưng kia chính là nguyên nhân cô thất bại, nếu như giải quyết được nguyên nhân kia, có lẽ vẫn còn hi vọng.

Thiên Mị hít một hơi thật sâu nói, “Cha, con chưa bao giờ nghĩ tới muốn tranh vị trí gia chủ với Thiên Ngữ, cha muốn kết thông gia với Bùi thị, con cũng chưa từng phản đối. Con thừa nhận trong lòng con có oán, cho nên mới muốn đối nghịch với cha, nhưng dù thế nào đi nữa thì cha vẫn là cha của con, máu mủ tình thâm, chuyện cha muốn làm con tất nhiên sẽ giúp người hoàn thành, nhưng hình như cha không tin tưởng con một chút nào cả!”

Trong lòng Thiên Nghiêm có chút xúc động, đúng vậy! Máu mủ tình thâm, cho dù thế nào, Thiên Mị cũng là con gái của ông ta. Chẳng qua loại tình cảm này không thể nào thích hợp với Thiên Nghiêm, rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, cau mày nói, “Lời này của con có ý gì?” Ông ta không phủ nhận ông quả thực không tin được Thiên Mị, bằng không cũng sẽ không cho cô uống nước thánh, bất quá bây giờ rõ ràng Thiên Mị không phải chỉ sự kiện này.

Thiên Mị chưa chút cười nói, “Chẳng lẽ không phải là cha bảo mẹ hạ được con sao?”

“Hạ được?” Thần sắc Thiên Nghiêm bất định hỏi, “Được gì?”

Thiên Mị có chút kinh ngạc nhìn ông ta, hoài nghi nói, “Cha thực sự không biết? Đêm đó trước khi con rời đi, mẹ đã hầm tổ yến đưa đến phòng con, khi con uống vào cảm thấy có chút khó chịu, sau đó Bùi Diễm đột nhiên tới tìm con, nhưng bởi vì con vội đi Nam đảo, nên đã trực tiếp đuổi y đi, sau đó không biết vì sao được tính được áp chế xuống. Con chỉ cho rằng là do con quá đa nghi, nhưng không nghĩ tới lúc lấy trộm Từ Ngọc Bội được tính đột nhiên phát tác, thiếu chút nữa con đã không trở về được nữa rồi.”

Khóe miệng Thiên Mị đều là ý cười tự giễu, khẽ nói, “Nếu như con thực sự mất mạng tại Nam đảo, thật đúng là chết không nhắm mắt!” Lời này cũng không giả, đường đường Huyết Sắc Mị Yêu nếu như bởi vì xuân dược phát tác, bị người ta giết, cô thực sự sẽ chết không nhắm mắt!

Thiên Nghiêm từ trong lời nói của cô tìm ra manh mối, không cần hỏi cũng biết là thuốc gì rồi. Trong lòng không khỏi dấy lên một cổ tức giận, nhưng không phải bởi vì bất bình thay Thiên Mị, mà là Thư Cầm nhiều chuyện, dẫn đến Thiên Mị nhiệm vụ thất bại, để cho Từ Ngọc Bội không thể rơi vào tay ông ta, không đổi về được Triều Thiên Châu.

Ngược lại ông ta không nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Thiên Mị, bởi vì Thiên Mị không cần thiết phải nói dối, mặc dù vì nguyên nhân của bản thân cô dẫn đến nhiệm vụ thất bại, ông ta cũng sẽ không thực sự làm gì cô, bởi vì Bắc đảo không rời khỏi cô được.

Nếu nói cô mượn cơ hội này hãm hại Thư Cầm, ông ta cảm thấy không có khả năng. Dù sao Thư Cầm là mẹ của cô, mặc dù trong lòng cô có oán, cũng sẽ không đến mức hãm hại mẹ ruột của mình. Hơn nữa sau khi cô trở về, Thư Cầm không hề làm chuyện gì quá phận với cô, thậm chí còn rất quan tâm đến cô. Huống hồ cho dù muốn hãm hại Thư Cầm, cũng không nhất định phải dùng loại phương pháp này, chuyện này đối với Thư Cầm đã kích không lớn, bởi vì ông ta không có khả năng vì chuyện như thế này mà muốn mạng Thư Cầm.

Hơn nữa ông ta biết Thiên Ngữ rất ghét Thiên Mị, cũng biết Thư Cầm có bao nhiêu cung chiêu Thiên Ngữ. Trước đó Thiên Ngữ gây ra chuyện kia, trong lòng tất nhiên là không cam. Mặc dù đã đoạt được người đàn ông của Thiên Mị, nó vẫn cảm thấy còn chưa đủ! Con gái của mình, Thiên Nghiêm vẫn còn hiểu được đôi chút, chỉ là xuân được, Thư Cầm thật sự có khả năng ra tay với Thiên Mị.

Vốn dĩ chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng bởi vì vậy mà dẫn đến Thiên Mị nhiệm vụ thất bại. Thiên Nghiêm thở dài, không nói thêm gì, khoát tay, “Con đi xuống trước nghỉ ngơi đi!”

Thiên Mị xoay người rời đi, khoe miệng mang theo ý cười. Cô tuyệt không kỳ vọng Thiên Nghiêm vì cô mà lấy lại công đạo, bởi vì Thư gia đối với ông ta vẫn còn hữu dụng. Chẳng qua, trong lòng Thiên Nghiêm đã rất bất mãn với Thư Cầm rồi nha! Cô muốn chính là hiệu quả này.

Cô cảm giác được, người mẹ kia của cô thật lòng yêu cha cô, nhìn người mình yêu cách mình ngày càng xa, loại cảm giác này hẳn là cũng không tệ lắm!

Về đến phòng, Thiên Mị thả người xuống giường, nhìn bức họa bầu trời đêm trên đỉnh đầu phát ngốc, Triều Thiên Châu lộc cộc lần đến bên má cô cọ. Thiên Mị tiện tay cầm nó lên, nhìn nó thờ dài, lại thờ dài, rồi lại thờ dài lần nữa, sau đó đột nhiên ngồi dậy, tóm lấy Triều Thiên Châu dùng sức ném vào thùng rác, phiền não quát, “Tề Tu khôn kiếp!”

Đứng lên, ra sức gầy gầy vài cọng tóc, còn chưa hết giận, một cước đạp xuống giường trước mặt, động tác của cô mang theo một cỗ kinh phong, “Rác” một tiếng, rồi lại “Ầm” một tiếng, giường sập xuống!

May mà gian phòng cách âm hiệu quả cũng không tệ lắm, căn phòng bên dưới phòng cô trống không, không dẫn tới nào động gì lớn.

Thiên Mị nhìn cảnh tượng thê thảm, giật giật khoe miệng, lại giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, bò lên trên chiếc giường thê thảm kia, ôm Miêu Miêu, vui mặt vào cái đầu to của nó, ô ô nói, “Miêu Miêu, làm sao bây giờ? Tao mắc bệnh tương tư rồi!”

Triều Thiên Châu phỉ sức nửa ngày, mới từ trong thùng rác lần ra, sau đó liền dừng lại cạnh thùng rác, không dám đến gần cô gái bạo lực kia nữa.

"Cóc cóc..." Tiếng gõ cửa rất nhẹ, khiến người ta có cảm giác như có trộm.

Thiên Mị ngồi dậy, nhìn cánh cửa kia, mắt lóe lên, đứng dậy đi mở cửa.

Cửa phòng vừa mở ra, người bên ngoài liền lách vào, vội vàng ôm cổ cô. Sát ý lóe lên trong mắt Thiên Mị, sống tay hướng về phía cổ kẻ nọ bỏ xuống.

Tô Hạo còn chưa kịp bày tỏ tình cảm nhớ nhung, nỗi khổ tương tư của mình, liền mềm nhũn ngã xuống. Thiên Mị hừ lạnh một tiếng, dùng sức đạp y mấy đạp, đương nhiên đã không chế không vận dụng năng lực của mình, bằng không một đạp này còn không đạp chết y sao!

Nhìn ‘thi thể’ trên mặt đất, khoe miệng Thiên Mị nhếch lên thành một nụ cười quỷ dị, thờ dài nói, “Thực tiện nghi cho anh rồi!” Sau đó vung tay lên, ‘thi thể’ văng văng rơi lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Bắt Gian

Liếc nhìn kẻ trên giường, Thiên Mị lắc mình rời khỏi căn phòng, vừa muốn xuống lầu, đã nghe tiếng trò chuyện bên dưới.

"Tiểu thư, sao người lại trở về rồi ạ?" Thanh âm nọ mang theo vui sướng, Thiên Mị nghĩ nghĩ, chủ nhân của âm thanh này hình như là một cô giúp việc, có quan hệ không tồi với Thiên Ngữ. Sau khi Thiên Mị trở về, xưng hô của người giúp việc với Thiên Ngữ đều đã đổi thành nhị tiểu thư, nhưng cô ả giúp việc này dường như rất kiên trì!

Thiên Ngữ đang muốn nói gì đó, khoe mắt liếc thấy thân ảnh trên cầu thang, không khỏi cười đến ngọt như mật nói, “Hạo sợ tôi quá nhớ nhà, nên tranh thủ dẫn tôi về ở vài ngày.” Kỳ thực cô ta chẳng hề nhớ nhà chút nào, chẳng qua Tô Hạo đột nhiên kiên trì muốn tới Thiên gia ở vài ngày, cô ta cũng liền

theo tới.

Cô ả giúp việc kia vừa cười vừa nói, “Cô gia thực là thương tiểu thư mà!”

Thiên Ngừ cười cười, nhắc nhở, “Lời này ở trước mặt chị tôi cô đừng nhắc tới, bằng không chị ấy sẽ thương tâm đó.”

"Thương tâm?" Cô ả giúp việc kia hừ lạnh nói, “Cô ta có gì mà phải thương tâm? Cô gia và tiểu thư mới là trời sinh một đôi, cô ta căn bản là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!” Bởi vì quan hệ với Thiên Ngừ không tệ lắm, cho nên đối với chuyện giữa Thiên Mị, Thiên Ngừ và Tô Hạo, cô ta cũng biết đôi chút.

Thiên Mị hơi hí mắt, khoe miệng nhếch lên ý cười. Đúng lúc không biết nên tìm ai, nếu cô ả giúp việc này miệng thối như thế, thì chọn cô ta đi, vừa lúc để người ta nhìn xem ai là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!

Thiên Mị không nói tiếng nào trở lại trên lầu, Thiên Ngừ thấy cô bỏ đi, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, nghĩ đến bộ dạng Thiên Mị trốn trong xó xỉnh nào đó thương tâm khóc thầm, cô ta cảm thấy thực hả giận!

Ả giúp việc kia còn muốn nói thêm gì nữa, Thiên Ngừ xua tay bảo, “Tôi hơi mệt, đi nghỉ ngơi trước đây.”

Nhìn bóng lưng Thiên Ngừ biến mất, cô ả giúp việc đang muốn xoay người rời đi, đột nhiên cảm thấy cổ đau đớn, mềm nhũn ngã xuống.

Trong phòng, Thiên Mị ra sức cởi quần áo hai người, chắc chắn nói, “Dáng người thật chẳng ra sao cả!” Vẫn là dáng người Tề Tu tương đối khá.

Thiên Mị hơi khựng lại động tác, cào cào tóc, đối với bản thân không biết nói gì. Cô đang suy nghĩ gì kia chứ? Lúc nào lại biến thành sắc nữ như thế này?

Nhanh chóng cởi sạch quần áo trên người hai kẻ kia, kéo hai người chồng lên nhau, nhìn nhìn, lại cảm thấy đáng về này không sinh động chút nào, xoay người mở ngăn kéo chứa hòm thuốc, lục lọi lấy ra một cái lọ nhỏ, đổ ra hai viên thuốc, chạy về bên giường, nhét vào miệng mỗi kẻ một viên.

Cô cũng không sợ có người phát hiện ra hai kẻ này trúng thuốc, dù sao cô trở về chính là muốn náo loạn Thiên gia gà chó không yên.

Tính toán hai người đã sắp tỉnh, Thiên Mị vẫn không quên lắp camera lỗ kim, sau đó mới xoay người rời đi, nhìn qua tâm tình rất tốt.

Triều Thiên Châu rất biết quan sát sắc mặt lẫn đến cạnh chân cô, Thiên Mị tâm tình tốt nhất nó lên, xoay người chạy đến phòng tắm tẩy sạch sẽ cho nó, mới bỏ vào túi rời khỏi phòng.

"Bùi tổng..."

Thiên Mị vừa xuống lầu đã thấy người giúp việc tiếp đón Bùi Diễm, nhìn cô giúp việc kia má đỏ hây hây, Thiên Mị chắc chắn cười nói, “Bùi tổng mị lực thật lớn nha!”

Bùi Diễm xua tay bảo cô giúp việc kia rời đi, mới trêu đùa, "Thế nào? Ghen tị?"

"Đúng vậy! Bùi tổng sao lại ai thấy cũng yêu thế này chứ?" Thiên Mị lười biếng ngồi vào ghế salon, về mặt cùng lời nói trong miệng hoàn toàn không khớp chút nào.

Bùi Diễm ngồi xuống cạnh cô, quét mắt một vòng. Thiên Mị thấy vẻ mặt nghiêm túc của y, không khỏi mở miệng nói, "Ở đây không có thiết bị nghe lén."

Nghe vậy, Bùi Diễm mới nhỏ giọng nói, “Cô đã trộm được Từ Ngọc Bội rồi?”

Thiên Mị lắc đầu, hỏi, "Sao thế?"

"Không được?" Bùi Diễm có chút giật mình, câu hỏi trước đó của y bất quá chỉ là thuận miệng mà thôi, lại không nghĩ tới sẽ nhận được đáp án như thế này.

Bùi Diễm thoáng ngừng lại, sau đó mới lên tiếng, “Tề gia đã khởi binh hỏi tội Thiên Nghiêm rồi!”

Bùi Diễm nhin không được cau mày, vốn dĩ chuyện này không phải là chuyện quá lớn, nếu như Thiên Mị trộm được Từ Ngọc Bội trở về, cho dù là Tề gia khởi binh hỏi tội cũng không phải đại sự gì. Thiên Nghiêm dùng Từ Ngọc Bội đổi lấy Triều Thiên Châu, sự tình xem như đã giải quyết xong, nhưng Thiên Mị lại không mang Từ Ngọc Bội về, cứ cái đà này, Thiên Nghiêm chẳng phải sẽ hoài nghi cô sao?

Mặc dù Nam Bắc đảo âm thầm tranh đấu không ngừng, nhưng nếu không phải Từ Ngọc Bội thực sự bị trộm, Tề gia cũng sẽ không vội vã xé rách mặt.

"Khởi binh hỏi tội?" Thiên Mị hơi cảm thấy buồn cười nhượng nhượng này, "Tề Mặc đây là kẻ ác cáo trạng trước?" Chuyện này là do Nam đảo khởi xướng nha.

Bùi Diễm lắc đầu nói, "Không phải Tề Mặc, là Tề Lương! Mặc dù hiện giờ đương gia Tề gia là Tề Mặc, nhưng Tề lão gia tử vẫn rất có quyền lực."

Thiên Mị hí mắt một cái, xem ra là Tề Lương cấp bách, cũng đúng thôi, huyết mạch rơi vào trong tay người khác, làm sao có thể không gấp? Nhưng có Tề Tu ở đó, cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội trở mình nha!

Cô vẫn chưa biết, Tề Tu đã nghỉ phép rồi.

Tin tức của Bùi Diễm linh thông như vậy, Thiên Mị tuyệt không kỳ quái, vỗ vỗ vai y nói, "Yên tâm, Thiên Nghiêm không thể làm gì được tôi đâu!"

Lúc đầu Thiên Nghiêm tuyển chọn Thiên Mị, đưa cô đi trụ sở huấn luyện, chính bởi vì phát hiện cô có thể ngự khí, loại năng lực này rất đáng sợ, chỉ cần Thiên Mị có thể nắm bắt tốt, người thủ hộ trừ cô ra không còn có thể là ai khác, mà trên thực tế quả thực đúng như ông ta dự liệu. Thiên Mị trở thành người thủ hộ, nhưng cũng đã trở thành người ông ta không cách nào khống chế được. Hiện tại Thiên Nghiêm còn chưa biết nước thánh không có tác dụng đối với Thiên Mị, nhưng ông ta cũng sẽ không tùy tiện động vào Thiên Mị, bởi vì ông ta cần Thiên Mị. Và lại cho dù Thiên Nghiêm ra tay với Thiên Mị, cuối cùng ai chết vào tay ai vẫn rất khó nói!

Bùi Diễm biết thực lực của Thiên Mị, cũng không lo lắng quá nhiều, chỉ nói, "Nếu cần thì đừng nên khách khí."

"Ừ." Thiên Mị gật đầu.

Đột nhiên trên lầu truyền tới một tiếng rống phẫn nộ, Thiên Mị nhú nhú mày. Cô còn chưa hành động cơ mà, không ngờ lại tự mình đi bắt gian cơ đấy?

Nhìn về mặt tà mị của Thiên Mị, Bùi Diễm nhìn lên lầu, lại nhìn nhìn Thiên Mị, nhú mày hỏi, "Cô em gái kia của cô chọc tới cô?"

Thiên Mị không nói gì thêm, chỉ cười cười mời, "Có muốn đi xem trò vui không?"

Bùi Diễm đứng dậy nói, "Không được, tôi còn có việc."

Biết y là ngồi bần rận, Thiên Mị cũng không giữ lại, tiễn y ra cửa, mới đi lên lầu xem kịch vui.

Tô Hạo đã mặc quần áo tử tế, lôi kéo Thiên Ngữ không ngừng giải thích, "Thiên Ngữ, em tin anh đi, anh thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra." Lời này cũng không phải giả, y chỉ nhớ rõ bản thân tìm đến Thiên Mị, sau đó hình như bị người ta đánh ngất, hoàn toàn không biết sao lại làm ra chuyện thế này với à giúp việc kia.

Cô à giúp việc kia kéo chắn che kín cơ thể mình, dưới ánh mắt như muốn ăn thịt người của Thiên Ngữ thì sắc mặt trở nên tái nhợt. Thiên Mị nhìn chiếc giường lớn ngồn ngộn, trong lòng nghĩ, còn may là đã cất Miêu Miêu đi, bằng không sẽ bị ô nhiễm, nếu như không phải cái giường này đã bị cô đá hỏng rồi, cô mới sẽ không để bọn họ làm bậy trên giường cô.

Tô Hạo thấy Thiên Mị xuất hiện, ngón tay chỉ về phía cô nói, "Là cô ta, nhất định là cô ta hạ được với anh!" Kỳ thực y chẳng hề biết Thiên Mị có thực sự hạ được y hay không.

Hiện giờ y còn chưa thể ly hôn với Thiên Ngữ, cho nên y chỉ có thể đẩy toàn bộ trách nhiệm cho người khác, mà Thiên Mị là thí sinh tốt nhất, bởi vì Thiên Ngữ rất ghét Thiên Mị, hơn nữa Thiên Mị lại có động cơ.

Về phần Thiên Mị sẽ ra sao, y cũng không quản được nhiều như vậy, cùng lắm thì đến lúc đó y giúp cô cầu tình, dù sao bất quá là cô bị đuổi ra khỏi Thiên gia, y thu nhận cô là được.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Màn Mở Đầu

Trong mắt Tô Hạo ngoài hoảng loạn, còn có cầu xin. Thiên Mị nhú mày, y cầu xin cô cái gì? Muốn cô thừa nhận cô hạ được y? Cô không phải kẻ ngu, cho dù thực sự hoài nghi cô, cũng không có chứng cứ, cô mới sẽ không ngu ngốc chủ động thừa nhận, chuốc phiền vào thân!

Thiên Ngữ nhìn về phía Thiên Mị, rõ ràng có hơi tin tưởng lời nói của Tô Hạo, bởi vì trong lòng cô ta đã nhận định Thiên Mị chưa chết tâm đối với Tô Hạo, hơn nữa chuyện lại phát sinh ở trong phòng Thiên Mị, lẽ nào cô ta không nên hoài nghi Thiên Mị sao?

Thiên Mị nhìn về phía Tô Hạo, cau mày hỏi, "Anh nói gì thế? Tôi hạ được anh khi nào? Hơn nữa, tại sao tôi lại phải hạ được anh?" Dáng vẻ kia có vài phần nghi hoặc, vài phần phẫn nộ, vài phần không thể tin, rất ư chân thật, giống như cô thực sự không biết chuyện gì xảy ra, hoàn toàn bị người khác vu oan.

Tô Hạo mắt thấy Thiên Mị không giúp y, trong lòng cũng không khỏi mang theo lửa giận, hừ lạnh nói, "Nhất định là cô chưa chết tâm với tôi, bằng không cô nói đi, tại sao tôi lại xuất hiện trong phòng cô chứ?"

Thiên Mị dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn y nói, "Chuyện này phải hỏi bản thân anh mới đúng, chẳng lẽ là tôi đánh ngất anh rồi lôi anh vào hay sao?" Cánh tay mảnh khảnh giơ lên, nói tiếp, "Tôi lôi anh đi được sao? Và lại, nếu như tôi có ý đồ với anh, vì sao cô gái kia lại lăn lên giường với anh? Không phải là anh gặp sắc này lòng tham, vì dễ tiện trốn tránh trách nhiệm nên đặc biệt chạy tới phòng tôi chứ? Tôi vẫn luôn ở dưới lầu, người hầu có thể làm

chúng, hơn nữa vừa rồi Bùi tổng cũng tới, anh ấy cũng có thể làm chứng cho tôi!”

Dù sao hai kẻ này ai cũng không biết mình lần lên giường lúc nào không phải sao, bản thân bọn họ bị trúng thuốc mơ mơ hồ hồ, nào biết mình tỉnh lúc nào? Ngược lại cô ở dưới lầu được khá lâu rồi.

Thiên Mị liếc nhìn chiếc giường, chặc chặc nói, “Em rể cũng thật không biết kiểm chế tý nào, không biết bình thường em gái có chịu khổ chút nào không đây.” Nói xong đồng tình liếc nhìn Thiên Ngữ.

Thiên Ngữ liếc nhìn chiếc giường đã sập xuống kia, lại hung tợn trừng mắt nhìn ả đàn bà trên giường, xem ra là tức giận không hề nhẹ, cũng quên mất cãi nhau với Thiên Mị rồi!

Tô Hạo mặc dù là thiếu gia Tô gia, nhưng không so được với Bùi Diễm, Ngải Đình Nhi, lại càng không phải là đối thủ của Thiên Mị. Hơn nữa lúc này trong lòng hoảng loạn, căn bản không biết phải phản bác thế nào, thấy đổ tội cho Thiên Mị không thành, liền nhìn về phía ả giúp việc kia, lập tức sửa lời, “Nhất định là cô ả kia, nhất định là cô ta muốn bay lên làm phượng hoàng, cho nên mới hạ được câu dẫn anh!”

Không biết một câu sửa lời này của y, cho người ta cảm giác như đang trốn tránh trách nhiệm, khiến người khác cảm thấy y càng thêm không thể tin.

Cô ả giúp việc kia nghe thấy lời nói của Tô Hạo, sắc mặt càng thêm tái nhợt, liền vội vàng lắc đầu nói, “Không phải tôi . . . không phải tôi . . . Tiểu thư, xin người tin em . . .”

Thiên Nghiêm và Thư Cầm đã tới trước cửa, thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt rất khó coi. Bất gian hai lần, vai nam chính đều là Tô Hạo, nhưng nữ nhân vật chính lại không phải cùng một người.

Thư Cầm liếc nhìn Thiên Mị đứng một bên, trong lòng có dự cảm không tốt, luôn cảm thấy chuyện này có vấn đề. Cho dù Tô Hạo muốn chơi bời với nữ giúp việc, thì sao lại chạy tới phòng Thiên Mị chơi?

Thấy Thiên Nghiêm và Thư Cầm đến, sắc mặt Tô Hạo càng thêm khó coi, trong lòng hối hận không thôi, y không nên tới Thiên gia.

Thiên Nghiêm trầm mặc một hồi, trầm giọng nói, “Chuyện này bỏ qua đi, ai cũng không được phép nhắc lại!” Dứt lời, cảnh cáo liếc Thiên Mị một cái, xoay người rời đi.

Hiển nhiên, ông ta đã nhận định là Thiên Mị vì trả thù chuyện Thư Cầm hạ được cô, nên mới làm ra chuyện thế này. Chẳng qua làm mất mặt Thiên gia, thật không gây ra chuyện lớn gì, hơn nữa hiện tại Tề Lương cần ông ta không buông, lúc này Thiên Mị tuyệt không thể xảy ra vấn đề, nên ông ta cũng không truy cứu.

Thiên Mị chỉ hơi nhú nhú mày, cũng không nói gì, mà những người còn lại đều là kinh ngạc, kinh ngạc với việc không truy cứu của Thiên Nghiêm, mặc kệ sự thực ra sao, chuyện này cũng không nên cứ bỏ qua như vậy.

Thư Cầm muốn nói gì đó, Thiên Nghiêm lại lạnh lùng liếc bà ta, hừ lạnh một tiếng, rõ ràng rất bất mãn với bà. Nếu không phải bởi vì bà ta hạ được Thiên Mị, Từ Ngọc Bội đã sớm tới tay, nào có chuyện ông ta phải lo lắng chịu đựng Tề Lương chứ?

Mới đầu, khi Tề Lương khởi binh hỏi tội, ông ta cũng hoài nghi Thiên Mị, nhưng suy nghĩ một hồi, Thiên Mị căn bản không có khả năng phản bội, bởi vì cô đã bị uống nước thánh, mà hiện giờ cô không có chuyện gì, cho nên chỉ có thể nói rõ là Tề Lương đang nhân cơ hội ép ông ta.

Tề gia và Thiên gia mặc dù thân là đệ nhất gia tộc của Nam Bắc đảo, nhưng trên thực tế hiện nay thực lực Tề gia trên Thiên gia. Sở dĩ vẫn chưa công khai đối kháng với Thiên gia, là bởi vì hai gia tộc khác tại Nam đảo đang nhìn chằm chằm như hổ đói. Hơn nữa nếu lấy thực lực Nam đảo và Bắc đảo ra so sánh, lại là cân sức ngang tài, cho nên mâu thuẫn giữa Nam Bắc đảo và mâu thuẫn giữa các gia tộc của Nam Bắc đảo, vừa vặn đạt tới một loại cân bằng, sự cân bằng này một khi bị phá vỡ, những tranh đấu ngầm trong tối kia đều sẽ được đưa ra ánh sáng, hơn nữa sẽ càng thêm kịch liệt.

Thư Cầm nhú nhú mày, thế nào Thiên Mị vừa mới trở về liền xảy ra loại chuyện này? Hiện tại Thiên Nghiêm lại còn lãnh đạm với bà ta như thế, nhìn không được liếc nhìn Thiên Mị lần nữa, vừa lúc chống lại tầm mắt của cô, ánh mắt kia như thế nào đây? Khinh miệt xem thường, giễu cợt trào phúng, tình thế bất buộc, còn có lãnh khốc tàn nhẫn, như đang nhìn con mồi sắp chết giãy dụa, giễu cợt con mồi không biết tự lượng sức mình, tàn nhẫn nhìn con mồi giãy dụa không ngừng, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay cô.

Thư Cầm đột nhiên cảm thấy đáy lòng phát lạnh, nhìn không được rung mình một cái.

“Mẹ, sao vậy ạ? Lạnh sao?”

Giọng nói đột nhiên vang lên bên tai, khiến Thư Cầm cả kinh, nhìn không được lùi về sau, chống lại vẻ mặt không hiểu gì của Thiên Mị, Thư Cầm miễn cưỡng cười cười, lắc đầu nói, “Không sao.”

Thiên Mị gật đầu, “Vậy thì phiền mẹ dẫn em gái cùng em rể đi đi, tôi muốn nghỉ ngơi!” Từ lúc Thư Cầm đưa tới bát tổ yến kia, Thư Cầm với cô đã ân đoạn nghĩa tuyệt, không khác gì người xa lạ, đã như vậy, sau này nếu mạo hiểm để cô tức giận, cô muốn đáp trả lại cũng sẽ không còn bất kỳ gánh nặng nào nữa rồi.

Tô Hạo còn đang van xin Thiên Ngữ, trên giường cô ả giúp việc kia dưới ánh mắt hung ác của Thiên Ngữ vẫn ngây đờ như trước.

Thư Cầm tâm tình không yên kéo Thiên Ngữ đi, Tô Hạo cũng lót tót theo sau, ả giúp việc kia dưới ánh mắt lạnh như băng của Thiên Mị cũng liền lần

xuống đất bò đi mất. Thiên Mị gỡ xuống camera lỗ kim đã được lắp trước đó, cười cười, đây mới chỉ là màn mở đầu mà thôi!

Nơi ở của Tề gia chủ, Tề Lương nhìn người trước mặt, cau mày hỏi, “Cô nói là, Triều Thiên Châu cũng không thấy đâu?”

“Đúng vậy, hơn nữa theo tôi được biết, Từ Ngọc Bội Thiên Nghiêm cũng không có được.” Giọng nói kia thật ôn nhu êm tai.

Tề Lương không khỏi liếc người trước mặt thêm vài cái, loại chuyện liên quan tới huyết mạch này, tôi đa chỉ có gia chủ vài đại gia tộc biết mà thôi, giống như chuyện Từ Ngọc Bội bị trộm, mà dù trước đó huyền não oanh động như vậy, nhưng cuối cùng cũng bị ông ta đè xuống. Những người khác đều cho rằng Từ Ngọc Bội vẫn còn ở tại cấm địa, chỉ có gia chủ ba đại gia tộc với ông ta biết Từ Ngọc Bội đã không còn, mà người trước mặt này, không ngờ tin tức lại linh thông như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Giết Người Vô Hình

Tề Lương tâm tư trăm chuyển, mở miệng hỏi, “Cô có kiến nghị nào không?” Không ngờ Triều Thiên Châu và Từ Ngọc Bội đều không thấy, đây không phải chuyện nhỏ, nhất định phải tìm trở về. Nhưng trước khi tìm được trở về, nếu như có thể lợi dụng tốt trận hỗn loạn này, nhất định thu hoạch sẽ không nhỏ.

Trước mắt người này mặc dù thân phận bất minh, nhưng quả thực rất có tài năng, bất kể là địch hay bạn, trước bóc lột giá trị lợi dụng cô ta, ông ta cũng sẽ không thiệt thòi. Ông không sợ bị cô ta lợi dụng, ông có đầu óc, tuyệt sẽ không bị người khác trắng trợn lợi dụng, nếu như đôi bên cùng có lợi, ông ta có thể chấp nhận.

“Ha ha. . .” Người đối diện cười khẽ ra tiếng, chậm chạp nói, “Trong tay Thiên Nghiêm không có Từ Ngọc Bội, ông ta sẽ hoài nghi là lão gia tử ông cố ý gây phiền toái cho ông ta, Từ Ngọc Bội căn bản vẫn ở trong tay ông. Mà Triều Thiên Châu quả thật bị đánh cắp, ông ta cũng sẽ cho rằng ở trong tay ông, ông nói đi, dùng Triều Thiên Châu đổi lấy cây đinh trong mắt ông, ông ta sẽ làm sao?”

Tề Lương rũ mắt trầm tư, một lúc lâu mới lên tiếng, “Mặc dù huyết mạch rất quan trọng, nhưng một khi mất đi Huyết Sắc Mị Yêu, Bắc đảo sợ rằng cũng sẽ không trụ nổi, Thiên Nghiêm sẽ đồng ý sao?” Trong giọng nói có chút do dự, dù sao Huyết Sắc Mị Yêu đối với Bắc đảo mà nói giống như Âm Dạ Tu La đối với Nam đảo, đều quan trọng như nhau.

Một khi thiếu đi bọn họ, rất nhiều chuyện người khác căn bản không làm được, mất đi bọn họ cũng như đã bị tổn thất, nếu trừ đi Huyết Sắc Mị Yêu rồi, Bắc đảo sẽ bại bởi Nam đảo, bởi vì sẽ không còn ai có thể chống lại Âm Dạ Tu La nữa.

“Lão gia tử, mất đi huyết mạch, Bắc đảo nhất định không trụ nổi, mà mất đi Huyết Sắc Mị Yêu, thì còn có thể dùng nhân lực để tranh, nếu là ông, ông sẽ lựa chọn thế nào?”

Mắt Tề Lương lóe sáng, không do dự nữa, nhắc điện thoại lên.

Cô gái đối diện thấy vậy, trên gương mặt xinh đẹp vẽ ra nụ cười khó hiểu, ngửa đầu uống cạn rượu đỏ trong ly, ý lạnh lóe lên nơi đáy mắt.

Thiên gia

Lúc này đây Thiên Ngữ đã tức đến muốn bẻ phổi, lần trước khi video kích tình của mình bị tải lên mạng cô ta cũng không tức giận như thế này, nhưng giờ đây, cô ta hận không thể giết chết á tiêu tiện nhân kia. Tiêu tiện nhân đáng chết, nhất định là muốn nhân cơ hội này, bay lên làm phượng hoàng, nên mới đăng tải toàn bộ quá trình trước đó lên mạng, hừ, quả thực chính là si tâm vọng tưởng!

Lúc này, ngược lại cô ta không còn hoài nghi Thiên Mị nữa, cô ta vẫn luôn cho rằng Thiên Mị thích Tô Hạo, cho nên theo cô ta thấy Thiên Mị không có lý do gì làm như thế cả.

“Cộp cộp cộp . . .” Âm thanh giày cao gót giẫm lên sàn nhà nghe vào tai có chút sợ hãi.

Thiên Ngữ vòng qua cô á giúp việc đang quỳ trên mặt đất, hồ hững lướt qua, nhưng biểu tình trên mặt cô ta lại dị thường khủng bố. Cô á giúp việc kia sợ đến lạnh run, quỳ trên mặt đất cúi đầu, hận không thể co lại thành một khối mới tốt.

Hiện giờ Thiên Nghiêm căn bản không rảnh để ý tới loại chuyện vớ vẩn như thế này, cho nên hai bên salon chỉ có Thư Cầm và Thiên Mị đang ngồi. Thư Cầm cau mày, cái gì cũng không nói, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Thiên Mị, sắc mặt rất khó coi, bà ta tuyệt không cho rằng chuyện kia là do người nữ giúp việc này làm ra.

Mà Thiên Mị căn bản không để chuyện này vào mắt, giống như đang xem trò vui, vui người trong ghế salon, trong tay ôm đĩa trái cây, cầm nữa xiên trái cây ăn, vẻ tươi cười trên mặt, hiển nhiên đối với trái cây này rất hài lòng, tư thái lười biếng như con mèo. Tô Hạo đồng dạng thân là “tội nhân” nhìn thấy không khỏi cũng phải nuốt một ngụm nước bọt.

Bởi vì hiện giờ y cũng là “tội nhân” cho nên không có tư cách ngồi, liền đành hoảng đứng ở một bên.

Lúc này, tầm mắt của y kim lòng không dừng từ trên mặt Thiên Mị dần dần dời xuống dưới. Thiên Mị nghe được tiếng ồn ào mới chạy xuống, trước đó còn đang ngủ, cho nên trên người cô giờ chỉ mặc váy ngủ tơ tằm, bởi vì ngồi nghiêng ngả, dây áo một bên đã tuột đến cánh tay, cằm cổ trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo, nơi nở nang hơi lộ ra, xuống chút nữa, váy ngủ mềm mại nhẹ nhàng dán lên trên vòng eo thon thả, làm lộ rõ đường cong duyên dáng, hai chân thon dài trắng nõn mịn màng, khiến người ta mơ tưởng xa xôi, rõ ràng là một yêu tinh dụ người.

Lúc này đây đôi mắt mê hoặc người ta kia khê khằng chuyển động, cũng không biết đang suy nghĩ gì, lại bỏ vào miệng một miếng trái cây, đôi môi đỏ mọng chậm rãi hoạt động. Hai mắt Tô Hạo nháy cũng không nháy nhìn chăm chú hai cánh môi kia, hận bản thân không phải là miếng trái cây nọ.

Cuối cùng Thiên Ngữ cũng chú ý tới ánh mắt nóng như lửa của Tô Hạo, nhìn theo tầm mắt của y, trong nháy mắt lửa giận dấy lên càng cao, "Thiên Mị, cô đồ hồ ly tinh này!"

Hồ ly tinh? ! Thiên Mị phục hồi lại tinh thần, nhìn cặp mắt bốc hỏa của Thiên Ngữ, đảo mắt chống lại tầm mắt nóng như lửa của Tô Hạo, chán ghét nhũn mày, đột nhiên thờ dài, sau đó lại bắt đầu thất thần. Cô sớm nên phát hiện, từ khi mới bắt đầu, cô đối với Tề Tu đã không giống.

Phiền não kéo kéo tóc, sao cô lại nhầm chán thế này chứ? Nếu không phải cô quá nhầm chán sẽ không đi trêu chọc cái tai họa kia rồi!

Tầm mắt nhìn về phía vòng ngọc trên cổ tay, đưa tay sờ sờ, sau đó muốn gỡ xuống, nhưng vẫn là không được, chiếc vòng này giống như đang ngăn cản cô. Mắt thấy Thiên Mị chưa chết tâm, hồng quang mông manh thoáng lóe lên, mắt thấy sẽ hồng quang đại thịnh, Thiên Mị vội vàng thu tay lại, thấp giọng an ủi, "Đừng nóng giận, tao sai rồi còn không được sao?" Giọng nói có chút thất bại.

Vô lực ngã lại lên ghế salon, giờ tay sờ sờ trên eo, Triều Thiên Châu vẫn luôn theo đuôi cô bị tóm vào trong tay, Thiên Mị lại liếc mắt nhìn Huyết, thờ dài. Quên đi, thuận theo tự nhiên đi!

Nếu như không có Huyết, cô cũng sẽ không quen, chỉ là, cảm thấy có chút áy náy với Tề Tu, trong lòng rên một tiếng, xong rồi xong rồi, tên đàn ông chết tiệt kia, quả thực chính là giết người vô hình mà!

“Cạch” một tiếng, đặt đĩa trái cây xuống, Thiên Mị cầm Triều Thiên Châu liền đi lên lầu, hoàn toàn không đếm xỉa tới người khác.

Cô cũng không sợ người khác phát hiện ra Triều Thiên Châu, bởi vì sau khi Triều Thiên Châu nhận chủ đẹp hơn không ít, không ai sẽ nhận ra được.

Nhìn Thiên Mị nghênh ngang rời đi, đang trong cơn giận Thiên Ngữ giẫm lên giày cao gót đuổi theo, "Thiên Mị, cô đứng lại đó cho tôi!"

Thiên Mị vốn bực mình, lúc này thấy Thiên Ngữ đứng trước mặt cô, chỉ vào mũi cô mắng to, cổ phiền não trong lòng càng ngày càng tăng.

Mà Thiên Ngữ không may chú ý tới vẻ mặt biến hóa của cô, vẫn rất tự nhiên mắng to, “Tại sao tôi lại có người chị không biết xấu hổ như cô thế này chứ? Ngay cả em rể của mình cũng không buông tha, có phải cô muốn đàn ông đến điên rồi không? Cô cái đồ . . .”

Thiên Ngữ không chú ý tới biến hóa của Thiên Mị, nhưng Thư Cầm lại chú ý tới. Đôi mắt mê người kia trở nên càng quyến rũ, nhưng đáy mắt lại nhiều thêm một tia lạnh lẽo tàn ác. Đáy lòng Thư Cầm phát lạnh, vội vàng muốn ngăn lại Thiên Ngữ, nhưng đã chậm.

Một tiếng hét thảm thiết vang vọng toàn bộ căn biệt thự, thê thảm thảm tận xương.

Tiếng kêu thê thảm đột nhiên ngừng lại, “Bịch” một tiếng, Thiên Ngữ ngã xuống đất ngất đi, trong phòng khách tĩnh lặng đến ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Ba người còn lại nhìn về phía Thiên Ngữ té xỉu, sắc mặt trắng bệch, chỉ thấy cánh tay mềm mại trước đó chỉ vào Thiên Mị, cổ tay một mảnh máu đỏ, mà trong máu đó lại lẫn thêm sắc trắng, sắc trắng kia không phải thứ gì khác, mà chính là đầu khớp xương, xương kia đâm thẳng qua cánh tay, lòi cả ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Thiên Nghiêm Ra Tay

Nhìn con gái thê thảm, Thư Cầm lùi về sau, thân hình chao đảo, thiếu chút nữa té xỉu, sắc mặt tái nhợt như quý, bà ta không nghĩ tới Thiên Mị tàn nhẫn như vậy. Chống lại ánh mắt băng lạnh của Thiên Mị, toàn thân Thư Cầm rét cứng, bà ta biết đây là Thiên Mị trả thù. Là bà ta đã sai! Bà ta không nên ra tay với Thiên Mị, không nên!

Đưa con gái này căn bản bà ta không thể nào trêu chọc được!

Sắc mặt Tô Hạo cũng rất khó coi, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, đưa tay sờ sờ cổ tay mình, chắc phải đau đớn lắm đây! Chỉ nhìn thôi đã thấy rét toàn thân, lúc này đây Thiên Mị vẫn xinh đẹp như trước, thậm chí còn yêu mị hơn bình thường, nhưng y lại không dám nảy sinh bất kỳ suy nghĩ gì.

Y cũng không phải quá ngu ngốc, chẳng qua đối tượng là Thiên Mị, không có chút lực đánh trả nào mà thôi. Giờ đây thấy thủ đoạn của Thiên Mị thế này, lại nghĩ tới bộ dạng nhát gan khiếp nhược trước kia của Thiên Mị, liền biết mình đã bị gat, có lẽ Thiên Mị chỉ muốn lợi dụng y làm chuyện gì đó.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, mặc dù đáy lòng có chút phẫn nộ, nhưng cũng không dám nảy sinh tâm tư trả thù. Trước đó Thiên Mị ra tay, y hoàn toàn không thấy rõ động tác. Tất nhiên y cũng đã từng trải qua huấn luyện, trước kia khi cùng Tề Hiền so chiêu, mặc dù không tránh khỏi nắm đấm của Tề Hiền, nhưng cũng có thể loáng thoáng nhìn thấy rõ hấn ta ra tay như thế nào. Nhưng hiện giờ động tác của Thiên Mị nhanh đến y không kịp nhìn thấy gì cả, chỉ có thể nói rõ, thân thủ của cô còn tốt hơn hộ vệ bên cạnh Tề Mặc!

Tề Mặc là đương gia Tề gia, chỉ dẫn theo một hộ vệ lại dám xông vào Bắc đảo, có thể thấy được hộ vệ hấn mạng theo nhất định không phải là hộ vệ bình thường, chỉ so sánh như thế đã có thể khẳng định, thân thủ của Thiên Mị tuyệt không thể so sánh với người thường!

Trong lòng Tô Hạo có chút hối hận, y biết Thiên Ngữ chính là một phế vật. Y và Thiên Ngữ kết hôn xong, chờ sau khi Thiên Ngữ tiếp nhận Thiên gia, y muốn không chế được Thiên gia sẽ không quá khó khăn, nhưng cũng sẽ không quá mức giản đơn. Dù sao cũng là gia tộc cổ xưa, mặc dù gia chủ không tài giỏi, Thiên gia cũng còn rất nhiều kẻ tài năng, đó đều là trở ngại của y.

Nếu như, ban đầu y chọn Thiên Mị, nói không chừng có lẽ sẽ rất có lợi. Thân thủ như thế, nếu muốn giết sạch những kẻ không nghe lời, cũng không phải là chuyện không có khả năng! Nhưng quan trọng nhất, đó là cô gái y thích!

Tô Hạo đứng ở nơi đó tâm tư trăm chuyển, mà cô ả giúp việc kia vốn dĩ tinh thần vẫn luôn căng thẳng, lúc này bị cảnh tượng như thế kia dọa sợ, đã sớm hôn mê bất tỉnh.

"Chuyện gì xảy ra?" Thanh âm của Thiên Nghiêm truyền đến.

Chỉ thấy một đoàn hộ vệ đi theo phía sau ông ta, trầm mặt từ trên lầu đi xuống.

Khóe mắt liếc đến Thiên Ngữ té xỉu, Thiên Nghiêm hơi biến sắc mặt, mà những hộ vệ phía sau ông ta lại bất động như núi, chẳng qua đều không khỏi liếc nhìn Thiên Mị nhiều thêm vài lần. Muốn trực tiếp vận cổ tay một người thành cái dạng này, đàn ông bình thường cũng không làm được, chớ đừng nói chi là một thiên kim đại tiểu thư. Vẫn luôn cho rằng vị đại tiểu thư này cũng giống nhị tiểu thư, chỉ là một bình hoa, không nghĩ tới lại có thân thủ, thủ đoạn như vậy.

Thư Cẩm đã phục hồi lại tinh thần, vọt tới bên cạnh Thiên Nghiêm, run giọng hét lớn, "Mau gọi bác sĩ!"

Tô Hạo cũng đã phục hồi lại tinh thần, vội vàng tự mình chạy đi mời bác sĩ của gia đình. Hiện giờ chính là thời điểm tốt để y biểu hiện, biểu hiện tốt, chuyện bất gian cũng sẽ cứ thế mà trở thành quá khứ.

Thiên Nghiêm không hề động, chỉ đứng trên cầu thang, thật sâu nhìn Thiên Mị. Thiên Mị cũng không nói gì, đi lướt qua ông ta, lên lầu. Cô biết Thiên Nghiêm khẳng định đang hoài nghi cô không bị nước thánh khống chế, nhưng cho dù ông ta biết thì sao, ông ta không làm gì được cô!

Thiên Nghiêm đứng là nghĩ tới chuyện này, mặc dù ông ta không biết tiêu chuẩn phán định của nước thánh rốt cuộc là như thế nào, nhưng lẽ nào chuyện thế này còn không tính là phản bội sao?

Ông ta một điểm cũng không hy vọng Thiên Ngữ bị thương, hơn nữa còn là bị thương nặng như vậy, Thiên Mị đã hoàn toàn làm trái ý nguyện của ông ta.

Nhớ đến cuộc điện thoại trước đó, cán cân trong lòng Thiên Nghiêm lại hơi nghiêng đi. Thiên Mị đúng là một quân cờ rất tốt, nhưng nếu như quân cờ này không nghe lời, thậm chí muốn phản bội, vậy ông ta còn muốn giữ lại sao? Huống chi, Triều Thiên Châu ông ta nhất định phải cảm về!

Nhẹ nhàng khoát tay, thấp giọng phân phó hộ vệ sau lưng, canh giữ căn phòng của Thiên Mị.

Trong phòng, Thiên Mị lắc lắc cổ tay, nhìn vòng tay xanh biếc trên cổ tay nói, "Mặc dù này là của tên kia đưa, nhưng từ nay về sau này đã không còn quan hệ với tên kia, đã hiểu chưa?"

Hồng quang lóe lóe, Thiên Mị vỗ một cái, hừ lạnh nói, "Kháng nghị vô hiệu!" Cô đã biết rất rõ trong lòng cô ai có phân lượng nặng hơn, cũng biết rõ trên đời này không có chuyện nào vẹn cả đôi đường. Rất nhiều lúc vì để việc này hoàn mỹ, thì nhất định phải bỏ qua một việc khác, bằng không hai việc đều sẽ không làm tốt.

Ban đầu là người kia tự mình biến mất, cô vẫn luôn tìm hấn, mới đầu là bởi vì tưởng niệm, sau đó chỉ là do không cam lòng, không cam lòng mình là một người bị vứt bỏ.

Chấp nhất, cứ chấp nhất như vậy, bây giờ nghĩ lại thật đúng là không có ý nghĩa. Có vài người đã định trước sẽ chỉ là khách qua đường trong cuộc đời, dù có cố gắng đến thế nào, cũng sẽ không xuất hiện lần nữa, mà có vài người thì đã định ở bên nhau, cho dù cách thiên sơn vạn thủy, cũng sẽ không ngừng gặp lại, cho đến khi tiến đến với nhau, đây là cái gọi là duyên phận.

Nếu đã có duyên không phận, cô nên dứt khoát buông tay.

Tung hứng Triều Thiên Châu trong tay, Thiên Mị trầm mặc một hồi, đột nhiên hai mắt sáng ngời, cười nói, "Chúng ta đi Nam đảo!" Dù sao thù cũng coi như đã báo xong, còn dư lại liền giao cho Tô Hạo, để Tô gia và Thiên gia liều mạng anh chết tôi sống là được, cho dù không lung lay được địa vị Thiên gia, cũng đủ để Thiên Nghiêm đau đầu một trận.

Vừa mới tới cửa, lại thỉnh tai nghe thấy có người đến gần cửa, sau đó dừng lại, tiếng bước chân kia tuyệt đối không phải người thường. Thiên Mị hít hai mắt lại, đi tới bên cửa sổ nhìn xuống dưới, bên dưới đứng đầy nhân thủ, trong tay đều có vũ khí.

Thiên Mị nhíu nhíu mày, Thiên Nghiêm định ra tay với cô? Theo lý thuyết, hiện giờ Thiên Nghiêm sẽ không đưa ra quyết định như vậy mới đúng, là chỗ nào xảy ra vấn đề đây?

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng bỗng nhiên bị người ta một cước đá văng, có vật gì đó bị ném vào, sau đó cửa nhanh chóng khép lại. Sắc mặt Thiên Mị trầm xuống, sự tình hình như đã vượt khỏi tầm tay của cô, cô không rõ Thiên Nghiêm đang suy nghĩ gì.

Tầm mắt rơi vào vật bị ném vào, đó không phải là đồ vật? Rõ ràng là một người, còn là một người cô rất quen thuộc.

“Dĩnh Nhi . . .” Thiên Mị liền vội vàng đỡ người nằm dưới đất lên trên giường, thấy cô ấy không bị thương mới yên lòng.

Nhưng trong lòng càng thêm không rõ Thiên Nghiêm đang giờ trò quỷ gì, sao lại dính líu đến Ngải thị? Cho dù biết cô và Dĩnh Nhi có quan hệ tốt, muốn uy hiếp cô, cũng không nên ném con tin vào đây!

Chẳng lẽ muốn cảnh cáo cô, nếu là cảnh cáo, trong tay bọn họ nhất định vẫn còn có lợi thế khác. Bùi Diễm? Không, không có khả năng, Bùi Diễm đã thành hồ ly tinh rồi, sẽ không dễ dàng bị người ta tính kế như vậy!

Cho dù là Dĩnh Nhi, cũng không phải là thiên kim đại tiểu thư tay trái gà không chặt.

Thiên Nghiêm rốt cuộc muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ngã Quy

Đang nghĩ ngợi, người trên giường yếu ớt xoay người, con người đảo quanh, có chút mờ mịt hỏi, "Đây là đâu?"

Đảo mắt thấy Thiên Mị, vui mừng thoáng qua mắt, "Chị . . ."

Thiên Mị giờ tay sờ sờ đầu cô, cau mày hỏi, "Có nhớ đã xảy ra chuyện gì không?"

Thấy sắc mặt Thiên Mị có phần nghiêm túc, Ngải Dĩnh Nhi không khỏi nhíu mày, nỗ lực hồi tưởng, "Em vốn đang đến tìm chị, nhưng sau đó . . . sau đó thì tỉnh lại . . ."

Nhìn bộ dạng Ngải Dĩnh Nhi có chút mờ mịt, chân mày Thiên Mị cau lại. Xem ra là lúc Dĩnh Nhi đến tìm cô bị người ta tập kích.

"Chị . . ." Ngải Dĩnh Nhi thân thiết ôm Thiên Mị làm nũng, Thiên Mị cũng không cảm thấy có gì không bình thường. Bởi vì không thân cận cùng người nhà, Dĩnh Nhi tương đối dính cô và Bùi Diễm.

Thiên Mị liếc nhìn cửa phòng, đoán không ra suy nghĩ của Thiên Nghiêm. Cho dù ông ta hạ ngoan tâm muốn trừ khử cô, cũng không cần phải kéo Ngải thị dính vào. Triệu Thiên Châu vẫn chưa tìm được, vào thời điểm này xé rách mặt với các gia tộc khác rõ ràng không phải hành động sáng suốt.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác được sau lưng truyền đến một trận hàn khí, muốn đánh trả, cơ thể lại bị Ngải Dĩnh Nhi ôm chặt, động tác chậm một bước, một bước này, sau lưng đã truyền đến một trận đau đớn kịch liệt.

Ngải Dĩnh Nhi bị Thiên Mị đẩy ra, từ trên giường lăn xuống, con người trống rỗng lóe lên, dần dần khôi phục lại thần thái, giương mắt nhìn về phía Thiên Mị, mới phát hiện Thiên Mị đầu đầy mồ hôi lạnh, vội vàng bò dậy, "Chị, chị làm sao vậy?"

Thấy chủy thủ sau lưng Thiên Mị, Ngải Dĩnh Nhi cứng đờ, chậm rãi cúi đầu nhìn máu trên tay, một màn trước đó tua lại trong đầu. Là cô! Là cô đã thương chị ấy!

Tại sao? Tại sao lại như thế?

Ngải Dĩnh Nhi thống khổ ôm đầu ngồi xổm xuống, co lại thành một khối, dường như chỉ có như vậy mới khiến cho cơ thể lạnh như băng của mình ấm hơn một chút.

Tại sao lại như vậy? Đó là người chị mà cô yêu nhất! Là người mà cô đã thề sẽ vĩnh viễn bảo vệ, kết quả lại tự tay đã thương chị ấy, tại sao lại thành thế này? Cô không có cách nào chấp nhận sự thật này.

Thiên Mị nhìn bộ dạng Ngải Đình Nhi gần như suy sụp, nhìn đầu lên tiếng nói, "Nha đầu ngốc, chuyện không liên quan tới em . . ."

Ngải Đình Nhi lắc đầu, mắt lệ mờ sương, nhưng từ đầu đến cuối nước mắt vẫn không rơi xuống. Lòng Thiên Mị đau nhói, Đình Nhi vẫn luôn kiên cường, nhưng hiện giờ xem ra sự kiện này đã đã kích quá lớn đến cô ấy, có điều hiện tại không phải là lúc để khuyên giải.

Giơ tay nắm lấy vai Ngải Đình Nhi, Thiên Mị trầm giọng nói, "Đình Nhi, em nghe chị nói đây, bây giờ lập tức rời khỏi Thiên gia, đi tìm Bùi Diễm!" Thiên Nghiệm lại dám kéo Ngải thị vào, cô không biết ông ta có to gan lớn mật giết Đình Nhi hay không, nhưng nếu như Đình Nhi ở lại nhất định sẽ không nhìn cô chết, với trạng thái hiện giờ của Đình Nhi, chống lại Thiên gia quá mức nguy hiểm.

Ngải Đình Nhi gắt gao cắn môi, sững sờ nhìn Thiên Mị, một lúc lâu sau, như mới phục hồi lại tinh thần, hai mắt sáng ngời, "Anh Diễm . . . anh Diễm nhất định có thể cứu chị, chị nhất định không có việc gì, em đi tìm anh Diễm . . ." Quá mức vội vàng, thậm chí đã quên còn có thứ gọi là điện thoại, chẳng qua, Thiên Nghiệm chắc hẳn đã sớm chặt đứt con đường cầu cứu của Thiên Mị rồi!

"Rầm . . ." Cửa phòng bị đá văng, nhìn đám người từ bên ngoài tiến vào, bước chân Ngải Đình Nhi khựng lại, kéo Thiên Mị che ở phía sau, sắc mặt trầm xuống. Cô biết nhất định là đám người này đã động tay động chân với cô, cho nên cô mới đã thương chị.

Nhìn con giận dăng lên quanh người Ngải Đình Nhi, Thiên Mị nhú nhú mày, muốn bảo cô ấy đi trước, nhưng không có cách nào mở miệng. Từng con choáng váng ập tới khiến cô không nhìn được rõ ràng, chỉ thấy một đồng bóng đen lắc lắc lư lư, cô biết bản thân lần này đã thua rồi, thậm chí không biết mình thua trong tay ai.

Cô không có phòng bị với Đình Nhi, lại bị người ta lợi dụng điểm này, đó là hoặc thuật! Hơn nữa công lực rất thâm hậu. Cô rất hiểu Đình Nhi, tiểu nha đầu này kỳ thực rất kiên cường, muốn không chế được cô ấy, hoặc thuật bình thường căn bản không có hiệu quả, Thiên gia không có nhân tài như thế!

Giữa cổ tay hồng quang đại thịnh, Thiên Mị nghe thấy những tiếng kinh hô hoảng loạn.

"Huyết Sắc Mị Yêu . . ."

"Không ngờ tiểu thư lại là Huyết Sắc Mị Yêu . . ."

Bốn chữ đơn giản, lại dẫn tới một trận hỗn loạn.

"Hoảng cái gì? Cô ta hiện giờ bị thương cũng không nhẹ, các anh nhiều người như vậy chẳng lẽ lại sợ một cô gái bị trọng thương?"

Thanh âm này mặc dù không trách cứ, cũng có vẻ rất ôn nhu, nhưng lại rất có khí thế chấn nhiếp mọi người. Tiếng ồn ào hoảng loạn ngừng lại, Thiên Mị nhìn không rõ người nói chuyện là ai, nhưng cô dám khẳng định, đây chính là kẻ khiến cô bị một vết đau!

Thấy Ngải Đình Nhi, Thiên Nghiệm nhú nhú mày, "Hiện giờ tôi còn chưa muốn chống lại Ngải thị!"

Chỉ nghe thanh âm kia nói, "Đó là chuyện của ông, tôi chỉ muốn Huyết Sắc Mị Yêu!"

Nghe đến đó, Thiên Mị thoáng yên lòng, xem ra Đình Nhi sẽ không có việc gì, chỉ hy vọng cô ấy đừng quá cố chấp, bằng không cho dù Thiên Nghiệm không muốn đã thương cô ấy, kẻ kia cũng sẽ không cho phép!

Thiên Mị lắc lắc đầu, phát hiện nguồn nhiệt nóng bỏng nơi cổ tay đã biến mất, không khỏi cúi đầu nhìn lại, mơ hồ thấy một vùng màu đen, hồng quang kia đã sớm biến mất, trong lòng không khỏi rung mình, đây rốt cuộc là độc gì? Thậm chí ngay cả Huyết cũng không có biện pháp.

Nếu như không phải trên chủy thủ mang độc, cô còn có khả năng chạy thoát, nhưng hiện tại, cô có thể đứng vững đã không tệ rồi.

Độc này quá kinh khủng, cho dù là Thiên gia cũng không có loại độc như thế, ngay cả Huyết cũng hữu tâm vô lực, kẻ muốn trừ khử cô, hoặc là nói kẻ ở sau lưng cô, rốt cuộc có lai lịch gì?

Hiện tại cô dám khẳng định, Thiên Nghiệm đã bị người ta lợi dụng, người có năng lực thế này, sẽ không để Thiên Nghiệm sử dụng, vậy chỉ có thể là "cộng sự" của Thiên Nghiệm, dựa theo khẩu khí nói chuyện giữa Thiên Nghiệm và kẻ nọ trước đó có thể thấy được.

"Không hổ là Huyết Sắc Mị Yêu! Không ngờ lâu như vậy cũng không ngã xuống!" Thanh âm ôn nhu mang theo một tia tán thưởng, trong đó lại che giấu kinh ngạc.

Độc này chỉ cần một giọt là có thể độc chết hơn mười con voi, trên khắp chủy thủ kia thoa đầy độc, Thiên Mị lại có thể có thể kiên trì lâu như vậy, quả thật khiến người khác kinh ngạc!

Nghe vậy, Ngải Đình Nhi quay đầu lại nhìn về phía Thiên Mị, phát giác cô đã sắp cảm cực không nổi, vội vàng giơ tay đỡ lấy cô, ý nghĩ muốn giết sạch những người này bị ném sang một bên. Làm sao bây giờ? Cô không thể để chị ấy xảy ra chuyện, cô nên làm gì đây?

Không thể hoảng, lúc này không thể hoảng!

Có lẽ bởi vì sợ hãi Huyết Sắc Mị Yêu, biết Thiên Mị khó thoát khỏi cái chết, liền không có ai tiến lên, cho dù muốn lập công, không phải cũng cần phải có mạng sao!

Ngài Đinh Nhi đưa lưng về phía mọi người, giờ tay xoay xoay một hạt châu trên chiếc vòng tay, mang theo tiếng khóc quát, “Chị . . . chị đừng chết . . .” Không ai nhìn thấy biểu tình lạnh lẽo cùng bình tĩnh đến đáng sợ vào giờ khắc này trên gương mặt cô.

Xoay người nhìn về phía Thiên Nghiêm, Ngài Đinh Nhi phần nộ mắng, “Thiên Nghiêm, ông không có nhân tính, ngay cả con gái của mình cũng muốn hại, vì Thiên gia có phải không? Ông có tin hôm nay tôi liền phóng hỏa thiêu sạch Thiên gia của ông hay không?

Không kịp bùng nổ đã cảm giác được cơ thể Thiên Mị ngày càng lạnh, Ngài Đinh Nhi lại quay đầu nhìn về phía Thiên Mị, khóc kêu, “Chị . . .”

Cao ốc Bùi thị, Bùi Diễm như gió lao ra, vọt vào trong xe, trầm giọng nói, "Đi Thiên gia, nhanh!"

Một khắc cũng không ngừng móc điện thoại ra liên hệ với thủ hạ của mình. Đinh Nhi lại nói ra chữ chết kia, có thể thấy được tình hình của Thiên Mị rất không lạc quan, hơn nữa, cô ấy nhắc tới Thiên gia là nói cho y biết địa điểm, chuyện này cũng không có gì không đúng, nhưng cô lại tận lực nói cho y biết, là Thiên Nghiêm muốn hại Thiên Mị, rõ ràng hy vọng nếu như cô và Thiên Mị có chuyện gì, y sẽ thay bọn họ báo thù, có thể thấy được tình hình có bao nhiêu gay go, Đinh Nhi là đang định liều mạng!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Bị Chết Quá Ư Vô Tội

Nghĩ nghĩ, Bùi Diễm lại liên lạc với Ngài Việt, cho dù thực lực thực tế của Bùi thị như thế nào, hiện giờ nếu như Thiên Nghiêm đã quyết định trừ khử Thiên Mị, thì nhất định sẽ không nể mặt mũi đệ nhị gia tộc là y, nhưng nếu liên hợp với Ngài thị, đoán chừng Thiên Nghiêm sẽ không dám tùy tiện làm càn, đây là vì phòng ngừa vạn nhất.

"Chết tiệt! Lái nhanh lên!"

Tài xế vừa nghe thấy y gào thét, bị dọa giật nảy mình. Tổng tài vẫn luôn ôn hòa, từ trước tới nay chưa từng thấy bộ dạng y nôn nóng thế này, thực đúng là . . . đáng sợ. Lập tức không dám nói nhiều, chỉ thấy xe “vút” một tiếng, cấp tốc vọt về phía trước.

Ngài Đinh Nhi nhìn Thiên Mị đã sắp mất đi ý thức, biết không thể đợi thêm được nữa. Cứ tiếp tục thế này, cho dù anh Diễm tới rồi, chị cũng không thể cứu được, không thể ngồi chờ chết được nữa.

Mất đảo quanh, Ngài Đinh Nhi nhanh chóng kéo chiếc tủ ở bên cạnh chắn trước người mình, móc khẩu súng trên người bắn về phía Thiên Nghiêm. May mà à kia ý vào hoặc thuật của bản thân, không tịch thu đồ trên người mình, hoặc giả cô ta cố tình lưu lại, để cô có vũ khí đối phó với Thiên Mị!

Thiên Nghiêm nhanh chóng lẩn đi, sớm đã có hộ vệ che chắn cho ông ta. Thiên Nghiêm tạm thời còn chưa muốn xé rách mặt với Ngài thị, cho nên phân phó không được đã thương Ngài Đinh Nhi, giấu họng súng vào Thiên Mị phía sau cô. Đáng tiếc Ngài Đinh Nhi bảo hộ rất chặt, căn bản không động vào Thiên Mị được.

Nhìn đám hộ vệ bó tay bó chân, Ngài Đinh Nhi cười lạnh trong lòng, sợ thành kẻ địch với Ngài thị sao? Chậm rồi! Nếu dám động vào chị ấy, thì chính là kẻ địch của Ngài thị cùng Bùi thị!

Thiên Nghiêm đứng bên cạnh cô gái che mặt, không ai thấy được dung mạo của cô ta, nhìn thấy trận hỗn loạn thế này, hừ lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh phi đao, giờ tay phóng về phía Ngài Đinh Nhi. Thiên Nghiêm sợ đã thương Ngài Đinh Nhi, cô ta thì lại không sợ!

"Đinh ——" Tiếng kim loại va vào nhau, phi đao bị cắt ngang, cô gái kia chống lại cặp mắt băng lạnh mà lại mị hoặc không khỏi sửng sốt, “Cô . . .” Làm sao có thể, không ngờ Thiên Mị lại không chết, bị trúng độc như thế, cho dù không chết, hiện tại cũng tuyệt không có khả năng đứng dậy, cô làm sao làm được?

Chiếc vòng trên cổ tay Thiên Mị vốn đã chuyển sang màu đen, lại dần dần khôi phục lại màu xanh biếc, như một hồ nước sâu, lóng lánh linh động, ánh đỏ diu diu lưu chuyển bên trong, trông rất đẹp mắt.

Thấy Thiên Mị không có việc gì, hốc mắt Ngài Đinh Nhi đỏ lên, “Chị . . .”

Thiên Nghiêm thấy vậy, sắc mặt có chút tái nhợt. Ông ta biết Thiên Mị không dễ đối phó, cho nên mới đồng ý để người Tề gia nhúng tay vào, không nghĩ tới vẫn không đối phó được cô.

“Pằng pằng pằng . . .” Vào thời khắc này bên ngoài biệt thự vang lên một tràng tiếng súng.

Một người đàn ông toàn thân mặc tây trang đen chạy tới, hoảng loạn nói với Thiên Nghiêm, “Gia chủ, người của Bùi thị đã xông vào!”

"Bùi thị?" Sắc mặt Thiên Nghiêm rất khó coi, mắt thấy sắp phải phá vỡ mặt ngoài với Ngài thị, hiện tại lại tới một Bùi thị. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lê nào Bùi Diễm thực sự thích Thiên Mị?

"Giết cho ta, không chừa kẻ nào!" Vẫn là giọng nói êm tai quen thuộc kia, nhưng lúc này lại không có phần ôn hòa, ẩn trong giọng nói đều là sát ý lạnh như băng.

Thiên Nghiêm nghe thấy phân phó như thế, khoe mắt giựt giựt, gân xanh nổi lên trên thái dương, tức giận quát, "Bùi Diễm, cậu có ý gì?"

"Tôi có ý gì?" Bùi Diễm cười nhạt, tránh thoát hỏa lực tiến vào đại sảnh, dưới hòng súng của mọi người, ưu nhã bước lên lầu, gần từng câu từng chữ, "Thiên Nghiêm, ông có tin không, động vào Thiên Mị sẽ là chuyện hối hận nhất mà đời này ông đã làm."

Dưới đáy mắt băng lãnh của y, đáy lòng Thiên Nghiêm dâng lên một cỗ hàn khí. Bùi Diễm quả nhiên là vì Thiên Mị mà đến, vậy thì Bùi thị nhất định sẽ xé rách mặt với Thiên gia!

Tâm tình cuộn trào mãnh liệt lắng lại, lòng Thiên Nghiêm dần dần ổn định. Cho dù Bùi thị và Ngải thị liên thủ, ông ta vẫn còn có Tô gia không phải sao? Đến cùng ai chết vào tay ai, bây giờ vẫn chưa nói chính xác được!

Đúng lúc này, đám hộ vệ đang vây quanh ông ta không ngờ từng kẻ một lại cứ thế mà ngã xuống, khiến ông ta ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, máu tươi đã nhuộm đỏ đầy đất.

Thiên Nghiêm hoảng sợ quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy Ngải Đình Nhi đang căm tức nhìn ông ta, còn có Thiên Mị cười đến quá ư tà tử, mà kẻ được Tề gia phái tới kia, đã sớm biến mất. Trên lầu chỉ còn lại bốn người, trừ ông ta ra, ba người còn lại đều là kẻ địch của ông ta, một kẻ trong đó còn là Huyết Sắc Mị Yêu!

Thiên Nghiêm thân là gia chủ Thiên gia không phải chưa từng thấy qua cảnh đời, nhưng lúc này đối mặt với Thiên Mị, tận đáy lòng ông ta lại cảm thấy khủng hoảng, không tự chủ được lùi về sau, mãi đến khi đụng vào lan can tinh mỹ.

Thiên Mị nhếch nhếch môi, ngón tay khẽ động, lan can tinh mỹ kia đột nhiên rớt xuống, cơ thể Thiên Nghiêm dán vào đó cũng vì vậy mà rơi xuống theo.

Thiên Nghiêm chỉ cảm thấy sức nén trên người nén đến mức ông ta không thở được, giống như một tảng đá thật lớn đang đè lên người ông, nhìn vào ánh mắt hờ hững của Thiên Mị, ông ta biết là cô, chỉ có cô mới làm được, đó không phải là đá, mà là khí áp!

"Phịch . . ." Một tiếng vang thật lớn, Thiên Nghiêm khẽ giật giật, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Bùi Diễm nhíu mày, từ trên lầu trực tiếp nhảy xuống, kiểm tra một lát rồi bảo, "Còn chưa chết!"

Thiên Mị lạnh nhạt nói, "Tôi biết không chết, chẳng qua chỉ liệt mà thôi!" Chết thì quá tiện nghi cho ông ta rồi, nếu như đã quan tâm Thiên gia, quan tâm Bắc đảo như thế, thì cứ để ông ta tro bụi nhìn mọi thứ mất đi đi!

Chẳng qua cho dù không giết, cô cũng sẽ không để Thiên Nghiêm có cơ hội cắn trả!

Ngải Đình Nhi lúc này mới rút đi ý lạnh trên mặt, nhìn thanh chủy thủ vẫn còn cắm trên lưng Thiên Mị, đỏ mắt hỏi, "Chị, chị không sao chứ?"

Thiên Mị gật đầu, còn chưa kịp nói gì, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, mềm nhũn ngã thẳng xuống. Ngải Đình Nhi nhanh tay đỡ lấy cô, kinh hoàng kêu lên, "Chị . . ."

Nghe tiếng, Bùi Diễm nhanh chóng xông lên lầu, đỡ lấy Thiên Mị, phát hiện cơ thể Thiên Mị rất nhanh đã lạnh đi, trong lòng cả kinh, run rẩy giờ tay dò xét hơi thở của cô, sắc mặt trắng nhợt, lại không tin vươn tay sờ sờ cổ cô. Không có, không có gì cả!

Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng mới này vẫn còn rất tốt mà, sao trong nháy mắt lại chết rồi!

Nhìn vẻ mặt không thể nào tin được của Bùi Diễm, còn có đáy mắt lộ ra bi thương, Ngải Đình Nhi ngã ngồi xuống đất, ánh mắt trống rỗng nhìn hai tay mình, rơi lệ không ngừng. Là cô giết chị ấy, là cô!

Hai người đều quá mức bi thương, không ai chú ý tới bên cạnh Thiên Mị, một viên châu nhỏ màu trắng ngà hơi nảy lên, nhìn qua dường như rất vui vẻ, sau đó viên châu nhỏ bỗng biến mất, ngay cả vòng ngọc trên cổ tay Thiên Mị cũng cùng nhau biến mất.

Không ai có thể nghe hiểu được Triều Thiên Châu nói gì, ngay cả Thiên Mị cũng không nghe được nó nói, bằng không Triều Thiên Châu nhất định sẽ bị làm thịt!

Trước đó Thiên Mị nói muốn đi Nam đảo, nhưng lại bởi vì hành động của Thiên Nghiêm, trì hoãn lâu như vậy, Triều Thiên Châu đã sớm không nhận được, cho nên nhảy nháy đập đập bên chân Thiên Mị, khẩn thiết bảo, "Chủ nhân, em nhớ tiểu tử, chúng ta đi tìm tiểu tử có được không?"

Nó và tiểu tử đã rất nhiều rất nhiều năm chưa gặp nhau, sau khi chủ nhân đi Nam đảo trở về trên người liền có khí tức của tiểu tử, cho nên trong khoảng thời gian này nó mới theo đuôi chủ nhân như vậy, để cô mang nó đi gặp tiểu tử. Thật vất vả chủ nhân muốn dẫn nó đi, đám nhân loại ghê tởm kia tới quấy rầy, thực đáng giận mà, nếu không phải bây giờ năng lực của nó không đủ, nó đã sớm nghiền chết những con kiến hôi kia rồi!

Mà lúc này vừa vặn Ngải Đình Nhi hỏi Thiên Mị, "Chị, chị không sao chứ?" Sau đó Thiên Mị gật đầu.

Vì vậy Triều Thiên Châu cao hứng nhảy nhảy, "Chủ nhân tốt nhất, giờ chúng ta đi tìm tiểu tử đi!" Kết quả là tự quyết định, không dẫn nổi Triều Thiên

Châu liền lựa chọn phương pháp nhanh nhất đi Nam đảo.

Chỉ có thể nói, Thiên Mị bị chết quá ư vô tội!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ba Anh Em Thần Bí

Tiếng súng đã dần ngừng lại, lúc này Ngải Việt mới mang người chạy tới, thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của Ngải Đình Nhi, vội vàng chạy tới cạnh cô, khẩn thiết hỏi, “Đĩnh Nhi, con làm sao vậy? Con đừng dọa cha!” Ngải Đình Nhi là con gái duy nhất của ông, đối với năng lực của Ngải Đình Nhi ông vẫn luôn rất hài lòng, cho nên ông tuyệt không lo lắng cho tương lai của Ngải thị.

Nhưng, nếu như Ngải Đình Nhi có chuyện bất trắc, vậy tương lai Ngải thị chẳng phải sẽ rơi vào tay chi thứ sao?

Ngải Đình Nhi ngơ ngác nhìn ông ta, thấy dáng vẻ đầy lo lắng của ông, đột nhiên có chút điên cuồng đẩy ông ta ra, hét lớn, “Ông biến đi! Biến đi!” Những quan tâm này đều là giả, cô không cần, chị mới là người chân chính quan tâm cô, thế nhưng . . .

Ngải Việt thấy bộ dạng mất khống chế của cô, nhíu chặt mi, nhưng cũng không dám cứng rắn mang cô đi. Ngải Đình Nhi có thân thù không đơn giản, lúc này tâm tình của cô đã không khống chế được, nếu ông bức cô, ai biết cô sẽ làm ra chuyện gì.

Ngải Việt bất đắc dĩ, đành phải thôi lui đến phòng khách, nhưng Ngải Đình Nhi hiện giờ không muốn thấy ông ta, nhìn chằm chằm vào ông ta quát, “Đi đi!”

“Được được, cha đi, cha đi!” Ngải Việt nhìn Thiên Nghiêm đã ngắt đi, hừ lạnh một tiếng, mang theo người của mình ra khỏi biệt thự.

“Các cậu canh giữ ở bên ngoài, bảo vệ tiểu thư an toàn!” Phân phó xong, Ngải Việt lại liếc mắt nhìn căn biệt thự, cau mày rời đi.

Bùi Diễm cuối cùng từ trong bi thương phục hồi lại tinh thần, thấy Ngải Đình Nhi mất khống chế, không khỏi an ủi, “Đĩnh Nhi, em đừng như vậy, Thiên Mị vẫn luôn là người thương em nhất, cô ấy sẽ không hy vọng em đau lòng thế này.” Y biết Đình Nhi và Thiên Mị mặc dù ít gặp nhau, nhưng lại thân nhau như chị em ruột, y cũng không biết lúc này phải an ủi cô thế nào.

Ngải Đình Nhi đột nhiên nhào vào trong ngực y, khóc thành tiếng, “Anh Diễm, là em giết chị ấy, là em, em thật đáng chết!” Cô thật hận bản thân mình!

Nếu như hôm nay cô không đến tìm chị ấy, có lẽ chị ấy sẽ không chết, hoặc giả, cô có thể thanh tỉnh một chút sẽ không chính tay đâm chết chị ấy, sao cô lại vô dụng như thế? Cô thật đứng là đồ bỏ đi!

Bùi Diễm thoáng sùng sốt, y cứ mãi nghi hoặc, Thiên Mị làm sao lại dễ dàng bị người ta tổn thương được, nếu theo như lời Đình Nhi nói . . .

Nhìn bộ dáng tự trách của Đình Nhi, Bùi Diễm vỗ nhẹ lên lưng cô, thực sự không biết nên an ủi cô thế nào. Tự tay giết người mình quan tâm nhất, áy náy hối hận trong lòng có thể tưởng tượng được.

Khóc một hồi, Ngải Đình Nhi đột nhiên khẽ đẩy Bùi Diễm ra, sờ sờ nước mắt trên mặt, vẻ mặt lạnh như băng.

Bùi Diễm nhìn bộ dáng của cô, có chút lo lắng, “Đĩnh Nhi...”

Ngải Đình Nhi khàn giọng nói, “Chị đã từng nói, khóc không giải quyết được bất cứ vấn đề gì!” Nói xong, liền kiên định xuống lầu, bước ra khỏi biệt thự. Cô phải về Ngải thị, cô muốn thay chị báo thù, cô sẽ không bỏ qua, còn cả ả đàn bà kia nữa!

Thư Cẩm và Tô Hạo luôn ở bên Thiên Ngữ, nghe thấy tiếng súng cũng không xuất hiện. Dù thế nào Thiên Nghiêm cũng sẽ giải quyết tốt, bọn họ đi ra ngoài bất quá là gánh nặng mà thôi, ngược lại hộ vệ còn phải bảo vệ. Hơn nữa Thư Cẩm thật sự lo lắng cho Thiên Ngữ, mà Tô Hạo cũng muốn biểu hiện một phen y quan tâm tới Thiên Ngữ, cho nên vẫn luôn trông chừng Thiên Ngữ.

Bác sĩ riêng của Thiên gia không chỉ một người, trong căn biệt thự kê bên chính là bác sĩ, trong đó các thiết bị đều đủ cả, không chút kém cỏi so với những bệnh viện lớn, những bác sĩ kia đều là nhân tài hiếm hoi trong giới y học, cho nên dù Thiên Ngữ bị thương nghiêm trọng như thế này, cũng không đưa đi bệnh viện.

Đến giờ tay Thiên Ngữ đã được xử lý tốt, Thư Cẩm lúc này mới chuẩn bị trở về biệt thự, còn Tô Hạo vẫn ở cùng Thiên Ngữ, hy vọng Thiên Ngữ tỉnh lại liếc mắt một cái sẽ nhìn thấy y, sẽ có chút cảm động, không truy cứu chuyện bắt gian nữa.

Tay Thiên Ngữ có khả năng sẽ lưu lại di chứng, sau này sẽ không thể cầm súng. Thân là gia chủ tương lai của Thiên gia, nhưng ngay cả cầm súng cũng không làm được, chỉ có thể giao tính mạng vào trong tay người khác, đây không phải là chuyện nhỏ, thời điểm mấu chốt mạng của mình chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Thư Cầm có chút chán nản bước về phía biệt thự, không yên lòng suy nghĩ về chuyện của Thiên Ngữ, đột nhiên mùi máu tươi xộc vào khoang mũi, khiến trong lòng bà ta dâng lên một dự cảm chẳng lành. Giương mắt nhìn lên, trong biệt thự ngổn ngang đầy thi thể.

Bởi vì đây là chủ trạch của Thiên gia, gia chủ là Thiên Nghiêm ở đây, cho nên nơi này có rất nhiều hộ vệ, phòng vệ an toàn cũng cực kỳ nghiêm mật, thế nhưng giờ đây bà lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Thư Cầm muốn áp chế cảm giác chẳng lành trong lòng, nhưng có cố mấy cũng chẳng được, kinh hoàng xông vào, lại nhìn thấy Thiên Nghiêm không rõ sống chết nằm sóng xoài trên mặt đất.

Thư Cầm chỉ thấy trước mắt như tối sầm lại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Phu nhân..."

Trong biệt thự đa số người hầu cũng chỉ là người hầu bình thường, không có thân thủ tốt, do đó vừa nghe thấy tiếng súng nổ đã vội vàng trốn đi. Bùi Diễm cũng không có đuôi tận giết tuyệt, cũng không có tâm tình đi đuổi tận giết tuyệt, lúc này đám người hầu mới nom nớp lo sợ chạy ra ngoài.

Thư Cầm vội vàng gọi điện thoại báo bác sĩ tới, âm thanh có chút thê lương, có chút run rẩy quất, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đám người hầu sợ đến run lẩy bẩy, có kẻ gan lớn hơn chút mở miệng nói, "Gia chủ phái người bao vây phòng đại tiểu thư, muốn giết đại tiểu thư, sau đó tông tài của Bùi thị mang người đến, liền nổ súng..."

Thân là người hầu Thiên gia, cho dù không có thân thủ tốt, nhưng so với kẻ hầu bình thường kiến thức cũng nhiều hơn chút, nói đến Thiên Nghiêm muốn giết Thiên Mị, mặc dù trong lòng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt.

Muốn giết Thiên Mị? Thiên Nghiêm muốn giết Thiên Mị? Chẳng lẽ là vì muốn báo thù cho Thiên Ngữ?

Thư Cầm đang nghĩ ngợi, lại nghe một nữ hầu khác bẩm báo, "Hình như tôi có nghe thấy mọi người nói đại tiểu thư là Huyết Sắc Mị Yêu..."

Huyết Sắc Mị Yêu? Thư Cầm trong nháy mắt tròn to hai mắt, Thiên Mị lại chính là Huyết Sắc Mị Yêu kia? Quả nhiên, Thiên Mị là người bà không thể chọc nổi, nhưng nó lại làm hại Thiên Ngữ bị thương, làm hại Thiên Nghiêm trở thành bộ dạng này, nó muốn khiến Thiên gia tan cửa nát nhà hay sao?

Cho dù bà sai trước, có lỗi với nó, nó cứ nhăm vào người mẹ là bà đây không phải được rồi sao? Vì sao cứ nhất định phải thương tổn người bà quan tâm? Đó chính là em gái nó, cha nó cơ mà!

"Không... Không biết..." Bọn họ hiện giờ mới ra ngoài, tự nhiên không biết Thiên Mị đi đâu.

Bọn họ còn chưa nói, theo như bọn họ nghe được những lời kia, xem ra tiểu thư sợ rằng đã...

Bác sĩ riêng đã tới, Thư Cầm tạm thời không có tâm tư đi suy xét nhiều như thế, cùng đi theo vào biệt thự.

Trong một căn phòng tối như mực, bởi vì không mở đèn, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ nghe thấy một giọng nói ôn nhu truyền đến, "Thiên Mị quả thực không đơn giản, hoặc thuật cũng vô dụng với cô ta, hơn nữa còn là vào lúc cô ta bị thương, là thời điểm lực ý chí bạc nhược, thiếu chút nữa chị đã không trở về được!"

Bởi vì căn phòng quá mức tĩnh lặng, tiếng điện thoại đầu dây bên kia cũng có thể nghe rõ mồn một, bên kia cũng là một giọng nữ ôn nhu, "Vậy thì đã sao? Bây giờ không phải tiêu rồi sao? Anh hai sẽ rất vui."

"Chị ba, Thiên Mị đã chết, chị vẫn muốn ở lại bên cạnh Tề Lương sao?"

Đầu dây bên kia thoáng ngừng lại, sau đó mới lên tiếng, "Trước cứ xem sao đã, có lẽ... Tề Lương vẫn còn hữu dụng."

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Tang Lễ

"Rắc" một tiếng, ly rượu trong tay bị bóp nát, ánh mắt âm vụ của Tề Tu chú mục vào người trước mặt, thanh âm âm lãnh khiến lòng tơ dưng dưng, "Cậu nói cái gì?"

Cổ Ngạn nhú mày, trong mắt mang theo một tia nghi hoặc, không rõ vì sao nghe thấy Huyết Sắc Mị Yêu đã chết, Tề Tu không có chút nào là hào hứng, trái lại lại khủng bố như muốn giết người!

Nam Cung Diệu thở dài trong lòng, vốn cho là Cổ Ngạn trở về, y có thể dễ thở hơn chút, không nghĩ tới hắn ta lại mang theo một tin tức như vậy. Nhìn bộ dạng ủ rũ của Cổ Ngạn, Nam Cung Diệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép giờ tay dùng sức kéo quần áo y, trực tiếp vứt Cổ Ngạn lên ghế salon, không đợi Cổ Ngạn phát hỏa, liền trầm giọng hỏi, “Cậu khẳng định tin tức không sai?”

Cổ Ngạn cũng ý thức được sự tình không tầm thường, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Không sai!”

“Cách” một tiếng, bàn trà trước mặt Tề Tu trực tiếp bị hấn bóp nát một góc, vẻ mặt căng cứng như đang đè nén điều gì đó, một lát sau, mới nghe hấn cắn răng nói, “Cô ấy sẽ không dễ dàng chết như vậy!”

Cổ Ngạn cau mày muốn nói điều gì đó, Nam Cung Diệu vội vàng đá y một cước. Rõ là không biết nhìn sắc mặt gì cả, Tề Tu hiện tại chính là một quả bom hẹn giờ, y cũng dám đụng?

Tề Hiền đứng ở một bên, lòng đầy lo lắng, thời gian y đi theo bên cạnh Tề Tu lâu nhất, bởi vì lúc huấn luyện được Tề Tu cứu một mạng, cho nên kể từ đó y bắt đầu ở cạnh Tề Tu. Mà Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn là sau này mới đi theo Tề Tu, so ra, y hiểu rõ Tề Tu hơn, bây giờ Tề Tu quá nguy hiểm, không cẩn thận sẽ hại người hại mình.

Tề Tu đột nhiên đứng lên, phun ra ba chữ, "Đi Bắc đảo!" Giờ đây hấn rất hối hận, vì sao lại yên tâm để một mình cô trở về như vậy?

Bởi vì cô là người duy nhất ngang hàng với hấn, nên hấn cho rằng không ai thương tổn được cô, chỉ lẳng lặng chờ cô làm xong chuyện mình muốn làm tự mình trở về, lại không nghĩ tới nhanh như vậy đã xảy ra chuyện. Nhưng dù cho Cổ Ngạn đã mang tin tức về, hấn cũng không tin cô đã chết, nhất định sẽ không!

Tang lễ của Thiên Mị lớn chưa từng có, nhân vật có mặt mũi ở Bắc đảo đều tới, bất kể là tò mò, sùng bái, sợ hãi, hay chán ghét với Huyết Sắc Mị Yêu, đều tới. Tang lễ do Bùi thị và Ngải thị cùng tổ chức, chết là đại tiểu thư Thiên gia, bất kể như thế nào, đều phải giữ lại chút thể diện không phải sao.

Mặc dù mọi người đều hiếu kỳ, vì sao đại tiểu thư Thiên gia chết, tang lễ lại do Bùi thị và Ngải thị tổ chức, nhưng không ai đi hỏi, bởi vì ba nhà này đều không dễ chọc vào.

Người đã tới không ít, nhưng Thiên gia lại không ai tới. Thiên Nghiễm hiện giờ còn chưa tỉnh lại, bác sĩ nói ông ta tỉnh lại cũng sẽ bị liệt, thương thế của Thiên Ngữ cũng còn chưa lành, hơn nữa cô ta vốn ước gì Thiên Mị chết đi, tự nhiên sẽ không tới tham gia tang lễ. Thư Cẩm hiện tại đã tiều tụy không chịu nổi, đối với đầu sỏ gây nên tất cả những chuyện này oán hận không nguôi, cũng không muốn tới tham dự hôn lễ. Tô Hạo tự nhiên sẽ không làm chuyện Thiên Ngữ và Thư Cẩm không vui, lúc Thiên Mị chưa chết sẽ không, giờ đây cô chết rồi y lại càng không thể nào làm ra chuyện ngu xuẩn như thế.

Hôm nay gia chủ là Thiên Nghiễm đã xem như phế nhân, Thiên Ngữ hấn rất nhanh sẽ ngồi lên vị trí gia chủ, thời khắc mấu chốt này, y càng thêm phải cẩn thận, không thể gây ra chuyện sai lầm!

Hơn nữa, mặc dù Bùi Diễm và Ngải Đình Nhi thương tâm không thôi, lại muốn tổ chức cho tang lễ của Thiên Mị, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhưng đối với đầu sỏ hại chết Thiên Mị, bọn họ vẫn có thừa thời gian đả kích.

Thiên gia giờ đây một lòng một dạ đều đang ứng phó với sự chèn ép của Bùi thị và Ngải thị, nào có ai còn có tâm tư tới dự tang lễ của Thiên Mị.

Bất quá, mặc dù gia chủ Thiên Nghiễm còn chưa tỉnh lại, nhưng Thiên gia dù sao cũng là gia tộc cổ xưa, muốn tôn thương đến gốc rễ, sẽ không dễ dàng như vậy. Hơn nữa có Tô gia trợ giúp, Thiên gia dưới sự chèn ép của Bùi thị cùng Ngải thị, mặc dù có chút áp lực, nhưng cũng không đến mức dễ dàng sụp đổ như thế. Bùi Diễm và Ngải Đình Nhi cũng biết tạm thời không thể gấp gáp, chẳng qua Thiên gia, bọn chúng tất phải bị hủy!

Về phần a đàn bà kia, bọn họ hoàn toàn không thể tra ra.

Trời mưa rả rích, Ngải Đình Nhi mất nhìn về phía trước, trên mặt không biết là nước mắt hay nước mưa. Mỗi lần chị trở về đều nhớ mang quà cho cô, mặc dù lần nào cũng là bất chệt anh Diễm mà có được, nhưng đó là chị ấy tỉ mỉ chọn lựa, cô biết, lúc này đây, chị ấy còn có thể quay về sao?

Trên gương mặt Bùi Diễm không có biểu tình gì quá lớn, nhưng đáy mắt lại cất giấu một tia bi thương. Bọn họ thân tại đại gia tộc, người có thể thổ lộ tình cảm quá ít, ba người bọn họ có thể ở gần nhau là duyên phận hiếm có, nhưng lại không ngờ tới duyên phận này cạn như thế. Mặc dù chuyện Thiên Mị làm rất nguy hiểm, nhưng y chưa bao giờ nghĩ tới cô sẽ là người đầu tiên rời đi!

Trước mộ là một khoảng tĩnh lặng, bầu không khí có chút áp lực.

Bùi Diễm và Ngải Đình Nhi cũng nguyện ý hóa táng Thiên Mị, dường như đang mong mỏi có lẽ vào thời khắc cuối cùng cô sẽ sống lại, neho đôi mắt mê người kia nhìn bọn họ, khúc miệng mang theo nụ cười nguy hiểm, bày ra bộ dạng không vui vì thiếu chút nữa bị chôn sống với bọn họ.

Hai người đều nhìn chằm chằm nắp quan tài, nhưng tiếc rằng bên trong từ đầu tới cuối vẫn không vang lên tiếng động nào, nhìn quan tài nhập thổ, bùn đất từng chút từng phủ lên nắp quan tài, Ngải Đình Nhi rút cuộc nhìn không được khẽ khóc, Bùi Diễm cũng nắm chặt hai tay.

Đúng lúc này, những tiếng phách vang lên trên đầu mọi người, một chiếc trục thẳng luồn quanh trên bầu trời, thang dây từ từ buông xuống, bốn người đàn ông từ trên trục thẳng leo xuống.

Khi nhìn thấy người dẫn đầu, xung quanh tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của người khác, dường như ngay cả tiếng mưa cũng trở nên nhỏ đi. Mặc dù nơi này là Bắc đảo, nhưng mọi người đều đã từng nghe nói về kẻ tên Âm Dạ Tu La này.

Kỳ thực cũng không ai biết Ám Dạ Tu La bộ dạng ra sao, nhưng Tề Tu lúc này đây như Tu La tái thế, khí tức cuồng bạo quanh thân ép tới mức khiến người ta không thở nổi, khí thế kinh khủng nhường ấy, thật sự là rất khó không khiến người ta liên tưởng tới Ám Dạ Tu La cùng nổi danh với Huyết Sắc Mị Yêu. Hơn nữa hắn lại còn đeo một chiếc mặt nạ màu đen, nghe nói Ám Dạ Tu La đeo mặt nạ đen.

Cho nên mọi người bất tri bất giác liền liên hệ hắn và Ám Dạ Tu La, dù không thể khẳng định, nhưng cũng không dám làm càn.

Ba người đàn ông đi theo phía sau hắn, một người trong đó ngũ quan kiên nghị, dáng dấp không phải đặc biệt xuất chúng, nhưng càng nhìn càng có hứng thú, chỉ là biểu tình có chút nghiêm túc, mà lúc này trong mắt y đầy lo lắng.

Một người khác, giờ tay nhắc chân như quý công tử ưu nhã, ngũ quan tuấn mỹ, đôi mắt hoa đào hẹp dài khiến một thân quý khí của y mang theo một tia tà khí, lại không lộ vẻ ngả ngớn, chỉ khiến người khác cảm thấy càng có mị lực hơn mà thôi.

Người còn lại, một đôi mắt ung lợi hại sắc bén lạnh khốc, đường nét ngũ quan thâm thúy mê người, chiếc cằm kéo căng khiến người ta cảm thấy có chút lạnh lùng cứng rắn, nhưng cũng rất có mị lực.

Ba người như vậy vừa nhìn đã biết không phải người thường, nhưng dạng người như thế mà lại cung kính đi theo sau người đàn ông kia, làm người ta không khỏi suy đoán, người đàn ông này rốt cuộc có thân phận gì? Là Ám Dạ Tu La sao? Nhưng Ám Dạ Tu La không phải độc lai độc vãng hay sao?

Liếc nhìn bóng lưng có chút cứng ngắc phía trước, ba người liếc nhìn nhau, đều thờ dãi trong lòng, không phải ba người họ quá mức hưng sư động chúng, thật sự là bây giờ Tề Tu khiến bọn họ rất lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Phát Diện

Bùi Diễm trông thấy Tề Hiền, trong nháy mắt đã hiểu ra một việc, nếu Huyết Sắc Mị Yêu là người Thiên gia, Ám Dạ Tu La là người của Tề gia thì có gì là kỳ quái? Hiện tại y chỉ hoài nghi, Ám Dạ Tu La không phải là chính bản thân Tề Mặc đấy chứ?

Tề Tu không nhìn những người xung quanh lấy một cái, cũng không ai có thể nhìn thấy biểu tình của hắn, nhưng cơn bão táp trong đáy mắt hắn, lại khiến cho người ta động cũng không dám động.

“Rầm” một tiếng, mọi người đang có những suy tư riêng đều phục hồi lại tinh thần, phát hiện chiếc quan tài vừa mới hạ xuống, không biết từ lúc nào đã về lại trên mặt đất.

Chỉ thấy Tề Tu một chường vồ lên trên nắp quan tài, toàn bộ đỉnh ốc trên quan tài đều bay ra ngoài, tiếp đó lại giờ chường đẩy một cái, làm lộ ra thi thể bên trong.

Người bên ngoài Lam đảo nếu nhìn thấy thân thủ như thế này có lẽ sẽ kinh ngạc, nhưng đối với người Lam đảo mà nói, cũng không có gì giật mình, dù sao trên Lam đảo có không ít người thân mang dị năng.

Bùi Diễm rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, nhất thời giật dử, đang muốn tiến lên, lại thấy Tề Tu vươn tay nhẹ nhàng phủ lên trên gương mặt trắng bệch của Thiên Mị, động tác rất ôn nhu, bàn tay kia mơ hồ còn có chút run rẩy.

Bước chân Bùi Diễm khựng lại, tầm mắt rơi lên người Tề Tu, ban đầu y đã biết thái độ của Thiên Mị với Tề Mặc rất không bình thường, giữa bọn họ hẳn đã xảy ra chuyện gì rồi!

Tề Tu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng bệch lạnh giá kia, môi mím chặt, đường cong sắc sảo như một lưỡi dao sắc bén, muốn cắt đứt tất cả, hủy diệt tất cả.

Mưa rơi lên người, thời tiết như thế này vốn dĩ không hề lạnh, nhưng lúc này lại khiến người ta cảm thấy rét lạnh thấm vào tận xương cốt, dường như ngay cả quả tim cũng bị đóng băng.

Tề Tu đột nhiên giật giật môi, khẽ phun ra vài từ, “Em thật tàn nhẫn!” Không ai nghe thấy hắn nói gì, chỉ thấy hắn đột nhiên thu tay về, đứng lên, chậm rãi thu hồi tầm mắt, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra, xoay người rời đi.

Lúc bước tới cạnh Ngải Đình Nhi, đột nhiên bước chân hơi khựng lại, âm lãnh nói, “Cô là người cô ấy quan tâm, tôi sẽ không động tới cô!”

Đáy lòng Ngải Đình Nhi đột nhiên dâng lên một cỗ hàn khí, ngoảnh lại lại chỉ nhìn thấy bóng lưng băng lạnh của hắn. Bùi Diễm đứng bên cạnh Ngải Đình Nhi, tự nhiên cũng nghe thấy lời của hắn. Xem ra, Thiên gia không chỉ đối mặt với sự trả thù của Bùi thị và Ngải thị thôi đâu!

Mưa rả rích kéo dài liên tục vài ngày, Tề Tu đứng nơi song cửa nhìn màn mưa, cũng không biết đã đứng bao lâu, cuối cùng nghe thấy một trận gõ cửa.

“Vào đi!” Có lẽ không được nghỉ ngơi tốt, cũng có lẽ là đã quá lâu không mở miệng nói, âm thanh nghe vào tai rất khàn.

Tề Hiền mở cửa bước vào báo, “Thiếu gia, thân phận của cô gái kia không tra được, có điều hình như cô ta có liên hệ với kẻ ở bên cạnh lão gia tử.” Tề Hiền nhìn không được cau mày, thể lực Diêm Môn lại chỉ có thể tra được một chút dấu vết như thế, xem ra thể lực sau lưng cô gái kia không thể khinh thường.

Ánh mắt Tề Tu lạnh lẽo, không nói lời nào, xoay người liền bước ra ngoài, Tề Hiền nhú nhú mày, vội vàng đi theo.

Tề Mặc nhìn người đột nhiên xuất hiện, cười hỏi, “Có việc?” Hắn không phải đang trong kỳ nghỉ phép sao?

Huyết Sắc Mị Yêu đã chết, với Nam đảo với Tề gia đều là một chuyện tốt, tâm tình Tề Mặc tất nhiên không tệ.

Mà hôn lễ trước đó bởi vì sau cùng không thể hoàn thành nên không giải quyết được gì, đây cũng là một chuyện đáng để vui vẻ. Chuyện này vẫn nên cảm tạ Tề Tu, bởi vì biểu hiện vô tình của hắn, đã hù dọa đại tiểu thư nhà Đông Phương, cho nên vị đại tiểu thư nhà Đông Phương kia rốt cuộc lấy được dũng khí, muốn vì hạnh phúc tương lai mà kháng cự một lần, liều chết không theo. Mà Đông Phương Lễ hình như cũng từ lần hôn lễ này mà nhìn ra, cho dù là thông gia, Tề Lương cũng không hẳn sẽ chữa mất mũi cho ông ta, mà Tề Mặc, nhìn qua ôn hòa, trên thực tế cũng là một người vô tình, cũng không hy vọng gì nhiều, hơn nữa con gái lấy cái chết ra bức, ông ta cũng đành phải xóa bỏ.

Tề Tu tất nhiên biết ý đang vui chuyện gì, ánh mắt càng lạnh hơn một phần. Tề Mặc rốt cuộc phát hiện không bình thường, cau mày hỏi, “Tu, em làm sao thế?” Sao lại cảm thấy hắn có chút không đúng?

Vốn dĩ Tề Tu đã cho người ta cảm giác băng lãnh vô tình, hiện tại cũng là rất lạnh, nhưng lại có chút không giống, hình như càng thêm không có nhân khí!

Tề Tu lạnh lùng nói, “Không có gì!”

Nhìn Tề Tu một bộ dạng không muốn nói nhiều, Tề Mặc tự giác không hỏi nữa, lãng sang chuyện khác, “Em tìm anh có việc?” Nếu không có việc, Tề Tu nhất định sẽ không chủ động tìm y.

Tề Tu hí hai mắt, ánh mắt lãnh lệ như bản thân, “Giúp tôi đối phó Thiên gia!” Kỳ thực bản thân hắn hoàn toàn có năng lực đối phó Thiên gia, nhưng nếu chuyện này có quan hệ với Tề Lương, vậy Tề gia đừng tưởng có thể thoát.

Hơn nữa, hắn không chỉ muốn đối phó với Thiên gia, Thiên Nghiêm không phải là vì Bắc đảo mà muốn mạng của cô sao? Vậy hắn sẽ để ông ta nhìn thấy Bắc đảo từng chút từng chút một bước về phía hủy diệt. Hy vọng Thiên Nghiêm nhanh tỉnh lại, không nên đoán mệnh mới tốt!

Tất cả những kẻ đã từng thương tổn cô, thù giết làm một nghìn, không thể buông tha một!

Trong mắt Tề Tu mang theo một tia điên cuồng, Tề Mặc nhú nhú mày, luôn cảm thấy bây giờ Tề Tu quá mức nguy hiểm, nhưng y cũng biết, Tề Tu không muốn nói, y cũng không thể hỏi được gì.

Chẳng qua, bây giờ đối phó Thiên gia? Thiên gia hiện thời xác thực đã chịu chút đả kích, nhưng căn cơ chẳng hề dao động, vẫn chưa phải lúc. Hơn nữa Đông Phương gia và Âu Dương gia lại đang nhìn chằm chằm Tề gia, cho dù lúc trước Đông Phương gia thiếu chút nữa kết thông gia với Tề gia, nhưng không có nghĩa là bạn, và lại chắc hẳn Bùi thị Ngải thị và Tô gia đều đang nhìn chằm chằm Thiên gia! Sao lại để Tề gia dễ dàng đắc thủ như vậy? Đến lúc đó sợ rằng sẽ nhất trí đối ngoại.

Muốn đánh chủ ý lên Thiên gia tất phải trả giá thật lớn.

Nếu như có thể nuốt trọn Thiên gia y cũng không ngại trả giá một chút, nhưng theo như tình hình hiện tại, Thiên gia cũng không phải dễ dàng sụp đổ như vậy, y biết hiện giờ Bùi thị và Ngải thị đã bắt đầu tiến hàng chèn ép Thiên gia, bây giờ y hẳn nên yên lặng theo dõi kỳ biến, chờ đến lúc bọn họ lưỡng bại câu thương, ngư ông đắc lợi.

Tề Tu biết rõ suy nghĩ của y, nhưng hắn không muốn chờ, cũng không muốn để Tề gia ngư ông đắc lợi. Ánh mắt lạnh như băng rơi lên người Tề Mặc, gần từng chữ, “Nếu như không muốn hỗ trợ, tôi không ngại để bản thân làm gia chủ đâu!”

Tề Mặc hơi biến sắc mặt, y biết Tề Tu vẫn luôn không có ý định này, nhưng hôm nay lại nói như thế, có thể thấy được đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn rồi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

“Giúp, hay không giúp?” Vài từ ngắn gọn, như dao băng rét thấu xương.

Tề Mặc thở dài bảo, “Được, anh giúp em.” Do dự một chút, rốt cuộc y vẫn nhìn không được hỏi, “Tu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Chuyện gì có thể khiến tâm tình hắn kịch liệt như thế.

Lãnh ý trên người Tề Tu hơi thu liễm, nhưng lại càng khiến người khác cảm thấy nguy hiểm, dưới vẻ ngoài nhìn như bình tĩnh, dường như đang nuôi dưỡng một cơn bão táp đáng sợ, tùy thời đều có thể bạo phát.

“Chỉ là một người rất quan trọng rời đi mà thôi.” Thanh âm nhàn nhạt tựa như đang nói một chuyện rêu rĩa mà thôi, giống như ngay cả một phần băng

lãnh cũng không sẵn lòng bỏ thí, không đợi Tề Mặc mở miệng hỏi, thanh âm lại lạnh xuống, “Tốt nhất động tác của anh nhanh lên chút, tôi không có nhiều thời gian để chờ đâu!” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Tề Mặc nhìn bóng lưng của hấn hỏi, “Không có thời gian chờ? Em gấp gấp như vậy làm gì?”

“Đi tìm cô ấy.” Thanh âm thật thấp Tề Mặc không nghe thấy, nhưng Tề Hiền đang chờ ở ngoài thư phong lại nghe thấy, thoáng thấy Tề Tu đi lướt qua mình, lòng Tề Hiền cả kinh, những lời kia dù Tề Mặc nghe thấy cũng không hiểu được, nhưng y lại cực kỳ rõ ràng, ý của thiếu gia là người muốn đi tìm Thiên Mị? Thiên Mị đã chết, người đi đâu tìm? Không phải cái dạng như y nghĩ chứ!

Tề Hiền lắc đầu, không có khả năng không có khả năng, thiếu gia là hạng người gì, làm sao có thể nghĩ không thông như vậy? Nhưng nhìn bóng lưng lạnh đến dường như cái gì cũng không để ý kia của Tề Tu, bất an trong lòng y dần bành trướng.

Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn chờ ở biệt thự, ngoại trừ lo lắng cho Tề Tu, còn có chính sự. Mặc dù Tề Tu chuẩn bị để Tề gia đối phó Thiên gia, nhưng không có nghĩa hấn sẽ không làm gì cả.

Thấy hai người trở về, Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh bọn họ liền phát giác sắc mặt Tề Hiền rất khó coi, Cổ Ngạn cau mày hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tề Hiền liếc nhìn Tề Tu, kéo Nam Cung Diệu qua một bên, nhỏ giọng thăm thỉ vài câu, Nam Cung Diệu đột nhiên hét lớn, “Cậu điên rồi!”

Cổ Ngạn phát hiện tầm mắt của y không phải nhìn Tề Hiền, mà là nhìn Tề Tu, lời này rõ ràng là nói với Tề Tu.

Tề Tu mím mím môi, cạnh khóe miện mơ hồ lộ ra vết cười, nhưng lại khiến người ta không thấy rõ đó là cười hay là bi.

Hắn có thể đoán được Tề Hiền nói gì với Nam Cung Diệu, nhưng không để ý, cũng không quan tâm, chỉ bước từng bước lên lầu, hấn muốn yên lặng một chút.

Nam Cung Diệu muốn xông lên, lại bị Tề Hiền và Cổ Ngạn nhất tề kéo lại, không khỏi quát thét, “Kéo mình làm gì? Tề Tu điên rồi, mình muốn đánh cho hấn tỉnh!”

Cổ Ngạn thoát nhìn là người lãnh khốc, nhưng trên thực tế lại có bộ dạng nóng nảy, lúc này rống còn to hơn cả Nam Cung Diệu, “Cậu đàn à? Cậu đánh thắng được sao?”

Nam Cung Diệu rụt rụt cổ, ngượng ngừng nói, “Cùng lắm thì đánh hội đồng...”

Cổ Ngạn và Tề Hiền nhất tề thương cho y ánh mắt khinh thường, Nam Cung Diệu phiến não nói, “Vậy các cậu nói phải làm sao?” Lúc này đây ưu nhã gì đó cũng không còn nữa.

Tề Hiền vẻ mặt ngưng trọng bảo, “Chuyện thiếu gia đã quyết định, không ai có thể thay đổi!” Lần này thiếu gia thực sự thương tâm, y cũng không nghĩ tới thiếu gia lại thích Thiên Mị như vậy.

“Nói thừa!” Nam Cung Diệu muốn giậm chân rồi, cũng bởi vì biết chuyện Tề Tu đã quyết không ai có thể thay đổi, nên y mới sốt ruột nha! “Thiên Mị kia đã chết rồi sao lại còn muốn gieo họa cho người ta . . . Ừm ừm . . . “

Cổ Ngạn bịt miệng y lại, ngẩng đầu liếc lên lầu, thấy không có dị thường, mới một cước đá văng y, tức giận quát, “Cậu muốn chết cũng đừng kéo bọn mình làm đệm lưng.” Hiện giờ môn chủ chính là một ngọn núi lửa âm hàn, tùy thời cũng có thể có thể bạo phát đông chết người, lại còn dám đụng vào vảy ngược của hấn, đơn giản là muốn chết!

Tề Hiền vẫn mang vẻ mặt nghiêm túc như cũ, đối với sự kiện bạo lực phát sinh trước mắt làm như không thấy, một lát sau, mới thấp giọng nói, “Tôi có biện pháp.”

"Biện pháp gì?" Cổ Ngạn và Nam Cung Diệu nhất tề nhìn về phía y.

Tề Hiền liếc nhìn trên lầu, thấp giọng nói, “Hiện giờ chuyện đầu tiên thiếu gia muốn làm chính là báo thù cho Thiên Mị, nếu như . . . “

Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn liếc nhau, hiểu được ý tứ của y, đồng thanh nói, “Không để hấn báo được thù!”

Trên gương mặt nghiêm túc của Tề Hiền lộ ra ý cười, “Chuyện này liên giao cho các cậu, tôi phụ trách bảo vệ thiếu gia an toàn.” Bình thường hộ vệ là y đây chính là một chân chạy vặt, nhưng hiện tại Tề Tu chán chường như vậy, quả thực cần y bảo vệ.

Nam Cung Diệu vẫn luôn cảm thấy Tề Tu đang nô dịch y, cho nên mỗi lần gặp Tề Tu sắc mặt đều nhăn nhó, nóng nảy găm thét, làm việc không cam không nguyện, nhưng lần này lại hết sức tích cực.

Nhìn hai người rời đi, sắc mặt Tề Hiền lại trở nên ngưng trọng, thiếu gia là người khôn khéo, rất nhanh sẽ phát hiện vấn đề, làm như vậy thực sự hữu dụng sao?

Trong căn phòng trên lầu, Tề Tu lẳng lẳng nằm trên giường, rèm cửa khép chặt, tất cả đèn trong phòng đều không mở, hiện tại hấn càng ngày càng thích bóng tối, thích bóng tối tĩnh lặng đến không chút tiếng động, môi trường như thế, hấn có thể lẳng lẳng cảm nhận phần đau đớn kia.

Ngay từ đầu hần đã biết mình muốn cô, muốn cô làm bạn, hiện tại đột nhiên mất đi cô, hần mới phát hiện sau khi thiếu đi cô, thế giới này khuyết thiếu đi rất nhiều thứ, bao gồm lý do để hần tiếp tục sống, dường như cả thế giới bỗng trở nên không còn tí màu sắc nào, không còn chút hứng thú.

Hóa ra cô đã quan trọng đến không thể mất đi.

Thật kỳ quái, rõ ràng bọn họ quen nhau không bao lâu, trước kia, rõ ràng hần vẫn có thể sống rất tốt, nhưng giờ đây lại không thể.

Con người thực là một loài động vật lạ lùng, không tự kiểm chế dễ dàng sa vào vũng bùn như vậy, hần cứ luôn cho rằng không ai có thể đánh ngã được hần, cho dù ngã xuống hần cũng có thể rất nhanh đứng dậy, nhưng giờ đây hần phát hiện căn bản hần không muốn giãy dụa, thậm chí cảm thấy loại phương thức tự ngược này rất tốt, đau đớn đồng thời cũng có thể cảm nhận được khoái lạc, có lẽ hần điên thật rồi!

Khẽ vuốt ve chiếc nhẫn xanh thẫm trên ngón tay, Tề Tu cười nhẹ ra tiếng, tiếng cười trầm thấp được nén lại nơi cổ họng, cô tịch mà đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Biến Thành Tề Bảo Bảo

Trong bệnh viện tràn ngập mùi nước khử trùng, đây là bệnh viện thuộc Tề gia, sáng sớm hôm nay, bệnh viện đã nghênh đón một vị đại nhân vật.

Trong phòng bệnh là bầu không khí an tĩnh, đột nhiên một loạt tiếng bước chân tới gần, sau đó cửa phòng bệnh bị mở ra, mấy người đàn ông tiến vào.

“Sao cô ta bất tỉnh?” Người hỏi ôn hòa nho nhã, nhưng lúc này biểu tình trên gương mặt tuấn dật kia hơi có chút trầm trọng, đôi môi gọi cảm mím chặt, một đôi mắt xanh sẫm vẫn cứ luôn nhìn vào người giống như đang ngủ say trên giường.

Một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi theo phía sau y, nghe thấy câu hỏi của y, cau mày nói, “Tôi đã làm kiểm tra cận kề cho Tề tiểu thư, cơ thể cô ấy không có bất kỳ vấn đề gì, cho nên tôi cho rằng . . . Là tự bản thân cô ấy không muốn tỉnh lại.” Chỉ là mất máu quá nhiều mà thôi, cũng không có vấn đề gì quá lớn, cho nên ông cảm thấy cô ta không muốn sống, nên cứ mãi hôn mê bất tỉnh suốt.

Nghe vậy, Tề Mặc nhíu mày, trong khoảng thời gian này y cũng biết sơ sơ nguyên nhân Tề Tu thất thường, nghe nói Thiên gia đại tiểu thư và Tề Bảo Bảo đáng đáp rất giống nhau, y liền muốn đưa Tề Bảo Bảo về bên cạnh Tề Tu. Nếu đáng đáp giống nhau, vậy thì Tề Bảo Bảo khuyên nhủ, có lẽ hần sẽ nghe một chút, nhưng không nghĩ tới trong khoảng thời gian này Tề Bảo Bảo bị người ta quên lãng vẫn chưa hề tỉnh lại.

Tề Mặc thờ dãi trong lòng, y không nghĩ tới có một ngày Tề Tu lại có thể có suy nghĩ chết vì tình, vốn y cho rằng trên thế giới này tất cả mọi người đều có thể chết vì tình, người lãnh tình như hần sẽ không, bây giờ y căn bản cũng không lý giải được đứa em trai ra đòi muộn hơn mấy phút của y.

Y cũng tra được chuyện này không thoát khỏi quan hệ với Tề Lương, Tề Tu kiên quyết khiến y hỗ trợ như thế, có lẽ là muốn để Tề gia và Thiên gia lưỡng bại câu thương!

Nhưng cho dù biết mục đích của hần, y vẫn không thể cự tuyệt yêu cầu của hần, cũng không muốn cự tuyệt hần. Y là người có dã tâm, ai muốn tranh Tề gia với y y sẽ không ngồi chờ chết, ngay cả Tề Lương cũng vậy, nhưng duy chỉ có Tề Tu, nếu như hần thực sự muốn, y sẽ không đoạt với hần, nếu như mục đích cuối cùng của Tề Tu là muốn Tề gia bị hủy, y cũng sẽ không ngăn cản hần.

Hiện tại y cũng rất khó xử, Tề Tu nhất định muốn y đối phó Thiên gia, nhưng y lại không dám dốc toàn lực để đối phó, bây giờ Tề Tu còn muốn báo thù, nếu như báo được thù rồi, vậy . . .

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên bác sĩ bên cạnh hần kinh ngạc nói, “Hình như cô ấy sắp tỉnh rồi!”

Nghe vậy, Tề Mặc phục hồi lại tinh thần, nhìn về phía người trên giường bệnh.

Chỉ thấy con người Tề Bảo Bảo chuyển động một hồi, sau đó chậm rãi mở mắt ra, giờ tay lên ngăn ánh sáng chói mắt, rõ ràng là do hôn mê quá lâu, không thích ứng được ánh sáng đột ngột.

Một lát sau, mới thấy cô chuyển động tầm mắt, nhìn về phía mấy người trong phòng bệnh, khi tầm mắt rơi vào trên người Tề Mặc, khóe miệng nhếch nhếch, há miệng giống như muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên lại dừng lại, liếc về phía Tề Mặc thêm vài lần, sau đó cau mày, như đang suy tư điều gì đó.

Thiên Mị lúc này có chút mê hoặc, chuyện gì xảy ra? Cô nhớ bản thân bị thương, tỉnh lại trong bệnh viện cũng không kỳ quái, nhưng sao lại thấy Tề Mặc? Tưởng mạo như thế này, không phải Tề Tu thì hần là Tề Mặc rồi.

Nhất thời không rõ tình hình, cô liền bất động thanh sắc tiếp tục nằm.

Tề Mặc thấy cô đã tỉnh, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lạnh lùng nói, “Tề Bảo Bảo, cho dù cô có chết, tôi cũng sẽ không thích cô, cô vẫn là nên suy nghĩ thật lý làm thế nào giúp đỡ Tu đi! Vài ngày nữa cô mười tám tuổi rồi, quả sinh nhật tôi sẽ bảo người đưa qua, dù sao cô cũng là con gái nuôi của Tu, cũng coi như là cháu gái của tôi!”

Có một số việc nói rõ ra sẽ tốt hơn, đối với Tề Bảo Bảo đây y cũng có chút đau đầu, nếu như cô ta không phải con gái nuôi của Tề Tu, y căn bản sẽ không để cô ta ngây ngốc bên cạnh lâu như vậy, lại còn trên hôn lễ gây ra trò cười tự sát nữa, thiếu chút nữa phá hủy kế hoạch của y, mặc dù cuối cùng kế hoạch kia cũng không thể thực thi, nhưng ấn tượng của y với Tề Bảo Bảo lại càng thêm kém.

Thiên Mị bị sặc một cái, đột nhiên ngồi dậy, có chút kích động hỏi, “Anh nói bao nhiêu tuổi?”

Tề Mặc cau mày nhìn cô, không hiểu nổi cô đang diễn trò gì, có chút không nhịn được nói, “Mười tám tuổi!” Dứt lời liền thấy Tề Bảo Bảo ngồi trên giường, cau mày suy nghĩ cái gì đó, chân mày Tề Mặc không khỏi càng thêm chặt.

Mà Thiên Mị hiện tại đang không có tâm tình để ý tới y, mười tám tuổi? Đúng rồi, ban nãy Tề Mặc gọi cô là Tề Bảo Bảo, còn nói cô là con gái nuôi của Tề Tu. Thiên Mị tròn mắt, cô nhớ Tề Hiền đã từng nhận làm cô, gọi cô là tiểu tiểu thư, tiểu tiểu thư này chẳng lẽ là Tề Bảo Bảo? Nếu Tề Hiền còn có thể nhận làm, vậy xem ra Tề Bảo Bảo và cô rất giống nhau.

Không đúng, bây giờ không phải là vấn đề giống hay không giống, mà là, sao cô lại biến thành Tề Bảo Bảo? Chẳng lẽ là Tề Mặc nhận làm người? Duỗi tay sờ ra sau lưng, trên lưng không hề có vết thương, cảm nhận được năng lực của cô vẫn còn, Huyết cũng đang ngây ngốc nơi cổ tay, ngoại trừ cơ thể có chút vô lực, cộng thêm một số ngoại thương, còn lại không có gì đặc biệt cả.

Nghĩ nghĩ, Thiên Mị mở miệng hỏi, “Tại sao tôi lại ở bệnh viện?”

Nhắc tới chuyện này, trên mặt Tề Mặc lộ ra một tia không vui, không mặn không nhạt nói, “Cô ở tại hôn lễ cắt cổ tay tự sát, quên rồi?” Lúc này y có chút nghĩ không thấu cô gái này suy nghĩ cái gì.

Thiên Mị có thể nghe ra tâm tình trong lời nói của y, nhưng không để ý đến, chỉ nhìn về phía cổ tay mình. Trước đó bị Huyết che lại không chú ý tới, lúc này mới thấy, trên cổ tay trái có một vết sẹo, đã hơi nhạt, xem ra là bị thương vài ngày rồi. Có Huyết trợ giúp, vết sẹo này hẳn rất nhanh sẽ biến mất, nhưng bây giờ nó lại đang chứng minh một việc, đó chính là cơ thể này không phải là của cô, cô đã biến thành Tề Bảo Bảo rồi.

Tề Mặc trông thấy vòng ngọc trên cổ tay cô, cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không quá mức lưu ý.

Còn Thiên Mị thì nhớ lại lời Tề Mặc nói trước đó, hiện tại cô biến thành Tề Bảo Bảo, nói cách khác bây giờ cô đã là thiếu nữ mười tám như hoa như ngọc!

Nghĩ đến mình bỗng trẻ ra, khi không lượng được mười một năm thanh xuân, lòng Thiên Mị thoải mái hẳn ra, cũng quên không truy cứu tại sao mình lại biến thành Tề Bảo Bảo, chỉ ngồi trên giường, cười đến ngu ngốc.

Bộ đáng kìa, có là ai đi nữa cũng không tin cô chính là Huyết Sắc Mị Yêu!

Không thể trách Thiên Mị có biểu hiện như vậy, mười một năm đó nha! Khi không lượng được mười một năm, cô có thể mất hứng sao? Quan trọng nhất là, cô không cần lo lắng gương mặt mình một ngày nào đó đột nhiên xuất hiện nếp nhăn, bây giờ cô mới mười tám tuổi, đó là chuyện rất lâu sau này mới nên lo lắng nha!

Mặc dù biết Tề Bảo Bảo cùng với bộ dạng vốn có của mình tương tự nhau, nhưng Thiên Mị vẫn muốn nhìn xem, thế là một chiếc gương xuất hiện, sau đó mới phát hiện cô thực sự đã mười phân sai rồi! Làn da thô ráp tái nhợt đầu thế bị được với gương mặt vốn có của cô nha! Cô gái này làm gì thế chứ?

Tóc Tề Bảo Bảo cũng là gọn sóng đến thắt lưng, nhưng chất tóc thực sự không được tốt lắm, chẻ ngọn khô cứng, nào có đen nhánh như tóc cô? Chờ đừng nói gì đến phớt đỏ sáng bóng dưới ánh mặt trời, tóc này cho dù đặt dưới mặt trời thì cũng là một mớ cỏ khô. Thiên Mị phiền muộn rồi, cô có thể không cần mười một năm này hay không? Đây không phải là một cô gái mười tám tuổi.

Tề Bảo Bảo khốn khổ vì tình, tích tụ trong lòng, lại còn tự sát một lần, hôn mê lâu như vậy, da sao có thể đẹp được?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Trá Thi?

Thiên Mị nắm lấy mớ cỏ khô khóc không ra nước mắt, trong miệng lầm nhảm niệm, “Minh hối hận rồi, người ta vốn dĩ chính là thiên sinh lệ chất...” Lời này cũng không phải là tự sướng, mặc dù cô thích chung diện, nhưng từ trước tới giờ không dồn hết tâm sức để chăm sóc da mặt, đích thật là thiên sinh lệ chất.

Tề Mặc nhìn một loạt động tác của cô, không nhìn được nữa, lạnh giọng nói, “Xong chưa, xong rồi thì trở về với tôi!”

Thiên Mị bĩu môi, dáng dấp giống nhau, nhưng tính cách sao lại khác nhau nhiều như thế? Vẫn là Tề Tu thuận mắt, tên Tề Mặc này thực sự là không dám khen tặng.

Cũng chỉ có cô cho là thế, bất kỳ ai quen biết hai anh em này e là đều sẽ cho rằng tính cách Tề Mặc tốt hơn!

Nếu như là Tề Bảo Bảo nguyên bản, Tề Mặc nói một, cô tuyệt đối sẽ không nói hai, nhưng hiện ở nơi này là Thiên Mị, không có khả năng ngoan ngoãn nghe lời, thậm chí cô lại còn muốn đối nghịch với y, ai bảo cô nhìn Tề Mặc không thuận mắt làm chi?

Cho nên mới lên xe được một lát, liền nghe cô quát, "Dừng xe!"

Tài xế nhìn vào mắt Tề Mặc, trung cầu ý kiến của y, Thiên Mị không nhìn được đá một phát về phía tài xế, “Dừng xe cho tôi!”

Thấy Tề Mặc gật đầu, tài xế kia mới dừng xe, sau đó liền thấy Thiên Mị xông ra ngoài, chạy vào một tiệm cắt tóc cách đó không xa.

Tề Mặc cũng xuống xe theo, y thật muốn biết cô gái này muốn làm trò khi gì!

Thiên Mị cảm thấy một mớ rom rã lôm chôm trên đầu thực sự rất khó chịu, vụn phần khó chịu, cho nên dứt khoát chạy đi đổi kiểu tóc khác.

Cắt tóc xong, Thiên Mị đuổi người, cũng không để ý tới Tề Mặc ngồi chờ ở một bên, thân nhiên bước ra ngoài. Cắt bỏ mớ rom rã kia, tóc được cắt đến ngang gáy, mang theo vài phần hoạt bát, phối hợp cùng khuôn mặt vũ mị không chút nào không hài hoà, cả người thoát nhìn thêm phần linh động, cảm giác cũng trẻ hẳn ra.

Sau đó lên xe đi được không bao xa, tình huống y thế lại phát sinh lần thứ hai, bất quá lần này là vào một thẩm mỹ viện, trang điểm, mặc dù cô biết rất nhanh mình sẽ khôi phục được dung mạo xinh đẹp, nhưng hiện giờ bộ dáng tiêu tuỵ thế này, thật sự là chướng mắt mà! Mặc dù cô nhìn không thấy, nhưng không thể ỳu khuất con mắt của người khác được.

Đột nhiên biến thành một người khác, ngược lại cô không có bất kỳ gánh nặng nào. Vốn cô đã định đến Nam đảo, thế này vừa vặn không chút phiền phức thoát ly khỏi Thiên gia, chẳng qua không biết Tề Bảo Bảo nguyên bản đi nơi nào, sẽ không vào thân thể của cô đó chứ?

Đứa bé đáng thương, còn chưa biết là bản thân đã chết, thi thể cũng đã chôn cất rồi.

Tề Mặc dường như bỗng trở nên rất có kiên nhẫn, cũng không thúc giục cô, chỉ gọi điện báo Tề Hiền quay về Tề gia một chuyến. Dù sao cũng là gia chủ một nhà, sẽ không vì Thiên Mị âm ỉ như vậy, thì hoàn toàn không giữ được bình tĩnh.

Tề Hiền trong khoảng thời gian này vẫn luôn phụng bồi Tề Tu, chỉ sợ hấn nghị không thông, mặc dù biết Tề Tu trước khi báo được thù, sẽ không coi thường mạng sống của mình, nhưng lúc nào y cũng không thể yên lòng.

Vì thế khi đã đợi được một tiếng đồng hồ y vẫn không đợi được Tề Mặc, y ngồi không yên rồi, bất quá biết Tề Mặc tìm y đến, nhất định là có việc, y cũng không rời đi, chỉ gọi điện thoại mà thôi, ai ngờ Tề Mặc lại bảo y chờ thêm lát nữa.

Vì vậy, hạ nhân Tề gia liền trông thấy Tề Hiền một thân áp suất thấp ngồi một chỗ không rên lấy một tiếng, không ai dám tới trêu chọc. Bọn họ đều biết Tề Hiền, Tề Hiền mặc dù thường xuyên không ở Tề gia, nhưng cũng coi là người của Tề gia, chẳng qua bình thường nhìn thấy y đều là vẻ mặt nghiêm túc, rất hiếm có vẻ mặt âm trầm như thế.

Rốt cuộc, Tề Mặc dẫn Thiên Mị đã trở về, trông thấy Tề Hiền, Tề Mặc trực tiếp báo, “Mang cô ta về!”

Tề Hiền thiếu chút nữa nổi bão, y đợi lâu như vậy, kết quả chính là để dẫn vị tiểu tiểu thư này trở về? Cô ta cũng không phải không biết đường!

Ý nghĩ như thế vừa xuất hiện trong đầu, y liền nhú nhú mày. Hình như, cô ta thực sự không biết đường, bây giờ bọn họ đang ở chỗ nào ngay cả Tề Mặc cũng không biết, cho nên y không nói gì thêm, hướng chỉ Tề Mặc nói thế nào thì cũng là gia chủ Tề gia, mặc dù y không phải là thủ hạ dưới tay hấn, nhưng cũng không nên nổi đóa với hấn.

Thiên Mị nhú mày, thì ra cô tới Tề gia chỉ là để bắc cầu nha! Chính là vì để bọn họ hoàn thành giao nhận, nhưng cũng không nói gì thêm, bởi vì cô biết Tề Hiền nhất định là muốn dẫn cô đi gặp Tề Tu.

Dọc theo đường đi, Thiên Mị đều rất yên lặng, bởi vì cô đang suy nghĩ. Giờ đây cô đã biến thành con gái nuôi của Tề Tu, vậy chẳng phải là loạn luân?

Mà sự trầm mặc của cô cũng để cho Tề Hiền không phát hiện ra sự khác thường của cô, Tề Bảo Bảo có gương mặt xác thực giống Thiên Mị như đúc, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng. Tề Bảo Bảo vốn dĩ tương đối trầm mặc, và lại dù sao mới mười tám tuổi, luôn có chút non nớt, Thiên Mị lại hoàn toàn là một yêu tinh quyến rũ người ta.

Tề Hiền vốn đang lo lắng cho Tề Tu, nào có tâm tình để chú ý tới cô?

Nguyên bản nơi Tề Tu ở, Tề Bảo Bảo vẫn chưa đi qua, mặc dù Tề Bảo Bảo là con gái nuôi của Tề Tu, nhưng cô ta vẫn không được Tề Tu thừa nhận, nói trắng ra là năng lực của cô ta không đủ, thiếu trung thành! Nhưng hiện tại Tề Hiền không cự tuyệt phân phó của Tề Mặc, bởi vì y cũng suy nghĩ giống như Tề Mặc, có lẽ trông thấy Tề Bảo Bảo, thiếu gia sẽ khá hơn một chút.

"Các người thật to gan!"

Mới vừa vào cửa, liền nghe một tiếng găm, trong tức giận mang theo lạnh giá, quét thẳng về phía hai người đối diện.

Tề Hiền nhìn tình huống bên trong, trong lòng “bộp” một tiếng trầm xuống, thiếu gia nhất định là đã phát hiện ra kế hoạch của bọn họ rồi.

Kỳ thực nếu không phải trong khoảng thời gian này Tề Tu quá mức suy sụp tinh thần, sớm đã phát hiện ra.

Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn ngồi ở đối diện, cúi đầu như trẻ con làm sai chuyện, không dám phản bác. Măng chửi đi măng chửi đi! Phát tiết một chút có lẽ sẽ khá hơn.

Nhưng Tề Tu lại đột nhiên thu liễm tức giận, ngồi xuống, nhắm mắt phun ra một chữ, "Cút!"

Thiên Mị nhũn mày, phát cáu không nhỏ nha! Liếc nhìn Tề Tu, hiện giờ cô chính là con gái nuôi của hắn, có phải nên diễn tốt vai trò của mình hay không đây?

Tề Tu trợn mắt nhìn về phía hai người bất động như núi, hừ lạnh nói, "Chuyện này tự tôi..."

Còn chưa nói xong, đột nhiên có người nhào vào lòng, vẻ mặt nhu thuận gọi hắn, “Cha . . .” Bộ dạng kia thực giống như con gái nhìn thấy cha già.

Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn nhất tề mở to mắt, mặc dù bọn họ biết Tề Tu có một cô con gái nuôi, nhưng cũng biết Tề Tu và cô gái được gọi là con nuôi kia chẳng qua chỉ hơn người xa lạ một điểm quan hệ mà thôi, sao đột nhiên lại trở nên thân mật như vậy rồi?

Kỳ thực bọn họ sớm đã phát hiện Tề Hiền và Thiên Mị đến, chẳng qua không chú ý tới. Nếu là người Tề Hiền mang tới, tự nhiên không có vấn đề gì.

Nam Cung Diệu đã gặp qua Thiên Mị, lúc này thấy rõ gương mặt của cô, hoàn toàn sững sốt, lẽ nào Thiên Mị trá thi?

Tề Hiền cũng ngây ngốc đứng ở cửa, vẻ nghiêm túc trên mặt rạn nứt, người này là . . . tiểu tiểu thư?

Tề Tu thân thể cứng đờ, chậm rãi cúi đầu nhìn người trong lòng đang ngẩng đầu nhìn hắn, bàn tay tựa trên tay vịn sa lon từng chút từng chút buộc chặt.

Thiên Mị nhìn đáng vẻ ngơ ngác của hắn, cau cau mày. Sao thế? Không đúng sao?

Tề Tu mặc dù lạnh lùng, nhưng đối với cô từ trước tới giờ không được gọi là lạnh, thế nên cô cho rằng Tề Tu đối với cô con gái nuôi này chắc hẳn cũng rất thích, rất gần gũi, nếu không thích ban đầu cũng sẽ không thu dưỡng rồi, dù sao Tề Tu thoát nhìn không giống như loại người thích xen vào việc của người khác.

Nhưng cô lại không biết, ban đầu Tề Tu nhặt Tề Bảo Bảo về chính là ma xui quỷ khiến, ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao mình lại nhiều chuyện như vậy!

Tề Tu nhìn chằm chằm đôi mắt kia, nhìn ánh sáng trong mắt cô, thử gọi, “Thiên Mị . . .”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Gọi Ông Nội Cũng Vô Dụng!

Thanh âm mơ hồ mang theo chút run rẩy, dường như còn có vẻ mong đợi pha lẫn sợ hãi.

"Ách..." Lần này ngược lại là Thiên Mị ngây ngẩn cả người, cô đã nhìn rồi, dáng dấp của cô và Tề Bảo Bảo quả thực quá giống, cho dù là tuổi tác chênh lệch hơi lớn, nhưng vốn dĩ trông cô không già, thoát nhìn thực sự rất khó phân biệt. Sao hắn lại dễ dàng nhận ra như thế? Huống chi, cô hiện tại xác xác thật thật là Tề Bảo Bảo nha!

Thiên Mị ôm cổ hắn, chớp chớp mắt, vô tội hỏi, "Thiên Mị là ai vậy?"

Tề Tu không trả lời vấn đề của cô, mà là đột nhiên giơ tay ôm chặt cô, rất chặt rất chặt, chặt đến mức Thiên Mị có chút đau, không khỏi cau mày quát, "Tề Tu, anh mưu sát sao!"

Tề Tu vẫn không buông cô ra, mặt hắn chôn trong gáy cô. Thiên Mị nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, thật sự là bị hắn siết đến mức có chút không thở nổi, uốn éo người muốn tránh khỏi hắn, lại bỗng cảm giác được một cổ ẩm ướt lạnh lẽo trên gáy mình, không khỏi sững sốt.

Thành thành thực thực đè hắn ôm, đầu óc Thiên Mị rất nhanh chuyển động, bất ngờ hỏi, “Có phải em đã xảy ra chuyện?” Trước đó không suy nghĩ nhiều

đến nguyên nhân cô biến thành Tề Bảo Bảo, nhưng bây giờ nhìn biểu hiện của Tề Tu, giống như cô đã chết rồi, và lại trước khi cô mất đi tri giác còn bị thương, lẽ nào cô thực sự... đã chết?

Đang nghĩ ngợi, trên môi bỗng nhiên đau nhức, Thiên Mị phục hồi lại tinh thần, liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của Tề Tu, hôn môi cô có chút thô bạo. Thiên Mị nhú nhú mày, nhưng không đẩy hẳn ra.

Mặc dù bọn họ chưa từng mở miệng nói ra ba chữ kia, cô biết Tề Tu đối với cô có chút cảm tình, chẳng qua lại không biết tình cảm của hắn đã sâu đậm như thế, không nghĩ tới, hắn sẽ mất không chừa như thế.

Ba người trợn mắt há hốc mồm thấy hai tay Tề Tu bắt đầu hạnh kiểm xấu, hình như còn định tiến thêm một bước, không khỏi giật giật khóe miệng, thành thực lần đi.

Ngoài cửa, Nam Cung Diệu mở miệng hỏi, "Tề Hiền, cô gái kia rốt cuộc là Thiên Mị hay là cái cô con gái nuôi kia?" Chỉ có Tề Hiền đã từng tiếp xúc với Tề Bảo Bảo, y và Cổ Ngạn đều chưa từng thấy qua.

Tề Hiền cau mày nói, "Chắc là tiểu tiểu thư, nhưng thoát nhìn lại giống như Thiên Mị." Lúc này y cũng rất nghi hoặc, người Tề Mặc giao cho y hẳn là tiểu tiểu thư, nhưng động tác thần thái kia rõ ràng chính là Thiên Mị.

Nam Cung Diệu cau mày hỏi, "Cậu cũng không phân biệt được?"

Tề Hiền quét mắt nhìn y một cái, nói, "Thi thể thiếu gia đã tự mình xác nhận." Vậy thì không sai, thể thì người này chính là tiểu tiểu thư rồi!

Cổ Ngạn nhú mày, đột nhiên nói, "Có một thể thân cũng không tệ." Mặc dù đối với Tề Bảo Bảo không công bằng, nhưng y chỉ quan tâm Tề Tu.

Tề Hiền lại lắc đầu, không quá tán thành suy nghĩ của y, "Nếu thiếu gia chỉ là nhất thời đầu óc mê muội, nhận lầm người, vậy chờ đến khi người thanh tỉnh, sự tỉnh sẽ càng thêm hồngбет!" Nói không chừng sẽ dưới con nóng giận bóp chết Tề Bảo Bảo!

Sau khi mất mà có lại được lại mất đi, y sợ Tề Tu sẽ không chịu nổi đả kích.

Cổ Ngạn không nói thêm nữa, Tề Hiền vẫn luôn đi theo bên cạnh Tề Tu, tự nhiên hiểu rõ tính tình của hắn hơn, nếu y nói như vậy, sợ rằng thực sự không tốt rồi.

Nam Cung Diệu nhú nhú mày, do dự hỏi, "Vậy . . . có nên ngăn cản hắn?"

Tề Hiền lắc đầu bảo, "Hiện tại thiếu gia tỉnh táo lại, kết quả cũng như nhau, được lúc nào thì hay lúc ấy đi!" Lừa mình dối người còn tốt hơn đau đến không muốn sống.

Không phải y không để ý sống chết của Tề Bảo Bảo, tình huống trước mắt rõ ràng là do Tề Bảo Bảo tự tìm, và lại đối với cô tiểu tiểu thư này, y tuyệt không thể nào thích nổi, mà cô ta bỗng đột nhiên thay đổi càng khiến y có chút hoài nghi mục đích của cô ta!

Mà giờ khắc này trong phòng chính là kêu thảm liên tục, "Tề Tu, em muốn làm thịt anh, dựa vào cái gì em phải đau đớn những hai lần!" Ông trời quá không công bằng!

Tề Tu ôm cô thật chặt, thì thầm bên tai cô, "Xin lỗi . . . tôi yêu em . . ."

Không nghĩ tới hắn lại tỏ tình vào giờ phút này, Thiên Mị thoáng sửng sốt, cũng quên mất đau đớn, ngược mắt nhìn hắn, đột nhiên cười bảo, "Nói lại lần nữa xem."

Tề Tu khẽ vuốt ve hàng mày mang theo ý cười của cô, lặp lại lần nữa, "Tôi yêu em . . ." Đúng vậy, hắn yêu cô, trong lòng hắn đã sớm biết rõ, vốn dĩ hắn cho rằng loại sự tình này tự trong lòng bọn họ hiểu rõ là được, không cần phải nói ra, nhưng trong khoảng thời gian này hắn lại rất hối hận, loại tiếc nuối không còn cơ hội nói ra kia, hắn không muốn cảm thụ một lần nữa.

Thiên Mị giờ tay ôm cổ hắn, tầm mắt quan sát một vòng trên mặt hắn, bắt đầu dĩ nói, "Nể tình bộ dạng anh cũng không tệ lắm, bản tiểu thư liền thu nạp anh, phong anh làm chánh cung nương nương đi, thế nào? Em đối với anh không tệ chứ?" Đáy mắt tất cả đều là ý cười bốn cọt.

"Ừ, không tệ!" Thanh âm kia nghe thế nào cũng có chút nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt cũng biến thành âm trầm.

Sau một khắc, Thiên Mị lại bắt đầu oa oa kêu to, "Anh nhẹ chút, anh đang mưu sát mà . . ." Thờ hờn hờn nhìn người trên thân, vẫn không chịu nhận thua trêu ghẹo, "Tu La đại nhân, người không thể quá tham . . . Tâm, lẽ nào anh còn muốn độc chiếm em sao? Thế này là không được đâu!"

Muốn làm ra vẻ mặt nghiêm túc, cũng muốn dùng ngữ khí đứng đắn, nhưng bắt đầu dĩ trời không chiều ý người. Gương mặt hây hây đỏ kia, đôi mắt mờ sương kia, thực sự không làm ra được biểu tình nghiêm túc, đôi mắt như tơ phong tình quyến rũ, chỉ khiến người khác cảm thấy dụ người, ngữ khí cũng mang theo chút run rẩy, xen lẫn tiếng thở gấp yêu kiều không hề nén được, thật sự là mê hoặc người, chẳng qua lời cô nói ra, lại đủ để cho Tề Tu tức giận.

Tề Tu dứt khoát lấp kín cái miệng khiến người ta tức giận kia, xem ra hắn thực sự là quá mềm lòng, đối với cô thì không thể hạ thủ lưu tình. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng động tác vẫn mang theo ôn nhu, chỉ là biểu tình trên mặt có chút khùng bố.

Thiên Mị nhìn ánh mắt hung tợn của hắn, đáy mắt tuôn ra ý cười, nghiêng đầu tránh thoát nụ hôn của hắn, dịu dàng nói, “Cha, người đây là loạn luân đó nha!” Trên mặt nở nụ cười bày ra vẻ “Người không thể tha thứ!”, lại còn thêm vài phần vô cùng đau đớn.

Sắc mặt Tề Tu càng ngày càng âm trầm, tức giận nói, “Gọi ông nội cũng vô dụng!” Ánh mắt kia, rõ ràng đang nói, cho dù thế nào cũng phải ăn em, ăn sạch sẽ, chút mẩu xương cũng không chừa!

“Ha ha...” Thiên Mị ôm hắn cười phá lên, không nghĩ tới Tề Tu lại còn rất hài hước.

Chỉ chớp lát sau, tiếng cười kia lại biến thành tiếng rên rỉ đứt quãng.

Ba người bên ngoài đã rời đi từ lâu, bọn họ cũng không dám núp ở đó nghe lén.

Một màn kia, Tề Tu tức giận đến mức thiếu chút nữa nổ tung, bầu không khí có được sau khi mất đi, chẳng qua bị cô quấy rối, bị thương tích tụ nơi đáy lòng hắn ngược lại biến mất tăm.

Có lẽ, đó cũng là mục đích của Thiên Mị?

Bế Thiên Mị vào phòng mình, Tề Tu lặng lẽ ôm cô nằm trên giường.

Một lúc lâu sau mới truyền đến giọng nói trầm thấp của hắn, “May mà em không chết.”

Thiên Mị nghiêng đầu liếc hắn một cái, nhũn mảy hỏi, “Nếu em chết, sẽ không phải anh muốn tự tử chứ?” Vốn chỉ là thuận miệng hỏi, ai ngờ Tề Tu lại nhìn về phía cô, rất nghiêm túc nói, “Tôi sẽ.”

Lòng Thiên Mị ghen lại, nhất thời không biết nên nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bảo Bảo Ngoan

Một lúc lâu sau, mới lúng túng hỏi, “Anh cứ thế khẳng định không nhận làm người.”

Tề Tu lườm cô một cái, hừ lạnh nói, “Trên đời này cũng không tìm ra người thứ hai như em.” Còn có ai dám chọc tức hắn như thế!

“Chắc chắn . . . Em nói này, lời này phải dùng ngữ khí ôn nhu nói ra mới có thể làm người khác cảm động được.”

Tề Tu ôm chặt cánh tay cô, không muốn dài dòng với cô, mở miệng nói, “Cái chết của em cùng Tề gia không thoát khỏi quan hệ, hiện tại Tề Mặc đã bắt đầu đối phó Thiên gia, nhưng hiệu quả chẳng tốt chút nào.”

Thiên Mị hơi hí mắt, “Có liên quan tới Tề gia? Cô à kia?”

Thấy Tề Tu gật đầu, Thiên Mị nhìn hắn nói, “Anh hắn là hiểu Tề Lương rõ hơn em, anh cho rằng cô à kia có thể là người của ông ta sao?”

Tề Tu lắc đầu nói, “Không phải, Tề Lương có dã tâm có thủ đoạn, nhưng người như thế, ông ta còn chưa nắm trong tay được.” Kẻ có đủ khả năng thương tổn được Thiên Mị há có thể dễ dàng khống chế sao? Chắc hẳn là hợp tác đôi bên cùng có lợi.

Vốn hắn có thể tự mình diệt Thiên gia và Tề gia, như vậy tốc độ có lẽ nhanh hơn, nhưng hắn không làm thế, là vì muốn nhìn Thiên gia và Tề gia đánh nhau, cô à thần bí kia có phản ứng hay không, mặc dù tỷ lệ này rất nhỏ, nhưng cũng là đầu mối duy nhất. Mà quan trọng nhất là, hắn có dự cảm đại biểu cho cô à kia không phải là một người, mà là một thế lực, cho nên lúc này thế lực của hắn không thích hợp để ra ánh sáng!

Kẻ đã từng thương tổn cô, một kẻ hắn cũng sẽ không bỏ qua!

Ban đầu Thiên Mị không trực tiếp giết chết Thiên Nghiêm, một trong những nguyên nhân cũng là bởi vì cô à kia, cô vốn định thông qua Thiên Nghiêm để điều tra cô à kia, chẳng qua lại không nghĩ tới cô sẽ cứ như vậy mà chết đi.

Thiên Mị nghĩ nghĩ nói, “Chuyện đối phó Thiên gia cứ thuận theo tự nhiên đi!” Dù sao bây giờ cô cũng không chết, có chính là thời gian, ngược lại chuyện cô đề ý nhất chính là cô à kia, cô có dự cảm, cô à kia hẳn sẽ còn xuất hiện.

Tề Tu cũng không phản đối, hắn biết Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn đang cản trở từ bên trong, Tề Mặc cũng không có tận lực, hiện tại Thiên Mị không chết, hắn cũng không cần gấp gáp như vậy, trước nghĩ biện pháp dẫn cô à kia ra mới là chính sự.

"Từ giờ trở đi em chính là Tề Bảo Bảo!"

Thiên Mị liếc hắt một cái, không phản đối, cô hiểu rõ ý tứ của Tề Tu. Cô à kia nếu hưng sư động chúng đối phó cô, nếu biết cô chưa chết, nhất định sẽ lại xuất thủ với cô. Mặc dù cô rất muốn dùng mình làm mồi nhử, nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng của Tề Tu, vẫn là quyết định không nên đi mạo hiểm, chỉ là Bùi Diễm và Đinh Nhi..

Muốn ẩn trong bóng tối đối phó cô à kia, chuyện cô còn sống tự nhiên càng ít người biết càng tốt, Đinh Nhi hiện tại nhất định rất tự trách!

Thấy cô cứ luôn nhú mày, Tề Tu không khỏi hỏi, "Sao thế?"

"Em chỉ là đang nghĩ đến Bùi Diễm . . ." nhú mày, lời còn chưa dứt, trong lòng đã có quyết định, chuyện này sợ rằng thực sự không thể nói cho Bùi Diễm và Đinh Nhi, không ngờ cô à kia lại biết cô không phòng bị Đinh Nhi, đây không phải là việc nhỏ, cho dù là Thiên Nghiêm cũng không biết mối quan hệ giữa cô và Đinh Nhi tốt như vậy.

Cũng không ai biết Bùi thị và Ngải thị có bao nhiêu ánh mắt, nếu Bùi Diễm và Đinh Nhi hơi chút lộ ra tâm tình, dễ có thể bị kẻ ẩn núp phát hiện được. Và lại cô tùy ý liên hệ với Bùi Diễm và Đinh Nhi, đối với bản thân cũng là một chuyện nguy hiểm.

Trước kia cô vẫn luôn đến đi vô cùng thoải mái, nhưng trải qua chuyện lần này, cô biết kẻ nọ không đơn giản, không dám quá tùy ý.

"Được rồi, ngủ thôi!"

Giờ đã tối, nếu mọi chuyện đều đã quyết định xong rồi, tự nhiên nên nghỉ ngơi, nhưng đảo mắt nhìn về phía Tề Tu, lại phát hiện sắc mặt hắn có chút khó coi.

Thiên Mị trong chốc lát thật đúng là không nghĩ ra hắn sao lại thế.

Nhìn ra sự nghi hoặc trên mặt Thiên Mị, Tề Tu ý tứ bắt mình phun ra hai chữ, "Bùi Diễm."

Thiên Mị vẫn không hiểu, "Thì sao?" Bùi Diễm có vấn đề gì sao? Cô không cảm thấy Bùi Diễm có vấn đề gì nha! Cô tin vào ánh mắt của mình.

Tề Tu hít một hơi thật sâu, tận lực bình tĩnh nói, "Ồ trong lòng tôi lại nghĩ đến gã đàn ông khác, em lại hỏi tôi thì sao?" Hắn đã tận lực khống chế tâm tình của mình, nhưng câu nói kia vẫn như rớt ra từ kẽ răng.

Thiên Mị thoáng sùng sốt, sau đó cười phá lên, ngả ngón gãi gãi cằm hắn, cười nói, "Hóa ra là chánh cung nương nương nổi máu ghen!" Bất quá hôm nay Tề Tu có chút không bình thường, tâm tình quá biến hóa rồi.

Mắt lóe lên, không đợi Tề Tu tức giận, Thiên Mị ôm hắn cọ cọ, chớp chớp mắt, rất ư thâm tình nói, "Người ta thật rất chung thủy, hậu cung cũng chỉ có một mình anh." Một bộ dạng em rất thuần khiết nha.

Tề Tu thoáng chốc hết giận, gơ tay xoa xoa mái tóc ngắn của cô, bảo, "Bảo Bảo ngoan!"

Quắc quắc . . . Thiên Mị chỉ cảm thấy trên đầu một đám quạ đen bay qua, sau đó là từng đợt sấm sét, ùng ùng đoàng . . . Sét đánh cô ngoài cháy trong mềm.

Bảo Bảo ngoan? Bảo Bảo ngoan?

Thiên Mị bùng nổ, xoay người đè lên người hắn, rống lên từng chữ, "Không cho phép gọi em như thế!"

Đáy mắt Tề Tu xẹt qua ý cười, thoáng lóe lên rồi biến mất, sau đó nhìn cô nghiêm trang nhắc nhở, "Em bây giờ là Tề Bảo Bảo!"

Thiên Mị thế nhưng không bỏ qua ý cười trong mắt hắn, cắn răng nói, "Vậy bây giờ anh là cha nuôi của em, cút xuống giường cho em!"

Tề Tu nhú mày, "Đây là giường tôi."

Thiên Mị khí thế suy yếu, được thôi, cô bây giờ là kẻ không nhà, lại còn cần Tề Tu thu nhận đấy! Bằng không thì cô vừa ló đầu ra khỏi nhà, kẻ ẩn trong tối kia vừa phát hiện ra cô, khẳng định sẽ thà giết lầm, còn hơn bỏ qua cơ hội làm thịt cô, cho dù có biết Tề Bảo Bảo là người Tề gia đi nữa!

Bất quá đối với xưng hô sét đánh này cô vẫn còn có chút khó có thể tiếp thu, không khỏi hừ lạnh hỏi, "Anh không có chuyện làm hay sao mà đặt cho Tề Bảo Bảo cái tên nhục trí thế này?"

Tề Tu nhìn bộ dạng bài xích của cô, cười nói, "Không phải tôi đặt!" Hắn mới không có cái thú vui nhàn hạ đặt tên cho người ta đâu.

Kỳ thực ngay cả họ Tề, cũng là Tề Bảo Bảo muốn dùng, còn Tề Tu thì không phản đối thế thôi. Bởi vì hắn đối với họ Tề thực sự không có tình cảm gì, về phần hai chữ Bảo Bảo, là vì khi Tề Bảo Bảo còn nhỏ, mẹ cô ta đã gọi cô ta như thế, cô ta liền cho đó là tên của mình. Mà đối với những chuyện này Tề Tu không quan tâm tới, tự nhiên không biết tên này từ đâu mà có.

Nhìn Thiên Mị vẫn có bộ dạng buồn bực như trước, Tề Tu lãng sang chuyện khác, "Mấy ngày nữa là sinh nhật em, tôi muốn mời toàn bộ nhân sĩ có tiếng trên Nam đảo."

Nhìn ánh sáng trong mắt Tề Tu, Thiên Mị biết hẳn có quyết định của riêng mình, cũng không đi so đo vấn đề sinh nhật có thể sẽ quá mức náo nhiệt, về mặt vô tình bừa bãi nói, “Dù sao cũng là sinh nhật Tề Bảo Bảo!”

Tề Tu khẽ cười nói “Em bây giờ chính là Tề Bảo Bảo, và lại Thiên Mị và Tề Bảo Bảo có cùng ngày sinh.” Thực cho rằng hẳn không biết sao?

Ngược lại Thiên Mị không cảm thấy quá mức ngoài ý muốn, chỉ rụt vào ngực hẳn làm nhảm nói thầm, “Anh không cần cứ nhắc em hoài, em sẽ tự thôi miên mình.” Nói xong liền bắt đầu không ngừng niệm, “Tôi là Tề Bảo Bảo . . . Tôi là Tề Bảo Bảo . . . Tôi là Tề Bảo Bảo . . .”

Hiệu quả thôi miên quả thật không tệ, chỉ chớp lát sau thực sự đã bị thôi miên.

Nhìn gương mặt ngủ say của cô, Tề Tu lại không buồn ngủ chút nào, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc cô, động tác rất dịu dàng, như sợ đánh thức cô, ánh mắt cũng ngày càng ôn nhu. Dù thế nào đi nữa, chỉ cần cô vẫn ở bên cạnh hẳn là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tranh Làm Mời Nhử

Sinh nhật mười tám tuổi của Tề Bảo Bảo, Tề Tu nói muốn mời toàn bộ nhân sĩ có tiếng trên Nam đảo, hẳn lại thực sự đi mời. Thế cho nên buổi sinh nhật này náo nhiệt trước giờ chưa từng có, mà Thiên Mị, không đúng, bây giờ đã là Tề Bảo Bảo, cô hiện tại có chút buồn bực, về phần nguyên nhân...

"Bảo Bảo..." Giọng nói gọi cảm hàm chứa ôn nhu, thực sự là đầy sức hấp dẫn.

Ặc . . . Đây chính là nguyên nhân!

Tề Tu giờ tay kéo cô vào lòng, thấy cô bày ra vẻ mặt “tôi không biết anh”, trong mắt lộ ra ý cười, nhắc nhở, "Em bây giờ là Tề Bảo Bảo."

Tề Bảo Bảo liếc hẳn một cái, “Anh bớt đắc ý đi!” Vừa dứt lời, khoe miệng bỗng nhếch lên thành một nụ cười khẽ mỉa mai, mị nhãn như lơ nhìn về phía hẳn, không chút dấu vết tiến đến gần hẳn, bàn tay dán lên ngực hẳn, khẽ di chuyển, mang theo một tia khiêu khích.

Mắt Tề Tu thoáng tối đi, cúi đầu liền muốn hôn cô, Tề Bảo Bảo lại dùng sức ngăn hẳn lại, dịu dàng hỏi, “Cha, người sao thế? Say rồi phải không?”

"Tề thiếu gia say sao?"

Thanh âm từ phía sau truyền đến khiến sắc mặt Tề Tu tối sầm, Tề Bảo Bảo lại cười đến vẻ mặt xán lạn, thừa dịp người nọ còn chưa đi tới, thấp giọng nói, “Cha yêu, người cũng đừng quên, hiện giờ con là con gái nuôi của người, hôm nay náo nhiệt thế này, trên sân thượng cũng không an toàn đâu.”

Người tới không phải ai khác, chính là gia chủ Đông Phương gia – Đông Phương Lễ. Vốn ông ta biết Tề Lương có hai người con trai, nhưng chỉ gặp qua Tề Mặc, hiện tại gặp được Tề Tu, cuối cùng cũng đã rõ vì sao Tề Tu vẫn luôn không lộ diện rồi.

Cặp mắt xanh thăm vẫn luôn là dấu hiệu của Tề gia, nhưng Tề Tu lại có cặp mắt đen, ông đã nhìn kỹ, xác thực là mắt đen, một màu đen thuần không pha lẫn tạp chất, khó trách rõ ràng là dung mạo giống y Tề Mặc, nhưng lại không ai biết đến.

Chẳng qua, vị Tề thiếu gia này mặc dù không được Tề Lương coi trọng, nhưng cũng không phải là một nhân vật đơn giản!

Đông Phương gia và Âu Dương gia chịu đến đây là cấp cho Tề gia mặt mũi, lại không nghĩ tới ngay cả phó tổng tài tập đoàn Lăng Thiên – Nam Cung Diệu cũng tới, hơn nữa thoát nhìn, quan hệ giữa Tề Tu và vị phó tổng kia hình như không tệ lắm, chỉ không biết đây là giao tình cá nhân của Tề Tu và Nam Cung Diệu, hay là giao tình với tập đoàn Lăng Thiên!

Nếu Tề Tu thực có quan hệ với tập đoàn Lăng Thiên, vậy thì không chỉ là không đơn giản thôi đâu!

Tập đoàn Lăng Thiên có thể phát triển dưới tầm mắt của ba đại gia tộc, vẫn luôn có kẻ hoài nghi tập đoàn Lăng Thiên có lẽ có hậu đài vững chắc, thậm chí nghe đồn tập đoàn Lăng Thiên có thể là sản nghiệp thuộc Diêm Môn. Hôm nay xem ra, quả thực không phải không có khả năng, nếu hậu đài của tập đoàn Lăng Thiên không phải là Tề gia, vậy nhất định là Diêm Môn rồi!

Diêm Môn là một thế lực ngoài phạm vi ba đại gia tộc của Nam đảo, rất thần bí, không ai biết môn chủ là ai, cũng không ai biết được thế lực Diêm Môn bao lớn, càng không biết Diêm Môn bắt đầu tồn tại từ khi nào, chỉ biết là chờ đến khi ba đại gia tộc phát hiện, nó đã tồn tại rồi!

Ba đại gia tộc mặc dù có chút kiêng kỵ, nhưng cũng không có cách nào, bởi vì quá mức thần bí, không dễ đối phó, may mà Diêm Môn hình như cũng không muốn đối nghịch với ba đại gia tộc.

Nếu như Tề Tu và Diêm Môn có quan hệ, chỉ sợ thế lực của Tề gia phóng chừng sẽ phải thay đổi lần nữa!

Nếu hậu đãi của tập đoàn Lăng Thiên không phải Diêm Môn mà là Tề gia, vậy thì năng lực của Tề Tu chỉ sợ cũng không kém hơn Tề Mặc. Tề gia có hai người như thế, không khỏi khiến người ta kiêng kỵ, lão hồ ly Tề Lương kia chỉ sợ không phải là không coi trọng đứa con này, mà là cố ý làm vậy.

Lúc này Tề Tu lấy thân phận của bản thân lộ diện, lại còn đề Nam Cung Diệu lộ mặt, chính là muốn dẫn đến các loại suy đoán, hẳn muốn xem xem thế lực ẩn náu kia, mục đích đối phó với Thiên Mị đến tột cùng là cái gì!

Có à bên cạnh Tề Lương lại là kẻ bắc cầu, hoặc giả nói kẻ bên cạnh Tề Lương căn bản chính là người của thế lực nọ, nhìn thế nào đi nữa, sao cũng không giống như đặc biệt để đối phó Thiên Mị, lại có khả năng là có dã tâm lớn hơn nữa, mà Thiên Mị vừa vặn gây trở ngại cho bọn chúng!

Thiên Mị là người thủ hộ Bắc đảo, nói như thế, mục đích của bọn chúng hẳn là Bắc đảo, mà bên cạnh Tề Lương cũng có kẻ thừa dịp thâm nhập vào, rất có thể Nam đảo cũng là mục tiêu của bọn chúng. Vậy thì, Âm Dạ Tu La cũng là một trở ngại, mà bây giờ hẳn lại muốn kẻ phía sau kia hoài nghi thân phận của hắn!

Chỉ cần kẻ núp trong bóng tối hoài nghi thân phận hắn, nhất định sẽ nghĩ biện pháp điều tra rõ ràng, thậm chí có thể sẽ vì phòng ngừa vạn nhất, nghĩ cách trừ bỏ hắn, hẳn chính là muốn dụ rắn ra khỏi hang!

Chẳng qua, hiện giờ hắn vẫn còn chưa muốn Diêm Môn bại lộ, mặc dù có người hoài nghi tập đoàn Lăng Thiên và Diêm Môn có quan hệ, nhưng dù sao không có chứng cứ, nên hắn cũng không lo lắng.

Tề Bảo Bảo thấy Nam Cung Diệu ngênh ngang xuất hiện, liền hiểu rõ mục đích của Tề Tu, cho nên cô buồn bực không phải là vì cái tên. Cô vì Tề Tu nên mới không đi mạo hiểm, cũng biết Tề Tu chắc chắn sẽ không cho phép cô đi mạo hiểm, kết quả hẳn hay thật, tự bản thân nhảy ra làm mồi nhử rồi!

Trông thấy Đông Phương Lễ đến gần, thân thể Tề Tu lắc lư, như có phần đứng không vững, ánh mắt mông lung, bày ra bộ dạng say rượu, cuối cùng dứt khoát trực tiếp dựa lên người Tề Bảo Bảo.

Tề Bảo Bảo nhìn bộ dạng giả say của hắn, giật giật khóe miệng. Trước đây sao cô lại cho rằng Tề Tu chính là một tảng băng cơ chứ? Đang lúc tự kiểm điểm mình, bên tai bỗng truyền đến lời thì thầm của Tề Tu, "Tôi cứ thích con gái nuôi đấy!" Dứt lời, còn dùng chóp mũi cọ cọ vành tai trắng nõn của cô.

"Khụ. . ." Tề Bảo Bảo không cẩn thận bị sặc, lời này của hắn không phải đồng nghĩa với tôi thích loạn luân sao?

Tề Bảo Bảo đầu đầy hắc tuyến, gờ tay cầu một cái vào eo hắn, cảm thấy trọng lượng trên người đột nhiên tăng thêm gấp bội, càng thấy nghẹn họng, hẳn cho rằng cô không dám vứt hắn xuống sao?

Đông Phương Lễ đã đi tới, trông thấy bộ dạng Tề Tu, cười nói, "Tề thiếu gia hình như say thật rồi!"

Trên mặt Tề Bảo Bảo là nụ cười mỉm khéo léo, thanh âm cũng là ôn ôn nhu nhu, "Để Đông Phương gia chủ chê cười rồi, hôm nay cha thực sự uống nhiều quá!" Dáng điệu ôn nhu khéo léo kia hoàn toàn chính là một đại tiểu thư không có tính cách, rất biết nghe lời mà những nhà quyền thế bồi dưỡng ra.

Đông Phương Lễ mắt lóe lên, hôn lễ trước đó ông ta cũng đã gặp qua Tề Bảo Bảo, bộ dạng cuồng loạn không tiếc lấy cái chết ra bức ép kia, cùng bộ dạng khéo léo hiện tại chênh lệch quá nhiều, có người nói Tề Bảo Bảo là hộ vệ bên cạnh Tề Mặc, sao sẽ là đáng đáp nhu nhược như thế này?

Tề Tu âm thầm cau mày, gờ tay nhéo nhéo lên eo Tề Bảo Bảo, nhắc nhở cô chớ diễn quá mức, đây không phải là cố ý để người khác hoài nghi sao?

Nhưng Tề Bảo Bảo căn bản không để ý tới hắn, muốn làm mồi nhử đúng không? Vậy thì xem ai thành công hơn, cô muốn xem xem đến tột cùng là hắn có sức dụ hoặc, hay cái người chết mà phục sinh như cô đây dụ hoặc hơn!

Đúng lúc Tề Mặc nhìn thấy tình huống ở bên này, chỉ sợ Tề Bảo Bảo lại làm ra chuyện gì không phù hợp, gây phiền toái cho Tề Tu, nên tùy tiện ứng phó vài câu với lão tổng một xí nghiệp nào đó muốn nịnh nọt y, liền đi tới.

"Sao thế?" Đang lúc nói chuyện, tầm mắt quét về phía Tề Tu, hơi nhíu mày. Tu sẽ tùy tiện uống say? Nhưng hình như hắn lại càng không biết giả say.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Động Dưới Sô Pha

Tề Mặc cũng không rõ Tề Tu đến tột cùng muốn làm cái gì, sao đột nhiên lại muốn công khai thân phận của mình? Hẳn không phải không rõ, thân phận của hắn một khi công khai, sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Tên của hắn chỉ có một chữ Tu, cộng thêm hắn là người Tề gia, hơn nữa lại còn không chút che giấu khí thế trên người, rất dễ khiến người của hai gia tộc khác hoài nghi hẳn chính là Âm Dạ Tu La.

Tuy nói Âm Dạ Tu La là người thủ hộ toàn Nam đảo, nhưng dù sao hắn cũng là người Tề gia, vào thời khắc mấu chốt sẽ giúp đỡ Tề gia, đối với chuyện này, hai gia tộc khác vốn không cam tâm, hiện giờ hắn bộc lộ thân phận, ai biết được hai gia tộc khác có ra tay trừ hắn không?

Tề Bảo Bảo liếc mắt nhìn Tề Mặc, mở miệng nói, “Chú, cha say rồi, cháu dìu cha lên lầu nghỉ ngơi trước đã!” Nói xong liền thực sự dìu Tề Tu đi lên lầu.

Tề Mặc có chút ngơ ngác nhìn bóng lưng của hai người. Chú? Tề Bảo Bảo lại có thể gọi y là chú?

Tề Mặc nhìn không được cau mày, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đông Phương Lễ cũng nhíu nhíu mày, mặc dù hôn sự giữa Đông Phương Oánh và Tề Mặc thất bại, nhưng Đông Phương Lễ vẫn có chút chưa chết tâm, vốn muốn thăm dò căn cơ của Tề Tu, thuận tiện quan sát một chút thái độ làm người của hắn, không nghĩ tới Tề Tu cứ như vậy mà đi.

Mặc dù ông đã đáp ứng Đông Phương Oánh không ép gả cô cho Tề Mặc, nhưng nếu tính tình Tề Tu không tệ, ông vẫn có ý định kết thông gia cùng Tề gia.

Gia chủ Âu Dương gia - Âu Dương Lạc và Bùi Diễm có chút tương tự, đối đãi với mọi người tao nhã lễ độ, cũng cùng là tuổi trẻ tài cao, bất đồng chính kiến, Âu Dương Lạc đã tâm quá nặng, lúc này đây vị Âu Dương gia chủ này đã chọn hạ thủ từ Nam Cung Diệu.

"Nam Cung Phó tổng tài..."

Nam Cung Diệu ưu nhã ngồi trên ghế sofa, không dấu vết đập một phát lên ghế sofa mình đang ngồi, trên mặt mang theo nụ cười hoàn mỹ, khẽ cười nói, “Âu Dương gia chủ không cảm thấy xưng hô này quá dài sao?” Cặp mắt hoa đào hẹp dài khẽ nháy, dường như mang theo dòng điện vô hình. Nếu người trước mặt y là phụ nữ, hiện tại sợ rằng toàn thân đã như nhũn ra.

Âu Dương Lạc khe khẽ cười, ngồi xuống sofa đối diện, hướng về phía y nâng ly, cười nói, “Đã như vậy, chúng ta cũng không cần khách khí thế, cứ gọi thẳng tên đi.”

Nói xong cũng không quản Nam Cung Diệu phản ứng gì, ngửa đầu uống cạn rượu đỏ trong ly, mở miệng hỏi, "Diệu, anh và Tề Tu rất quen sao?"

Nam Cung Diệu có chút á khẩu, bọn họ có quen đến mức này không? Y thật đúng là không quá thích người đàn ông này, mặc dù Tề Tu cho người khác cũng là cảm giác vô hình trung lộ ra một tia cuồng vọng ngạo thị thiên hạ, nhưng đó là khí thế tự nhiên, khiến người ta tâm phục khẩu phục. Còn người đàn ông này lại cho người khác cảm giác tự cho là đúng, làm người ta có chút chán ghét.

Song Nam Cung Diệu là ai? Cho dù chán ghét, cũng có thể không mấy may lộ ra, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như cũ, nhưng giọng nói lại quá mức ý vị thâm trường. "Âu Dương gia chủ, đây chỉ là giao tình của riêng tôi mà thôi!" Âu Dương Lạc không khách khí với y, y vẫn muốn khách khí với hắn, dù sao bọn họ không quen, y cũng không có ý định làm quen với hắn!

Âu Dương Lạc hơi hí mắt, sau đó cười khẽ ra tiếng, trong mắt cũng lại là sâu không lường được, “Chỉ mong đây là giao tình của anh, mà không phải của tập đoàn Lăng Thiên.”

Nam Cung Diệu nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trong tay, chỉ cười không nói, muốn dò hỏi ra Tề Tu và tập đoàn Lăng Thiên có quan hệ hay không, vậy thì phải xem hắn có bản lĩnh đó không!

"Nam Cung Diệu, vậy mình đi trước đây!" Thanh âm rất dứt khoát truyền tới từ bên cạnh.

Tề Hiền cũng không biết chạy đi đâu, Cổ Ngạn vốn rất ghét những trường hợp như thế này, có thể đợi đến bây giờ đã rất không dễ dàng, yến hội này căn bản không cần hắn ta, thực không hiểu hắn ta tại sao phải đến!

"Chờ một chút!" Nam Cung Diệu nhanh tay kéo hắn ngồi xuống bên cạnh, sấn đến bên tai hắn thì thầm một câu, nhanh chóng nhảy ra, ngồi xuống cạnh Âu Dương Lạc, cả người hoàn toàn thả lỏng ra, bộ dạng như đã thoát khỏi phiền toái lớn nào đó.

Mà Cổ Ngạn đối diện, sắc mặt lại không thể nào dễ coi, nhìn chằm chằm Nam Cung Diệu ánh mắt mang theo sát ý mãnh liệt.

Nam Cung Diệu ho nhẹ hai tiếng, cười nói, "Đừng nhìn mình như vậy, đã là huynh đệ, chẳng lẽ chút chuyện nhỏ ấy cũng không giúp chứ?" Khoảng thời gian trước y lại phải quản lý tập đoàn Lăng Thiên, còn phải giúp hắn chiếu cố Diêm Môn, mệt mỏi hơi tai, hiện tại coi như đã báo đáp xong rồi, nghĩ như thế, Nam Cung Diệu không chút á náy, trái lại cho rằng tiện nghi cho Cổ Ngạn rồi!

Cổ Ngạn hừ lạnh hỏi, “Ai là huynh đệ với cậu?” Ánh mắt nhìn Nam Cung Diệu không chút che giấu ghét bỏ.

Nam Cung Diệu hình như tập mãi đã thành thói quen, bất chေo hai chân nhàn nhã thưởng thức rượu, đối với việc y bị ghét bỏ làm như không thấy.

Cổ Ngạn thấy đáng vẻ kia càng không nể được muốn phát hỏa. Nam Cung Diệu chết tiệt! Cướp công của hắn thì thôi đi, lại còn lúc nào cũng tính kế hắn, hết lần này tới lần khác lại bày ra bộ dạng không có ai thăm như y, quả thực là thiếu ăn đòn rồi!

Âu Dương Lạc liếc nhìn Cổ Ngạn, mắt lóe lên, lên tiếng hỏi, "Vị này là?" Trước đó y đã phát hiện ra Cổ Ngạn rồi, nhưng không rõ thân phận của hắn, chỉ cho là lão tổng của một xí nghiệp nhỏ nào đó, nên y mới không biết. Nhưng hiện tại xem ra hắn là không phải, quan hệ giữa hắn và Nam Cung Diệu tựa hồ cũng không tệ lắm!

"A..." Nam Cung Diệu kinh hô một tiếng, giống như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, vừa cười vừa nói, "Tôi quên giới thiệu mất, vị này chính là hộ vệ của tôi, Tiểu Cổ."

Tề Hiền vừa đi tới liền nghe thấy lời giới thiệu như thế, không khỏi giật giật khóe miệng, bước chân khựng lại, sáng suốt quyết định chờ thêm lát nữa mới tới.

"Vụt..." một tiếng, trên sô pha sau lưng Nam Cung Diệu thêm một thanh chủy thủ lác lư, nếu không phải Nam Cung Diệu đứng lúc nghiêng đầu, chủy thủ kia hẳn là cắm lên mi tâm y rồi.

Tề Hiền bày ra vẻ mặt đã sớm biết như thế, lúc này mới đi tới, khách khí bảo Nam Cung Diệu, "Nam Cung Phó tổng tài, thiếu gia nói, kể từ giờ yên hội làm phiền anh rồi."

"Dựa vào cái gì?" Mới vừa rồi còn là vẻ mặt bình tĩnh Nam Cung Diệu vừa nghe lời này, trong nháy mắt nhảy dựng lên, quát, "Tôi không quen anh ta, tôi quán yên hội gì chứ, tự anh giải quyết đi!"

Tề Hiền thở một hơi thật dài trong lòng, đã biết sẽ là như thế này mà, đáng thương cho hắn chỉ là một hộ vệ mà thôi, để hắn đi giao tiếp với đám lão tổng xí nghiệp, đại nhân vật của ba đại gia tộc kia ư? Vẫn là miễn đi!

Thấy Nam Cung Diệu bày ra bộ dạng chuẩn bị phản kháng đến cùng, trong lòng Tề Hiền có chút á khẩu. Không phải y hẳn nên nghĩ tới sớm sao? Lẽ nào y thật đúng là cho rằng y chỉ cần lộ mặt là được, chẳng lẽ y còn trông cậy vào thiếu gia sẽ đích thân ứng phó đám khách khứa này sao?

Tề Hiền lắc đầu, dù sao lời hắn cũng đã truyền, còn dư lại chính là chuyện của Nam Cung Diệu rồi!

Nhìn Tề Hiền xoay người rời đi, Nam Cung Diệu bất kể, giậm chân quát, "Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? !" Tại sao bị áp bức cứ luôn là y?

Nhìn sắc mặt nhẵn nhụi, không còn chút nào nữa ưu nhã của Nam Cung Diệu, sắc mặt Âu Dương Lạc cũng có chút co quắp, đây thật là Phó tổng tài tập đoàn Lăng Thiên?

May mà chỗ này khá vắng, bằng không mọi người sẽ nhìn thấy bộ dáng bùng nổ này của Nam Cung Phó tổng tài!

Cảm giác được dị động dưới sô pha, sắc mặt Cổ Ngạn trầm xuống lần nữa, không dấu vết dậm chân, dưới sô pha lập tức an tĩnh lại. Một màn này không ai phát hiện, ngay cả Âu Dương Lạc đối diện cũng không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 42: Triều Thiên Châu Đáng Thương

Nam Cung Diệu cúi kính giờ tay chỉ về phía Cổ Ngạn, "Cậu đi đi!"

Cổ Ngạn liếc mắt nhìn y, lạnh nhạt nói, "Minh không đi được." Một câu nói nhìn như lạnh nhạt nhạt, Nam Cung Diệu lại nghe ra chút hờ hững trong đó.

Nam Cung Diệu hít thở sâu vài hơi, nặng nề giậm chân bỏ đi, đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn, hí mắt nói, "Bây giờ cậu có thể đi ra ngoài rồi!"

Cổ Ngạn nhanh chóng đứng dậy, tiện tay rút chủy thủ trên sô pha đối diện ra, trên gương mặt lạnh lùng cứng rắn lộ ý cười, "Vậy mình đi trước!"

Nam Cung Diệu ngẩn ra, có chút dự cảm bất hảo, phục hồi lại tinh thần, liền thấy Cổ Ngạn đã đi về phía cửa chính, trong nháy mắt Nam Cung Diệu mặt đen lại, không ngờ dám trực tiếp bỏ đi, giỏi thật!

Nhìn gương mặt âm trầm của Nam Cung Diệu, , Âu Dương Lạc giương mắt nhìn về phía cửa, thẳng đến khi bóng dáng Cổ Ngạn biến mất, mới mở miệng bảo, "Diệu, vậy tôi cũng không quấy rầy anh nữa!" Nói xong liền đứng dậy rời đi, phương hướng cũng là cửa lớn.

Đối với hộ vệ mà Nam Cung Diệu vừa nói, Âu Dương Lạc tự nhiên không tin. Dáng vẻ kiêu ngạo của Cổ Ngạn, căn bản không để Nam Cung Diệu vào mắt, làm sao có thể chỉ là hộ vệ? Chẳng qua hắn biết cho dù hắn có hỏi nữa, Nam Cung Diệu cũng không nói cho hắn biết, cho nên hắn cũng không tỏ vẻ hoài nghi, nhưng trong lòng đã tính sau khi yên hội chấm dứt, để người đi tra một chút, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Lúc này thấy Cổ Ngạn một mình rời đi, hắn liền định theo ra ngoài bắt chuyện vài câu, nhưng chờ đến lúc hắn ra cửa, nào còn bóng dáng Cổ Ngạn nữa?

Âu Dương Lạc sắc mặt trầm xuống, hơi khựng lại, mới phân phó thủ hạ điều tra thân phận Cổ Ngạn.

Nhưng hắn nhất định đã tính sai rồi, Diêm Môn nếu thần bí đến mức ba đại gia tộc cũng không có biện pháp, thân phận Cổ Ngạn há có thể dễ dàng điều tra như vậy sao?

Nhìn Âu Dương Lạc rời đi, Nam Cung Diệu sắc mặt bình tĩnh trở lại, khoe miệng mang theo một tia trào phúng. Muốn lôi kéo làm quen Cổ Ngạn sao, cầu thượng đế phù hộ trên người hắn sẽ không nhiều thêm vài cái lỗ!

Thừa dịp ở chỗ này không có ai, Nam Cung Diệu nhanh chóng ngồi xổm người xuống, hai tay khum lại mò xuống dưới sô pha, sau đó trằm mặt chạy lên lầu, không may mắn quan tâm nhiệm vụ Tề Tu giao cho y, dù sao mục đích của Tề Tu cũng không phải làm quen với những kẻ này, hà tất quản bọn họ.

Hơn nữa, không phải còn có Tề Mặc ở đây sao? Tề Mặc thân là gia chủ Tề gia đối với việc này hẳn là quá am hiểu rồi, nếu là anh em, giúp đỡ một chuyện nhỏ như thế này hẳn là không có việc gì chứ?

Nam Cung Diệu một tay Từ Ngọc Bôi, một tay Triều Thiên Châu, một đôi mắt hoa đào tròng cái này một cái, lại tròng cái kia một cái. Không ngờ lại dám chạy xuống lầu, là muốn cho Tề Tu trở thành cái đích để mọi người chỉ trích sao?

Hoàn hảo dưới ghế sô pha kia không gian không lớn, Từ Ngọc Bôi đứng ở dưới đó độ cao vừa vặn, cho nên chỉ cần Từ Ngọc Bôi và Triều Thiên Châu không ra ngoài, người bên ngoài sẽ không phát hiện được. Nam Cung Diệu vẫn luôn ngồi ở đó chính là vì uy hiếp Triều Thiên Châu hiếu động, không cho phép nó lẩn ra. Về phần Từ Ngọc Bôi, y vẫn khá yên tâm, trải qua mấy ngày ở chung, y cũng đã nhìn ra, Từ Ngọc Bôi khá trầm ổn, mà Triều Thiên Châu chính là một đứa bé nghịch ngợm, một chút cũng không để cho người ta bớt lo!

Triều Thiên Châu uể oải bị Nam Cung Diệu nắm lấy, không nhúc nhích. Mấy ngày nay nó bị không ít khi dễ, Nam Cung Diệu đuổi theo nó loạn võ, đập nó mấy đập, Cổ Ngạn lại cầm nó đi làm bia đỡ đạn, chốc thì né đạn, chốc thì lắc lư tránh chùy thủ, thiếu chút nữa một chết, chủ nhân cũng không giúp nó, tuy ý để nó bị người ta khi dễ, thực sự là quá đáng hận mà!

Cũng bởi vậy, Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn mới có lực uy hiếp như thế, ngồi xuống chỗ đó, giậm chân một cái, cảnh cáo cảnh cáo, Triều Thiên Châu liền thành thành thực thực rồi.

Triều Thiên Châu hiện tại khá là phiền muộn, lúc ở Bắc đảo thì bị chủ nhân khi dễ, bây giờ ngay cả hai con kiến nhỏ cũng khi dễ đến trên đầu nó, tiểu tử lại còn ở một bên xem náo nhiệt!

Nó thật vất vả mới gặp được tiểu tử, nhưng tiểu tử một chút cũng không định gặp nó, nói nó thiếu chút nữa hại chết chủ nhân của nó, nó nào có hại chủ nhân của tiểu tử chứ? Hu hu . . . nó thực quá oan uổng mà!

Thiên Nghiêm vì Triều Thiên Châu, vì Bắc đảo, quyết định giết Thiên Mị, nhưng ông ta lại không biết, kể từ khi Thiên Mị mất đi, Triều Thiên Châu cũng triệt để thoát khỏi Bắc đảo, huyết mạch của Bắc đảo mới chân chính bị mất đi!

Trong phòng, hai người mắt to tròng mắt nhỏ, ai cũng không tỏ ra yếu thế.

"Bảo Bảo..." Trong mắt Tề Tu có chút bất đắc dĩ.

Tề Bảo Bảo trực tiếp coi nhẹ.

Mắt Tề Tu lóe lên, bỗng nhiên mở miệng hỏi, "Sao đột nhiên em lại tức giận? Em là đang quan tâm tôi?" Không chớp mắt chú ý biểu tình của Tề Bảo Bảo.

Tề Bảo Bảo ngẩn ra, nhìn đôi mắt thâm thúy của hắn, nhú mày hỏi, "Có vấn đề?" Không may mắn tránh né vấn đề của hắn, cũng không tránh né lòng mình.

Trong mắt Tề Tu lộ ra ý cười, đột nhiên kéo cô ôm vào trong lòng, thấp giọng nói, "Không có vấn đề."

Trên mặt Tề Bảo Bảo cũng lộ ra ý cười, giờ tay ôm hắn, bảo, "Tề Tu, em không yếu ớt đến vậy." Có người bảo vệ cảm giác cũng không tệ lắm, nếu như người này là hắn, cô tuyệt không bài xích, nhưng cô lại không thích trốn sau tán ô bảo hộ của hắn, nhìn một mình hắn đối mặt với nguy hiểm.

Tề Tu hơi hơi siết lấy cánh tay cô, một lát sau mới lên tiếng, "Tôi biết rồi."

Không nói rõ biết cái gì, nhưng Tề Bảo Bảo lại biết hắn thực sự đã hiểu, ý cười nơi đáy mắt càng thêm đậm, bỗng nhiên ôm lấy cổ hắn hôn lên môi hắn. Người đàn ông này có lẽ là người hiểu cô nhất, có thể là bởi vì bọn họ có thân phận tương tự, cảnh ngộ tương tự, những việc từng trải qua tương tự, cho nên càng có thể lý giải suy nghĩ của nhau.

Và lại, bọn họ lại còn là "kẻ địch", kẻ địch của bạn chính là người hiểu rõ bạn nhất, những lời này không sai chút nào. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, mặc dù trước đây hai người không gặp nhau, nhưng lại vô tình hay cố ý lưu tâm đến hành động của đối phương, có thể nói vào trước lúc hai người gặp nhau, đã sớm trở thành vị trí không ai có thể thay thế trong lòng đối phương.

"Bảo Bảo..." Tề Tu nhìn người bị hắn đặt dưới thân, quần áo có chút xốc xếch, ánh mắt càng thêm thâm thúy, "Em yêu tôi không?" Hắn không phải là người thiếu kiên nhẫn, kiên nhẫn của hắn tốt hơn bất cứ ai, nhưng hiện tại hắn lại vẫn không nhịn được hỏi ra miệng.

Tề Bảo Bảo nhìn hắn, đang muốn mở miệng nói gì đó, bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Tề Tu không muốn để ý tới, vẫn chăm chú nhìn người dưới thân, muốn nghe câu trả lời của cô, người ngoài cửa lại không chút nào tự giác, tiếng gõ cửa liên tục vang lên, còn có xu thế càng ngày càng lớn.

"Tề Tu..." Nam Cung Diệu gõ nửa ngày, cửa cũng không mở, dứt khoát mở miệng rống lên, hiện giờ y chỉ muốn nhanh chút đem hai củ khoai lang này giao vào trong tay chủ nhân bọn nó.

Ở đây còn có người của ba đại gia tộc, người khác có lẽ không biết huyết mạch, nhưng gia chủ ba đại gia tộc khẳng định sẽ nhận ra được, đến lúc đó khẳng định sẽ vướng phải phiền phức không nhỏ. Và lại nếu như bị người ta nhận ra được Triều Thiên Châu, thân phận của Thiên Mị khó bảo toàn sẽ không bị phát hiện, đến lúc đó phiền phức càng lớn!

Bởi vì Tề Hiền, Nam Cung Diệu, Cổ Ngạn đều là người Tề Tu tín nhiệm, cho nên thân phận của Thiên Mị cũng không gạt bọn họ, và lại mấy người này đều là người thông minh, muốn gạt chỉ sợ cũng không gạt được.

Thiên Mị chết mà phục sinh, khiến ba người kinh hách không nhỏ, dù sao thi thể kia là Tề Tu tự mình xác nhận, bất quá nghĩ đến Thiên Mị không chết, Tề Tu cũng không cần chết nữa, bọn họ ngược lại cảm thấy rất may mắn, cũng chưa từng đi hỏi Thiên Mị vấn đề vì sao không chết.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Có Biện Pháp Sửa Chữa

Nhìn sắc mặt âm trầm của Tề Tu, Tề Bảo Bảo ôm cổ hần khẽ cười ra tiếng. Nam Cung Diệu này tới cũng quá không đúng lúc rồi!

Thấy cô cười đến vui vẻ, thân thể Tề Tu ép ép xuống, cơ thể hai người dán chặt vào nhau, trọng lượng trên thân khiến Tề Bảo Bảo hô hấp có chút khó khăn, cảm giác được Tề Tu khác thường, cũng không dám lộn xộn, lo lắng hần đại phát thú tính.

"Tề Tu..." Nam Cung Diệu tiếp tục ở bên ngoài rống, chân mày bỗng nhíu chặt lại, như nghĩ tới gì đó, trong nháy mắt ngừng lại, sau đó xoay người tiến về phía thư phòng.

Nam Cung Diệu đi vào thư phòng, đóng kín cửa sổ, đem Từ Ngọc Bội và Triều Thiên Châu vút vào trong thư phòng, đóng chặt cửa, mới xoay người đi xuống lầu.

Thấy bên ngoài đã không còn động tĩnh, Tề Tu tiếp tục nhìn chăm chăm Tề Bảo Bảo, chờ cô mở miệng.

Tề Bảo Bảo trừng mắt nhìn, rót cuộc mở miệng nói, "Cha, con không thờ được!"

Tề Tu sắc mặt tối sầm, cúi đầu chặn miệng cô, hô hấp nhân tạo!

Một lát sau, ngẩng đầu, tiếp tục nhìn cô. Tề Bảo Bảo hơi thở dốc, nhìn đáng vẻ kiên trì của Tề Tu, đáy lòng mềm ra, nhếch môi cười nói, "Không phải em đã phong anh làm chánh cung nương nương rồi sao?"

Tề Tu sắc mặt thoáng nhu hòa, mồm lên môi cô một cái, "Nghe không hiểu!"

Tề Bảo Bảo thiếu chút nữa bị sặc, nhìn đáng vẻ đường hoàng đĩnh đạc của hần, không khỏi liếc mắt, "Nghe không hiểu thì thôi!"

Muốn đứng lên, Tề Tu lại đè lên cô không buông, giờ tay bóp vào hông cô, Tề Bảo Bảo trong nháy mắt mềm nhũn ra, một đôi mắt phượng cảm tức nhìn người phía trên.

Tề Tu không may mắn ảnh hưởng, tay đặt bên hông cô nhẹ nhàng nắn bóp, không nhẹ không nặng, mang theo chút ái muội, "Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi."

Tề Bảo Bảo về mặt vô tội, "Câu hỏi nào?" Chẳng biết tại sao, cô chính là muốn đối nghịch với Tề Tu, đây có tính là hứng thú xấu xa không?

"Quên rồi sao?" Trong mắt Tề Tu xẹt qua một tia nguy hiểm, nhẹ giọng nói, "Em sẽ nhớ ra thôi."

"Oa oa... Anh làm gì đó? Anh đây là cường bạo!"

Tề Bảo Bảo bộ dạng giống như con gái nhà lành bị người ta khi dễ, đám đá lung lung người muốn hành hung, thế nhưng đám đá nhìn như không có quy luật kia, lại mang theo mười phần uy lực.

Thế nhưng sắc lang này cũng không phải người bình thường, Tề Tu tùy tiện tránh né cô tay đám chân đá, hết lần này tới lần khác vừa đúng tránh được toàn bộ nguy hiểm. Tề Bảo Bảo uốn tới ẹo lui, nhưng thủy chung trốn không thoát kiểm kẹp của hần.

"Hu hu... Tề Tu, anh khi dễ người ta!"

"Ngaoan, tôi là đang yêu em." Lời này dùng gương mặt không chút biểu tình của Tề Tu nói ra, thực sự có chút buồn cười.

Tề Bảo Bảo cười cũng không được tức cũng không xong, tên đàn ông này quả thực chính là khắc tinh của cô, không ngờ lại ăn cô gấu gao, mặc dù cô không dùng hết toàn lực, nhưng cô biết Tề Tu cũng không dốc hết sức, nhưng cô lại vẫn trốn không thoát!

“Cha, sao cha lại nhẫn tâm đối xử với con gái của người như vậy?” Bảo Bảo lã chã chực khóc nhìn người phía trên, cơ thể từng chút từng chút nhích ra ngoài, một bên nức nở nói, “Nếu để người ta biết chuyện giữa chúng ta, con nhất định sẽ bị vạ người chỉ trích, nói không chừng còn phải bị dìm lồng heo đó! Cha nhẫn tâm sao?”

Ặc, cô cho bây giờ là thời đại nào chứ?

Thân thể đã nhích được một nửa, mắt thấy sắp hết khổ rồi, trọng lượng trên người đột nhiên buông lỏng, Tề Bảo Bảo thoáng sửng sốt, sau một khắc bên hông bị siết chặt, cả người cô bị Tề Tu kéo vào trong lòng, sau đó...

“Ai cho anh cởi quần áo của em?”

“Roẹt . . .” một tiếng, Tề Bảo Bảo triệt để không biết nói gì, cô không cho hắn cởi, cũng không cho hắn xé nha!

Tề Bảo Bảo thoáng trầm mặc, đột nhiên rất nghiêm túc bảo, “Anh phải đền cho em bộ y phục khác.”

Tề Tu nhìn cô, màu mắt đã khôi phục thành màu xanh thẫm, đáy mắt ẩn chứa ôn nhu khó phát giác, “Tôi là của em.” Tiền tài vật ngoài thân, làm sao quan trọng hơn cô? Với hắn mà nói kiếm tiền tuyệt không khó, đừng nói là một bộ y phục, cô muốn một trăm bộ một nghìn bộ cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, chi cần là thứ cô muốn, cho dù hắn có hay không có cũng tìm bằng được cho cô!

Tề Bảo Bảo nhũn mày nói, “Không phải anh muốn em mặc quần áo của anh chứ?”

Tề Tu hơi khựng lại, đối với việc cố ý xuyên tạc của cô, mặt không đổi sắc nói, “Nếu em thích, cứ việc mặc!”

Tề Bảo Bảo làm bộ lau khóe mắt, “Thật cảm động . . .” Dứt lời, đột nhiên vòng lên cổ hắn, ngửa đầu hôn lên môi hắn, cơ thể uốn éo ma sát trên người hắn, trong nháy mắt trở nên vô cùng nhiệt tình.

Cơ thể quần quít, bầu không khí ái muội ngày càng đậm, tiếng thở dốc ồ ồ vang vọng trong gian phòng, dưới lầu vẫn náo nhiệt như cũ, thế nhưng lại bị cánh cửa kia triệt để ngăn cách ở bên ngoài, không may mắn ảnh hưởng đến thế giới bên trong.

Yến hội cuối cùng cũng kết thúc, Tề Mặc tại một góc sofa tìm được Nam Cung Diệu. Quan hệ giữa Tề Tu và tập đoàn Lăng Thiên y đã biết, nhưng chỉ làm như không rõ, thậm chí còn giúp đỡ lừa gạt Tề Lương.

“Tu đâu?”

Nam Cung Diệu như chết rồi nằm trên ghế sofa, miễn cưỡng liếc y một cái, bảo, “Ồ trong phòng.”

Đáy mắt hiện lên một mặt tinh quang, tiếp đó lại giật giật khóe miệng, lộ ra một tia ảo não.

Vốn là muốn nhìn Tề Mặc làm trò hay, nhưng y đột nhiên nghĩ đến, vạn nhất Tề Mặc phát hiện ra Tề Bảo Bảo này không phải là Tề Bảo Bảo thì làm sao?

Phải biết rằng Tề Bảo Bảo đã tự sát tại hôn lễ của hắn, tình cảm đối với hắn ra sao, có thể nghĩ tới. Hiện ở nơi này Tề Bảo Bảo đang cùng Tề Tu thân mật, thời gian ngắn như vậy, đột nhiên di tình biệt luyện, rõ ràng chính là khiến người ta hoài nghi mà! Hơn nữa nghe nói trước kia Tề Bảo Bảo rất sợ Tề Tu!

Ngao ngao ngao... Y là đồ ngốc mà!

Nhìn Tề Mặc đã hướng lên lầu, Nam Cung Diệu vội vàng nhảy dựng lên, xông lên lầu.

Nhìn người xông lên trước như một cơn gió, Tề Mặc hơi nhũn mày, buồn cười lắc đầu. Nam Cung Diệu này thực có chút thú vị, có thể trở thành Phó tổng tài tập đoàn Lăng Thiên năng lực tất nhiên là không cần phải nói, nhưng tính tình này thật sự khiến người ta không dám khen tặng!

“Ầm ầm ầm . . .”

Cửa phòng ngênh đón một trận ngược đãi, “Tề Tu, Tề đương gia muốn gặp cậu!” Cung Diệu rống xong liền đứng ở cạnh cửa làm thần giữ cửa, bản thân phạm lỗi tự nhiên phải chịu trách nhiệm, y nhất định phải ngăn Tề Mặc.

Bất quá y hoàn toàn là lo lắng thừa rồi, Tề Mặc căn bản không có ý xông vào. Thấy y chắn ở đó, bên trong cũng không có người mở cửa, liền lẳng lẳng đứng ở một bên chờ, không thúc giục, càng không chút hiếu kỳ Tề Tu ở trong phòng làm cái gì.

Nam Cung Diệu trầm tĩnh lại, dựa vào cửa phòng, lại khôi phục thành hình tượng quý công tử ưu nhã, cặp mắt hoa đào mang theo tà khí đánh giá Tề Mặc. Không thể không thừa nhận, Tề Mặc là một nhân vật, Tề gia ở trong tay hắn, một chút cũng không cần lo lắng bị hai gia tộc khác vượt mặt.

Cửa phòng bỗng mở ra, Nam Cung Diệu không chút phòng bị, hướng thẳng về phía sau ngã xuống, nhận mệnh nhắm tịt hai mắt. Y cũng không cho là Tề Tu sẽ cứu y, hiện giờ Tề Mặc lại còn ở đây, y chỉ có thể nhận mệnh té một cái, chỉ mong mặt mày đừng trầy trụa là được!

Vào lúc này, Tề Hiền vừa lúc đi tới, đúng lúc tiện tay cứu y một mạng. Nam Cung Diệu không khỏi cảm động đến rơi nước mắt, "Anh em, cậu đúng là cha mẹ tái sinh của mình!"

Tề Hiền giật giật khoe miệng, thật sự không muốn để ý tới y.

Tề Tu từ trong phòng đi ra, “cạch” một tiếng đóng cửa lại, hỏi, "Chuyện gì?"

Nam Cung Diệu lắc đầu, này thì quá rõ ràng rồi, rõ ràng chính là nói cho người khác biết, trong phòng giấu phụ nữ nha! Huống chi bộ dạng quần áo xốc xếch của Tề Tu, ai nấy đều thấy được trước đó đã làm gì.

Tề Mặc liếc mắt nhìn hắn, không hỏi gì cả, chỉ bảo, “Lão gia từ bảo em quay về Tề gia.”

Tề Tu không nói gì, Tề Lương bảo hắn quay về Tề gia nhất định là có chuyện muốn dùng đến hắn.

Tề Mặc bèn nói tiếp, “Huyết mạch đã mất, lão gia từ có biện pháp sửa chữa.”

Không cần phải nói, biện pháp này cần Tề Tu đi thực thi.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ít Không Thể Địch Đông

Tề Tu thoáng suy tư, mở miệng nói, “Để tôi suy nghĩ chút đã.”

Tề Mặc còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ thờ dài, bảo, “Em suy nghĩ kỹ đi.”

Nhìn Tề Mặc xoay người xuống lầu, dứt khoát rời đi, Nam Cung Diệu không khỏi nhủ thầm. Tề Mặc trái lại không quá giống Tề Lương, hình như rất bảo vệ Tề Tu.

Cửa phòng lại lần nữa bị mở ra, Tề Bảo Bảo bọc áo choàng tấm màu trắng nghiêng người dựa vào khung cửa, tóc vẫn còn nhỏ giọt, nhũ mây ánh mắt mị hoặc lòng người chiếu đến, “Anh định trở lại?” Nếu như không phải có tính toán này, câu trả lời của hắn đã không phải là suy nghĩ một chút.

Nếu cô ả thần bí kia có quan hệ cùng Tề Lương, vậy thì quay về Tề gia có lẽ sẽ phát hiện ra chút manh mối. Tề Bảo Bảo giờ tay vén lọn tóc dính vào trán, động tác lười biếng trêu chọc người khác, mở miệng bảo, “Em quay về cùng anh!”

Tề Hiền mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, Nam Cung Diệu lại không sợ chết mờ to cặp mắt hoa đào nhìn chằm chằm Tề Bảo Bảo. Một luồng gió bỗng đập vào mặt khiến y giật mình tỉnh lại, kinh hoàng vội hiện lên, vỗ vỗ ngực, đang muốn oán giận, cửa phòng lại “cạch” một tiếng đóng lại, Tề Tu và Tề Bảo Bảo sớm đã biến mất.

Nam Cung Diệu giật giật khoe miệng, xoay người nhìn về phía Tề Hiền, cảm giận hết, “Thực quá đáng mà, mỗi lần đều là nhắm vào mặt mình!”

Tề Hiền nhàn nhạt quét mắt nhìn y một cái, trên mặt là vẻ nghiêm túc không thay đổi, bảo, "Đó là lỗi của cậu!"

Nói xong, liền xoay người rời đi. Thiếu gia muốn trở về, hắn tự nhiên cũng đi cùng, hắn cần chuẩn bị một chút, hắn không có thân thù như thiếu gia. Nói đến người hộ vệ như hắn đây thực đúng là danh không xứng thực, căn bản chỉ có thể chạy vật, trong lòng không khỏi có chút thất bại, lần hành động này hắn là sẽ rất nguy hiểm đây!

Nghĩ xong liền lắc lắc đầu, hành động mà thiếu gia phải tự mình ra tay, có lần nào không nguy hiểm chứ? Nhưng lần nào thiếu gia cũng đều không cần hắn bảo vệ, điều duy nhất hắn có thể làm chỉ là tận lực không kéo chân thiếu gia mà thôi!

Có điều nếu như gặp phải ít không thể địch đông, hắn vẫn giúp được một tay!

Thần sắc trên mặt Nam Cung Diệu có chút ngưng trọng, nhưng thân phận của y là Phó tổng tài tập đoàn Lăng Thiên, một người đường đường là thương nhân, nếu hiện giờ Tề Tu chưa định bại lộ Diêm Môn, thân phận của y cũng không thể bại lộ.

Nhưng y có dự cảm lần này tuyệt đối không phải là chuyện tốt, lão gia Tề Lương kia tâm cơ vốn sâu nặng, ai biết được ông ta có bất ngờ ra tay với Tề Tu hay không, huyết mạch mất cũng có thể có biện pháp sửa chữa sao? Cho dù là thực, vậy nhất định cũng là nguy hiểm trùng trùng, mặc dù Âm Dạ Tu La và Huyết Sắc Mị Yêu liên thủ hắn là không sợ có kẻ tính kế, nhưng đề ngừa vạn nhất, chuẩn bị trước bao giờ cũng không sai!

Nghĩ xong liền móc điện thoại di động ra, ấn xuống vài số, thanh âm có chút trầm trọng báo, "Trở về, lập tức!"

Lại nói hai người đã vào trong phòng một chút cũng không gấp gáp, một chút cũng không lo lắng, thực sự là diễn hình hoàng đế không vội thái giám gấp!

Tề Tu ôm Tề Bảo Bảo cau mày nói, "Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi." Giờ hẳn mới nhớ tới, trước đó không cẩn thận bị Tề Bảo Bảo lãng sang vấn đề khác, thậm chí sau đó hẳn đã quên mất mục đích của mình.

Tề Bảo Bảo thoáng sùng sốt, tựa vào trong ngực hẳn bật cười, không nghĩ tới hẳn vẫn không quên cái vấn đề này nha!

Giơ tay ôm lấy cổ hẳn, mắt nhìn thẳng vào mắt hẳn, Tề Bảo Bảo mở miệng nói, "Em yêu anh." Đã chết qua một lần, cô cần gì phải ngưng ngưng chứ.

Sau một khắc, hai đôi môi dán vào nhau, nụ hôn ôn nhu triển miên khiến bầu không khí tràn đầy ấm áp, ái muội mà lại ngọt ngào.

Tề Tu ôm Tề Bảo Bảo ngã lên giường, sờ mái tóc ngắn sũng nước của cô, nhũu nhũu mày, sau đó mở nhẹ lên môi cô một cái, đứng dậy lấy máy sấy, kéo cô ngồi lên, dịu dàng giúp cô sấy tóc, nói, "Nghỉ ngơi đủ rồi thì về Tề gia." Dù sao hẳn không gấp, về phần những người khác có gấp hay không, thì không nằm trong phạm vi lo lắng của hẳn.

Mặc dù trốn khỏi yến hội không gây ra tiếng động lớn, nhưng hai người vẫn luôn không rảnh rỗi, cho nên lúc này Tề Bảo Bảo quả thật có chút mệt mỏi rồi, dứt khoát dịch vào gần hẳn, giờ tay ôm hông hẳn, đầu đặt trên vai hẳn bắt đầu ngủ.

Đáy mắt Tề Tu lộ ra ý cười, động tác trong tay càng thêm dịu dàng.

Trên lầu hai người ôm nhau ngủ, dưới lầu ba người lại đang nghiêm túc thảo luận với nguy cơ sắp sửa phải đối mặt.

Cổ Ngan cau mày nói, "Nếu không thì mình cũng đi?" Mặc dù biết bản lĩnh của môn chủ, nhưng Thiên Mị không phải cũng bị tính kế rồi đó sao? Mặc dù nguyên nhân chủ yếu là Thiên Mị không có chuẩn bị, nhưng cũng đã chứng minh kẻ ẩn trong bóng tối không đơn giản, ai biết có thể đã theo dõi môn chủ rồi hay không?

Tề Hiền lắc đầu nói, "Địch ở trong tôi ta ở ngoài sáng quá bất lợi, hiện giờ thiếu gia có ý định che giấu thế lực của Diêm Môn, chính là không muốn bộc lộ hoàn toàn bản thân, lại không thấy rõ ngọn nguồn của đối phương."

"Mình đi không nhất định sẽ bại lộ." Mặc dù nói như vậy, nhưng Cổ Ngan rõ ràng đã bỏ chủ ý rồi, rõ là bởi vì cái chết của Thiên Mị, bọn họ cũng không dám khinh thị thế lực còn chưa tỏ ẩn náu trong tối.

Hai người thảo luận hết sức nghiêm túc, còn Nam Cung Diệu thì lại nằm trên ghế sa lon giả chết, giống như căn bản không nghe thấy đối thoại của hai người, một bộ dạng chuyện không liên quan tới mình.

Cổ Ngan một cước đạp tới, lạnh lùng nói, "Nam Cung Diệu, không chết thì nói gì đi chứ!"

Nam Cung Diệu chuyển động con ngươi liếc hẳn một cái, lại liếc Tề Hiền một cái, lười biếng nói, "Mình là không thể đi, dù sao mình đường đường chính chính là dân làm ăn. Cậu cũng không thể đi, đừng nghĩ mình sẽ giúp cậu trông chừng Diêm Môn. Về phần Tề Hiền, cậu là hộ vệ của Tề Tu, đương nhiên là hẳn ở đâu, cậu ở đó rồi."

Cổ Ngan đen mặt báo, "Cậu đã quyết định hết rồi, còn gọi mình về làm gì?"

"Ách..." Nam Cung Diệu trừng mắt nhìn, đột nhiên vỗ trán một cái, ngồi dậy, ngưng ngưng nói, "Mình quên nói mất, mình muốn cậu chuẩn bị ít vũ khí, Tề Tu khẳng định phải dùng tới..."

"Vụt..." Chùy thủ lóe hàn quang lại lần nữa lướt qua gò má y cắm phập vào chỗ dựa lưng trên sofa, Cổ Ngan tức giận nói, "Chỉ chút chuyện như vậy phải kêu mình đích thân chạy về sao?"

Nam Cung Diệu trầm mặc không nói, chân mày cau lại, Tề Hiền nhìn biểu tình giãy dụa của y, hỏi, "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Nam Cung Diệu đột nhiên oa oa hét lớn, "Người ta muốn đi nha! Vì sao mỗi lần đều là đám các người chạy ra ngoài chơi, còn mình phải ở lại trông chừng cái công ty rách kia, công bằng không?" Nam Cung Diệu nhìn chằm chằm hai người, oán khí đầy mặt.

Cổ Ngan và Tề Hiền liếc nhau, song song không nói gì, không muốn đề ý tới y.

Nam Cung Diệu nhảy dựng lên, "Hai người các cậu nói gì đi chứ! Có công bằng không? Một chút cũng không công bằng, lần này hai người các cậu đều lưu lại cho mình, mình đi!"

Cổ Ngan và Tề Hiền liếc nhau lần nữa, sau đó Cổ Ngan yên lặng đứng dậy, giờ tay túm lấy cổ áo Nam Cung Diệu kéo y ra cửa.

"Này... Cổ Ngan, cậu làm gì đó? Lần này nói cái gì mình cũng phải đi!" Nam Cung Diệu liều mạng đeo bám không chịu đi, y đã nghĩ xong rồi, cùng lắm là tạm thời che đi gương mặt tuấn tú của y là ổn thôi!

Cổ Ngan liếc mắt nhìn y, khinh thường nói, "Cậu tham gia náo nhiệt làm gì, vẫn là làm gian thương của cậu đi! Những chuyện khác, cậu không thích hợp!"

Nam Cung Diệu trầm mặc, sau trầm mặc là bạo phát, “Cậu đây là khinh người!” Đào mắt nhìn về phía Tề Hiền chuẩn bị tìm chi viện, nhưng Tề Hiền nhìn trời ngấm đất, chỉ không nhìn y.

Nam Cung Diệu phẫn nộ, “Tề Hiền, cậu tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!”

Tề Hiền rút cuộc quay đầu liếc y một cái, lạnh nhạt nói, “Mình vừa mới cứu gương mặt của cậu đó.” Ngụ ý là, nếu hắn là tiểu nhân căn bản sẽ không cứu y!

“Lẽ nào mình chưa từng cứu cậu sao?” Nam Cung Diệu rống lên, trong lòng tức nghẹn, ít không địch nổi đông mà, ít không địch nổi đông! Hai người này rõ ràng là kết bè khi dễ y!

Tề Tu thoáng suy tư, mở miệng nói, “Để tôi suy nghĩ chút đã.”

Tề Mặc còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ thờ dài, bảo, “Em suy nghĩ kỹ đi.”

Nhìn Tề Mặc xoay người xuống lầu, dứt khoát rời đi, Nam Cung Diệu không khỏi nhủ mảy. Tề Mặc trái lại không quá giống Tề Lương, hình như rất bảo vệ Tề Tu.

Cửa phòng lại lần nữa bị mở ra, Tề Bảo Bảo bọc áo choàng tấm màu trắng nghiêng người dựa vào khung cửa, tóc vẫn còn nhỏ giọt, nhũ mảy ánh mắt mỉa mai hoặc lòng người chiếu đến, “Anh định trở lại?” Nếu như không phải có tính toán này, câu trả lời của hắn đã không phải là suy nghĩ một chút.

Nếu cô ả thần bí kia có quan hệ cùng Tề Lương, vậy thì quay về Tề gia có lẽ sẽ phát hiện ra chút manh mối. Tề Bảo Bảo giờ tay vén lộn tóc đánh vào trán, động tác lười biếng trêu chọc người khác, mở miệng bảo, “Em quay về cùng anh!”

Tề Hiền mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, Nam Cung Diệu lại không sợ chết mở to cặp mắt hoa đào nhìn chăm chăm Tề Bảo Bảo. Một luồng gió bỗng đập vào mặt khiến y giật mình tỉnh lại, kinh hoàng vội hiện lên, vỗ vỗ ngực, đang muốn oán giận, cửa phòng lại “cạch” một tiếng đóng lại, Tề Tu và Tề Bảo Bảo sớm đã biến mất.

Nam Cung Diệu giật giật khoe miệng, xoay người nhìn về phía Tề Hiền, cắn giận hét, “Thực quá đáng mà, mỗi lần đều là nhắm vào mặt mình!”

Tề Hiền nhàn nhạt quét mắt nhìn y một cái, trên mặt là vẻ nghiêm túc không thay đổi, bảo, “Đó là lỗi của cậu!”

Nói xong, liền xoay người rời đi. Thiếu gia muốn trở về, hắn tự nhiên cũng đi cùng, hắn cần chuẩn bị một chút, hắn không có thân thù như thiếu gia. Nói đến người hộ vệ như hắn đây thực đúng là danh không xứng thực, căn bản chỉ có thể chạy vật, trong lòng không khỏi có chút thất bại, lần hành động này hắn là sẽ rất nguy hiểm đây!

Nghĩ xong liền lắc lắc đầu, hành động mà thiếu gia phải tự mình ra tay, có lần nào không nguy hiểm chứ? Nhưng lần nào thiếu gia cũng đều không cần hắn bảo vệ, điều duy nhất hắn có thể làm chỉ là tận lực không kéo chân thiếu gia mà thôi!

Có điều nếu như gặp phải ít không thể địch đông, hắn vẫn giúp được một tay!

Thần sắc trên mặt Nam Cung Diệu có chút ngưng trọng, nhưng thân phận của y là Phó tổng tài tập đoàn Lăng Thiên, một người đường đường là thương nhân, nếu hiện giờ Tề Tu chưa định bại lộ Diêm Môn, thân phận của y cũng không thể bại lộ.

Nhưng y có dự cảm lần này tuyệt đối không phải là chuyện tốt, lão già Tề Lương kia tâm cơ vốn sâu nặng, ai biết được ông ta có bất ngờ ra tay với Tề Tu hay không, huyết mạch mất cũng có thể có biện pháp sửa chữa sao? Cho dù là thực, vậy nhất định cũng là nguy hiểm trùng trùng, mặc dù Âm Dạ Tu La và Huyết Sắc Mị Yêu liên thủ hắn là không sợ có kẻ tính kế, nhưng đề ngừa vạn nhất, chuẩn bị trước bao giờ cũng không sai!

Nghĩ xong liền móc điện thoại di động ra, ấn xuống vài số, thanh âm có chút trầm trọng bảo, “Trở về, lập tức!”

Lại nói hai người đã vào trong phòng một chút cũng không gấp gáp, một chút cũng không lo lắng, thực sự là diễn hình hoàng đế không vội thái giám gấp!

Tề Tu ôm Tề Bảo Bảo cau mày nói, “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Giờ hắn mới nhớ tới, trước đó không cẩn thận bị Tề Bảo Bảo lảng sang vấn đề khác, thậm chí sau đó hắn đã quên mất mục đích của mình.

Tề Bảo Bảo thoáng sùng sốt, tựa vào trong ngực hắn bật cười, không nghĩ tới hắn vẫn không quên cái vấn đề này nha!

Giờ tay ôm lấy cổ hắn, mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, Tề Bảo Bảo mở miệng nói, “Em yêu anh.” Đã chết qua một lần, cô cần gì phải ngượng ngùng chứ.

Sau một khắc, hai đôi môi dán vào nhau, nụ hôn ôn nhu mềm mại khiến bầu không khí tràn đầy ấm áp, ái muội mà lại ngọt ngào.

Tề Tu ôm Tề Bảo Bảo ngã lên giường, sờ mái tóc ngắn sũng nước của cô, nhũ nhũ mảy, sau đó mở nhẹ lên môi cô một cái, đứng dậy lấy máy sấy, kéo cô ngồi lên, dịu dàng giúp cô sấy tóc, nói, “Nghỉ ngơi đủ rồi thì về Tề gia.” Dù sao hắn không gấp, về phần những người khác có gấp hay không, thì không nằm trong phạm vi lo lắng của hắn.

Mặc dù trốn khỏi yến hội không gây ra tiếng động lớn, nhưng hai người vẫn luôn không rảnh rỗi, cho nên lúc này Tề Bảo Bảo quả thật có chút mệt mỏi rồi, dứt khoát dịch vào gần hắn, giờ tay ôm hông hắn, đầu đặt trên vai hắn bắt đầu ngủ.

Đáy mắt Tề Tu lộ ra ý cười, động tác trong tay càng thêm dịu dàng.

Trên lầu hai người ôm nhau ngủ, dưới lầu ba người lại đang nghiêm túc thảo luận với nguy cơ sắp sửa phải đổi mặt.

Cổ Ngan cau mày nói, "Nếu không thì mình cũng đi?" Mặc dù biết bản lĩnh của môn chủ, nhưng Thiên Mị không phải cũng bị tính kế rồi đó sao? Mặc dù nguyên nhân chủ yếu là Thiên Mị không có chuẩn bị, nhưng cũng đã chứng minh kẻ ẩn trong bóng tối không đơn giản, ai biết có thể đã theo dõi môn chủ rồi hay không?

Tề Hiền lắc đầu nói, "Địch ở trong tôi ta ở ngoài sáng quá bất lợi, hiện giờ thiếu gia có ý định che giấu thế lực của Diêm Môn, chính là không muốn bộc lộ hoàn toàn bản thân, lại không thấy rõ ngọn nguồn của đối phương."

"Mình đi không nhất định sẽ bại lộ." Mặc dù nói như vậy, nhưng Cổ Ngan rõ ràng đã bỏ chủ ý rồi, rõ là bởi vì cái chết của Thiên Mị, bọn họ cũng không dám khinh thị thế lực còn chưa tỏ ẩn náu trong tối.

Hai người thảo luận hết sức nghiêm túc, còn Nam Cung Diệu thì lại nằm trên ghế sa lon giả chết, giống như căn bản không nghe thấy đối thoại của hai người, một bộ dạng chuyện không liên quan tới mình.

Cổ Ngan một cước đạp tới, lạnh lùng nói, "Nam Cung Diệu, không chết thì nói gì đi chứ!"

Nam Cung Diệu chuyển động con ngươi liếc hần một cái, lại liếc Tề Hiền một cái, lười biếng nói, "Mình là không thể đi, dù sao mình đường đường chính chính là dân làm ăn. Cậu cũng không thể đi, đừng nghĩ mình sẽ giúp cậu trông chừng Diêm Môn. Về phần Tề Hiền, cậu là hộ vệ của Tề Tu, đương nhiên là hần ở đâu, cậu ở đó rồi."

Cổ Ngan đen mặt bảo, "Cậu đã quyết định hết rồi, còn gọi mình về làm gì?"

"Ách..." Nam Cung Diệu trừng mắt nhìn, đột nhiên vỗ trán một cái, ngồi dậy, ngượng ngùng nói, "Mình quên nói mất, mình muốn cậu chuẩn bị ít vũ khí, Tề Tu khẳng định phải dùng tới..."

"Vụt..." Chùy thủ lóe hàn quang lại lần nữa lướt qua gò má y cấm phập vào chỗ dựa lưng trên sofa, Cổ Ngan tức giận nói, "Chỉ chút chuyện như vậy phải kêu mình đích thân chạy về sao?"

Nam Cung Diệu trầm mặc không nói, chân mày cau lại, Tề Hiền nhìn biểu tình giãy dụa của y, hỏi, "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Nam Cung Diệu đột nhiên oa oa hét lớn, "Người ta muốn đi nha! Vì sao mỗi lần đều là đám các người chạy ra ngoài chơi, còn mình phải ở lại trông chừng cái công ty rách kia, công bằng không?" Nam Cung Diệu nhìn chăm chăm hai người, oán khí đầy mặt.

Cổ Ngan và Tề Hiền liếc nhau, song song không nói gì, không muốn để ý tới y.

Nam Cung Diệu nhảy dựng lên, "Hai người các cậu nói gì đi chứ! Có công bằng không? Một chút cũng không công bằng, lần này hai người các cậu đều lưu lại cho mình, mình đi!"

Cổ Ngan và Tề Hiền liếc nhau lần nữa, sau đó Cổ Ngan yên lặng đứng dậy, giơ tay túm lấy cổ áo Nam Cung Diệu kéo y ra cửa.

"Này... Cổ Ngan, cậu làm gì đó? Lần này nói cái gì mình cũng phải đi!" Nam Cung Diệu liều mạng đeo bám không chịu đi, y đã nghĩ xong rồi, cùng lắm là tạm thời che đi gương mặt tuấn tú của y là ổn thôi!

Cổ Ngan liếc mắt nhìn y, khinh thường nói, "Cậu tham gia náo nhiệt làm gì, vẫn là làm gian thương của cậu đi! Những chuyện khác, cậu không thích hợp!"

Nam Cung Diệu trầm mặc, sau trầm mặc là bạo phát, "Cậu đây là khinh người!" Đào mắt nhìn về phía Tề Hiền chuẩn bị tìm chi viện, nhưng Tề Hiền nhìn trời ngấm đất, chỉ không nhìn y.

Nam Cung Diệu phẫn nộ, "Tề Hiền, cậu tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!"

Tề Hiền rút cuộc quay đầu liếc y một cái, lạnh nhạt nói, "Mình vừa mới cứu gương mặt của cậu đó." Ngụ ý là, nếu hần là tiểu nhân căn bản sẽ không cứu y!

"Lẽ nào mình chưa từng cứu cậu sao?" Nam Cung Diệu rống lên, trong lòng tức nghẹn, ít không địch nổi đồng mà, ít không địch nổi đồng! Hai người này rõ ràng là kết bè khi dễ y!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Tề Tu Bất Đặc Dĩ

"Mình mặc kệ, mình nhất định phải đi!" Nam Cung Diệu hiện tại giống như đứa trẻ ăn vạ, sống chết không chịu thỏa hiệp.

Cổ Ngạn một phát vứt y ra, bắt đầu xắn tay áo, "Muốn đi đứng không? Trước đánh ngã mình rồi hẵng nói!"

Nam Cung Diệu ưỡn sống lưng ra, cũng bắt đầu xắn tay áo, "Cậu nghĩ là mình sợ cậu hả!"

Tề Hiền có chút đau đầu nhìn hai người, có chút không biết nói gì, "Bây giờ không phải là lúc đánh nhau. Cổ Ngạn, sao cả cậu cũng giỡn với cậu ta thế?" Nam Cung Diệu mặc dù thoát nhìn ra hình ra dáng, nhưng có đôi khi thực sự khiến người ta hoài nghi thần kinh của y hơi có vấn đề, cho nên hần từ lâu đã thấy nhưng không thể trách rồi, mà Cổ Ngạn mặc dù có khi cáu kỉnh phát hỏa, nhưng phần lớn vẫn là khóc khóc, sét đánh cũng không động, thế nào bây giờ lại cũng góp vui theo rồi?

Nhìn hai người đã bắt đầu giao đấu, Tề Hiền thở dài, đột nhiên có loại cảm giác cả hai đều không nhờ cậy được.

Chờ sau khi Tề Tu và Tề Bảo Bảo ngủ dậy, thì đã sắp đến trưa rồi. Hai người vừa xuống lầu liền nhìn thấy hai cỗ "thi thể" nằm thẳng cẳng, vừa nghe thấy tiếng bước chân, một "thi thể" trong đó đột nhiên "xác chết vùng dậy", thoáng cái nhảy đến trước mặt Tề Tu, "Tề Tu, mình đi với cậu!"

Tề Tu thoáng sùng sốt, đột nhiên lạnh lùng thốt ra một câu, "Cậu bị hủy dung rồi!"

Nam Cung Diệu bên khoe miệng bị rách, vành mắt bầm đen, trên mặt còn có vết trầy xước, xác thực là bị hủy dung!

Kỳ quái là, Nam Cung Diệu nghe những lời này thế nhưng không có phản ứng, vẫn kì kèo như cũ, "Tề Tu, mình xin cậu đó! Để mình đi đi!"

Cổ Ngạn không khỏi ngời dậy nhìn về phía y, chân mày dần dần nhíu lại. Hần đã hiểu ý của Nam Cung Diệu, y đột nhiên kiên trì như vậy, chỉ sợ không chỉ là càn quấy!

Ngược lại trên mặt Cổ Ngạn lại không bị thương, chỉ là không biết trong người có vết thương nào hay không.

Tề Hiền vẻ mặt như có điều suy nghĩ, hành vi của Nam Cung Diệu rất khả nghi, thậm chí ngay cả gương mặt y quan tâm nhất cũng không quan tâm!

Tầm mắt Tề Tu rơi lên mặt Nam Cung Diệu, đáy mắt một mảnh thâm thúy, không ai biết hần đang nghĩ gì. Nam Cung Diệu có chút không được tự nhiên mở to mắt, kiên trì nói, "Nói chung mình nhất định phải đi, cậu không cho mình đi, thì mình lên đi!"

Tề Bảo Bảo mắt lóe lóe, khoe miệng vẽ ra ý cười. Lén đi, cho mình là con nít sao?

Tề Tu lại liếc mắt nhìn Nam Cung Diệu, bỗng nói, "Đi thôi!"

Thấy Tề Tu ôm Tề Bảo Bảo đi ra cửa, Nam Cung Diệu có chút ngây ngốc, nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng đuổi theo, ai ngờ giữa đường lại bị Cổ Ngạn ngăn lại.

"Cậu làm gì thế?" Nam Cung Diệu cứ luôn nhìn bóng lưng Tề Tu, hình như rất sợ hần bỏ lại y.

Tề Hiền cũng không để ý tới bọn họ, theo Tề Tu và Tề Bảo Bảo đi ra ngoài.

Cổ Ngạn đen mặt hỏi, "Cậu đi rồi, tập đoàn Lăng Thiên thì sao?" Hần thật không nghĩ tới Tề Tu sẽ đáp ứng để Nam Cung Diệu đi theo.

Nam Cung Diệu vỗ vỗ vai hần, bảo, "Làm phiền cậu rồi!"

"Làm phiền cái đầu cậu!" Cổ Ngạn tính tình nóng nảy hợp thời bốc lên, tức giận nói, "Cậu để mình vật lộn với đám thương nhân kia sao? Đầu óc cậu có bệnh hả?" Muốn hần làm loại chuyện đó, hần cũng không dám đảm bảo có thể trực tiếp chọc thủng vài lỗ trên người đám gian thương kia hay không!

Nam Cung Diệu rút cuộc dời tầm mắt chuyển đến trên người hần, nhíu mày hỏi, "Không phải là cậu sợ đám thương nhân kia chứ? Cho nên mới không dám tiếp nhận tập đoàn Lăng Thiên? Không sao, nếu cậu sợ cứ việc nói thẳng, mình sắp xếp người khác là được."

Cổ Ngạn nhìn y chăm chăm, giận dữ hét, "Ai sợ? Đám gian thương vô dụng kia cũng đáng để sợ sao? Hừ! Nhận thì nhận, mình cũng muốn xem xem đám gian thương có ăn mình được không!"

Nam Cung Diệu lại vỗ vỗ vai hần, gật đầu nói, "Mình tin tưởng cậu!" Vẻ mặt đầy nghiêm túc, đáy mắt lại xẹt qua một tia cười như ý, ưu nhã xoay người, theo ra cửa.

Cổ Ngạn rút cuộc phản ứng kịp, sắc mặt đen thui, gân xanh giựt giựt trên thái dương, biểu tình thoát nhìn rất ư khủng bố!

Nam Cung Diệu ngồi trên xe ngâm nga một tiểu khúc, tâm tình không cần phải nói tốt bao nhiêu. Đấu với hần, hừ hừ!

Lại nói Cổ Ngạn bình thường cũng rất khôn khéo, nhưng khi nóng nảy thì đầu óc xoay chuyển không quá nhanh, rất dễ để người khác thừa cơ hội, hiển nhiên Nam Cung Diệu tên gian thương khôn khéo rất biết nắm bắt cơ hội này, khi không có cơ hội cũng có thể tạo ra cơ hội, kết quả là, người nào đó

nóng nảy hoa hoa lệ lệ bị tính kế, lại còn là chưa nhảy vào phép khích tướng mà đã bị tính kế rồi!

Tề Tu ôm Tề Bảo Bảo lẳng lặng ngồi một bên, thấy Nam Cung Diệu lên xe, Tề Hiền liền định lái xe, không khỏi cau mày hỏi, "Cổ Ngạn đâu?"

"Ách?" Nam Cung Diệu có chút chưa hoàn hồn lại, hơn nữa ngày mới hiểu được, ý Tề Tu chẳng lẽ là mọi người cùng đi? "Không cần người ở lại sao?" Đây là chuyện chưa bao giờ có.

Tề Tu cứ chốc chốc lại đùa bốn mái tóc ngắn nơi cần cổ Tề Bảo Bảo, mở miệng nói, "Mục tiêu lần này ở Nam Sơn đảo." Trước khi hấn xuống lầu đã nhận điện thoại của Tề Mặc, lần này Âu Dương gia và Đông Phương gia cũng sẽ phái người đi. Dù sao chuyện liên quan đến tồn vong của Nam đảo, ba đại gia tộc đều có trách nhiệm xuất một phần lực. Tề Mặc nói mục đích cho hấn biết trước, chính là để hấn có chuẩn bị, Nam Sơn đảo cũng không phải là địa phương nào khác!

Lời này vừa ra, Tề Hiền và Nam Cung Diệu hơi biến sắc mặt, nhưng cũng không nói gì. Nam Cung Diệu trực tiếp xuống xe đi bắt Cổ Ngạn. Cho dù là tập đoàn Lăng Thiên hay là Diêm Môn, trong một lúc cũng sẽ không sụp đổ, nhưng đi Nam Sơn đảo là chuyện có thể ảnh hưởng đến tính mạng!

Ngược lại Tề Bảo Bảo không rõ lắm tình hình của Nam Sơn đảo, nhưng nhìn Tề Tu coi trọng như vậy cũng biết chắc là nguy hiểm trùng trùng. Lười biếng đuổi người một cái, xoay xoay cổ tay, bày ra bộ dạng chuẩn bị đánh một trận lớn, sau đó lại bỏ vào làm ổ trong lòng Tề Tu, như con mèo lười động cũng không động, khiến Tề Hiền nhìn thấy mà khóe miệng co giật.

Rất cuộc nhóm năm người đã đến Tề gia, mà lúc này trong thư phòng Tề Tu, Từ Ngọc Bội đang trốn đông tránh tây, Triều Thiên Châu trái đuôi phải chặn, nếu có ai nhìn thấy cảnh tượng quý dị cái cốc và hạt châu bay loạn, không biết có bị dọa ngất đi không.

Có điều mấy người đã rời đi khẳng định thấy nhưng không thể trách, bởi vì hiện tượng kỳ quái như thế mấy ngày nay ngày nào cũng diễn ra. Mới đầu khi Tề Bảo Bảo nhìn thấy còn có chút kinh ngạc, chẳng qua chỉ là ngạc nhiên Triều Thiên Châu lại cũng theo cô đến Nam đảo mà thôi.

Triều Thiên Châu phiền muộn rồi, tiểu tử vì sao không để ý tới nó chứ? Vì sao nha?

Xe dừng lại, mấy người từ trong xe bước xuống, Tề Tu nhéo nhéo tay Tề Bảo Bảo, thấp giọng nói, "Ngoan một chút." Hấn thật đúng là lo lắng cô sẽ làm loạn, đến lúc đó nếu bị những ánh mắt ở đây phát hiện ra cô dị thường, thì phiền toái rồi.

Tề Bảo Bảo đối với giọng điệu như dỗ con nít của hấn có chút bất mãn, bĩu môi, không cho là đúng.

Tề Tu thấy cô không để trong lòng lời nói của hấn, tức cũng không được, cười cũng không xong, cô cứ thích đối nghịch với hấn như vậy sao? "Bảo Bảo. . ."

Tề Bảo Bảo gợn tay đầu hàng, đuôi tay ra nắm lấy cánh tay hấn, cười đến ngọt ngào nói, "Cha, chúng ta vào thôi!" Cô cũng không muốn Tề Tu lo lắng quá mức, vậy thì tạm thời ngoan một chút, để hấn bớt lo lắng.

Ba người kia nhìn thấy cô đột nhiên biến thành cô gái ngoan ngoãn, đều không khỏi bội phục tốc độ biến sắc mặt của cô, hơn nữa vai diễn này còn diễn rất đúng chỗ, bất quá chỉ là không quá giống Tề Bảo Bảo nguyên bản.

Tề Tu nhú nhú mày, cũng không nói thêm gì. Ngoại trừ Tề Mặc, Tề Bảo Bảo không giao tiếp nhiều lắm với những người khác, mặc dù hôn lễ kia khiến người khác để lại ấn tượng sâu sắc, nhưng đó là khổ sở vì tình, cùng với lúc bình thường tưởng như hai người cũng không có gì kỳ quái, ai sẽ nghĩ tới linh hồn của Thiên Mị trọng sinh vào thân thể Tề Bảo Bảo?

Được rồi! Trên thực tế không lạc quan như vậy, chỉ cần có lòng tra xét, rất dễ sẽ tra ra cô và Tề Bảo Bảo nguyên bản chênh lệch quá nhiều. Nói cho cùng là hấn không có biện pháp với cô, cô rõ ràng là cố ý muốn để kẻ ẩn náu trong tối hoài nghi cô, bởi vì hấn cũng cố ý để kẻ ẩn náu trong tối hoài nghi hấn.

Nhìn dáng vẻ Tề Tu cau mày bất đắc dĩ, Tề Bảo Bảo cười cười, khoác lên cánh tay hấn, thấp giọng nói, "Nghĩ ngờ ai không phải cũng như nhau sao? Lễ nào anh nhìn em chết?"

Tề Tu thở dài, gợn tay xoa xoa tóc cô, tuy là nói như vậy, nhưng từ đầu đến cuối hấn vẫn không muốn để cô lâm vào hiểm cảnh, chẳng qua đối với tính tình cố chấp của cô hấn thật đúng là không có biện pháp, xem ra chỉ có thể cẩn thận một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Đó Cũng Là Một Kỹ Thuật

Ý lạnh lẽo lên nơi đáy mắt Tề Tu, hấn không muốn lại mất đi lần nữa, nếu có kẻ dám đánh chủ ý lên cô lần nữa, hấn nhất định sẽ khiến kẻ đó biết được cái gì gọi là hối hận!

Tiến vào phòng khách, mới phát hiện Âu Dương Lạc và Đông Phương Lễ đều ở đây. Nhìn thấy Nam Cung Diệu, sắc mặt hai đại gia chủ và Tề Lương khác nhau. Âu Dương Lạc vẻ mặt cao thâm khó dò, Đông Phương Lễ nhũn nhũn mảy, còn Tề Lương thì lại dùng cặp mắt xanh thăm âm lãnh như rắn độc không ngừng quét về phía Nam Cung Diệu.

Còn Nam Cung Diệu thì lại hoàn toàn thu hồi một mặt đùa cợt khi này, khoe miệng mang theo nụ cười ưu nhã, nhìn đáp lại từng người, cho dù gương mặt đó bị thương, vẫn mị lực mười phần như cũ, tư thái nhàn nhã không chút bị ảnh hưởng bởi những ánh mắt đang quan sát mình.

Hiển nhiên, Nam Cung Diệu xuất hiện, khiến ba người xác định Tề Tu và tập đoàn Lăng Thiên quan hệ không cạn, về phần Cổ Ngạn, bởi vì không biết rõ lắm thân phận của hắn, ngược lại không khiến người ta hoài nghi.

Tề Lương liếc mắt nhìn Tề Tu, ánh mắt u ám khiến người khác sợ hãi, nhưng Tề Tu dường như căn bản không cảm giác được, không cho ra chút phản ứng nào.

Tề Bảo Bảo nhẹ nhàng nhếch nhếch khóe môi, hiển nhiên cô có thể đoán được Tề Lương đang suy nghĩ gì. Năng lực Tề Tu nếu như sử dụng tốt, sẽ là trợ lực rất lớn, nhưng một khi Tề Tu thoát khỏi tầm tay, thì sẽ là một chuyện rất đáng sợ. Giờ đây Tề Lương bỗng phát hiện tập đoàn Lăng Thiên và Tề Tu có quan hệ, ông ta tự nhiên bất an, giống như Thiên Nghiêm với cô vậy, vừa hài lòng năng lực của con cò, lại vừa sợ hơi chút sơ ý sẽ bị phản phệ, trong lòng mâu thuẫn khiến ông ta không ngừng dò dặt phải chăng có nên hủy con cò này đi hay không.

Sau cùng, Tề Lương mở miệng nói, “Tổ tiên Tề gia có lẽ đã sớm đoán được tai họa ngày hôm nay, thế nên gia chủ mỗi đời trước khi tạ thế đều sẽ đem bí mật này truyền lại cho gia chủ đời tiếp theo.” Mà đến đời ông ta, bởi vì đã nhường lại vị trí gia chủ cho Tề Mặc trước thời hạn, nên chuyện này ông ta vẫn còn chưa nói với Tề Mặc.

“Tứ Ngọc Bội là huyết mạch không thể thiếu của Nam đảo, nhưng nếu như thật sự không có cách nào tìm về được Tứ Ngọc Bội, thì cũng không phải là không có những biện pháp khác. Đã sớm có người dự đoán được, trên Nam Sơn đảo có một linh vật, có linh tính tương tự Tứ Ngọc Bội, nếu có thể lấy được linh vật kia, Nam đảo sẽ có thể thoát khỏi số phận bị hủy diệt.”

Tề Bảo Bảo khẽ nhủ mảy, huyết mạch Nam đảo có vật có thể thay thế, vì sao Bắc đảo không có? Nếu như Bắc đảo cũng có cái gọi là phương pháp sửa chữa, Thiên Nghiêm cũng sẽ không cấp bách như thế, chẳng lẽ là không cẩn thận bị thất truyền sao? Hay Bắc đảo không có người tài ba như Nam đảo, không dự đoán được hướng phát triển của Bắc đảo?

Có điều nếu quả thật có linh vật như thế, vậy thì sợ rằng Nam Sơn đảo thật sự là một địa phương có vào không ra.

Tề Bảo Bảo cùng Tề Tu liếc nhau, đều hiểu ý của đối phương, đi!

Có điều nhìn Tề Bảo Bảo trong mắt lóe hung phấn, Tề Tu lần thứ hai bất đắc dĩ, cô cứ thích mạo hiểm như vậy sao?

Lần này cùng đi trừ năm người bọn họ ra, còn có Tề Mặc, Âu Dương Lạc, thiếu gia Đông Phương gia Đông Phương Duệ, ba người đều tự chọn ra vài người đi cùng. Tính ra, Tề Tu mang người ngược lại là ít nhất, có điều nếu như nhóm người Tề Tu toàn bộ được tính là người Tề gia, vậy thì người của Tề gia là nhiều nhất.

Hai gia tộc khác cũng không nói thêm gì, đi Nam Sơn đảo địa phương nguy hiểm như vậy, chỉ có thể mang theo người xuất sắc nhất trong gia tộc, những kẻ khác mang theo càng nhiều chẳng qua là càng hy sinh nhiều mà thôi. Tề gia nếu đã đứng đầu, những người tài giỏi trong gia tộc nhiều hơn chút cũng là rất bình thường.

Tề Bảo Bảo nhìn như tùy ý quét mắt về phía Tề Lương, yên lặng đi theo Tề Tu. Nếu ngay cả Tề Mặc cũng đích thân đi, xem ra cái gọi là sửa chữa huyết mạch sẽ không giả.

Nếu Tề Lương định nhân cơ hội này làm suy yếu thế lực hai đại gia tộc khác, đồng thời trừ khử con cò bất cứ lúc nào cũng có thể phản phệ Tề Tu mà nói, ông ta sẽ không để Tề Mặc đích thân đi. Đây không phải là chuyện giỡn chơi, nếu như bỗng chốc mất đi hai đứa con trai, đối với ông ta không có ích lợi gì.

Tề Bảo Bảo nhìn ra được Tề Lương là một kẻ rất có dã tâm, kẻ như vậy lại có thể sớm thoái vị, để Tề Mặc ngồi lên vị trí gia chủ, nhất định trong lòng ông ta đã có tính toán riêng, không phải vạn bất đắc dĩ, chắc chắn ông ta sẽ không để Tề Mặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, làm xáo trộn kế hoạch của mình.

Nếu không phải để Tề Mặc đi chịu chết, vậy thì chỉ có thể nói rõ Tề Lương đối với hành động lần này cũng hết sức coi trọng.

Mà Âu Dương gia và Đông Phương gia, một là gia chủ đích thân đi, một là gia chủ tương lai đích thân đi, xem ra cũng khá là coi trọng hành động lần này, nhưng đây là chuyện bình thường, dù sao sự việc liên quan đến tồn vong của Nam đảo, nếu Nam đảo một khi gặp chuyện, ba đại gia tộc cũng chạy không thoát.

Tề Lương và Đông Phương Lễ nhìn một đám người lên xe, trong mắt đều là lo lắng, lúc này ngay cả Tề Lương cũng không có lòng suy nghĩ những thứ khác. Lần hành động này chỉ có thể thành công không thể thất bại, những người này chính là trụ cột của gia tộc, nếu như những người này bị chết sạch ở Nam Sơn đảo, vậy ba đại gia tộc chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm, cho dù là Nam đảo không bị hủy, e rằng cũng sẽ bị những tiểu gia tộc kia vượt mặt.

Nam Sơn đảo tọa lạc tại một nơi hẻo lánh, cách xa thành thị, hành trình mới đầu cũng coi như bằng phẳng, nhưng sau này thì xe cộ xóc nảy dữ dội, may mà những chiếc xe này tính năng đủ tốt, hơn nữa người giữ chức tài xế kỹ thuật cũng tốt.

Bây giờ đã là buổi tối, lộ trình xóc nảy như thế, không cẩn thận thật đúng là dễ bị lật xe.

Tề Bảo Bảo vốn dĩ đã gối lên đùi Tề Tu mà ngủ, kết quả vì xóc nảy mà tỉnh, mơ mơ màng màng bò vào trong lòng Tề Tu cọ cọ.

Cuối cùng cũng không xóc nảy nữa, đương nhiên đây chỉ là đối với cô, có Tề Tu che chở cô dĩ nhiên thư thái, dù sao trong xe này cũng chỉ có năm người bọn họ, cũng không cần kiêng dè nhiều như thế.

Tề Bảo Bảo hí mắt nhìn nhìn ra bên ngoài cửa xe, hỏi, "Có còn xa lắm không?" Ban ngày tốc độ như thế đã gọi là nhanh, vốn cô còn tưởng rằng những người này định tăng tốc trước lúc trời tối, kết quả chạy nửa ngày lại vừa vặn hơn nửa đêm chạy tới nơi xóc nảy này, thực đúng là chỉ có thể tin vào kỹ thuật của chính mình!

Tề Tu vuốt vuốt vài sợi tóc rối vì ngủ của cô, bảo, "Buổi trưa mới có thể đến."

Tề Bảo Bảo gật đầu, cũng không buồn ngủ nữa, tầm mắt lia đến chỗ Nam Cung Diệu, không khỏi kinh ngạc nhú mày, "Không phải cậu ta ngủ đấy chứ?" Đường thế này cũng có thể ngủ?

Chỉ thấy Nam Cung Diệu thỉnh thoảng bị nảy lên cao, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt, ngủ rất an tường, thoạt nhìn bị nảy tới nảy lui, nhưng lúc hạ xuống thì lại như không có trọng lượng.

Tề Bảo Bảo sờ sờ cằm, không tệ nha! Đây cũng là một môn kỹ thuật!

Nam Cung Diệu dường như không mấy may cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của cô, vẫn ngủ rất say.

Tề Bảo Bảo dùng cùi chỏ huých huých Tề Tu, cười đến có chút tà ác nói, "Anh nói xem đem cậu ta đi bán, cậu ta có thể tỉnh không?"

Tề Tu nhìn thoáng qua Nam Cung Diệu, khóe miệng cũng mang theo ý cười, bảo, "Vậy phải xem có nguy hiểm hay không."

Tề Bảo Bảo tự nhiên hiểu ra, những người sinh tồn trong nguy hiểm đều vô cùng miễn cảm với nguy hiểm, con người chuyển động, mị nhãn như tơ nhìn Tề Tu, ôn nhu hỏi, "Anh nhầm chán không?"

Tề Tu nhú mày, ý cười nơi đáy mắt kia dường như đang nói, hẳn biết trò vặt trong lòng cô.

Tề Bảo Bảo nhìn đáy mắt hắn mang theo ý cười hài hước, không mấy may cảm thấy xấu hổ, ái muội cọ cọ trong ngực hắn, cười híp mắt nói, "Dù sao bây giờ cũng nhầm chán, thí nghiệm một tý, thế nào?" Thuận tiện dâng tặng môi thơm, dù sao muốn đùa bốn thủ hạ của hắn, phải dâng thứ tốt không phải sao?

Tề Tu niết lấy cằm cô, hôn lên môi cô, một lúc lâu mới buông cô ra, cười nói, "Đừng đùa ra mạng người là được."

Cổ Ngạn liếc nhìn ai đó vẫn ngủ đến bất tỉnh nhân sự, trong lòng mặc niệm thay y, bị người ta bán còn chưa biết.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nam Cung Diệu Dị Thường

Chiếm được sự đồng ý của Tề Tu, Tề Bảo Bảo cũng không khách khí nữa, tiến đến trước mặt Nam Cung Diệu, thương thức một hồi, gật đầu nói, "Dáng dấp cũng không tệ lắm!"

Nghe vậy, Cổ Ngạn vội vàng ngồi né sang một bên, rất sợ bị vạ lây, hắn cũng không muốn bị người ta đùa giỡn, hơn nữa, hắn đã chú ý tới môn chủ sắc mặt biến đổi.

Mà Tề Bảo Bảo vẫn còn đang thương thức mỹ nam, không mấy may chú ý tới cô đưa lưng về phía ai đó sắc mặt đã có chút khó coi, không sợ chết vờn tay, muốn sờ mặt Nam Cung Diệu. Mặc dù trên mặt Nam Cung Diệu có vết thương, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự tuần tú của y, trái lại càng khiến người khác sinh ra chút thương tiếc.

Phía sau cô sắc mặt Tề Tu càng ngày càng âm trầm, Cổ Ngạn bày ra gương mặt lãnh khốc ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, nhưng trời biết hiện tại hắn có bao nhiêu ý tưởng muốn biến mất. Liếc mắt nhìn về mặt tà mị đầy ý cười của Tề Bảo Bảo, hắn có chút không biết nói gì, vị đại tiểu thư này sao cảm giác lại trì độn thế chứ? Lẽ nào cô không nhận ra khí trời đột nhiên biến lạnh sao?

Ngay lúc Tề Bảo Bảo sắp sờ tới khuôn mặt của Nam Cung Diệu, Tề Tu chuẩn bị ra tay bắt người, thế nhưng đúng lúc đó, Tề Bảo Bảo ngừng động tác, chỉ nghe cô thì thầm, "Mình vẫn thích đùa giỡn mỹ nam sống hơn!"

Cổ Ngạn liếc mắt nhìn Nam Cung Diệu vẫn ngủ đến bất tỉnh nhân sự như trước, khóe miệng hơi co quắp, lẽ nào Nam Cung Diệu là một khối thi thể?

Sắc mặt Tề Tu rốt cuộc đã tốt hơn một chút, xem ra đối với Tề Bảo Bảo, yêu cầu của hắn cũng không phải quá cao, từ ngữ hắn cũng lười so đo, chỉ cần cô không động tay động chân với những gã đàn ông khác, hắn đã cảm ơn trời đất rồi!

Nhưng sau một khắc lại thấy Tề Bảo Bảo giờ tay cởi cúc áo Nam Cung Diệu, Tề Tu rốt cuộc không thể nhịn được nữa, kéo cô gái không biết sống chết nào đó trở về.

Tề Tu bày ra gương mặt âm trầm, nhìn về vô tội khó hiểu của Tề Bảo Bảo, cắn răng hỏi, “Em đang làm gì thế?” Trước mặt hắn cũng dám cởi quần áo gã đàn ông khác, xem hắn là người chết sao?

Tề Bảo Bảo mở to mắt nhìn, về mặt vô tội bảo, “Em chỉ muốn xem thử xem lọt quần áo đối với cậu ta mà nói có được coi là một loại nguy hiểm hay không, xem xem cậu ta có ý thức trình tiết hay không mà thôi.”

Nhìn sắc mặt Tề Tu vẫn âm trầm như trước, Tề Bảo Bảo mở to mắt nhìn lại, biểu tình càng thêm vô tội, bề ngoài lại còn mang theo chút điềm đạm đáng yêu.

Tề Tu ngay cả có tức giận cũng không phát tiết được, nhìn chằm chằm Tề Bảo Bảo một lát, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Cổ Ngạn, lạnh lùng bảo, “Lọt quần áo cậu ta ra!” Thanh âm vang vang hữu lực dứt khoát rành rọt biết bao.

Cổ Ngạn sững sờ một lúc lâu, mới phục hồi lại tinh thần. Liếc nhìn Nam Cung Diệu, lại nhìn nhìn Tề Tu, hắn thực sự không thể tin được lời này được nói ra từ trong miệng môn chủ.

Phía trước Tề Hiền giữ chức vụ tài xế cũng dờ khóc dờ cười, qua kiếng chiếu hậu liếc nhìn Tề Bảo Bảo. Kể từ sau khi vị đại tiểu thư này xuất hiện, thiếu gia đã không còn bình thường nữa rồi!

Trong mắt Tề Bảo Bảo cũng xẹt qua một tia kinh ngạc, không nghĩ tới Tề Tu lại đột nhiên phun ra một câu như vậy, có điều sau kinh ngạc lại là buồn cười, dứt khoát rúc vào trong lòng Tề Tu cười to, chẳng qua là nhìn không phát ra tiếng mà thôi. Bả vai run run, cô không muốn đánh thức Nam Cung Diệu, cô thực sự muốn xem xem sau khi Nam Cung Diệu bị lọt quần áo, lúc tỉnh lại sẽ là về mặt gì.

Nghĩ đến đó, độ cong nơi khoe miệng càng nhếch càng lớn, biểu cảm trên mặt cũng càng ngày càng tà ác.

Tề Tu ôm cô, nhíu nhíu mày, hình như cũng không nghĩ tới bản thân sẽ nói như thế. Có điều liếc nhìn người trong lòng, hắn lại không cảm thấy hối hận, đáy mắt chỉ còn lại bất đắc dĩ và cung chịu.

Tề Bảo Bảo ngửa đầu nhìn hắn, giờ tay gầy gầy cầm hắn, động tác mười phần trêu ghẹo, mắt phượng híp lại, lười biếng lại mỉa mai lên tiếng, “Anh yêu, anh thật đáng yêu quá!”

Nghe thấy thế, Cổ Ngạn quay đầu ngo ra ngoài cửa xe, Tề Hiền nhìn chằm chằm về phía trước, tất cả đều là bộ dạng không nghe thấy không nhìn thấy. Tề Bảo Bảo liếc nhìn hai người đang bày ra vẻ nghiêm túc, lại nhìn nhìn Tề Tu không biết nên bày ra biểu tình gì, đáy mắt để lộ ý cười. Vì đề phòng Tề Tu nổi bão, vội vàng quay đầu nhìn về phía Cổ Ngạn bảo, “Còn chưa ra tay?”

Thế nhưng đã bỏ lỡ biểu tình bất đắc dĩ lại mặc kệ của Tề Tu, có lẽ bởi vì mất đi một lần, cho nên hắn mới càng thêm trân trọng, đối với Tề Bảo Bảo cũng khá khoan dung, kỳ thực thì không gọi là khoan dung được! Vì hắn thực sự không có cách nào tức giận với cô, căn bản là đừng nói tới khoan dung, hắn đang suy nghĩ tới một ngày nếu hắn thực sự giận đến mức muốn bóp chết cô, thân thể chi sớ cũng không thể làm ra phản ứng như thế.

Đó không phải là khoan dung, mà là cung chịu theo bản năng!

Cổ Ngạn lại liếc mắt nhìn Tề Tu, thấy ánh mắt người đầu đàn dán lên người Tề Bảo Bảo, dường như hoàn toàn không định thay đổi chủ ý, thì không khỏi đồng tình liếc Nam Cung Diệu. Chuyện này không thể trách hắn được, rõ ràng môn chủ đã phóng ra khí áp thấp rồi, y lại còn không chịu tình, đáng đời mà!

Hắn sẽ không thừa nhận hắn cũng có chút tâm tư tà ác. Tề Hiền thu hồi tầm mắt nhìn thẳng phía trước, liếc nhìn tình hình trong kiếng chiếu hậu. Rất hiển nhiên, vị đại ca này bình thường vẫn luôn bày ra vẻ mặt nghiêm túc thực đúng như lời trước kia Thiên Mị đã nói, Tầm ngẫm tầm ngẫm mà đâm chết voi!

Cổ Ngạn thử vươn tay ra, từ từ tới gần cúc áo Nam Cung Diệu. Tề Bảo Bảo nhìn đáng vẻ trân trọng của hắn, lắc đầu bảo, “Chẳng dứt khoát chút nào!”

Cổ Ngạn liếc cô một cái, không dám nói gì, song trong lòng lại nói thầm, chẳng lẽ cô thật cho rằng Nam Cung Diệu là con mèo bệnh sao?

Nếu như không cẩn thận đánh thức y, hắn thật không biết bản thân sẽ có kết cục gì, có thể không cẩn thận sao?

Tốt nhất là lọt sạch Nam Cung Diệu xong y mới tỉnh lại, đến lúc đó cho dù y muốn tính sổ, một chọi một ai thua ai thắng còn chưa nhất định nha!

Nhưng nếu như lọt đến một nửa Nam Cung Diệu tỉnh dậy, kẻ đang trong cơn thịnh nộ chuyện gì cũng có thể làm ra được, chi sớ hắn sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Cổ Ngạn thoáng suy tư, dứt khoát thu tay về, sau một khắc trong tay xuất hiện một thanh chủy thủ lóe hàn quang. Tề Bảo Bảo trông thấy hắn lấy ra cái thứ đó, đang muốn nói gì, nhưng động tác của Cổ Ngạn nhanh đến nỗi không cho cô cơ hội mở miệng.

Tề Bảo Bảo lắc đầu, chửi thề là vũ khí nguy hiểm nha! Đây không phải là càn dễ đánh thức Nam Cung Diệu sao? Cho dù Cổ Ngạn không có sát ý, Nam Cung Diệu không bị đánh thức, sau khi quần áo Nam Cung Diệu bị hủy, hiện giờ tình hình lại thế này, cũng không có quần áo khác cho y thay, chẳng lẽ để y trần truồng mà chạy sao?

Nghĩ đến cảnh đó, Tề Bảo Bảo nở nụ cười tà ác!

Song cô nhất định phải thất vọng rồi, sau một khắc, hình ảnh dừng lại, mũi nhọn thanh chủy thủ của Cổ Ngạn vừa vịn chạm vào ngực y, còn tay Nam Cung Diệu đang bóp trên cổ Cổ Ngạn, ánh sáng nguy hiểm vụt lên trong cặp mắt hoa đào hơi khép, sau đó buông lỏng cổ Cổ Ngạn ra, dịch dịch thân thể, ngó ra ngoài cửa xe, bắt đầu đi vào cõi mộng.

Cổ Ngạn thu tay về, nhìn về phía Tề Tu và Tề Bảo Bảo, như đang hỏi, muốn mạnh hơn không?

Tề Bảo Bảo thờ dài, thả lỏng người tựa vào trong lòng Tề Tu biểu thị buông tha, chỉ là trong mắt lại như có điều suy nghĩ. Mặc dù cô quen biết Nam Cung Diệu không lâu, cũng biết y chẳng phải loại người đa sầu đa cảm, y bây giờ thật sự là có chút dị thường, y sống chết muốn đi theo Tề Tu, là có lý do nhất định phải đi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Nỗi Lo Lắng Của Tề Mặc

Bên trong xe yên tĩnh trở lại, tầm mắt Tề Tu lơ đãng đảo qua Nam Cung Diệu, sau đó lại rơi lên người Tề Bảo Bảo, một tay ôm eo cô, một tay gác lên cổ cô, chưa đầy một lát lại đùa bỡn vài sợi tóc trên cổ cô. Tề Bảo Bảo cũng duỗi tay ôm eo hắn, hơi híp mắt, hình như đang suy tư vấn đề nan giải nào đó.

Cổ Ngạn đang lau chùi thanh chủy thủ yêu dấu của mình, Nam Cung Diệu lẳng lặng ngắm người. Tề Hiê ở trong bầu không khí có chút yên lặng quý dị này, khoi dậy tinh thần lái xe mười phần, bằng vào kỹ thuật của mình tận lực giảm bớt xóc nảy.

Cuối cùng, trời vừa hừng sáng, xe đã ngừng lại.

Vàng mặt trời đỏ au bình yên nhô lên trên mặt biển, bức tranh rất đẹp, nhưng lúc này không ai có tâm tư từ từ thưởng thức.

Xuống xe, Cổ Ngạn cất chủy thủ, lấy trong cốp xe ra năm lọ thuốc, phân cho mỗi người một lọ, rồi bảo, “Uống một viên thuốc trong đây có thể cung cấp nước và năng lượng cần dùng trong ba ngày, mỗi bình 120 viên.” Nói cách khác, bọn họ có thể ở tại Nam Sơn đảo tròn một năm, không cần lo lắng đến việc chết đói chết khát.

Lần hành động này chỉ biết mục tiêu tại Nam Sơn đảo, nhưng lại không biết vị trí cụ thể. Nam Sơn đảo không nhỏ, muốn tìm được thứ cần tìm không biết phải tốn bao nhiêu thời gian, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt với nguy hiểm, hiển nhiên không thể bởi vì những việc nhỏ nhặt này mà mất đi sức chiến đấu.

Cho nên Cổ Ngạn chuẩn bị như thế một chút cũng khoa trương, thậm chí thuốc này vào lúc không tìm được nước và thức ăn cũng có thể dùng.

Mọi người mang đầy đủ những vật dụng cần thiết, sau đó cùng lên một chiếc thuyền lớn đã được chuẩn bị từ trước. Tề Bảo Bảo đứng trên thuyền, gió biển nhẹ nhàng thổi, trông về nơi xa. Nhìn từ nơi này căn bản không nhìn thấy bóng dáng Nam Sơn đảo, có điều thưởng thức cảnh mặt trời mọc cũng không tệ lắm.

Lúc này đây mọi người đang tận dụng thời gian để nghỉ ngơi, trước khi đến được Nam Sơn đảo vào đúng ngõ, nhất định phải điều chỉnh cơ thể đến trạng thái tốt nhất. Cũng chỉ có đoàn người Tề Bảo Bảo là khác loại, năm người đứng bên ngoài để mặc gió biển thổi, ngay cả Tề Hiên lái xe suốt đêm cũng không nghỉ ngơi, hơn nữa thoạt nhìn tinh thần còn không tệ. Công lao này đều thuộc về Cổ Ngạn, Tề Bảo Bảo thật không ngờ, Cổ Ngạn lại có thể nghiên cứu được vật đến trình độ như thế.

Tề Mặc bước ra khỏi khoang thuyền, trông thấy năm người xếp thành hàng, không đứng, Tề Tu là đứng ở phía sau Tề Bảo Bảo, hoàn toàn bao bọc cô vào trong lòng, dường như tuyệt không sợ có người phát hiện giữa bọn họ có quan hệ đặc biệt nào đó.

Hắn đột nhiên cảm thấy, nếu Tề Bảo Bảo kiên trì sắm vai cô gái ngoan ngoãn khiến người khác hoài nghi như thế này, vậy thì giữa bọn họ có quan hệ đặc biệt hay không, không phải cũng sẽ khiến người khác hoài nghi sao, cho nên dứt khoát không úy khuất bản thân. Về phần quan hệ cha con nuôi, Tề Bảo Bảo không hề bụng, hắn cũng không quan tâm, vậy thì còn gì cố kỵ nữa đây?

Tề Mặc nhìn cử chỉ thân mật của hai người, thoáng sững sờ, khi đến gần thì liếc mắt nhìn Tề Bảo Bảo, sau đó mới hỏi Tề Tu, “Em thật muốn mang cô ta đi cùng?”

Tề Mặc khẽ nhủ chân mày, cho thấy y không hề hy vọng Tề Tu mang theo Tề Bảo Bảo cùng đi. Mặc dù thân thủ Tề Bảo Bảo không tệ, nhưng y rất không coi trọng tình tình của Tề Bảo Bảo, nói trắng ra là, y cho rằng Tề Bảo Bảo quá non, bình thường đánh một chút còn có thể, tình huống như thế

này, cô ta thật không thích hợp đi cùng.

Tề Bảo Bảo giơ tay kéo tay áo Tề Tu, ủy khuất méo mào gọi, “Cha . . .” Đối với thái độ của Tề Mặc, cô tuyệt không tức giận, bởi vì đó đều là nhằm vào Tề Bảo Bảo, chẳng liên quan gì tới cô cả.

Mặc dù cô chiếm dụng thân thể Tề Bảo Bảo, nhưng cũng không có ý định bênh vực hộ Tề Bảo Bảo, huống hồ cô biết quá rõ, trên thực tế Tề Mặc không sai, thậm chí nể mặt mũi Tề Tu, Tề Mặc đối với việc Tề Bảo Bảo dây dưa đã rất khoan dung rồi. Hơn nữa dù sao cũng là do chính bản thân Tề Bảo Bảo không muốn sống, cô tiếp nhận cỗ thân thể này cũng không cảm thấy mắc nợ cô ta cái gì, nhiều nhất là thật lòng nói lời cảm ơn, cảm ơn cô ta đã lưu lại một thi thể lành lặn để cô sử dụng!

Tề Tu sờ sờ đầu cô, mang theo chút đồ dành, giống như Tề Bảo Bảo thực sự bị ủy khuất, nói với Tề Mặc, “Tôi ở đâu thì cô ấy ở đó!”

Tề Bảo Bảo thoáng sững sốt, sau đó nhìn về phía Tề Tu, nghiêm túc hỏi, “Cha, vậy nếu cha đang ở trên giường của mỹ nữ thì sao?” Mặt đầy nghi vấn, ánh mắt vô cùng chăm chú, giống như việc cô đang hỏi là vấn đề thâm ảo nào đó, chờ Tề Tu giải đáp.

Tề Tu hơi hí mắt, cánh tay siết chặt, tận lực biến trông mặt thành màu đen nhìn cô, gằn từng chữ, “VẬY em nhất định đang ở đó!” Ngụ ý là mỹ nữ trên giường hẳn chính là cô!

Tề Bảo Bảo phồng má, uốn éo thân thể cọt cọt lui trên người hắn, vẻ mặt thẹn thùng nói, “Cha là khen người ta đẹp sao?” Nói xong ném mị nhãn về phía Tề Tu, điện lực mười phần. Rõ ràng cô đang vờ vịt, thế nhưng động tác này cô làm ra lại tự nhiên như thế, không chỉ khiến người ta không thể sinh ra chút chán ghét nào, mà còn không không chế được bị cô mê hoặc.

Tay Tề Tu ấn một cái, nhét mặt cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô, môi mông phun ra một từ khiến Tề Bảo Bảo buồn nôn, “Ngoan!”

Tề Mặc cảm thấy một màn này có chút quý dị, mà ba người còn lại kia lại không nói gì. Nhìn Tề Tu từng chút từng chút biến hóa, bọn họ đành bất lực, không biết vào tương lai không xa, Ám Dạ Tu La khiến người khác nghe tiếng đã sợ mất mật có thể sẽ biến thành con mèo bệnh không còn móng vuốt hay không. Nghĩ đến tình cảnh đó, thực sự là đáng buồn đáng tiếc mà!

Trước đó Tề Mặc cảm thấy Tề Bảo Bảo không còn đến dây dưa với y nữa có chút kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, phiên toái tự nhiên là càng ít càng tốt. Nhưng giờ đây y thực sự nghĩ không ra, Tề Bảo Bảo sao lại giống như biến thành một người khác thế này?

Nếu nói là lạt mềm buộc chặt với y, cũng không có khả năng. Không phải là y không đủ tự tin, mà là y biết Tề Bảo Bảo không được thông minh như thế, cho dù là giờ thủ đoạn, cũng sẽ không giờ tự nhiên nhiên đến vậy, nhất định y có thể nhìn ra sơ hở. Nhưng giờ đây y hoàn toàn không may mắn nhìn ra có chỗ nào không đúng, nếu như quan hệ không phải thực sự thân mật, cô ta sẽ không thể nào ở trong lòng Tề Tu mà thả lỏng tự nhiên đến vậy.

Thái độ kỳ quái của Tề Tu đối với Tề Bảo Bảo, còn có thể lý giải là hắn xem Tề Bảo Bảo như thể thân của Thiên Mị, thế nhưng Tề Bảo Bảo thực sự quá kỳ quái rồi!

Có điều bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những chuyện này, y tin tưởng phán đoán của Tề Tu, nếu hắn cho rằng Tề Bảo Bảo không có vấn đề, vậy thì y cũng không tiện truy cứu, dù sao Tề Bảo Bảo suy cho cùng cũng là người của hắn.

Chỉ là có một số việc vẫn phải nói, liếc mắt nhìn Tề Tu rõ ràng đã ôn hòa hơn rất nhiều so với trước kia, Tề Mặc cau mày nói, “Em nên biết Nam Sơn đảo nguy hiểm, nếu cô ta vào đó, chỉ sẽ trở thành gánh nặng của em, hay là em muốn nhìn thấy cô ta chết ở trong đó?”

Tề Mặc nói rất trực tiếp, một chút cũng không quanh co lòng vòng, y không cho là mình thói phóng sự thực. Dựa vào thân thủ của Tề Bảo Bảo, nếu như Tề Tu mắc kẹt cô ta, thực sự cô ta chỉ có thể chết ở bên trong.

Thế nhưng từ thái độ của Tề Tu đối với cô ta có thể nhìn ra, Tề Tu không có khả năng mắc kẹt cô ta, y không muốn thấy Tề Tu bị Tề Bảo Bảo liên lụy, mặc dù biết thân thủ Tề Tu siêu việt hơn người thường rất nhiều, nhưng Nam Sơn đảo nguy hiểm ai cũng không thể dự liệu.

Trong những người đi cùng bọn họ, có một số đã từng tới đây, nhưng cũng chỉ dám quanh quẩn ở ven đảo. Trước đây Tề Tu đến Nam Sơn đảo tìm đồ vật, nhưng cũng chỉ ở vùng ven, hắn chưa từng tiến vào trong, nhưng nguy hiểm tại ven đảo đã không phải là người bình thường có thể chịu được, huống chi là ở bên trong!

Do đó Tề Mặc không hề khoa trương, sự lo lắng của y cũng rất bình thường!

Thế nhưng những lời nói của y, lại kích thích Tề Tu!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Làm Chút Chuyện Có Ý Nghĩa

Gần như là trong nháy mắt giọng nói Tề Mặc vừa dứt, Tề Tu đã lắc mình xuất hiện trước mặt y, vươn tay ra bóp cổ y.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Tề Tu là một mảng băng lạnh, đáy mắt mơ hồ lóe lên tia sáng xanh sẫm, như loài sói hung ác âm lãnh tàn bạo nhìn chòng chọc vào y, ánh mắt kia thực sự khiến người ta khiếp sợ.

Có điều, Tề Mặc thân là gia chủ đương gia Tề gia, xác thực rất có định lực. Cho dù bị Tề Tu bóp cổ, biểu hiện cũng rất trấn định, hai mắt chỉ híp lại nhìn Tề Tu không nói gì.

Y đã sớm biết thân thù Tề Tu không người thường nào có thể so sánh, nhưng đích thân lĩnh hội vẫn không khỏi chấn kinh. Thân thù của y cũng được coi là rất xuất sắc, thế nhưng mới vừa rồi ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Còn bây giờ, về mặt u ám của Tề Tu làm y hiểu rõ, y đã chạm vào điểm mấu chốt của hắn. Y tin vào giờ khắc này chỉ cần y làm ra hành động khiến Tề Tu mất hứng, Tề Tu sẽ trực tiếp giết y!

Chẳng qua y thực sự nghĩ không ra, rốt cuộc y chọc giận hắn chỗ nào? Những lời y nói đều là sự thật!

Mặc dù Tề Bảo Bảo đã từng đảm nhiệm chức hộ vệ của y, thế nhưng những kẻ đến đây lần này đều là những người ưu tú nhất trong ba đại gia tộc.

Nếu như Tề Bảo Bảo vẫn còn là Tề Bảo Bảo trước kia, năng lực của cô đương nhiên chỉ là đệm lót lưng. Nhưng y lại không biết giờ đây Tề Bảo Bảo này đã không phải là Tề Bảo Bảo nguyên bản nữa rồi.

Cho nên, y thấy có hơi lạ lùng, Tề Tu lại trở nên mất lý trí như thế, không nghe vào tai lời thật lòng!

Y hoàn toàn không biết nguyên nhân thực sự khiến Tề Tu nổi giận!

Tề Bảo Bảo mắt lóe lên, thông thả đi tới, nhẹ nhàng khoác lên cánh tay Tề Tu, ôn nhu cười nói, “Cha, ngoan nha, trước buông tay ra đi!” Tề Mặc này đối với Tề Tu hình như rất bảo vệ, do đó cô không thể để cho Tề Tu dưới cơn xúc động giết y. Những lời Tề Mặc nói đều xuất phát từ việc lo lắng cho Tề Tu, hơn nữa chẳng qua y chỉ nói lời “thật lòng” mà thôi.

Tề Tu bỗng khựng lại, liếc mắt nhìn Tề Bảo Bảo, dần bình tĩnh lại, thu tay về, thế nhưng sắc mặt vẫn âm lãnh như cũ, lạnh lùng nói với Tề Mặc, “Người phụ nữ của tôi không cần anh lo lắng!” Dứt lời giờ tay kéo Tề Bảo Bảo đi vào trong khoang thuyền, chỉ để lại một câu âm u phiêu đảng trong không trung, “Không có lần sau đâu!”

Tề Mặc sờ sờ cằm cổ, hiện tại mới thấy cằm cổ lạnh lẽo, sắc mặt cũng không khó coi gì mấy liếc nhìn Tề Hiền, hỏi, “Ta đã nói sai cái gì sao?” Ngự khí pha chút vô tội, thực sự y thấy mình rất oan uổng.

Tề Hiền vẫn luôn đi theo Tề Tu, cho nên trong ba người ở đây, chỉ có Tề Hiền là Tề Mặc khá quen thuộc.

Tề Hiền đang cúi đầu kiểm tra súng ống, nghe vậy, ngẩng đầu liếc y một cái, rồi bảo, “Không muốn thiếu gia tự tử, thì chớ rửa tiểu tiểu thư chết!”

Tề Mặc rất muốn hỏi rốt cuộc là Tề Tu xem Tề Bảo Bảo như thế thân của Thiên Mị, hay là thật lòng yêu cô ta, nhưng lời vừa đến bên miệng, lại không thể hỏi. Trong lòng thở dài, cho dù thế nào, chỉ cần Tu vui vẻ là được.

Tề Tu có thể coi là người thân duy nhất của y, y cũng không hy vọng giữa anh em bọn họ thân thiết hơn, chỉ hy vọng đừng vì chuyện nào đó mà phá hỏng thân tình vốn đã nhạt này. Do đó đối với chuyện của Tề Tu, y rất ít khi hỏi đến, cũng chưa bao giờ muốn miễn cưỡng hắn cái gì.

Đối với người không quen biết Tề Mặc, sẽ cảm thấy y là một người ôn hòa. Đối với người quen biết sẽ cảm thấy y là một kẻ cao thâm khó dò, làm người khác không sao đoán được y đang nghĩ gì, thế nhưng không ai biết được, thật ra y cũng khát khao tình cảm ấm áp, chỉ là sinh tại gia tộc thế này, đã định tất phải mất đi rất nhiều điều tốt đẹp.

Ngẩng đầu ngắm vàng mặt trời đỏ au, Tề Mặc hơi híp mắt, trong lòng y còn có khát vọng như thế, nhưng Tu, kể từ khi hắn trở lại Tề gia, hắn đã biết, ngay cả khát vọng như thế hắn cũng không có. Đối với sự lạnh lùng của Tề Tu, y không thể nào oán trách hắn, bởi vì đây đều là do y tạo thành, giờ đây y chỉ muốn bù đắp cho hắn một ít mà thôi.

Hắn có người thích là một chuyện tốt, y cần phải tin tưởng hắn có đủ khả năng bảo vệ tốt người hắn thích!

Tề Tu không nói lời nào kéo Tề Bảo Bảo vào trong phòng, “Âm” một tiếng, dùng sức đá cánh cửa, cũng không biết là đang tức giận với ai.

Tề Bảo Bảo đang muốn nói gì đó, bỗng bên hông bị siết lại, liền nhào thẳng vào trong lòng Tề Tu. Giờ tay sờ sờ lỗ mũi bị đụng đau, Tề Bảo Bảo ngửa đầu nhìn khuôn mặt âm trầm của Tề Tu, trong lòng khê động, giờ tay ôm chặt hắn, khê nói, “Em sẽ không chết, nếu em chết đi, em cho phép anh đi theo em!” Cô biết cái chết của cô đã trở thành gút mắc trong lòng Tề Tu, dù cho cô cam đoan bản thân sẽ không có việc gì, hắn cũng không thể nào an tâm được.

Cho dù cô có chết, bọn họ cũng sẽ không xa nhau, lời thoại này rất hữu dụng.

Tề Tu cúi đầu nhìn cô, lực đạo trên tay hơi giảm đi, cơ thể khản trương cũng dần thả lỏng, trong đáy mắt thâm thúy toàn là phức tạp. Hắn không nghĩ tới sẽ có một ngày, hắn lại bởi vì một từ mà muốn giết người, thậm chí còn là người thân duy nhất của hắn.

Mặc dù hán đối với Tề Mặc rất lãnh đạm, nhưng cũng thừa nhận Tề Mặc là thần nhân, bằng không sao lại thay y đi làm những chuyện nguy hiểm kia? Từ rất lâu rồi hán đã đánh mất toàn bộ tình cảm và nhiệt tình, mãi cho đến khi gặp được Thiên Mị, tình cảm của hán mới thức tỉnh, cũng làm hán hiểu rõ, hán không phải là người không có tình cảm, chỉ là không biết từ khi nào, tất cả tình cảm của hán đều đã bị chôn giấu.

Tề Bảo Bảo ngửa đầu nhìn tâm tình phức tạp nơi đáy mắt hán, bỗng cười cười, nói, “Tu, em yêu anh!” Dứt lời, vươn tay ôm cổ hán liền hôn lên, động tác rất đột ngột, không cho Tề Tu thời gian né tránh, đương nhiên Tề Tu cũng sẽ không né tránh.

Ngay từ đầu cô đã nhận ra bản thân đối với Tề Tu bất đồng, nhưng cho dù có hảo cảm với hán, cô cũng có chút giữ lại, thế nhưng trong khoảnh khắc sắp chết, cô mới biết được, mặc dù cô có giữ lại, Tề Tu vẫn sẽ trở thành người quan trọng nhất trong tim cô, vì trong khoảnh khắc kia người cô nghĩ tới là hán.

Đó là phản ứng theo bản năng không theo lý trí, cô không có cách nào tự lừa gạt mình.

Bỗng nhiên đối mặt với tử vong, rồi lại hoàn toàn biến thành một người khác, thế nhưng cô lại không có chút nào không thích ứng, ngoại trừ sinh mệnh ngoan cường cùng năng lực thích ứng mạnh mẽ, còn là bởi vì hán!

Cho dù tất cả mọi người trên đời này đều cho rằng cô đã chết, cho rằng cô đã không còn tồn tại, cho dù tất cả mọi người quen thân với cô lúc gặp lại cô, đều chỉ xem cô như người xa lạ, thế nhưng ít nhất vẫn còn có hán có thể nhận ra cô, phụng bồi cô.

Đã như vậy, cô biến thành ai thì có quan hệ gì? Trong mắt hán, cô vẫn luôn là cô, như thế đã đủ rồi!

“Ưm. . .” Tề Bảo Bảo đột nhiên đẩy Tề Tu ra, gơ tay che miệng mình, cau mày trừng hán, dám cắn cô sao!

Tề Tu gơ tay kéo tay cô ra nhìn, phát hiện căn bản chẳng có gì cả, bản thân hán dùng lực hán rất rõ ràng, chẳng qua Tề Bảo Bảo diễn thực sự quá giỏi.

Gơ tay vuốt ve đôi môi cô, Tề Tu hung tợn nói, “Nếu em dám chết, tôi sẽ phanh thây em!” Trên mặt là biểu tình âm lãnh, trong miệng là lời nói tàn nhẫn, thoát nhìn ngữ khí hung ác, cùng động tác dịu dàng trên tay hán hoàn toàn khác biệt.

Tề Bảo Bảo mặt đầy hoảng sợ nhìn hán chằm chằm, run rẩy hỏi, “Thân thể hiện tại của em vốn đã khiếm khuyết không trọn vẹn rồi sao?”

Tề Tu trầm mặc không nói, Tề Bảo Bảo thấy hán không nói lời nào, gơ tay vỗ vỗ ngực, thò ra một hơi, mừng rỡ nói, “Em nói mà, cơ thể đẹp thế này, nếu anh lạt thủ tôi hoa, vậy thì quá biến thái rồi!”

Tề Tu không nói trầm mặc một hồi, thỉnh linh quét mắt từ trên xuống dưới nhìn cô, trịnh trọng nói, “Quả thực đẹp hơn bây giờ!”

Khỏe miệng Tề Bảo Bảo giật một cái, một cước đạp tới, giận dữ hét, “Tề Tu, anh đi chết đi!”

Hiện tại cỗ thân thể này kỳ thực so với thân thể ban đầu của cô không kém là bao, những người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng bản thân Tề Bảo Bảo vẫn biết, dù sao cỗ thân thể này mới mười tám tuổi, còn chưa phát dục nha!

Mà đối với Tề Tu cái kẻ thấy sạch sờ hết của cô này, trí nhớ lại còn kinh người mà nói, khác chỗ nào tự nhiên rất tường tận.

Đáy mắt Tề Tu mang theo ý cười hài hước, bót đi chút băng lãnh, nhiều hơn một phần tà khí. Hai mắt Tề Bảo Bảo híp lại, sau đó nhào thẳng lên người hán, đeo dính như gấu lên người hán xoay xoay, mị nhãn như tơ nhìn hán, ồm ồm nói, “Anh yêu, chúng ta làm chút chuyện có ý nghĩa đi!”

Hơi thở ấm nóng như có như không phun vào tai Tề Tu, cộng thêm cô cố ý ma sát, rõ ràng cảm giác được cơ thể Tề Tu có chút cứng ngắc.

Tề Bảo Bảo nhìn hai tròng mắt hơi tối xuống của Tề Tu, chớp chớp mắt, vô tội nói, “Cha, người nghĩ đi đâu thế? Ý con muốn nói, chúng ta nên kiểm tra vũ khí trang bị thêm lần nữa mà!”

Mặc dù có dị năng, nhưng không phải thời khắc mấu chốt cô tự nhiên sẽ không dùng, sức lực không thể tùy tiện phung phí, nhất là dưới loại tình huống phải trường kỳ kháng chiến như hiện nay, có thể bảo tồn thực lực thì cứ việc bảo tồn, không cần phải để lộ bản thân nhanh như thế, để những kẻ giỏi giang của ba đại gia tộc kia đi mở đường là được!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Xoáy Nước

Tề Tu nhìn chằm chằm vào gương mặt vô tội mà cô bày ra kia, trong mắt xẹt qua một tia nguy hiểm, thực sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên mà!

Nếu không phải đã sắp đến Nam Sơn đảo, thì hán nhất định sẽ xử tử cô ngay tại chỗ.

Xem ra Tề Bảo Bảo cũng biết có thứ bảo vệ như thế mới dám lớn mật, có điều hình như cô quá không sợ chết rồi!

Nhìn sắc mặt u ám của Tề Tu, đáy mắt Tề Bảo Bảo để lộ vui vẻ, hôn lên cằm hắn một cái, chớp mắt hỏi, “Cha, người đang nghĩ gì vậy? Sao lại có thứ gì đó chìa vào con thế này?” Về mặt đây vô tội.

Tề Tu đè lại cơ thể nhích tới nhích lui của cô, híp mắt nhìn cô hỏi, “Em muốn chúng ta đơn độc hành động hử?”

Hả . . . Tề Bảo Bảo hơi ngần ra, tại sao phải đơn độc hành động? Có người mở đường rất tốt, nhiều người thì náo nhiệt mà! Gặp phải dã thú cũng có người cho bọn chúng ăn no, sẽ không tới tìm cô, thật tốt nha!

Tề Tu vuốt tay vỗ bạch một cái vào cặp mông vênh lên của cô, bảo, “Không muốn đơn độc hành động thì thành thật chút đi.”

Nghe vậy, Tề Bảo Bảo không dám lớn xộn nữa, cô thật đúng là sợ Tề Tu liều lĩnh ăn cô sạch sành sanh sau đó mới chậm chạp đến Nam Sơn đảo.

Cô cứ cảm thấy chuyện gì Tề Tu cũng làm được!

Thấy cuối cùng cô cũng thành thực lại, cơ thể Tề Tu thoáng buông lỏng, nhưng hình như không định buông cô ra. Vươn tay sờ sờ đầu cô, đang muốn nói chuyện thì đột nhiên thân thuyền lắc lư một cái, Tề Tu bước lên trước một bước ổn định lại thân hình, nhú nhú mày.

Tề Bảo Bảo từ trên người hắn nhảy xuống, thấy thân thuyền càng lắc lư dữ dội hơn, về mặt ngưng trọng, bảo, “Ra ngoài xem đi.”

Tề Hiền trông thấy Tề Tu liền vội vàng báo, “Thiếu gia... Chúng ta gặp phải xoáy nước rồi!” Giọng điệu rất ư tỉnh táo.

Xoáy nước? Tề Bảo Bảo nhú mày, dựa sát vào lòng Tề Tu bảo, “Cha, chỉ bằng chúng ta đi ngủ đi!”

Người của ba đại gia tộc cũng tụ tập ở nơi này, nghe cô nói vậy, đều không khỏi cau mày. Bây giờ đi ngủ? Ngủ rồi không sợ không tỉnh lại nữa sao?

Có người nhìn không được mở miệng bảo, “Tề tiểu thư quả nhiên khác người, lúc này mà còn có thể ngủ, phần định lực này thực sự không ai bằng mà!” Câu nói nghe như khen ngợi, ngữ khí lại toàn là châm chọc.

Những người của ba đại gia tộc đều là tinh anh, tự nhiên có chút cao ngạo, xem thường những kẻ tay mềm chân yếu, mà bây giờ câu nói không đúng lúc kia của Tề Bảo Bảo, đã thành công khiến đám người của ba đại gia tộc xem cô như một đại tiểu thư ngu xuẩn vô dụng.

Chắc là sợ rồi, cho nên mới muốn trốn đi ngủ đó mà! Nếu không thì người bình thường dưới tình huống như thế này sẽ không nói ra lời như thế!

Thế nhưng bây giờ gặp phải chính là xoáy nước, cô ta cho rằng trốn đi rồi sẽ không sao sao? Một khi thuyền chìm, người trên thuyền ai cũng không chạy được!

Nghe lời kẻ kia nói, mắt Tề Bảo Bảo lóe lên, đột nhiên ngửa đầu nhìn Tề Tu, cười híp mắt, “Cha, có người khen con kia!”

"Ừ." Tề Tu khẽ gật đầu một cái, liếc kẻ mở miệng kia thêm vài lần. Nhìn như không có gì khác thường, thế nhưng kẻ bị hắn quét mắt qua lại cảm thấy một trận âm phong thổi tới, trong lòng run lên, thành thành thực thực không nói thêm lời nào nữa.

“Tề tiểu thư thật lạc quan!” Kẻ nọ không nói lời nào, những người khác lại nhìn không được lên tiếng, quả thực bởi vì Tề Bảo Bảo quá buồn cười, thậm chí ngay cả câu trào phúng rõ ràng như thế cũng không hiểu, vốn còn tưởng cô ta có năng lực đặc biệt gì nên mới được chọn đi, bây giờ xem ra chỉ sợ là bám lấy Tề Tu để tới đây mà thôi!

Có điều lúc này đây đại tiểu thư này sợ rằng sẽ vì kiêu căng của cô ta mà trả giá thể thảm, mặc dù Tề Tu thoát nhìn hình như không phải kẻ đơn giản, nhưng ở đây có ai là đơn giản? Bọn họ đều không dám khẳng định tiến vào Nam Sơn đảo còn có thể sống trở ra, cũng tự nhận không thể phân tâm để bảo vệ người khác, còn Tề Tu lại dám mang theo một cô ả ngu ngốc như thế bên cạnh mình!

Không biết có phải bởi vì không ưa cô ta, nên mới cố ý mang cô ta tới Nam Sơn đảo chịu chết hay không?

Tề Bảo Bảo mặc kệ những lời này, cũng không có sức phân tâm. Tề Tu híp mắt nhìn kẻ nói chuyện, sát ý trong mắt không chút che giấu, nhưng lại không ra tay, chỉ rất cẩn thận chờ Tề Bảo Bảo.

Gã nọ cũng giống như kẻ trước, sau khi cảm thấy âm phong vụt qua liền ngậm miệng, may mà những kẻ rảnh rỗi nói nhảm không nhiều, đa số những người ở đây căn bản không thèm châm chọc Tề Bảo Bảo, hơn nữa hiện giờ cũng không phải là lúc nói những chuyện này.

Những người khác đều định nghĩ Tề Bảo Bảo là một cô ả vô dụng, thế nhưng Tề Hiền, Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn tuyệt không dám xem thường cô. Huyết Sắc Mị Yêu, đó là người nổi danh sánh ngang cùng Âm Dạ Tu La, là cô gái có thể khiến Tề Tu tự tử, đơn giản được sao?

Lúc này nghe Tề Bảo Bảo nói vậy, dường như vốn không để chuyện này vào mắt. Đầu tiên ba người hơi nghi hoặc, sau đó quả đoán tin tưởng, Tề Bảo Bảo nhất định có biện pháp!

Vì vậy mọi người nhìn thấy Tề Hiền, Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn chẳng biết tại sao bỗng bình tĩnh lại, đứng ở một bên tán gẫu cười đùa, không khỏi không biết nói gì. Những kẻ bên cạnh thiếu gia Tề gia tự nhiên lời ra này sao tất cả đều kỳ kỳ quái quái như thế?

Tề Mặc cau mày nhìn về phía Tề Tu và Tề Bảo Bảo, mặc dù Tề Bảo Bảo vẫn luôn bám lấy y, khiến y chán ghét, nhưng y biết Tề Bảo Bảo tuyệt không phải ngốc đến ngay cả châm chọc của kẻ khác cũng nghe không hiểu. Hơn nữa những kẻ đó nói Tề Bảo Bảo như thế, nhưng không thấy Tề Tu phát hỏa, thật sự là kỳ quái, trước đó Tề Tu thiếu chút nữa đã bóp chết y đó!

Mọi người lo lắng nghĩ biện pháp, thế nhưng muốn chống lại sức mạnh của tự nhiên há lại dễ dàng. Mọi người đều có bản lĩnh, nhưng bản lĩnh này giờ đây đều không có ích gì, chỉ có thể lo lắng suông.

Thật chẳng lẽ cứ thế này bại ở đây? Thậm chí bọn họ còn chưa tới Nam Sơn đảo nữa!

Cảm thấy thân thuyền lắc lư càng thêm dữ dội, với bản lĩnh của đám người kia nếu muốn đứng vững đều có chút khó khăn, sắc mặt một đám ai nấy đều khó coi chứng tỏ bọn họ không cam lòng!

Tề Hiền, Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn ba người cũng ngừng đùa giỡn, liếc nhìn Tề Tu và Tề Bảo Bảo. Thấy hai người vẫn không có phản ứng như trước, thì cũng không nóng nảy.

Tề Mặc thì lại nhìn Tề Tu và Tề Bảo Bảo, không rõ bọn họ đang làm gì, nhú nhú mày, nhìn về phía mọi người đang hoảng loạn, trầm giọng bảo, “Nếu thực sự không được thì hãy nhảy xuống biển!” Người ở đây đều là những người có bản lĩnh, nhảy xuống biển có thể bảo toàn bản thân hoặc có lẽ vẫn còn một con đường sống khác.

Mọi người bắt đầu trầm mặc, sắc mặt ngưng trọng dị thường. Ở đây không phải ai cũng có dị năng, cũng không phải người có dị năng đều có ích cho bản thân vào tình huống này. Nhảy xuống biển, đối với đại đa số những người ở đây mà nói cũng là một con đường chết.

Nhưng vào lúc này nhảy xuống biển là lựa chọn tốt nhất, chỉ ít còn có người có thể sống sót!

Dưới bầu không khí trầm trọng như thế, thân thuyền bỗng nhiên run lên dữ dội, hơn phân nửa người đứng không vững, người ngã ngựa đổ, sau đó mọi người cảm thấy thuyền hình như “Vút” một cái, vọt lên trước, một lát sau lại thả chậm tốc độ, vững vàng hạ xuống.

Thuyền . . . không lắc nữa?

"Ta... Chúng ta qua xoáy nước rồi?"

Thật khó tin! Mọi người đều là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, vốn cho rằng chiếc thuyền bị cuốn vào xoáy nước là chuyện sớm hay muộn, nhưng không nghĩ tới lại cứ thế vọt qua.

Có người nhìn không được khen, "Âu Dương gia quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp!" Trong giọng nói mang theo sự hưng phấn sống sót sau tai nạn.

Phụ trách lái thuyền chính là người của Âu Dương gia, mọi người đương nhiên xem như công lao này thuộc về người Âu Dương gia.

Tề Hiền, Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn lại không cho là đúng, nhìn thấy Tề Bảo Bảo có chút vô lực tựa vào trong lòng Tề Tu, bọn họ khá chán kinh. Không cần phải nói bọn họ cũng biết, nhất định là Tề Bảo Bảo làm!

Cô lại có thể kéo cả một chiếc thuyền ra khỏi xoáy nước dễ như trở bàn tay? Đây là dị năng gì? Thế này cần phải có công lực bậc nào?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Sự Săn Sóc Của Tề Tu

Nam Cung Diệu chân chó sấp lại gần, nịnh nọt lấy ra một viên thuốc đưa cho Tề Bảo Bảo, cười còn tươi hơn cả hoa, “Tiểu thư, mời ngài dùng!” Hai mắt lấp lánh khâm phục, đồng thời trong lòng quyết định sau này tuyệt đối không thể trêu chọc vị đại tiểu thư này!

Trước đây mặc dù biết tiếng tẩm Huyết Sắc Mị Yêu không phải vô duyên cớ mà có được, nhưng y khách khí với Tề Bảo Bảo hoàn toàn là nể mặt Tề Tu. Nhưng bây giờ y thật sự rất khâm phục Tề Bảo Bảo!

Đồng thời cũng biết, nếu như chọc tới Tề Bảo Bảo nhất định sẽ rất thê thảm. Vị đại tiểu thư này không giống loại người biết nương tay, lại còn thêm thẳng cha Tề Tu lãnh khốc kia nữa, nếu hai người này tìm y tính sổ, mới nghĩ thôi đã thấy sợ rồi!

Sau khi lên thuyền, Nam Cung Diệu không lộ ra khác thường nào nữa cả, mọi người cũng không nhiều lời. Tề Tu hình như rất tin tưởng Nam Cung Diệu, không chút lo lắng y sẽ có dị tâm.

Tề Tu giờ tay nhận viên thuốc đút vào miệng Tề Bảo Bảo. Sau khi nuốt xong, mặt mũi dần biến mất nhưng Tề Bảo Bảo vẫn tựa vào người Tề Tu, không nhúc nhích chỉ nhú mày hỏi, “Đồ tốt thế này sao chúng ta không có?” Nói rồi nhìn thoáng qua Cổ Ngạn, thuốc này chắc chắn là của Cổ Ngạn!

Thuốc này và thuốc Cổ Ngạn đưa cho bọn họ không như nhau, rõ ràng không phải cùng một cấp bậc, không phải đơn giản chỉ là khôi phục thể lực thời đầu.

Sử dụng dị năng càng nhiều thì càng tiêu hao lực tinh thần, lực tinh thần và dị năng phải gắn bó chặt chẽ, người có lực tinh thần càng mạnh, tu luyện dị năng sẽ càng dễ dàng, uy lực có thể phát huy cũng mạnh mẽ hơn!

Ngược lại Tề Tu tuyệt không cảm thấy lạ, cũng không tức giận, dù sao cũng không phải lần đầu.

Cổ Ngạn không trả lời Tề Bảo Bảo, mặt mày bình tĩnh liếc Nam Cung Diệu, phun ra hai chữ, "Vô sỉ!" Lấy thuốc của hắn ra nịnh nọt, cướp công của hắn, quả thực vô sỉ đến cực điểm, hơn nữa thuốc này lại còn là thuốc mà Nam Cung Diệu cướp đi!

Tề Hiền vỗ vỗ vai hắn, như đang dỗ dành bảo, "Nghĩ thoáng đi, cậu cũng nên quen với cái tính mặt dày của cậu ta đi!" Nam Cung Diệu cướp công của Cổ Ngạn đã thành thói quen rồi!

Tề Hiền vẫn là vẻ mặt nghiêm túc bất biến, thế nhưng Cổ Ngạn lại nghe ra sự hả hê trong giọng nói của y, hai mắt bỗng híp lại xẹt qua một tia sáng, đột nhiên nói, "Lần trước mình thấy cậu ta chẳng biết lấy ở đâu được một đôi găng tay bảo hộ." Ngừng một chút, lại từ tốn phun ra hai chữ, "Rất tốt!"

Vừa nghe thấy thế, Tề Hiền liền biến sắc, đầu tiên là tỉnh ngộ, sau đó giận dữ nhìn Nam Cung Diệu như thể muốn ăn tươi hắn ta, cắn răng rít ra chữ, "Nam, Cung, Diệu!" Y rất vất vả mới có được món đồ đó, nhưng không sao tìm lại được, tra tóit tra lui đều không có kết quả, xem ra là thủ hạ dưới quyền không dám tùy tiện đắc tội Nam Cung Diệu, biết mà không báo!

Tề Hiền không biết nói gì, lẽ nào uy tín của y kém hơn Nam Cung Diệu?

Thật ra chuyện này rất bình thường, Tề Hiền vẫn luôn là vẻ mặt nghiêm túc, bộ dạng nghiêm trang, còn Nam Cung Diệu thì lại giao hoạt hơn rất nhiều, những ai đắc tội y đều sẽ không cần thận phạm phải sai lầm, không phạt nhẹ thì cũng là cảnh cáo, hoặc trực tiếp hơn thì vô duyên vô cớ sưng mặt sưng mày, dần dà, trong lòng những người đó đã hình thành bóng ma tâm lý, dù cho Nam Cung Diệu có cười thân thiện đến cỡ nào đi nữa thì cũng không có ai dám đắc tội với y!

Nam Cung Diệu giống như không nghe thấy đối thoại của hai người kia, vẫn là vẻ mặt sùng bái nhìn Tề Bảo Bảo. Tề Bảo Bảo giật giật khóe miệng, cuối cùng cô đã hiểu, Nam Cung Diệu chính là một tên cướp cạn!

Đào mắt nhìn Tề Tu, Tề Bảo Bảo thờ dài nói, "Cha, có người chọc giận quần chúng rồi nha!"

Lúc này hình như Nam Cung Diệu mới chú ý tới ánh mắt mãnh liệt kia, quay đầu nhìn Tề Hiền, đầy nghi hoặc hỏi, "Làm sao thế?"

Tề Hiền vẫn luôn trầm ổn thế mà giờ suýt nữa thì bạo phát! Tiến tới vài bước chộp lấy cánh tay Nam Cung Diệu, nhưng trên tay y lại chẳng có gì cả, Tề Hiền cắn răng hỏi, "Găng tay của mình đâu?"

Nam Cung Diệu giãy ra, nghĩ nghĩ rồi mới lên tiếng, "Chẳng biết vứt đi đâu rồi!" Thấy Tề Hiền bày ra vẻ mặt khó coi, liền vừa cười vừa giải thích, "Cậu biết đấy, đồ quý của mình nhiều lắm!"

Cổ Ngạn đứng bên cạnh khóe miệng co giật, đồ quý của cậu ta? Tất cả những thứ đó đều là cậu ta cướp được đấy! Cướp đồ quý của người ta lại không biết trân trọng, thực muốn ăn đòn đây mà!

Tề Tu thì không để ý đến ba người đang câu xé lẫn nhau, ôm Tề Bảo Bảo ngồi xuống cạnh đó, bảo, "Nghỉ ngơi chút nữa đi!"

Tề Bảo Bảo gật đầu, tựa vào ngực hắn nhắm mắt, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Những kẻ khác mặc dù tránh được một kiếp nạn mừng thầm trong bụng, nhưng cũng càng thêm ngưng trọng. Còn chưa tới Nam Sơn đảo đã gặp nguy hiểm thế này, khiến tinh thần của đoàn người vốn đã căng thẳng nay càng thêm không dám thả lỏng.

Trông thấy ba người bọn Tề Hiền thoải mái cười đùa, ai nấy không khỏi nhủ chắc mi, lại thêm Tề Bảo Bảo bỗng đứng tựa vào lòng Tề Tu ngủ, thì càng thêm không biết nói gì. Đám người này rốt cuộc tới đây làm gì? Ngay cả chút ý thức nguy cơ cũng không có.

Đối với những ánh mắt khinh thường kia, ba người bọn Nam Cung Diệu rất không vui. Nếu không nhờ Tề Bảo Bảo, bây giờ bọn họ còn cơ hội đứng ở chỗ này sao? Đám người này quả không biết điều, quá tự cho là đúng rồi!

Thực ra Tề Bảo Bảo cũng chả có lòng tốt để cứu đám người này, chẳng qua cô chỉ không muốn mình bị ướt như chuột lột mà thôi!

Những người khác đều nghĩ vượt qua nguy hiểm vừa rồi là do công lao của Âu Dương gia, nhưng Tề Mặc thì lại không cho là vậy. Y đã hỏi lái thuyền, căn bản không phải do kỹ thuật anh ta tốt, mà là do thân thuyền đột nhiên không bị khổng chế vọt qua khỏi xoáy nước, y không cảm thấy đây là vận khí!

Vì thế, y nhìn Tề Bảo Bảo như có điều suy nghĩ, đột nhiên chống lại tầm mắt của Tề Tu, Tề Mặc ngăn ra. Thấy trong mắt Tề Tu tỏ rõ ý không vui thì vội vàng dời mắt, thờ dài, xem ra Tu thực sự rất xem trọng Tề Bảo Bảo, cũng không biết rốt cuộc hắn thích Tề Bảo Bảo hay thích Thiên Mị nữa!

Đến giữa trưa, cuối cùng đoàn người cũng bước chân lên Nam Sơn đảo. Đó là một hòn đảo lớn vô cùng hoang vu, điều kiện ở đây cực kỳ tồi tệ, tạo cho người khác cảm giác nặng nề ngột ngạt, đến nỗi khi hít thở cũng cảm thấy không đủ dưỡng khí.

Nhìn bao quát hòn đảo xong mọi người đều nhủ chắc mi. Bọn họ không biết món đồ đó ở đâu, thậm chí còn không biết món đồ đó ra làm sao, do đó chỉ có thể tìm từng góc ngách một.

Đoàn người dâng cao cảnh giới tiến về trước. Đường rất khó đi, hìn như trời vừa mưa xong nên mặt đất rất trơn trượt, lại thêm cây cối cản đường vì thế tốc độ rất chậm.

Đi được một lát, Tề Bảo Bảo đột nhiên than thở, “Leo núi thực là một công việc mệt nhọc mà!” Cô thấy ai nấy đều di chuyển khó khăn, vừa phải cẩn thận đường dưới chân, vừa phải chú ý động tĩnh xung quanh, cô còn thấy mệt thay bọn họ nữa là!

Trong hoàn cảnh môi trường như thế này nhất định sẽ có không ít động vật có độc, vì thế mọi người bước đi rất cẩn thận, đồng thời cũng lo lắng sẽ xuất hiện dã thú quanh đây, nên hiển nhiên không dám thả lỏng chút nào.

Nhưng Tề Bảo Bảo thì lại không giống mọi người, cô đối với việc cảm nhận được nguy hiểm vô cùng nhạy bén, cho nên không cần phải tận lực chú ý bốn phía. Về phần động vật có độc thì cô đã có Huyết, làm sao dễ dàng trúng độc được? Hơn nữa dưới chân núi không hề có động vật nào quá đáng sợ, đương nhiên không quá đáng sợ chỉ là cảm nhận của cô mà thôi!

Đám người kia nghe cô nói như vậy, không khỏi hừ lạnh, đại tiểu thư chính là đại tiểu thư! Chẳng qua vào tình huống này, không ai có tâm tình châm chọc cô!

Tề Tu biết cô đang cảm thán những người khác, nhưng nghĩ đến trước đó cô đã hao phí không ít sức lực thì không khỏi nhủ nhủ mày, rồi bỗng kéo cô ra sau lưng, tiếp đó ngời xồm xuống, bảo, “Lên đây đi!”

Đám người kia trông thấy động tác của hắn, đều á khẩu. Vào hoàn cảnh này mà hắn ta còn muốn công thêm một gánh nặng sao?

Tề Bảo Bảo hơi ngây ra, rồi cười cười nhảy lên lưng Tề Tu. Thật ra cô đã sớm khôi phục nhờ uống thuốc, vả lại chút mệt nhọc này cô cũng chẳng coi là gì, chỉ có điều nếu như thân ái nhà cô đã săn sóc như thế thì làm sao cô có thể cự tuyệt được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Bầy Rắn

Mặc dù mọi người đều khinh thường Tề Bảo Bảo, nhưng nụ cười kia vẫn khiến không ít người thất thần. Tề Tu hừ lạnh một tiếng, cõng Tề Bảo Bảo rất nhẹ nhàng bước đi.

Nam Cung Diệu, Cổ Ngạn, Tề Hiền theo sát phía sau, cũng là một bộ dạng nhàn nhã, người không biết còn tưởng bọn họ tới đây tản bộ đấy!

Tề Bảo Bảo nằm trên lưng Tề Tu bắt đầu không thành thực, thỉnh thoảng lại sờ sờ mặt hắn, gặm gặm cổ hắn, khi thì dán vào lỗ tai hắn thổi thổi khí.

Đoàn người đi phía sau nhìn thấy bước chân Tề Tu có chút bất ổn đều không khỏi lắc đầu, bày ra vẻ mặt khác nhau, người giễu cợt, kẻ hả hê, người thì thờ ơ, nhưng chỉ giống nhau ở một điểm duy nhất chính là đều cảm thấy Tề Tu chắc không gượng nổi rồi!

Chỉ có ba người bọn Nam Cung Diệu nhìn thấy rõ ràng đều không khỏi á khẩu, vị đại tiểu thư này quả nhiên không giống người thường, bây giờ mà còn có tâm tình đùa giỡn trai đẹp!

Đột nhiên Tề Tu dừng bước, giờ tay kéo ra bàn tay nhỏ bé sờ tới sờ lui trước ngực hắn, rồi để tay cô vòng lên cổ mình, sau đó mở miệng nói, "Bầy rắn."

Tề Bảo Bảo thò đầu ra, dán vào sườn mặt hắn nhìn nhìn xung quanh, sau đó rút cổ lại run giọng nói, “Thật đáng sợ, anh yêu, mạng của em giao cho anh đó, anh nhất định phải bảo vệ tốt người ta nha!”

Đoàn người phía sau cũng đã phát hiện khác thường, tất cả đều dừng bước cảnh giới nhìn xung quanh.

Những tiếng xuy xuy xuy vang lên không ngừng, càng ngày càng gần, cũng càng lúc càng to, cây cỏ quanh đó đã bắt đầu lay động.

"Là bầy rắn!"

“Trời ơi! Nhiều quá!”

“Thực xui xẻo, sao vừa tới nơi đã gặp rắn thế này?”

Những câu oán trách pha lẫn khẩn trương, không còn cách nào khác, cho dù ai bị một bầy rắn bao vây thì cũng không thể thả lỏng. Một hai con, thậm chí là mười con, trên trăm con thì bọn họ có thể hoàn toàn không để vào mắt, thế nhưng giờ đây rải rác khắp xung quanh đều là những con rắn sặc sỡ đang thè lưỡi, mọi người nhìn vào đều không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Người rần giăng co, rất nhanh đã ra tay. Mặc dù rần nhiều nhưng người ở đây đều có chút bản lĩnh nên tạm thời không ai bị thương cả, chẳng qua là bầy rần đó cứ giết mãi mà chẳng hết khiến về mặt ai nấy đều ngưng trọng. Nếu cứ tiếp tục thế này bọn họ chỉ có thể bị tiêu hao thể lực mà chết!

Tề Bảo Bảo vẫn nằm trên lưng Tề Tu, nhìn bầy rần nhú nhú mảy, hạ giọng, “Đám rần này có vấn đề.” Bầy rần này không như rần bình thường, màu sắc đặc biệt sặc sỡ, cũng vô cùng độc, hơn nữa còn cho người ta cảm giác bọn chúng có trí thông minh, lúc công kích có đội hình đầu vào đẩy, phía trước bị giết, phía sau nhanh chóng bổ sung vào, đội hình lại còn hơi phức tạp nữa.

Đám rần này, hình như đã phát sinh biến dị!

Tề Tu mở miệng nói, “Có lẽ bởi vì chúng ta muốn tìm món đồ kia.” Bây giờ vẫn chưa thể khẳng định, nhưng quả thực có khả năng địa phương có linh vật sẽ khác với những nơi khác.

Trước kia hẳn tới đây đã phát hiện ở đây có hơi kỳ quái, chẳng qua hẳn không gặp phải bầy rần này.

Tề Bảo Bảo thở dài một tiếng, vô lực nằm lên lưng hắn, nói, “Hình như chúng ta tới chỗ không nên tới rồi!” Nếu quả thật như thế thì khẳng định kế tiếp sẽ còn có chuyện kinh khủng hơn thế này nữa.

Mọi người đang giết đến đỏ mắt thì bỗng dưng nghe thấy một tiếng kêu đầy hưng phấn, “Cha, con rần kia thật đẹp!”

Nghe vậy có người theo tiếng nói nhìn thì thiếu chút nữa tức muốn học máu, bởi vì năm người bọn Tề Tu rần rồi đứng ở đó, mà bầy rần lại không công kích bọn họ. Tề Hiền và Cổ Ngạn thỉnh thoảng còn ra tay giải quyết một hai con rần gần đó, còn Nam Cung Diệu thì khoanh tay trước ngực, hoàn toàn là một bộ dạng xem trò vui, thấy có người nhìn thì cười cười hô to, “Mọi người cố lên nhé!”

Đám người kia rất muốn phui tay không làm, nhưng cũng không tức giận đến mất lý trí, ai cũng biết một khi ngừng tay thì chỉ có chờ bị rần cắn chết.

Bọn họ thật sự không cam lòng! Bầy rần này quá phân biệt đối xử rồi, một đám người oán khí ngút trời, ra tay càng thêm ngoan độc!

Còn Tề Mặc nghe tiếng kêu của Tề Bảo Bảo liền theo tầm mắt của cô nhìn tới, hai mắt bỗng chốc sáng ngời, con kia hẳn là Xà Vương rồi!

Bất giác phải bắt vua trước, ngay lập tức Tề Mặc không chút chậm trễ tiến về phía đó.

Tề Mặc thân thủ tốt, nhanh chóng giải quyết xong con Xà Vương ẩn nấp trong bầy rần. Không còn Xà Vương, dưới sự giết chóc của mọi người, cuối cùng bầy rần dần dần giải tán, có lẽ do cảm nhận được sát ý kinh khủng của đám người nên bầy rần từ từ trốn đi.

Giải quyết hết khoảng một trăm con rần còn lại, mọi người mới phát hiện xung quanh đám người Tề Tu có một vòng phấn màu trắng thì liền bừng tỉnh. Hóa ra bầy rần không tới gần bọn họ là bởi vì nhúm bột trắng này.

Sắc mặt Âu Dương Lạc trở nên khó coi, mở miệng nói, “Tề Tu, đây là ý gì? Đừng quên bây giờ chúng ta là người ngồi cùng trên một chiếc thuyền!”

Tề Tu căn bản không để ý tới ý, Nam Cung Diệu cười hi hi nói, “Âu Dương gia chủ đừng nóng giận mà! Đây không phải là do thuốc không đủ sao?”

Sắc mặt Âu Dương Lạc vẫn khó coi như trước, thuốc không đủ? Loại chuyện hoang đường này ai tin?

Đông Phương Duệ đứng cạnh y, là một thiếu niên đáng yêu với đôi mắt to ngập nước, gương mặt trắng nõng trắng nõn, nếu không biết thân phận của cậu ta, khẳng định sẽ khó mà tin cậu ta chính là gia chủ tương lai của Đông Phương gia.

Bộ dạng này quả thực rất lừa tình, có điều khi giết rần ban nãy cậu ta ra tay cũng khá tàn nhẫn!

Tề Bảo Bảo vươn tay về phía cậu ta, mặt đầy ý cười bảo, “Lại đây cho chị véo cái nào!” Về mặt như “ông chú hư hỏng”, thực sự khiến người ta mắc ói, đương nhiên nếu như bỏ qua tính quang nơi đây mắt cô.

Đông Phương Duệ sùng sộ hẳn lên, trầm giọng cảnh cáo, “Tề tiểu thư xin tự trọng!”

Tề Bảo Bảo bày ra vẻ đau lòng, rung rung nhìn cậu ta, cánh tay vòng trên cổ Tề Tu thu lại đưa xuống bên hông, sau đó dùng sức đẩy bàn tay bóp hông cô ra, thờ dài trong bụng, thực không biết thương hương tiếc ngọc là gì mà!

Tề Tu lạnh lùng quét mắt nhìn Đông Phương Duệ, hoàn toàn không để ý tới oán khí của mọi người, tiếp tục công Tề Bảo Bảo tiến về phía trước, hạ giọng cảnh cáo ai đó không sợ chết đang nằm trên lưng, “Không cho phép trêu ghẹo đàn ông!”

Mắt Tề Bảo Bảo lộ ý cười, ôm cổ hắn rồi cọ cọ lên mặt hắn, chớp mắt hỏi, “Nhưng người ta rất muốn trêu anh thì làm sao đây?”

Ba người đi theo phía sau liếc mắt nhìn nhau, nhất tề lắc đầu, cũng chỉ có vị đại tiểu thư này mới dám nói thế với Tề Tu mà thôi!

Mà lời kế tiếp của Tề Tu lại càng khiến bọn họ suýt nữa ngã ra đất, “Em muốn trêu ghẹo thế nào cũng được!”

Tuy giọng điệu vẫn không tốt nhưng ý tứ trong câu nói thì lại quá rõ ràng khiến Nam Cung Diệu giật giật khóe miệng, không nhịn được nói chen vào, “Hai người có thể khiêm tốn chút đi được không?” Lễ nào bọn họ không cảm thấy những ánh mắt mãnh liệt chứa đầy oán khí ở phía sau đang rơi lên

người bọn họ hay sao?

Đang cười thầm, Tề Bảo Bảo nghe được lời của y liền quay đầu lại liếc y một cái, hừ lạnh, “Nhiều chuyện!”

Nam Cung Diệu vô tội sờ sờ mũi, lăm bằm trong miệng, “Mình hâm mộ đồ ký không được sao?”

Cổ Ngạn liếc y một cái, giờ một ngón tay chỉ ra đằng sau, “Phía sau có mấy người đẹp kia kia!”

Kỳ quái là, Nam Cung Diệu bỗng dưng không phản bác lại, mà chỉ thoáng nhìn ra sau, rồi lại khẽ cau mày, mặt đầy sầu muộn bắt đầu trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Cùng Tiến Cùng Lùi

Tề Hiền nhìn Nam Cung Diệu, rồi lại nhìn Cổ Ngạn hỏi, “Rốt cuộc cậu ta làm sao thế?”

Cổ Ngạn liếc trắng mắt, “Sao mình biết được.”

Tề Hiền bắt đầu đề nghị, “Bộ dạng này của cậu ta thật khiến người khác không thích ứng được, nếu không thì cậu cho cậu ta uống thuốc đi, để cậu ta bình thường trở lại?”

Cổ Ngạn suy nghĩ một chút, gật đầu tán thành, “Ý kiến hay!”

Nam Cung Diệu quay đầu lại trừng hai người kia, tức giận nói, “Đừng tưởng là mình không nghe thấy!”

Tề Hiền và Cổ Ngạn mắt không chớp, đều bày ra vẻ mặt không biết y đang nói gì. Âm lượng bọn họ nói chuyện ngay cả Tề Tu và Tề Bảo Bảo cách đó khá xa cũng nghe thấy rõ ràng, lúc này Tề Hiền và Cổ Ngạn giả nghiêm trang phần vô tri như thế, thực làm người khác cảm thấy buồn cười.

Phía sau bọn họ, Tề Mặc đang cau mày nhìn Tề Bảo Bảo, y dám khăng định vừa rồi Tề Bảo Bảo cố ý nhắc nhở vị trí của Xà Vương.

Đông Phương Duệ đi ở bên phải y, đột nhiên mở miệng nói, “Tề đương gia, nói thế nào thì anh và Tề Tu cũng là anh em, anh ta không giúp chúng ta thì thôi đi sao ngay cả anh cũng không quản chứ?”

Tề Tu và Tề Bảo Bảo mặc dù đi tuốt ở đằng trước, nhưng vẫn nghe thấy lời của hắn ta, Tề Bảo Bảo nằm dựa lên lưng Tề Tu, cảm thán nói, “Đã biết Đông Phương Duệ thoát nhìn không đáng yêu như bè ngoài, thực đáng tiếc cho gương mặt đó nha!” Khi không lại khích bác ly gián mà!

Tề Tu lại lần nữa làm mặt lạnh, nghiêng đầu nhìn cô, có chút nguy hiểm hỏi, “Em rất thích gương mặt đó?”

Tề Bảo Bảo chớp mắt nói, “Nếu em nói phải thì sao?”

Tề Tu bỗng nhếch môi, ý cười kia như là sát ý, chỉ nghe hắn từ tốn nói, “Vậy để tôi giúp em lột xuống!”

Tề Bảo Bảo liền vội vàng lắc đầu, cau mày nhìn hắn, thờ dài nói, “Anh yêu, giờ em mới phát hiện anh máu tanh thật đó!”

Nhìn hắn một hồi, đột nhiên sáp tới, hôn một cái lên khóe miệng hắn, vừa cười vừa nói, “Nhưng em thích.”

Một lát sau, lại không nhịn được cười nói, “Nhưng mà ăn dấm chua nhiều quá cũng không tốt đâu.” Đáy mắt mang theo ý đùa.

Tề Tu hừ lạnh nói, “Biết là tốt rồi!”

Tề Bảo Bảo dán vào lỗ tai hắn cười khẽ, cô phát hiện thân ái nhà cô thực sự là càng ngày càng đáng yêu! Cánh tay vẫn đang vòng trên cổ hắn hơi siết lại, Tề Bảo Bảo thấp giọng bảo, “Thực ra em thích gương mặt này của anh nhất đó.”

Tề Tu nghiêng đầu hôn cô một cái, tiếp tục bước về phía trước.

Sau đó cũng không gặp phải nguy hiểm gì lớn nữa, đoàn người hơi thoáng buông lỏng, có điều cũng không dám quá tùy ý.

Sắc trời tối dần, ở trong hoàn cảnh như thế này tự nhiên không dám hành tẩu trong bóng tối, chỉ có thể tìm một chỗ bằng phẳng qua đêm tuy nhiên gần đây không có nguồn nước nào cả.

Cứ tiếp tục đi như thế, bởi vì tinh thần liên tục căng thẳng nên đoàn người đều đã thấm mệt, sau khi kiểm tra tình hình xung quanh liền ngồi xuống nghỉ ngơi.

Còn đám người Tề Tu thì lại dư thừa tình lực khiến người ta hận đến nghiêng răng, nhớ tới chuyện gặp phải bầy rắn trước đó, có kẻ không nhìn được mở miệng nói, “Tề thiếu gia, con đường kế tiếp sẽ còn dài hơn nữa, mà Nam Sơn đảo lại nguy hiểm thế này, cho nên bây giờ chúng ta hẳn nên đoàn kết nhất trí bằng không đến lúc đó sợ rằng chúng ta sẽ không ra khỏi đây được!”

Mở miệng là người của Âu Dương gia, gã tỏ ra thông minh, ngữ khí cũng không tính là quá tệ. Nhìn tình huống trước mắt, Tề Tu chắc chắn phải có người giỏi về chế thuốc, thế nhưng dựa vào tình hình này nếu bức ép bọn người Tề Tu thì đối với bọn họ cũng không có chỗ tốt gì.

Tề Tu tự nhiên sẽ không chấp nhận lời của gã, tên gian thương Nam Cung Diệu liền mở miệng, trên mặt vẫn là nụ cười mê người như thường ngày, cất giọng đầy chân thành, “Về điều này chúng ta cũng đã biết, trước đó đúng là thuốc không đủ, các người cũng thấy đấy, trên người chúng tôi căn bản không có cái gì thừa cả, thuốc kia cũng vừa đủ, do đó . . .” Ấy vậy nhìn gã nọ, sau đó vỗ ngực hùng hồn bảo, “Mọi người yên tâm đi, lần sau nếu gặp nguy hiểm nữa, chúng tôi nhất định cùng tiến cùng lùi với mọi người!”

Nam Cung Diệu hiển nhiên đã thành phát ngôn viên cho Tề Tu, mà trong đám người bọn họ, quả thực y là người am hiểu giao tiếp nhất.

Tề Bảo Bảo nhìn bộ dạng đầy hào khí của Nam Cung Diệu, lắc đầu nói, “Giả vờ giả vịt!” Rồi lại quay đầu không ngừng quan sát Cổ Ngạn.

Tề Tu quay đầu cô lại, hỏi, “Làm sao thế?”

Tề Bảo Bảo tựa vào người hẳn nói, “Chỉ là có chút hiểu kỳ cậu ta móc thuốc từ chỗ nào ra mà thôi.” Cổ Ngạn toàn thân nhẹ nhàng, ngoại trừ hai thanh chủy thủ và một khẩu súng lục, những cái khác đều bình thường, nhưng quả thực trước đó y đã móc ra một lượng lớn thuốc.

Nam Cung Diệu dễ dàng áp chế con phần nộ của quần chúng, dù sao vẫn còn phải mượn sức của bọn họ do đó đám người kia cũng không gây khó dễ gì nhiều, vừa nghe Tề Bảo Bảo nói như thế, Nam Cung Diệu quay đầu bảo, “Cậu ta có một hòm thuốc tùy thân!” Ngữ khí pha chút đồ kị.

“Hòm thuốc tùy thân?” Tề Bảo Bảo nghi hoặc liếc Cổ Ngạn, sau đó bình tĩnh, “Ý anh là cậu ta có không gian tùy thân?” Đồ tốt là đây! Mặc dù không có tính công kích, nhưng rất thuận tiện khi đi đến những địa phương không thích hợp cho việc mang vác quá nhiều.

“Vậy tại sao chúng ta lại còn phải uống thuốc?” Mặc dù hiệu quả như nhau, nhưng cô vẫn thích mỹ thực hơn! Cho dù không giữ tươi được nhưng vẫn có thể ăn được một hai ngày cơ mà!

Lúc có thể hưởng thụ thì cứ việc hưởng thụ, không nên ủy khuất bản thân nha!

Cổ Ngạn lau chùi chủy thủ của mình, bảo, “Không gian quá nhỏ, chỉ đủ chứa thuốc!” Vì thế Nam Cung Diệu mới có thể nói là hòm thuốc tùy thân.

Chút không gian kia không đủ để chứa thức ăn thì chỉ bằng mang theo nhiều thuốc, dù sao cũng sẽ không chết đói được!

Đông Phương Duệ khích bác lý gián không đạt được hiệu quả, Tề Mặc tuyệt không vì thế mà có ý kiến với Tề Tu, dường như y rất dung túng Tề Tu, giống như cho dù Tề Tu làm gì đi nữa y cũng đều có thể không tính toán, điều này làm cho Tề Bảo Bảo cảm thấy hơi kỳ lạ.

Có điều cô cảm nhận được Tề Mặc không có ác ý với Tề Tu, do đó cũng không dây dưa về vấn đề này nữa. Cô sờ sờ bụng mình đáng thương hỏi, “Chúng ta thực sự chỉ có thể uống thuốc thôi sao?”

Tề Tu quét mắt đánh giá tình hình xung quanh, sau đó bảo, “Hẳn là không cần!” Đang muốn đứng dậy, lại bị Tề Bảo Bảo kéo lại, “Anh đi rồi thì lấy ai bảo đảm an toàn cho tính mạng của em hả!”

Quay đầu nhìn Nam Cung Diệu, không khách khí ra lệnh, “Nam Cung Diệu đi tìm thức ăn đi!”

Nam Cung Diệu ra vẻ buồn bực, “Sao lại là mình?”

Cổ Ngạn không khách khí mở miệng nói, “Nhớ hái thêm hoa quả nữa!” Tuy rằng có thể tìm được sinh vật sống nhưng lại không có nước thì cũng không tiện xử lý, dưới tình huống chắc chắn không thể chết đói thì hẳn cũng sẽ không ủy khuất bản thân.

Tề Hiền đang muốn bổ sung thêm, bị Nam Cung Diệu trừng một cái thì nhún vai. Không nói thì không nói, dù sao lát nữa không phải mình cũng được ăn sao!

Nam Cung Diệu túm lấy Cổ Ngạn cười đầy thân thiện, “Hiện tại nên đoàn kết nhất trí, cùng tiến cùng lùi!” Hẳn không ngờ đến nỗi đi làm anh hùng một mình đầu nhé! Vẫn là nên tóm thêm một tên hộ vệ nữa cho chắc ăn!

Nhìn hai người rời đi, đám người kia vẫn không nhúc nhích, ở đây cho dù có hoa quả thì cũng không ai dám ăn bậy, ai biết có độc hay không? Có điều bọn họ cũng lười nhắc nhở, vị đại tiểu thư vô tri kia sớm muộn gì cũng chết ở đây, chết sớm hay chết muộn thì cũng đều như nhau cả.

Thật ra bọn họ chỉ nhìn trộm người am hiểu chế thuốc trong đám người đó, nếu như đã am hiểu được vật thì hẳn là không đến mức bị hoa quả có độc hại chết!

Đây cũng là nguyên nhân Nam Cung Diệu kéo theo Cổ Ngạn, muốn biết có độc hay không thì Cổ Ngạn là người am hiểu nhất!

Không đạt được mục đích khích bác lý gián, ngược lại Nam Cung Diệu cũng không biểu hiện nôn nóng ra mặt, như là đã sớm nghĩ đến kết quả này.

Mặc dù nói là phải đoàn kết nhất trí, nhưng ba đại gia tộc không ngừng tranh đấu gay gắt, bọn họ không thể không đề phòng lẫn nhau, do đó hiện tại người của ba đại gia tộc đều tự quay thành vòng tròn, đốt lửa bên trong. Địa phương này là nơi mặt trời vốn dĩ đã không thể chiếu vào, hơn nữa lúc này đây mặt trời lại xuống núi nên không khí rất âm u và lạnh lẽo.

Bọn họ đều mang theo thuốc bổ sung thể lực, cho nên sau khi dùng xong đều lặng lẽ nghỉ ngơi.

Tề Bảo Bảo nằm tựa trong lòng Tề Tu mơ màng thiếp đi, quả thực giống như đại tiểu thư chưa trải đời vậy.

Trong bầu không khí tĩnh mịch đột nhiên ở xa xa truyền đến tiếng ầm ầm, mọi người lập tức đề phòng.

Sắc trời chưa tối hẳn nên theo tiếng ầm ầm càng ngày càng gần, mọi người đều nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra. Chỉ thấy có hai người chạy về hướng này, một con voi khổng lồ lớn gấp đôi so với bình thường đang chạy phía sau hai người đó, theo bước chạy của nó mặt đất không ngừng chấn động.

Tề Bảo Bảo bị đánh thức, khó chịu nhìn hai người đang chạy tới, cau mày hỏi, “Nam Cung Diệu, hai người các anh làm gì thế hả?” Không phải chỉ hái hoa quả thôi sao?

Nam Cung Diệu vừa chạy vừa la, “Voi giết người này! Mọi người mau đến giúp đi! Chúng ta phải cùng tiến cùng lùi!” La xong liền phóng tới chỗ đám người của ba đại gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Âu Dương Hiểu Hiểu

Người của ba đại gia tộc tức đến muốn học máu, thật vất vả và mới có thể nghỉ ngơi ai dè Nam Cung Diệu lại dẫn con quái vật này đến, lại còn đường hoàng nói cái gì mà cùng tiến cùng lùi? Vậy sao hắn ta không chạy tới chỗ đám người Tề Tu kia đi?

Nam Cung Diệu dẫn voi tới, còn Cổ Ngạn thì đã chạy về chỗ bọn Tề Tu, hắn lấy từ trong hòm thuốc tùy thân ra một loại quả lớn cỡ bằng nắm tay giống táo mà không phải táo, phát cho mỗi người một quả.

Tề Bảo Bảo nhận lấy thứ quả lạ, nhìn tình hình ‘chiến tranh loạn lạc’ bên kia hỏi, “Con voi kia không sợ độc?”

Cổ Ngạn dùng chủy thủ bắt đầu gọt vỏ, bình tĩnh bảo, “Tôi không muốn lãng phí thuốc!”

Cũng may ở bên kia hiện đang rất hỗn loạn, không ai nghe thấy lời của hắn bằng không tuyệt đối sẽ tức đến mức ngã ra đất không dậy nổi!

Con voi thoạt nhìn to lớn kèn còi nhưng lại phi thường linh hoạt, hơn nữa da rất dày. Tề Bảo Bảo nhìn thấy có người cầm chủy thủ đâm vào chân voi nhưng nó lại chẳng hề hấn gì, trái lại người nọ bị voi đá bay ra ngoài.

Ý thức được con voi khổng lồ này quá khó đối phó, đám người bắt đầu nghiêm túc hẳn ra, tiếng súng vang lên bốn phía khiến nó rống lên đầy giận dữ, máu chảy lênh láng trên thân nhưng lại không ngã xuống, ngược lại giống như là bị chọc giận, trong con người to cổ cổ kia bùng bùng lửa giận.

Thừa dịp hỗn loạn, Nam Cung Diệu đã mò trở về đội ngũ từ sớm, thở hổn hển than, “Một chết đi được!” Nhận quả Cổ Ngạn đưa tới, Nam Cung Diệu lau mồ hôi chảy đầy trên mặt, bảo, “Đừng quên thiếu mình một cái nợ nhân tình đây!” Phương pháp hay thế mà hắn lại nghĩ ra được!

Mặc dù con voi kia phòng ngự rất mạnh, nhưng cuối cùng vẫn bị đám người nọ siết chết, có điều cũng có vài người bị thương, đoàn người đều không quên là kẻ nào đã hại bọn họ thảm thế này.

Những ánh mắt mang đầy thịnh nộ tìm được đầu sỏ gây ra chuyện, lại phát hiện hắn ta đang gặm ngon lành một thứ quả nào đó, nhìn thấy bọn họ lại còn cười đầy ưu nhã. Không riêng gì hắn, bọn Tề Tu cũng đều đang ung dung gặm quả, xem bọn họ trình diễn!

Trong lúc nhất thời, đoàn người tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bọn họ khổ cực đối phó với voi, đám người kia lại ăn thỏa thuê, vừa ăn vừa xem trò vui, thực quả hưởng thụ mà!

Không đợi mọi người phát hỏa, Nam Cung Diệu nhón lấy một quả do Cổ Ngạn tìm về, bảo, “Mọi người cực khổ rồi! Nếu không có sự giúp đỡ của mọi người, chỉ sợ tôi đã bị con voi đó giết chết rồi, vì thế tôi nhất định phải cảm ơn ân cứu mạng của mọi người. Mọi người không được cự tuyệt đâu đấy!” Nói xong liền ném tới thứ quả kia.

Người thiếu chút nữa bị quả kia đập trúng theo bản năng giơ tay tiếp được, sau đó lửa giận càng tăng lên, hắn ta dùng cái thứ này báo đáp ân cứu mạng? Lại còn dùng có một quả báo đáp nhiều người như vậy nữa chứ. Mẹ nó, có quý mới muốn cứu hắn, rõ ràng là hắn ta có ý mà!

Tề Bảo Bảo cúi đầu nhìn cười, đột nhiên cô phát hiện ra Nam Cung Diệu thật đúng là hợp khẩu vị với mình, đây rõ ràng là muốn tức chết đám người này

mà!

Sắc mặt Tề Tu vẫn không thay đổi, Tề Bảo Bảo rất ư bội phục định lực của hắn, hoặc có lẽ hắn quen rồi? Thảo nào ban đầu cô ra sức diễn trò như vậy hẳn đều thờ ơ, làm hại cô rất không có cảm giác thành tựu nha!

Khuôn mặt chính thái của Đông Phương Duệ trầm xuống, đôi mắt to ngập nước nhìn Nam Cung Diệu, cau mày hỏi, “Anh có ý gì? Chúng ta vừa mới đặt chân đến Nam Sơn đảo, nếu trên đường đi cứ tàn sát lẫn nhau thế này mãi thì không cần đến một tháng tất cả chúng ta sẽ chết ở đây hết!” Mặc dù hết sức dè nèn nhưng ngữ khí vẫn không tránh khỏi mang theo tức giận.

Nam Cung Diệu vô tội bảo, “Sao lại tàn sát lẫn nhau chứ? Không phải chúng ta đã nói đoàn kết nhất trí, cùng tiến cùng lùi sao? Tôi không đối phó được con voi kia, không muốn bị nó giết chết, cho nên mới nhờ mọi người giúp một tí thôi mà!” Dứt lời, sắc mặt cũng hơi trầm xuống, nói tiếp, “Lẽ nào giúp đỡ một chút thế này các người cũng không muốn giúp? Các người nói đoàn kết nhất trí, chỉ có chút thành ý thế này thôi sao?”

Tề Bảo Bảo nhìn đám người tức đến đỏ mặt, vừa cười vừa nói, “Nam Cung Diệu, anh hiểu lầm mọi người rồi, bọn họ chỉ lo cho anh mà thôi, nếu không phải hai người các anh chạy về kịp thì chắc chắn sẽ bị con voi kia giết chết, mọi người mà có muốn giúp thì cũng không kịp nữa. Mới vừa rồi thật sự là quá nguy hiểm, lần sau nhất định phải cẩn thận hơn đấy!” Chân mày khẽ nhíu lại bày tỏ cho mọi người thấy cô thật rất lo lắng.

Nam Cung Diệu thụ giáo nói, “Tiểu thư người yên tâm, lần sau nhất định tôi sẽ chạy nhanh hơn!”

Nghe vậy, Tề Bảo Bảo yên lòng gật đầu, tiếp tục gặm hoa quả.

Tề Hiền và Cổ Ngạn nhất tề không nói gì, trong bụng thì vô cùng đồng tình với đám người của ba đại gia tộc. Gặp phải một Nam Cung Diệu thì họ còn chịu nổi, chứ thêm một đại tiểu thư sợ thiên hạ không loạn thì sao bọn họ chịu thấu.

Đáy mắt Tề Tu lộ ra ý cười, gờ tay sờ sờ đầu Tề Bảo Bảo. Tề Bảo Bảo bĩu môi, thấp giọng hỏi, “Lẽ nào anh thực sự xem em như con gái của anh sao hả?” Làm gì sờ đầu cô mãi thế?

Tề Tu nhìn bộ dạng khó chịu của cô, khoe miệng hơi hơi nhếch lên thành một độ cong rất nhỏ, lại tiếp tục sờ. Tề Bảo Bảo không nói gì, tiếp tục gặm hoa quả của mình, thích sờ thì sờ đi!

Âu Dương Lạc cũng bị tức giận đến không nhẹ, cô nàng Tề Bảo Bảo này rốt cuộc là ngu thật hay giả ngu đây? Lo lắng cho Nam Cung Diệu? Bây giờ bọn họ hận không thể làm thịt tên tai họa này, ai lo lắng cho hắn ta chứ?

Đang muốn nói chuyện, cô gái bên cạnh hắn bỗng mềm nhũn ra té xuống đất.

"Hiểu Hiểu..." Âu Dương Lạc hơi biến sắc, liền vội vàng đỡ cô ta dậy.

Âu Dương Hiểu Hiểu mặc dù là người của chi thứ nhưng vì có năng lực xuất chúng nên vẫn luôn rất được trọng dụng, lúc này nếu cô gặp chuyện không may, bọn họ sẽ thiếu đi một trợ lực, do đó Âu Dương Lạc thật lòng lo lắng cho cô!

Nụ cười biến mất ngay lập tức trên mặt Nam Cung Diệu, sâu trong đáy mắt xẹt qua một tia khác thường, "Cổ Ngạn..."

Cổ Ngạn nghe ra trong giọng nói của Nam Cung Diệu có chút không bình thường liền quay đầu nhìn hắn. Nam Cung Diệu nhìn chằm chằm Âu Dương Hiểu Hiểu, cau mày nói, "Cứu cô ấy!"

Mắt Tề Bảo Bảo lóe lên, Nam Cung Diệu dị thường lẽ nào bởi vì cô gái này? Trước đó hắn sống chết muốn đến đây, vốn dĩ lúc đó vẫn còn chưa biết nơi đến là Nam Sơn đảo. Nếu không phải vì biết có nguy hiểm mà đến thì nhất định là vì biết cô gái này muốn tới, nên hắn mới muốn theo tới!

Tề Bảo Bảo nhìn Tề Tu, đáy mắt Tề Tu như có điều suy nghĩ, hiển nhiên hắn cũng không biết Nam Cung Diệu và cô gái kia có quan hệ gì. Đối với quá khứ của Nam Cung Diệu, hắn không biết rõ, cũng không quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của y.

Không thể không nói, Tề Tu dùng người rất to gan, Tề Hiền, Cổ Ngạn và Nam Cung Diệu ba người vẫn luôn trung thành và tận tâm với hắn. Không biết có phải là nhân cách của hắn quá sức hấp dẫn, hay là nhìn người chuẩn nữa.

Cổ Ngạn liếc nhìn Tề Tu, thấy Tề Tu gật đầu thì mới đi tới.

Câu nói của Nam Cung Diệu những người khác cũng nghe thấy được. Vốn bởi vì hai người Cổ Ngạn và Nam Cung Diệu bị truy đuổi chặt vật như vậy, đám người kia liền loại bỏ hai người này, nhận định người am hiểu chế độc không phải Tề Tu thì chính là Tề Hiền. Tề Bảo Bảo ở trong mắt bọn họ chính là một đại tiểu thư vô dụng, đã bị loại bỏ ngay từ đầu!

Thế nhưng hiện tại xem ra, Cổ Ngạn mới là người kia, cũng để bọn họ khẳng định chuyện trước đó hai người này chính là cô ý!

Hai người này tuyệt đối là có ý! Không phải nói với bọn họ thuốc đã dùng hết rồi sao? Đánh chết bọn họ cũng không tin!

Kết quả là ai nấy đều tức giận nhìn chằm chằm Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn. Nếu Nam Cung Diệu là chủ mưu, thì Cổ Ngạn đích thị chính là đồng lõa!

Người của ba đại gia tộc tức đến muốn học máu, thật vất vả mới có thể nghỉ ngơi ai dè Nam Cung Diệu lại dẫn con quái vật này đến, lại còn đường hoàng nói cái gì mà cùng tiến cùng lùi? Vậy sao hắn ta không chạy tới chỗ đám người Tề Tu kia đi?

Nam Cung Diệu dẫn voi tới, còn Cổ Ngạn thì đã chạy về chỗ bọn Tề Tu, hần lấy từ trong hòm thuốc tùy thân ra một loại quả lớn cỡ bằng nắm tay giống táo mà không phải táo, phát cho mỗi người một quả.

Tề Bảo Bảo nhận lấy thứ quả lạ, nhìn tình hình ‘chiến tranh loạn lạc’ bên kia hỏi, “Con voi kia không sợ độc?”

Cổ Ngạn dùng chủy thủ bắt đầu gọt vỏ, bình tĩnh bảo, “Tôi không muốn lãng phí thuốc!”

Cũng may ở bên kia hiện đang rất hỗn loạn, không ai nghe thấy lời của hần bằng không tuyệt đối sẽ tức đến mức ngã ra đất không dậy nổi!

Con voi thoát nhìn to lớn kèn càng nhưng lại phi thường linh hoạt, hơn nữa da rất dày. Tề Bảo Bảo nhìn thấy có người cầm chủy thủ đâm vào chân voi nhưng nó lại chẳng hề hấn gì, trái lại người nọ bị voi đá bay ra ngoài.

Ý thức được con voi khổng lồ này quá khó đối phó, đám người bắt đầu nghiêm túc hẳn ra, tiếng súng vang lên bốn phía khiến nó rống lên đầy giận dữ, máu chảy lênh láng trên thân nhưng lại không ngã xuống, ngược lại giống như là bị chọc giận, trong con người to cổ cộ kia bùng bùng lửa giận.

Thừa dịp hỗn loạn, Nam Cung Diệu đã mò trở về đội ngũ từ sớm, thở hổn hển than, “Mệt chết đi được!” Nhận quả Cổ Ngạn đưa tới, Nam Cung Diệu lau mồ hôi chảy đầy trên mặt, bảo, “Đừng quên thiếu mình một cái nợ nhân tình đây!” Phương pháp hay thế mà hần lại nghĩ ra được!

Mặc dù con voi kia phòng ngự rất mạnh, nhưng cuối cùng vẫn bị đám người nọ siết chết, có điều cũng có vài người bị thương, đoàn người đều không quên là kẻ nào đã hại bọn họ thảm thế này.

Những ánh mắt mang đầy thịnh nộ tìm được đầu sỏ gây ra chuyện, lại phát hiện hần ta đang gặm ngon lành một thứ quả nào đó, nhìn thấy bọn họ lại còn cười đầy ưu nhã. Không riêng gì hần, bọn Tề Tu cũng đều đang ung dung gặm quả, xem bọn họ trình diễn!

Trong lúc nhất thời, đoàn người tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bọn họ khổ cực đối phó với voi, đám người kia lại ăn thỏa thuê, vừa ăn vừa xem trò vui, thực quá hưởng thụ mà!

Không đợi mọi người phát hỏa, Nam Cung Diệu nhón lấy một quả do Cổ Ngạn tìm về, bảo, “Mọi người cực khổ rồi! Nếu không có sự giúp đỡ của mọi người, chỉ sợ tôi đã bị con voi đó giết chết rồi, vì thế tôi nhất định phải cảm ơn ân cứu mạng của mọi người. Mọi người không được cự tuyệt đâu đây!” Nói xong liền ném tới thứ quả kia.

Người thiếu chút nữa bị quả kia đập trúng theo bản năng giơ tay tiếp được, sau đó lửa giận càng tăng lên, hần ta dùng cái thứ này báo đáp ân cứu mạng? Lại còn dùng có một quả báo đáp nhiều người như vậy nữa chứ. Mẹ nó, có quý mới muốn cứu hần, rõ ràng là hần ta có ý mà!

Tề Bảo Bảo cúi đầu nhin cười, đột nhiên cô phát hiện ra Nam Cung Diệu thật đúng là hợp khẩu vị với mình, đây rõ ràng là muốn tức chết đám người này mà!

Sắc mặt Tề Tu vẫn không thay đổi, Tề Bảo Bảo rất ư bội phục định lực của hần, hoặc có lẽ hần quen rồi? Thảo nào ban đầu cô ra sức diễn trò như vậy hần đều thờ ơ, làm hại cô rất không có cảm giác thành tựu nha!

Khuôn mặt chính thái của Đông Phương Duệ trầm xuống, đôi mắt to ngập nước nhìn Nam Cung Diệu, cau mày hỏi, “Anh có ý gì? Chúng ta vừa mới đặt chân đến Nam Sơn đảo, nếu trên đường đi cứ tàn sát lẫn nhau thế này mãi thì không cần đến một tháng tất cả chúng ta sẽ chết ở đây hết!” Mặc dù hết sức dè dặt nhưng ngữ khí vẫn không tránh khỏi mang theo tức giận.

Nam Cung Diệu vô tội bảo, “Sao lại tàn sát lẫn nhau chứ? Không phải chúng ta đã nói đoàn kết nhất trí, cùng tiến cùng lùi sao? Tôi không đối phó được con voi kia, không muốn bị nó giết chết, cho nên mới nhờ mọi người giúp một tí thôi mà!” Dứt lời, sắc mặt cũng hơi trầm xuống, nói tiếp, “Lẽ nào giúp đỡ một chút thế này các người cũng không muốn giúp? Các người nói đoàn kết nhất trí, chỉ có chút thành ý thế này thôi sao?”

Tề Bảo Bảo nhìn đám người tức đến đỏ mặt, vừa cười vừa nói, “Nam Cung Diệu, anh hiểu lầm mọi người rồi, bọn họ chỉ lo cho anh mà thôi, nếu không phải hai người các anh chạy về kịp thì chắc chắn sẽ bị con voi kia giết chết, mọi người mà có muốn giúp thì cũng không kịp nữa. Mới vừa rồi thật sự là quá nguy hiểm, lần sau nhất định phải cẩn thận hơn đây!” Chân mày khẽ nhíu lại bày tỏ cho mọi người thấy cô thật rất lo lắng.

Nam Cung Diệu thụ giáo nói, “Tiểu thư người yên tâm, lần sau nhất định tôi sẽ chạy nhanh hơn!”

Nghe vậy, Tề Bảo Bảo yên lòng gật đầu, tiếp tục gặm hoa quả.

Tề Hiền và Cổ Ngạn nhất tề không nói gì, trong bụng thì vô cùng đồng tình với đám người của ba đại gia tộc. Gặp phải một Nam Cung Diệu thì họ còn chịu nổi, chứ thêm một đại tiểu thư sợ thiên hạ không loạn thì sao bọn họ chịu thấu.

Đáy mắt Tề Tu lộ ra ý cười, giơ tay sờ sờ đầu Tề Bảo Bảo. Tề Bảo Bảo bĩu môi, thấp giọng hỏi, “Lẽ nào anh thực sự xem em như con gái của anh sao hả?” Làm gì sờ đầu cô mãi thế?

Tề Tu nhìn bộ dạng khó chịu của cô, khoe miệng hơi hơi nhếch lên thành một độ cong rất nhỏ, lại tiếp tục sờ. Tề Bảo Bảo không nói gì, tiếp tục gặm hoa quả của mình, thích sờ thì sờ đi!

Âu Dương Lạc cũng bị tức giận đến không nhẹ, cô nàng Tề Bảo Bảo này rốt cuộc là ngu thật hay giả ngu đây? Lo lắng cho Nam Cung Diệu? Bây giờ bọn họ hận không thể làm thịt tên tai họa này, ai lo lắng cho hần ta chứ?

Đang muốn nói chuyện, cô gái bên cạnh hần bỗng mềm nhũn ra té xuống đất.

"Hiểu Hiểu..." Âu Dương Lạc hơi biến sắc, liền vội vàng đỡ cô ta dậy.

Âu Dương Hiểu Hiểu mặc dù là người của chi thứ nhưng vì có năng lực xuất chúng nên vẫn luôn rất được trọng dụng, lúc này nếu cô gặp chuyện không may, bọn họ sẽ thiếu đi một trụ cột, do đó Âu Dương Lạc thật lòng lo lắng cho cô!

Nụ cười biến mất ngay lập tức trên mặt Nam Cung Diệu, sâu trong đáy mắt xẹt qua một tia khác thường, "Cổ Ngạn..."

Cổ Ngạn nghe ra trong giọng nói của Nam Cung Diệu có chút không bình thường liền quay đầu nhìn hần. Nam Cung Diệu nhìn chăm chăm Âu Dương Hiểu Hiểu, cau mày nói, "Cứu cô ấy!"

Mắt Tề Bảo Bảo lóe lên, Nam Cung Diệu dĩ thường lễ nào bởi vì cô gái này? Trước đó hần sống chết muốn đến đây, vốn dĩ lúc đó vẫn còn chưa biết nơi đến là Nam Sơn đảo. Nếu không phải vì biết có nguy hiểm mà đến thì nhất định là vì biết cô gái này muốn tới, nên hần mới muốn theo tới!

Tề Bảo Bảo nhìn Tề Tu, đáy mắt Tề Tu như có điều suy nghĩ, hiển nhiên hần cũng không biết Nam Cung Diệu và cô gái kia có quan hệ gì. Đối với quá khứ của Nam Cung Diệu, hần không biết rõ, cũng không quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của y.

Không thể không nói, Tề Tu dùng người rất to gan, Tề Hiền, Cổ Ngạn và Nam Cung Diệu ba người vẫn luôn trung thành và tận tâm với hần. Không biết có phải là nhân cách của hần quá sức hấp dẫn, hay là nhìn người chuẩn nữa.

Cổ Ngạn liếc nhìn Tề Tu, thấy Tề Tu gật đầu thì mới đi tới.

Câu nói của Nam Cung Diệu những người khác cũng nghe thấy được. Vốn bởi vì hai người Cổ Ngạn và Nam Cung Diệu bị truy đuổi chặt vật như vậy, đám người kia liền loại bỏ hai người này, nhận định người am hiểu chế độc không phải Tề Tu thì chính là Tề Hiền. Tề Bảo Bảo ở trong mắt bọn họ chính là một đại tiểu thư vô dụng, đã bị loại bỏ ngay từ đầu!

Thế nhưng hiện tại xem ra, Cổ Ngạn mới là người kia, cũng để bọn họ khẳng định chuyện trước đó hai người này chính là cố ý!

Hai người này tuyệt đối là cố ý! Không phải nói với bọn họ thuốc đã dùng hết rồi sao? Đánh chết bọn họ cũng không tin!

Kết quả là ai nấy đều tức giận nhìn chăm chăm Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn. Nếu Nam Cung Diệu là chủ mưu, thì Cổ Ngạn đích thị chính là đồng lõa!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nguy Hiểm Kề Cận

Âu Dương Lạc bình tĩnh, vốn dĩ hần đã không cho rằng việc voi tấn công chỉ là ngoài ý muốn, mắt lóe lên đề xuống tức giận trong lòng, để Cổ Ngạn trị liệu cho Âu Dương Hiểu Hiểu.

Tề gia cũng có người bị thương nhưng không thấy Tề Mặc nói gì, giống như chuyện không liên quan đến mình vậy. Người Tề gia mặc dù cao ngạo không để vào mắt Tề Tu đột nhiên lòi ra với thân phận thiếu gia này, nhưng đối với Tề Mặc lại vô cùng tôn trọng. Do đó trên đường đi, người Tề gia cũng coi như khá thu liễm, có ồn ào thì chỉ là người của Âu Dương gia và Đông Phương gia!

Cổ Ngạn xem qua loa cho Âu Dương Hiểu Hiểu bèn thông báo, "Bị nội thương rồi!"

Ban này hỗn loạn như thế chắc là bị voi đá trúng ngực, Cổ Ngạn duỗi tay muốn kéo áo trên người cô ta ra.

"Đừng..." Âu Dương Hiểu Hiểu kêu lên, vội vàng cản tay hần lại, cầu cứu nhìn Nam Cung Diệu.

Nam Cung Diệu cau mày nói, "Cho cô ấy uống thuốc là được thôi mà!" Thái độ tùy tiện giống như chẳng hề quan tâm sống chết của Âu Dương Hiểu Hiểu, nhưng rõ ràng là y bảo Cổ Ngạn cứu mạng nha!

Nghe thấy thế, Cổ Ngạn cũng không miễn cưỡng liền nhét một viên thuốc vào trong miệng Âu Dương Hiểu Hiểu.

Âu Dương Lạc đỡ Âu Dương Hiểu Hiểu dậy hỏi, "Hiểu Hiểu, thế nào rồi?"

Âu Dương Hiểu Hiểu lắc đầu, sắc mặt dần hồng hào trở lại, hiển nhiên đã khá hơn nhiều. Âu Dương Lạc nhìn cô, đáy mắt đầy thâm thúy, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Mọi người nhìn sắc mặt Âu Dương Hiểu Hiểu từ tái nhợt đến hồng hào, đều không khỏi kinh ngạc. Thuốc này hiệu quả thật quá nhanh rồi!

Đoàn người mặc dù vẫn còn tức giận, nhưng không ai động thủ. Vào lúc này mà bọn họ tự tàn sát lẫn nhau quả thực rất không sáng suốt, hơn nữa Cổ Ngạn bộc lộ sở trường khiến bọn họ có chút kiêng kỵ.

Vì xác voi còn ở đây, mùi máu tanh nồng nặc không dễ ngửi chút nào, hơn nữa mùi máu tươi rất có khả năng thu hút dã thú do đó mọi người không dám qua đêm ở chỗ này nữa. Mặc dù hành tẩu trong đêm tương đối nguy hiểm, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, bằng không nếu chờ đến khi dã thú bị mùi máu hấp dẫn đến, thì bọn họ có muốn chạy cũng không còn kịp nữa rồi!

Nơi này mặt trời và mặt trăng rất khó chiếu vào, may mà mọi người đều có chuẩn bị đèn pin.

Âu Dương Hiểu Hiểu uống thuốc xong thì trong một khoảng thời gian ngắn đã trở lại bình thường, không nhìn ra là đã bị thương. Nam Cung Diệu nhìn Cổ Ngạn nói, "Cảm ơn!" Không cần nói cũng biết, thuốc Cổ Ngạn cho Âu Dương Hiểu Hiểu uống không phải là thứ dễ dàng có được.

Không đợi Cổ Ngạn mở miệng, Âu Dương Hiểu Hiểu đã đuổi theo tới nơi, giơ tay kéo tay áo Nam Cung Diệu, khẽ gọi, "Diệu . . ."

Nam Cung Diệu hơi khựng lại, nhú nhú mày.

Tề Bảo Bảo và Tề Tu đi ở phía trước, cô nằm trên lưng Tề Tu quay đầu nhìn lại, thấp giọng nói, "Cái cô Âu Dương Hiểu Hiểu này hình như thực lực không tệ." Dứt lời lại nhìn nhìn địa phương ở phía sau thì thấy những cô gái cùng đồng hành không nhiều lắm, ngoại trừ cô ra thì chỉ có 5 người.

"Tu, hai người này cũng không tệ!"

Nghe vậy, Tề Tu liếc về phía sau, "Ừ" một tiếng, rõ ràng không hề thấy hứng thú.

Tề Bảo Bảo vỗ vỗ vai hắn, cười nói, "Anh yêu, thấy người đẹp phải biểu hiện hưng phấn một chút nha!"

Tề Tu híp mắt nhìn cô, nghĩ đến ai đó nhìn thấy trai đẹp thì khá là hưng phấn, trong mắt không khỏi lộ ra một tia nguy hiểm.

"Ách..." Tề Bảo Bảo sờ sờ mũi, bĩu môi hỏi, "Em nói sai sao? Anh nhìn thấy người đẹp mà không có cảm giác sao?"

Tề Tu mặt không thay đổi gật đầu, "Có!"

"Hả?" Tề Bảo Bảo trừng trừng mắt, hỏi, "Cảm giác gì?"

Tề Tu mặt vẫn không thay đổi, chỉ là ánh mắt nhìn cô mang theo lửa nóng, nghiêm trang nói, "Muốn em!"

Tề Bảo Bảo nhú mày, "Anh thấy gái đẹp thì muốn nhào tới? Anh yêu, anh phải học kiềm chế chút đi nhé!" Bộ dạng lắc đầu thờ dãi giống như không hề nghe thấy Tề Tu nói muốn cô, hết như Tề Tu thật là một con sói không biết kiềm chế.

Đối với bản lĩnh giả ngu của cô không phải là lần đầu Tề Tu lĩnh giáo, do đó cũng không thấy bất ngờ, chỉ nói, "Là em nhào lên trước mà!"

"Ách..." Tề Bảo Bảo không nói gì, hình như, quả thực đúng như vậy! Nhưng lúc đó là do cô bị trúng thuốc cơ mà!

Chàng qua cô biết rất rõ, nếu không phải là Tề Tu, chắc chắn cô sẽ không nhào lên!

"Aiz..." Thở dài một hơi, Tề Bảo Bảo ôm ghì cổ hắn, lẩm bầm, "Không thể trách em được, ai bảo anh quá mê người làm chi!"

Tề Tu nhếch miệng nở nụ cười, nhú mày nói, "Hoan nghênh em nhào lên bất cứ lúc nào!"

Tề Bảo Bảo đầy hoảng sợ, "Anh yêu, anh học thói hư tật xấu ở đâu thế?" Có điều hình như hắn vốn cũng chẳng phải chính nhân quân tử gì! Bằng không sao lại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà ăn cô được!

Mặc dù là cô nhào lên, nhưng hắn vẫn có quyền cự tuyệt chứ!

To nhỏ một hồi lâu, Tề Bảo Bảo mới nhớ tới mục đích để hắn nhìn người đẹp, liền giơ tay chỉ về phía sau nói, "Anh nhìn kia, cô gái kia rất xứng đôi với Tề Hiền nhi? Còn cô gái kia nữa thì lại rất hợp với Cổ Ngạn!"

Tề Tu nhìn thoáng qua, tiếp tục đi về phía trước, "Em muốn làm mai cho bọn họ?" Trong giọng nói mang theo ý cười, số lần hắn cười càng ngày càng nhiều rồi.

Tề Bảo Bảo dựa vào lưng hắn, thông thả nói, "Em sợ bọn họ đồ kị với chúng ta thôi mà!"

Dọc trên đường đi hai người trò chuyện rất vui vẻ, vô cùng nhàn nhã, Tề Hiền và Cổ Ngạn đi cách hai người không xa, nghe thấy thì chẳng biết nói gì.

Mà Nam Cung Diệu bị Âu Dương Hiểu Hiểu lôi kéo rút lại phía sau.

"Diệu..." Thấy Nam Cung Diệu không có phản ứng gì, sắc mặt Âu Dương Hiểu Hiểu trắng bệch, khẽ hỏi, "Anh vẫn còn trách em sao?"

Nam Cung Diệu lãnh đạm trả lời, “Không có!”

“Em . . .” Âu Dương Hiểu Hiểu muốn nói gì đó, tầm mắt bỗng khóa chặt vào chiếc đồng hồ trên tay Nam Cung Diệu, trong mắt không biết là vui mừng hay khổ sở, “Đó là quà em tặng anh.”

Nam Cung Diệu há miệng, chớp mắt, cuối cùng bảo, “Tôi quên tháo ra mà thôi!”

Âu Dương Hiểu Hiểu cúi đầu, không nén được lộ ra ý cười. Sao có thể là quên tháo ra? Anh ấy thật chẳng hề thay đổi chút nào, lúc nào kiểm có cũng tẻ như thế.

Âu Dương Hiểu Hiểu rất xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà chỉ lớn chừng bàn tay, đôi mắt to long lanh trong veo, khi cười thì lúm đồng tiền như ẩn như hiện, một cô gái linh động như thế quả thật rất được người ta yêu thích.

Nam Cung Diệu liếc nhìn cô, không mở miệng nữa. Âu Dương Hiểu Hiểu lặng lẽ đi bên cạnh hắn, bầu không khí giữa hai người rất hài hòa.

Nam Cung Diệu bỗng quay đầu nhìn Cổ Ngạn đang đi tới, rùng mình một cái, nhìn Tề Tu vẫn cống Tề Bảo Bảo đi ở đằng trước, Tề Hiền theo ở phía sau, không có gì khác thường.

Cổ Ngạn đến gần, liếc mắt nhìn Âu Dương Hiểu Hiểu. Nam Cung Diệu hiểu ý đi tới cạnh y, thấp giọng hỏi, "Sao thế?"

“Có dị thường, chúng ta đi trước thôi!”

Nam Cung Diệu nhíu mày, sao hắn không phát hiện có gì dị thường nhỉ?

“Tiểu thư phát hiện.”

Xung hô của bọn họ với Tề Bảo Bảo có hơi buồn cười, Nam Cung Diệu gọi là đại tiểu thư, Cổ Ngạn xưng hô tiểu thư, Tề Hiền lại gọi cô là tiểu tiểu thư, cũng còn may Cổ Ngạn không gọi trung tiểu thư!

Nam Cung Diệu không nói gì, đang muốn rời đi cùng Cổ Ngạn thì bỗng dừng lại, quay đầu nhìn về phía Âu Dương Hiểu Hiểu, đáy mắt đầy thâm thúy, không ai biết hắn đang suy nghĩ gì, cuối cùng hắn vẫn đưa tay kéo Âu Dương Hiểu Hiểu, nhanh chóng tiến lên trước.

Âu Dương Lạc trông thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt xẹt qua một tia tính toán, nhưng lại không suy nghĩ nhiều về nguyên nhân Nam Cung Diệu vội vã đi về phía trước.

Tề Bảo Bảo thấy có thêm một Âu Dương Hiểu Hiểu thì nhíu mày nhưng không nói gì, chỉ híp mắt nhìn đám người ở phía sau, nhếch môi cười cười, thấp giọng nói, "Đi!"

Đối với việc cảm nhận được nguy hiểm vốn dĩ đã không thể so sánh với người thường, lại thêm dị năng của cô là ngự khí, cho nên cô rất miễn cảm với sự biến hóa của không khí. Trong không khí ở đây toàn là mùi của lá cây thối rữa, những người khác còn chưa phát hiện dị thường thì cô đã cảm nhận được mùi hôi thối nhạt đến mức hoàn toàn không thể phát giác ra.

Biết có nguy hiểm tự nhiên phải tránh đi, nhưng nguy hiểm thì nhất định phải có người giải quyết, do đó, loại chuyện vinh dự như thế này giao cho đám tinh anh của ba đại gia tộc là thích hợp nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Không Hiểu Phong Tình

Đoàn người chỉ thấy mấy người phía trước đột nhiên bước nhanh hơn, trong chớp lát có chút khó hiểu, chờ đến khi bọn họ phục hồi lại tinh thần thì đã không còn thấy bóng dáng của mấy người phía trước.

Trước đó vừa mới bị Nam Cung Diệu tính kế, cho nên hiện giờ trong lòng mọi người vẫn còn bóng ma tâm lý, nhìn thấy bóng dáng mấy người kia biến mất, trong lòng đều có dự cảm không tốt, tăng cao phòng bị, mắt quét bốn phía nhưng chẳng phát hiện được gì. Trong lúc nhất thời nghi ngờ trong lòng cũng dần phóng đại, càng ngày càng thêm bất an.

“Diệu... Đã xảy ra chuyện gì thế?” Âu Dương Hiểu Hiểu bị Nam Cung Diệu kéo đi nhanh hơn, lúc quay đầu lại đã không còn nhìn thấy bóng dáng người của ba đại gia tộc.

Cuối cùng Tề Bảo Bảo cũng mở miệng nói, “Ồ đây an toàn rồi.” Nhảy từ trên lưng Tề Tu xuống, Tề Bảo Bảo liếc mắt nhìn Âu Dương Hiểu Hiểu, nói thẳng, “Chỉ là muốn cho ba đại gia tộc một cơ hội biểu hiện, phát huy thực lực chân chính của bọn họ cho chúng tôi xem mà thôi!”

Âu Dương Hiểu Hiểu hơi ngậy ra, cau mày hỏi, "Gặp nguy hiểm sao?"

Tề Bảo Bảo tựa vào lòng Tề Tu, nhìn cô ta rồi nói, "Cô có thể quay trở lại giúp đỡ!"

Tề Tu kéo cô ngồi xuống dưới một gốc cây, hiển nhiên là đang định nghỉ ngơi.

Tề Hiền tìm một vị trí ngồi bên cạnh hai người, Nam Cung Diệu không để ý đến sự giằng co trên mặt.

Âu Dương Hiểu Hiểu kéo cô ta đi tới. Âu Dương Hiểu Hiểu nhìn Nam Cung Diệu, cuối cùng cắn răng nắm chặt tay hấn, bình tĩnh lại.

Nam Cung Diệu thì lại nhú nhú mày tránh khỏi tay cô. Âu Dương Hiểu Hiểu nhìn hấn, há há miệng nhưng chẳng thốt nên lời, trên mặt có chút mất mát.

Mấy người dựa vào rất gần, Âu Dương Hiểu Hiểu hơi khó hiểu vì sao bọn họ phải ngồi gần như thế, mãi cho đến khi thấy Cổ Ngạn vẽ một vòng tròn huỳnh quang nhàn nhạt trên đất bao quanh mọi người thì mới hiểu được, đây là vì tiết kiệm thuốc bột.

Lúc này mùi hôi thối mặc dù không nồng nhưng cũng đã có thể ngửi thấy, Cổ Ngạn đoán rằng đây có thể là cự mãng, thuốc bột hấn vừa vẩy ra có thể che giấu mùi của bọn họ, lại còn là khắc tinh của các loại rắn, nếu không chọc giận bọn chúng thì bất kỳ loại rắn nào cũng sẽ chọn đường vòng mà tránh.

Động thực vật trên Nam Sơn đảo này đều hơi khác so với bên ngoài, do đó vẫn nên cẩn thận là hơn.

Đúng lúc này, một tiếng "Phịch" thật lớn truyền đến, mặt đất khẽ run lên.

Tề Bảo Bảo giật giật khoe miệng than, "Những dã thú ở đây không hề thật!" Bầy rắn gặp phải trước đó không lớn lắm nhưng lại cực kỳ độc, hơn nữa còn xuất hiện thành bầy nên không dễ đối phó, nếu không có Tề Bảo Bảo hỗ trợ tìm ra vị trí của Xà Vương thì người của ba đại gia tộc không có khả năng không tổn hao gì.

Thấy cô lộ vẻ đứng ngồi không yên, Tề Tu nhếch môi hỏi, "Muốn đi xem?"

Nghe thấy thế, Tề Bảo Bảo thu lại tầm mắt nhìn về nơi xa nhưng chẳng thấy gì, uốn éo người cọ vào lòng hấn, chớp chớp mắt nói, "Anh yêu là tốt nhất!"

"Ừ." Tề Tu gật đầu, nhưng không thấy hành động.

Tề Bảo Bảo bĩu môi, nhào người hôn lên môi hấn một cái, đáng thương nói, "Cha, người đừng nhăn tâm như vậy . . ."

Ba người bọn Nam Cung Diệu riết đã thành quen nên chẳng có phản ứng gì, nhưng Âu Dương Hiểu Hiểu thì lại đầy kinh ngạc nhìn hai người. Mặc dù trên đường đi Tề Bảo Bảo và Tề Tu vốn dĩ đã không thu liễm, nhưng hai người họ vẫn đi tuốt ở đằng trước, còn tinh thần của đoàn người lại luôn căng thẳng chú ý tới tình huống xung quanh, căn bản không phát hiện ra sự bất thường giữa bọn họ. Cô cũng chỉ cho rằng giữa bọn họ là cha con nuôi, nhưng dựa vào tình hình này, nhìn thế nào cũng không giống tình cảm giữa cha và con gái!

Ý cười lóe lên nơi đáy mắt Tề Tu, sau đó hấn ôm cô đứng dậy quay trở lại đường cũ, Tề Bảo Bảo chắc chắn, "Muốn em hôn thì cứ việc nói ra đi!"

Tề Tu liếc cô một cái nhưng không mở miệng, hai người dần tiến tới gần 'chiến trường', những tiếng động không ngừng vang lên càng lúc càng lớn.

Âu Dương Hiểu Hiểu nhìn hai người rời đi, cau mày nói, "Bọn họ..."

Nam Cung Diệu không để ý đến cô, ngồi xuống bên cạnh, ba người hình như rất tin tưởng Tề Tu và Tề Bảo Bảo nên không hề có ý định đi theo, thậm chí còn bắt đầu đánh cược, cược người của ba đại gia tộc sẽ tổn thất bao nhiêu người, tuyệt không kiêng kỵ Âu Dương Hiểu Hiểu là người của Âu Dương gia.

Không ai để ý đến cô, rõ ràng là Nam Cung Diệu kéo cô tới đây nhưng bây giờ hấn lại làm ra vẻ như không biết đến sự tồn tại của cô.

Âu Dương Hiểu Hiểu cứ mãi nhìn hấn, cô biết hấn còn đang trách cô nhưng vào lúc cô gặp nguy hiểm vẫn sẽ cứu cô chứng tỏ trong lòng hấn vẫn còn có cô. Nghĩ đến đây, mất mát trong lòng đã vơi đi một ít, trong mắt dần dần có chút hy vọng.

Khi Tề Tu vào Tề Bảo Bảo quay trở lại đúng lúc nhìn thấy một đám người đang khổ chiến quanh một con cự mãng dài chừng mười mấy mét. Lần này chỉ có một con nhưng cũng chẳng dễ đối phó hơn bầy rắn chút nào. Con cự mãng ngóc đầu, dường như trong mắt nó đang khinh bỉ đám người này, hoàn toàn là một bộ dạng từ trên cao nhìn xuống. Nó thè thè lưỡi, dịch nhầy trong miệng rơi xuống đất như mưa, tỏa ra mùi tanh hôi, đuôi rắn 'Phịch' một tiếng quật xuống đất khiến hai người vừa vịn đứng ngay tại chỗ đó vội vàng thối lui, lập tức trên mặt đất xuất hiện một hố sâu. Nếu hai người nọ không lui nhanh thì thế nào cũng bị quật chết mà thôi!

Cũng như con voi lúc trước, con cự mãng này phòng ngự rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả con voi kia, da dày đến mức đao thương không thể xâm nhập. Tề Bảo Bảo nhỏ giọng thăm thỉ, "Bây giờ vẫn còn đang trong vùng giáp ranh mà mấy thứ này đã lợi hại như thế, nếu vào sâu bên trong sẽ không gặp phải thứ giết mãi không chết nào đó chứ?"

Tề Tu chăm chú nhìn người rắn đại chiến, trầm giọng nói, "Vạn vật tương sinh tương khắc, luôn sẽ có nhược điểm thôi!"

Con người của Tề Bảo Bảo đảo quanh hỏi, "Vậy nhược điểm của anh là gì?" Cô biết Tề Tu rất khó đối phó, thân thủ cũng chẳng kém hơn cô là bao, dị năng của cô có thể khắc chế người khác, nhưng đối với anh hình như không chiếm ưu thế gì nhiều. Hơn nữa Tề Tu còn có thể ẩn thân, mặc dù không có

tác dụng quá lớn với cô, nhưng nếu thực sự so sánh, cô hoàn toàn không nắm chắc phần thắng.

Đang nghĩ ngợi thì bỗng nghe Tề Tu phun ra một chữ, “Em!”

“Hà?” Tề Bảo Bảo hơi ngây ra, ngay sau đó liền phục hồi lại tinh thần, sờ sờ cằm, có chút buồn rầu nói, “Nói cách khác, nếu như em muốn bắt được nhược điểm của anh thì trước hết phải bảo vệ tốt bản thân sao?” Mặt khác, nếu như muốn đối phó Tề Tu, cô phải tự sát hoặc là tự ngược?

Tề Tu cau mày nhìn cô, một lúc lâu sau mới có chút thất bại giam cô vào trong lòng, ngẫu nhiên hôn cô, hần phát hiện có đôi lúc bản lĩnh giả vờ ngây ngốc của cô có hơi làm hần tức giận.

Thực không hiểu phong tình mà!

Chỉ có điều, trong con mắt của người ngoài, sợ rằng đều sẽ cảm thấy cái người không hiểu phong tình kia nhất định là Tu La đại nhân lạnh lùng rồi!

Tề Bảo Bảo chớp chớp mắt, ý cười đọng đầy trong mắt, cô đã chết một lần, Tề Tu thiếu chút nữa tự tử, hiện tại ngẫm lại vẫn còn có chút khó tin.

Nếu không phải thế, có lẽ giữa bọn họ sẽ không phát triển nhanh như vậy, dù cô biết vị trí của mình trong lòng Tề Tu, nhưng tấm vách phòng ngự trong nội tâm đã được dựng lên quá lâu để có thể phá vỡ trong một sớm một chiều được.

“Ừm...” Cảm nhận được tay Tề Tu có hạnh kiểm xấu, Tề Bảo Bảo vội vàng đề lại, “Tu...”

Tề Tu蹭 vào trán cô, thở một hơi nặng nề, nhúu mày, giọng nói có chút ám muội, “Thật không nên tới Nam Sơn đảo mà!” Còn không biết phải bao lâu nữa mới có thể ra ngoài được.

"Khụ..." Tề Bảo Bảo cố nén tiếng cười sắp thoát ra khỏi miệng, đột nhiên ánh mắt bỗng đông cứng lại, một đạo khí lưu cuộn cuộn vọt ra khỏi đầu ngón tay, hừ lạnh nói, "Âu Dương Lạc lúc này mà còn muốn lên lút đá thương người khác, hần ta cho rằng chỉ bằng vào Âu Dương gia hần mà có thể thuận lợi ra khỏi Nam Sơn đảo sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Con Cừ Non Yếu Đuối

Mọi người đều đang toàn tâm toàn ý chú ý động tĩnh của cự mãng, chuẩn bị nhắm đúng thời cơ ra tay, thế nhưng đúng lúc này Âu Dương Lạc lại lên ra sau lưng Tề Mặc, mục tiêu không phải cự mãng mà là Tề Mặc!

Tề Mặc đang giao thủ cùng cự mãng, hoàn toàn không thể tránh được việc bị Âu Dương Lạc đánh lén, trong mắt phát lạnh, nhanh chóng thay đổi vị trí, định bụng giảm thương tổn đến mức thấp nhất. Xem ra hần quá nhân từ với Âu Dương gia rồi, món nợ này, sớm muộn gì hần cũng sẽ tính toán rõ ràng với Âu Dương Lạc!

Vốn đã chuẩn bị sẽ bị thương, thế nhưng mãi vẫn không thấy Âu Dương Lạc tập kích, sau khi tránh được một kích của cự mãng, Tề Mặc mới quay đầu nhìn Âu Dương Lạc cước bộ bất ổn đứng cách đó không xa, bà vai hình như bị trúng đạn, chảy máu không ngừng. Tề Mặc nhúu nhúu mày, là ai đang giúp hần?

Nghĩ đến mấy người đã biến mất trước đó, trong lòng Tề Mặc khẽ động, nhưng không đợi hần suy nghĩ nhiều thì chiếc đuôi đầy sức mạnh của cự mãng đã lại nện về phía hần, khiến hần không thể không tạm lánh mũi nhọn.

Âu Dương Lạc cách hần không xa cũng bị vạ lây, y chập vật lăn vài vòng trên đất mới tránh được một kiếp, ánh mắt u ám quét xung quanh, hình như đang tìm người đã phá hỏng chuyện tốt của mình!

Tề Tu ôm Tề Bảo Bảo núp ở chỗ tối mắt lạnh nhìn Âu Dương Lạc chập vật, lạnh lùng nói, “Cho đến nay ba đại gia tộc chưa từng ngừng tranh đấu.” Có cơ hội Âu Dương Lạc tự nhiên sẽ không bỏ qua, tình hình bây giờ hỗn loạn như thế thì cho dù Tề Mặc có chết cũng không ai biết là do y làm, cho dù có kẻ nhìn thấy, y cũng có thể khiến kẻ đó không ra khỏi Nam Sơn đảo được.

Vì từ trường bị nhiễu sóng nên bọn họ đã mất liên lạc với bên ngoài từ lâu, do đó chỉ cần sau khi ra khỏi nơi này có người làm chứng y trong sạch thì y cũng không cần lo lắng Tề gia trắng trợn tra hỏi!

Thậm chí có lẽ y còn có thể giá họa cho Đông Phương Duệ!

Trừ khừ Tề Mặc rồi, thế lực Tề gia sẽ suy yếu, lại còn kéo thêm Đông Phương xuống nước, một hòn đá ném hai con chim!

Tề Bảo Bảo cười đầy khinh thường, “Đi đến đâu cũng giống nhau!” Con người mãi mãi không bao giờ biết thỏa mãn, dù là Bắc đảo hay Nam đảo, những đại gia tộc đều không thể chung sống hoà bình.

Mặc dù cự mãng có lớp da rất dày, ngay cả súng cũng không bắn thủng, nhưng rất nhiều người ở đây có sở trường là những vũ khí chuyên biệt của mình, thân là tinh anh của đại gia tộc, vũ khí được trang bị dĩ nhiên là vô cùng tốt, hơn nữa lại còn là độc nhất vô nhị, một số vũ khí nếu như có thể gặp được chủ nhân sẽ phát huy hiệu quả tối đa, hiệu quả tốt hơn nhiều so với súng. Giống như chủy thủ của Cổ Ngạn, nếu muốn hấn phải lựa chọn, hấn tuyệt đối sẽ chọn chủy thủ, mà không phải là súng!

Mà con cự mãng kia, cho dù có mạnh mẽ cỡ nào thì cũng chỉ là một con rắn, đối mặt với công kích của nhiều người như thế, vẫn không thể tránh khỏi việc bị thương.

Cự mãng bị thương thì càng đỏ mắt, chỗ nào đuôi rắn quét tới đều sẽ xuất hiện một cái hố to, cây cối xung quanh ngã đổ không ít.

Tề Bảo Bảo suýt nữa bị cây lớn ngã đè, vì thế cô vội vàng kéo Tề Tu chạy trở lại, “Con rắn này điên rồi!”

Đến khi chạy vào trong vòng tròn do Cổ Ngạn vẽ Tề Bảo Bảo mới vỗ vỗ ngực, mừng rỡ bảo, “May mà chạy nhanh!” Thoạt nhìn mặt đến thờ hồn hể, nhưng nếu chú ý thì sẽ phát hiện hơi thở của cô đều đều, căn bản không có chút mệt mỏi nào.

Nam Cung Diệu thấy hứng thú hỏi, “Lần này là con gì mà đại tiểu thư chạy trốn chết thế?” Lời này thuần túy chỉ là đùa vui, nếu Tề Bảo Bảo có thể chạy trốn chết, vậy chẳng phải bọn họ ngày cả cơ hội chạy cũng không có sao?

Tề Bảo Bảo đang muốn mở miệng, đột nhiên con người co rút lại, mắng, “Bọn khốn kiếp kia lại dám dẫn cự mãng đến đây.” Vừa mắng vừa bắt đầu xấn tay áo, bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau.

Cổ Ngạn và Tề Hiền nhìn ra phía xa, sắc mặt cũng trầm xuống. Tiếng vang càng ngày càng gần, rõ ràng cho thấy có kẻ cố ý dẫn nguy hiểm đến nơi này.

Nam Cung Diệu tỏ vẻ thờ ơ, chỉ nhìn Tề Bảo Bảo cười nói, “Đại tiểu thư, người đầu gì cũng là một mỹ nữ, sao lại thế kia chứ . . .” Lời còn chưa dứt thì Nam Cung Diệu đã vuốt cằm đánh giá Tề Bảo Bảo, ý tứ kia thật quá rõ ràng.

Âu Dương Hiểu Hiểu thấy mình bị quên lãng thì nhủ mảy, nhìn Nam Cung Diệu không ngừng trêu chọc Tề Bảo Bảo, trong lòng rất khó chịu.

Tề Bảo Bảo đều nhìn thấy cả, bỗng cô cười đầy quyến rũ, làm sao còn đáng vẻ thô lỗ nữa? Bộ dạng quyến rũ kia quả thực có thể dùng thiên kiều bá mị để hình dung, nũng nịu nói, “Người ta thô lỗ không được dịu dàng thì thế nào? Thân ái nhà ta thích thế, không được sao?” Mắt phượng híp lại đầy nguy hiểm khiến Nam Cung Diệu rụt rụt cổ.

Biết mình không cẩn thận đã đắc tội đại tiểu thư đáng sợ này, y sợ sệt kéo Tề Hiền chắn phía trước mình, hình như còn sợ chưa đủ, còn kéo thêm Cổ Ngạn tới nữa.

Tề Bảo Bảo vẫn cười đầy quyến rũ, trong lòng thì ghi nhớ món nợ này của Nam Cung Diệu, định bụng tìm cơ hội tính sổ.

Cổ Ngạn hất bàn tay Nam Cung Diệu đang kéo hấn qua kia, cau mày thông báo, “Tới rồi!” Tiếng động càng ngày càng gần, mặt đất rung chuyển cũng ngày càng rõ ràng.

Tề Tu kéo Tề Bảo Bảo vào trong lòng, mắt lạnh quét về phía Nam Cung Diệu, làm hại Nam Cung Diệu có chút u mê. Không phải là hấn chỉ đùa một chút thôi sao, Tề Tu cần gì phải bao che thế chứ? Suy nghĩ cẩn thận hồi lâu, cuối cùng hấn cho ra một kết luận, Tề Tu không chỉ bao che mà còn ăn dầm chua, xem ra sau này hấn phải cách đại tiểu thư càng xa càng tốt mới được!

Đến khi nhìn rõ kẻ dẫn cự mãng tới, Tề Bảo Bảo hừ lạnh một tiếng, sau đó yếu đuối ôm eo Tề Tu, kè sát vào lồng ngực hấn, run rẩy, “Thật đáng sợ!”

Ba người đã biết lai lịch của cô đều á khẩu, vị đại tiểu thư này giả vờ thành nghiệm sao? Rõ ràng là sói, nhưng lại cứ thích giả làm cừ non vô hại, chẳng qua nếu có kẻ thật sự xem cô như cừ non mà khi dễ, hậu quả kia . . . chỉ nghĩ thôi cũng làm người ta không rét mà run!

Có điều hình như cũng rất thú vị!

Hấn bọn họ sẽ được xem trò hay, dù sao người của ba đại gia tộc đã xem cô như cừ non nhưng lại chưa có cơ hội khi dễ cô mà thôi!

Âu Dương Hiểu Hiểu liếc nhìn dáng vẻ vô dụng của Tề Bảo Bảo thì khẽ nhủ mảy, thật không rõ vì sao cô ta lại chạy đến Nam Sơn đảo!

Kẻ dẫn cự mãng đến chính là Âu Dương Lạc và Đông Phương Duệ, vào lúc này hai người họ thật đồng tâm hiệp lực, Âu Dương Lạc dù vai bị thương nhưng hành động vẫn rất nhanh nhẹn, cũng chính bởi vì mùi máu tươi nồng nặc trên người y rất có sức hấp dẫn với cự mãng, cho nên mới thuận lợi dẫn cự mãng đến đây như thế.

Người của ba đại gia tộc tuyệt không phải dễ khi dễ, mấy người bị bọn Tề Tu tính kế tất nhiên không cam lòng. Trước đó đã chú ý đến hướng đi của bọn họ, do đó sau khi ba đại gia tộc đã bị thương không ít người, Âu Dương Lạc và Đông Phương Duệ quyết định phải kéo bọn Tề Tu xuống nước.

Cổ Ngạn nhìn hai con người đỏ như máu, không ngừng lắc đuôi kia thì trầm giọng nói, “Con cự mãng này bị chọc giận rồi, e rằng thuốc đã không còn tác dụng nữa.” Dưới tình huống như thế, cự mãng chỉ biết công kích không ngừng, phân lượng của thuốc đối với rắn mà nói tác dụng vốn đã không lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Đất Sụp

Âu Dương Hiểu Hiểu trông thấy Âu Dương Lạc bị thương thì nhủ nhủ mảy, sau đó xông ra ngoài che chắn cho Âu Dương Lạc.

Không thể không nói, cô thật đúng là rất trung thành, cũng chính bởi vì như vậy, cho nên mới được trọng dụng!

Tề Hiền nhìn Nam Cung Diệu vẫn ung dung tránh ở phía sau hỏi, “Cậu mặc kệ?” Đối với thói quen hề có việc gì là tránh ở phía sau của Nam Cung Diệu, thật sự y chẳng biết nói gì.

Nam Cung Diệu vẫn trốn ở phía xa, nhàn nhã bảo, “Minh sợ rắn!”

"Oa a..." Tề Tu ôm Tề Bảo Bảo lắc mình tránh khỏi bị đuôi rắn quét trúng, Tề Bảo Bảo phối hợp kêu to một tiếng, sợ sệt rúc vào lòng Tề Tu.

Tề Hiền đứng ở xa không bị ảnh hưởng, còn Cổ Ngạn thì lắc mình sang một bên sau đó giơ tay kéo Nam Cung Diệu, giơ chân đá hất ra ngoài. Lần nào cũng trốn ở phía sau, nào có chuyện tốt như vậy chứ?

“Cổ Ngạn, cậu là tên khốn kiếp!”

Nam Cung Diệu không ngờ tới Cổ Ngạn đột nhiên có hành động như vậy. Y bị nhào thẳng lên đuôi rắn, may là ôm được cái đuôi, mắng vài câu nhưng cũng không buông cái đuôi kia ra. Dẫn đến kết quả cự mạng vung vẩy đuôi khiến Nam Cung Diệu không ngừng đu đưa trên không.

Mất thấy đuôi rắn sắp quất xuống đất, Tề Bảo Bảo liền vội vàng lấy tay che mắt, nhỏ giọng hỏi, “Anh yêu, có cần cứu cậu ta không? Cứ thế mà bị nện xuống nhất định sẽ chết rất thê thảm!” Kéo ngón tay ra vừa vặn để lộ một con mắt nhìn chăm chăm Nam Cung Diệu, trong giọng nói pha lẫn chút hả hê, rõ ràng chính là bộ dạng chờ xem kịch vui.

Tề Tu thờ ơ bảo, “Không cần.” Đương nhiên hẳn biết tổng suy nghĩ trong bụng Tề Bảo Bảo, mang theo cung chịu sờ sờ đầu cô, không chút quan tâm Nam Cung Diệu có thể sẽ bị nện thành bánh thịt hay không.

Nam Cung Diệu nếu như dễ dàng chết như vậy, cũng sẽ không sống đến tận bây giờ rồi!

Nắm đúng thời cơ, Cổ Ngạn nhanh chóng vọt tới, cùng lúc ghim hai thanh chủy thủ vào đuôi rắn, hai cánh tay hướng về hai phía ngược nhau dùng sức “Roet” một cái, hai thanh chủy thủ vẽ một vòng tròn dọc theo đuôi rắn. Nếu như không phải là độ dài của hai thanh chủy thủ không đủ thì cái đuôi kia chỉ sợ đã bị đứt rồi. Đuôi rắn bị rạch một vòng cũng lặc lè muốn đứt rồi.

Trong khi Cổ Ngạn dùng sức thì Nam Cung Diệu đã kịp thời nhảy ra. Cự mạng bị đau liền không màng đến những người khác, nó há mồm tấp về phía Cổ Ngạn. Nam Cung Diệu giơ tay kéo Cổ Ngạn, hai người nhất tề thối lui, thoát khỏi công kích của cự mạng.

Cự mạng bị thương nặng như thế, dưới sự tấn công của quần chúng, rất nhanh đã bị giết chết.

Tề Hiền thấy căn bản không có chuyện cho mình làm, nên dứt khoát ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nam Cung Diệu đang muốn tính sổ với Cổ Ngạn thì đã thấy Âu Dương Hiểu Hiểu vội vàng chạy tới kéo hất quan sát từ trên xuống dưới, lo lắng hỏi, "Diệu, anh không sao chứ?" Khi hỏi vẫn không quên trừng Cổ Ngạn, trên mặt toàn là bất mãn.

Nam Cung Diệu lãnh đạm nói, "Không có việc gì." Còn Cổ Ngạn thì lại chẳng đếm xỉa gì tới cô ta, mắt nhìn chòng chọc vào con cự mạng đã chết kia, nhìn từ đầu tới đuôi, cặp mắt thoảng sáng lên.

Trải qua lần giày vò này thì trời đã tờ mờ sáng, trên thân đoàn người đều là oán khí.

Người của ba đại gia tộc đương nhiên là oán hận bọn người Tề Tu đã sớm phát hiện nguy hiểm nhưng lại không báo cho mọi người, còn Tề Bảo Bảo cũng bắt mắt đám người đó bỗng dưng lại dẫn cự mạng tới, âm thầm ghi nợ trong lòng.

Tề Bảo Bảo tính toán sau này từ từ tính sổ, mà người của ba đại gia tộc lúc này cũng không có tính lực tìm bọn Tề Tu gây phiền, hơn nữa bọn họ nhiều người chiến đấu lâu đến vậy, không ít người chịu đau khổ mới khiến cự mạng bị vài vết thương nhỏ, mà Cổ Ngạn vừa ra tay thiếu chút nữa đã rạch cự mạng thành hai khúc. Thực lực như thế, bọn họ cũng có chút kiêng kỵ, hướng chỉ y lại còn am hiểu chế thuốc.

Đông Phương Duệ và Âu Dương Lạc đều có ý định lôi kéo Cổ Ngạn, còn Tề Mặc thì lại là một bộ dạng bất động thanh sắc, chỉ quan tâm đến thương thế của những người mình mang tới.

Hiện giờ, mọi người tận lực tránh dùng dị năng, vì dị năng nếu không phải tu luyện đến giai đoạn cao cấp thì mỗi khi sử dụng sẽ bị suy nhược trong một khoảng thời gian, nếu vào đúng lúc đó mà gặp phải nguy hiểm thì phiền toái rồi. Người có dị năng trên Lam đảo tuy không nhiều nhưng cũng chẳng ít, nhưng người có thể vận dụng thành thạo dị năng e rằng rất hiếm hoi!

Hơn nữa bây giờ còn đang ở vùng ngoài, càng tiến gần về phía đỉnh núi thì nguy hiểm sẽ càng tăng, nếu hiện giờ đã dựa vào dị năng thì tiếp theo sẽ ra sao?

Đương nhiên, nếu đến lúc tính mạng bị uy hiếp thì dĩ nhiên sẽ không quan nhiều như thế, có điều hiện giờ người bị thương đều là người không có dị năng, hơn nữa thụ thương cũng không nghiêm trọng, không đến mức uy hiếp đến tính mạng.

Chiến đấu với cự mãng ròng rã cả đêm, bây giờ mà lên đường thì rõ ràng không thích hợp, do đó người của ba đại gia tộc vừa nghỉ ngơi vừa lo trị liệu thương thế, còn đám người Tề Tu cũng không gấp gáp, phụng bồi bọn họ cùng nhau nghỉ ngơi.

Tề Bảo Bảo tựa lên đầu gối Tề Tu, than thở, “Aiz . . . Chưa có cơ hội cho cha ra tay rồi!”

Tề Tu khoác lên vai cô, tầm mắt rơi vào đỉnh đầu cô, ánh mắt đó vô cùng ôn nhu. Lần đầu tiên hắn thấy mạo hiểm cũng là một loại nhạc thú, trước đây hắn cũng thích mạo hiểm, bởi vì khi gặp được nguy hiểm, hắn sẽ tạm thời quên đi một phần nào đó cảm giác mất mát trong lòng.

Hắn không biết cảm giác mất mát đó từ đâu mà có, nhưng nó vẫn luôn tồn tại, mãi cho đến khi gặp được cô, hắn sẽ quên đi phần mất mát kia. Giống như cô và cảm giác mất mát đó không thể nào song song cùng tồn tại, lúc cô ở bên hắn sẽ không còn cảm giác đó nữa.

Đúng vào lúc này, tiếng gầm hè của Nam Cung Diệu truyền đến, “Vì sao mình lại phải đi lấy cái thứ nước dãi buồn nôn thôi hoắc đó chứ?”

Cổ Ngạn nhét chiếc lọ trong tay vào ngực y, lạnh lùng nói, “Có bản lĩnh lần sau đừng tìm mình xin thuốc!” Dứt lời, lại lấy ra một chiếc lọ khác đưa cho Tề Hiền, đề y đi lấy máu cự mãng.

Nam Cung Diệu cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm bóng lưng Cổ Ngạn tức giận, “Cậu đây là kỳ thị mình! Sao không để Tề Hiền đi lấy nước dãi há?”

Đối với cái tính nết có chuyện trốn được thì trốn, làm chút việc thì kêu la oai oái của y, Cổ Ngạn và Tề Hiền đã thành thói quen, cho nên trực tiếp không đếm xỉa đến tiếng gào thét của y.

Tề Hiền rất hăng hái xách lọ đi lấy máu cự mãng. Phải biết rằng thuốc của Cổ Ngạn rất hữu dụng nha, hắn cũng không như ai kia, không biết trả ơn!

Nhìn bộ dạng phần uất của Nam Cung Diệu, Âu Dương Hiểu Hiểu mở miệng nói, “Diệu, để em đi cho!”

Biểu cảm biến mất trên mặt Nam Cung Diệu, y tránh khỏi bàn tay Âu Dương Hiểu Hiểu đang vươn tới, lạnh lùng thốt lên, “Không cần!” Sau đó tâm bất cam tình bất nguyện chạy đến bên cạnh đầu rắn hứng nước bọt.

Cổ Ngạn thì đang vội vàng lột da, da con rắn này đao thương không thủng, khi về đưa đến phòng đấu giá của Diêm Môn bán đấu giá, chắc hắn sẽ bán được giá tốt.

Nếu lúc này người của ba đại gia tộc biết y vào thời khắc này mà còn nghĩ cách kiếm tiền, không biết sẽ là biểu tình gì đây?

Tề Bảo Bảo nhìn ba người với ba hành động khác nhau, không khỏi cười nói, “Thật là lợi dụng triệt để con phết vật này, có cần phải nướng thịt rắn lên ăn nữa hay không đây?”

Cổ Ngạn đang nhét da rắn vào không gian tùy thân, nghe thấy lời Tề Bảo Bảo nói thì hơi nhíu mày, hình như đang nghĩ đến tính khả thi của việc này, chủ yếu là quan sát thịt rắn này đối với cơ thể con người có ích lợi gì hay không.

Người của ba đại gia tộc nhìn hành động của bọn họ thì không nói nên lời, chẳng lẽ không cho người ta xử lý xác cự mãng? Cái xác kia bọn họ có giữ lại cũng vô dụng, cần gì phải tranh?

Sắc trời sáng tỏ, sau khi đoàn người nghỉ ngơi đã khôi phục lại thể lực, liền định tiếp tục đi sâu vào trong núi, đi ban ngày dù sao vẫn tốt hơn ban đêm.

Nhưng vào lúc mọi người đang chuẩn bị lên đường, không biết là ai đã chạm phải vật gì không nên chạm, mặt đất nơi bọn họ đang đứng bỗng nhiên sụp xuống với tốc độ cực nhanh, khoảnh khắc đó “Ầm” một tiếng chìm hẳn xuống, căn bản không cho người ta thời gian phản ứng.

Nếu ngư khí thì có thể rời xa được chỗ này, nhưng Tề Bảo Bảo thực sự tò mò bên dưới có cái gì, đây là lần thứ hai chứng minh cô là một kẻ không sợ chết!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Mỹ Nhân Kế

Sau khi đất sụp, đập vào mắt mọi người là một khoảng không tối đen, ngẩng đầu nhìn cũng không thấy gì, dường như sau khi đất sụp xuống mặt đất ở

nơi đó lại kéo dài thêm, che lấp đi bầu trời bên trên.

Nam Cung Diệu trầm giọng nói, “Đây là cơ quan do con người thiết lập!”

Trên vùng đất như Nam Sơn đảo này, rơi vào mê trận do thiên nhiên hình thành tuyệt không kỳ quái, nhưng tình hình hiện giờ, rõ ràng không phải là kiệt tác của thiên nhiên.

Người của ba đại gia tộc có chút kích động, lẽ nào đây là nơi có của linh vật? Bọn họ vẫn luôn nghĩ rằng thứ bọn họ muốn tìm chắc hẳn phải ở trên đỉnh núi, nhưng không nghĩ tới gặp phải cơ quan như thế ở chỗ này.

Đoàn người bật đèn pin mới nhìn thấy rõ nơi bọn họ đang đứng là một đường hầm dưới lòng đất, trên mặt đất phủ đầy lá cây mục rữa, thậm chí là cự mềng đã sắp phân giải hoàn toàn. Cũng không biết cơ quan này được thiết lập như thế nào, toàn bộ mặt đất đột nhiên sụp xuống, nhưng bọn họ tuyệt không có cảm giác có luồng lực đánh vào.

Đường hầm thông thoáng bằng phẳng, mặt đất được lót toàn bằng ngọc thạch thượng hạng, trên vách chạm trổ đủ loại hoa văn kỳ quái, toát ra hơi thở cổ xưa, tạo cho người ta một loại cảm giác thần thánh nhưng lại quý dị đầy mâu thuẫn, cứ cách mỗi mét lại có một cái túi màu đen, hình như là bao bọc vật gì đó.

Nam Cung Diệu giờ tay mở một cái túi thì thấy bên trong là một viên dạ minh châu lớn bằng cỡ nắm tay. Thấy vậy, đoàn người nhao nhao mở những chiếc túi đen khác, bên trong toàn bộ đều là dạ minh châu với kích cỡ kiểu dáng giống nhau như tạc, thoáng cái đường hầm được chiếu sáng như ban ngày.

Phía trước mặt là đường hầm kỳ quái, phía sau lưng là một bức tường đá, do đó mọi người không có lựa chọn khác, chỉ có thể tiến về phía trước. Hơn nữa đoàn người còn cảm thấy có lẽ thứ bọn họ cần tìm sẽ ở trong đường hầm này.

Vừa đi về phía trước, vừa mở những chiếc túi đen để soi sáng đường đi. Hình như hể nơi nào có vách tường là nơi đó có dạ minh châu, cho nên dù không bật đèn pin cũng không cần phải lo lắng không nhìn thấy đường.

Cuối đường hầm là một thạch thất rất lớn, trên vách thạch thất có hai cách cửa bằng đá ở hai bên trái phải, phía sau cửa đá là phòng ốc được bày biện rất thoải mái, thoát nhìn vô cùng xa hoa, ngoài ra không phát hiện gì thêm.

Âu Dương Lạc cau mày nói, “Mọi người tìm kỹ đi, ở đây nhất định có cơ quan!” Nếu đã dựng nên một nơi như thế này, không có khả năng chỉ là vì nghỉ ngơi, làm sao lại chỉ có phòng ốc?

Thế nhưng, sau khi mọi người đã tìm kiếm kỹ càng, lại không phát hiện được gì, hình như nơi này được xây nên thực sự chỉ để nghỉ ngơi mà thôi, vừa không có đồ vật quý giá, lại cũng chẳng có cơ quan đã thương người.

Tề Bảo Bảo kéo Tề Tu vào một căn phòng, bảo, “Hay là đi ngủ trước đi!” Ở đây có giường vừa vặn có thể ngủ say một giấc, chuyện tìm đường ra thì cứ để sau, dù sao cũng không sợ chết đói ở trong này, gấp làm gì?

Nam Cung Diệu cứ như đang có điều suy nghĩ nhưng lại không có biểu hiện gì, lúc này cũng theo Tề Bảo Bảo và Tề Tu vào căn phòng đó. Cổ Ngạn và Tề Hiền liếc nhau, cũng đành phải theo vào.

Những người khác chưa từ bỏ ý định lại tìm kiếm thêm một lần nữa, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, cuối cùng đành phải đi nghỉ ngơi. Nơi này vừa vặn có bốn căn phòng, bọn người Tề Bảo Bảo chiếm một căn, còn ba đại gia tộc mỗi bên một căn. Bốn căn phòng được bày biện giống nhau, dù khá lớn nhưng chỉ có một chiếc giường.

Tề Bảo Bảo không khách khí nhào tới chiếc giường lớn mềm mại, lăn hai vòng sau đó thực sự nhắm mắt bắt đầu ngủ. Ba người Nam Cung Diệu nhìn thấy thì chẳng biết nói gì, chẳng lẽ cô không lo lắng gặp phải nguy hiểm gì sao? Dù sao nơi này rất quý dị.

Bất quá bọn hắn cũng không khỏi không bội phục định lực của Tề Bảo Bảo, bởi vì bọn hắn rất rõ ràng Tề Bảo Bảo không có khả năng không biết chuyện này. Dưới tình huống đã biết mà còn có thể nhàn nhã như vậy quả thực đáng bội phục, chỉ ít những tinh anh của ba đại gia tộc kia không làm được.

Tề Tu cũng nằm xuống giường, sau đó kéo Tề Bảo Bảo vào trong lòng, bộ dạng cũng chẳng hề lo lắng gì.

Cổ Ngạn nhìn Nam Cung Diệu lại bắt đầu lâm vào trầm tư, không nhìn được bèn hỏi, “Rốt cuộc cậu có cách gì không?”

Nam Cung Diệu cau mày, “Đừng nóng vội, để mình nghĩ đã!” Trận pháp cơ quan là điểm mạnh của Nam Cung Diệu, bất quá bây giờ hắn còn chưa nhìn ra được gì, trong đầu có thứ gì đó lóe lên nhưng cuối cùng lại không bắt được, rốt cuộc là cái gì đây?

Nam Cung Diệu cau mày rồi lại cau mày, bỗng thốt lên, “Minh thấy mình cần đi ngủ cái đã!” Sau đó liền bò lên sofa ngủ, khiến hai người còn lại á khẩu. Đây là bộ dáng của người đang nghĩ cách sao?

Căn phòng bên này rất yên tĩnh, những phòng khác cũng không ồn ào, nhưng người ở bên trong lại không hề thoải mái chút nào. Người của ba đại gia tộc không dám thả lỏng, không thể làm gì khác hơn là thay phiên nhau nghỉ ngơi, ai biết nơi này nguy hiểm có đột nhiên xuất hiện hay không. Nếu không có người canh phòng, làm sao có thể khiến người ta yên tâm?

Song cũng có người không muốn nghỉ ngơi, tỷ như Âu Dương Hiểu Hiểu.

Âu Dương Hiểu Hiểu chạy tới tìm Nam Cung Diệu, thấy hắn nghỉ ngơi thì không tiện làm phiền, chỉ ngồi bên cạnh ngắm hắn, biểu tình ôn nhu đến khiến Cổ Ngạn và Tề Hiền nhìn thấy mà buồn nôn, bọn hắn thực rất hiếu kỳ giữa Nam Cung Diệu và Âu Dương Hiểu Hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một lát sau lại có hai cô gái tới, một tìm Cổ Ngạn, một tìm Tề Hiền.

Tề Bảo Bảo giật giật khoe miệng, không vui mở mắt ra, có còn để cho người ta ngủ hay không đây?

Vừa nhìn thấy hai cô gái kia, Tề Bảo Bảo không khỏi hơi ngẩn ra. Hai cô gái này chẳng phải trước đó là cô muốn làm mai cho Cổ Ngạn và Tề Hiền sao? Sao lại trùng hợp thế này?

Cuối cùng Nam Cung Diệu cũng mở mắt, liếc nhìn hai cô gái kia, một là của Âu Dương gia, một là của Đông Phương gia.

Thấy hắn tỉnh dậy, Âu Dương Hiểu Hiểu bèn vội vàng đi tới bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói, “Diệu, em có lời muốn nói với anh.”

Nam Cung Diệu hơi dựa vào sô pha, giờ tay xoa xoa thái dương, hình như vẫn còn đang suy nghĩ đến vấn đề cơ quan, ngữ khí rất lạnh nhạt, “Nói đi!”

Âu Dương Hiểu Hiểu do dự một chút, cuối cùng thốt lên, “Có thể ra ngoài nói không?” Trong giọng nói mang theo một tia cầu xin.

Nam Cung Diệu nhìn cô ta một cái, bỗng đứng lên đi ra ngoài khiến Âu Dương Hiểu Hiểu hơi ngấy ra, sau đó vội vàng đi theo.

Tề Bảo Bảo bĩu môi, sau đó nhìn hai cô gái bám lấy Tề Hiền và Cổ Ngạn, cười cười đùa với Tề Tu, “Anh nói xem sau chuyến đi này, có thể sẽ có thêm vài người hay không đây?”

Tề Tu hôn lên mặt cô một cái, nói với giọng đầy chắc chắn, “Sẽ không!”

Sẽ không? Tề Bảo Bảo nhú mày, hắn chắc chắn? Chưa nghe qua mọi thứ đều có khả năng sao?

Tề Tu xoa xoa tóc cô, đột nhiên ngẩng đầu nói với Tề Hiền và Cổ Ngạn, “Đi ra ngoài rồi nói!”

Tề Hiền và Cổ Ngạn hơi ngấy ra, rất ư vô tội đi ra ngoài. Thực ra từ nãy đến giờ bọn hắn đâu nói gì, chẳng qua bọn hắn biết nếu bọn hắn còn tiếp tục ở chỗ này, hai cô gái kia sẽ còn tiếp tục lú lú.

Tề Bảo Bảo thấy không có trò hay để xem, không khỏi có chút buồn bực. Kỳ thực không nghĩ cũng biết, đây căn bản là mỹ nhân kế, một người đến bắt chuyện là trùng hợp, hai người thì quá trùng hợp rồi!

Có điều cô thực rất vui vẻ xem trò hay, dù sao bị dây dưa chẳng phải Tề Tu nên cô cũng chẳng để ý!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Âu Dương Kỳ

Tề Tu kéo Tề Bảo Bảo nằm xuống trở lại rồi bảo, “Ngủ thêm một lát nữa đi.”

Tề Bảo Bảo gối đầu lên cánh tay hắn, nhắm mắt lại lẩm bẩm, “Chỉ không ngủ một đêm thôi mà, em không yếu đến vậy đâu.” Những nhiệm vụ mà cô đảm nhận trên cơ bản đều là hành động vào ban đêm nên đã sớm trở thành thói quen, song vì làn da mỹ miều của mình, cô phải nghỉ ngơi nhiều, không thể quá mệt mỏi!

Tề Tu hôn lên trán cô một cái, khoe miệng khẽ nhếch lên thành một độ cong rất nhỏ, sau đó cũng nhắm mắt lại.

Lúc này, trong đường hầm, Tề Hiền đang bị dây dưa đến phiền không chịu nổi, rốt cuộc hắn mở miệng không chút lưu tình, “Tiểu thư, những câu hỏi này ngay cả đứa con nít ba tuổi cũng biết trả lời, không phải là chỉ số IQ của cô quá thấp đấy chứ?”

Cô gái này vốn dĩ vì muốn tiếp cận Tề Hiền nên đương nhiên sẽ tìm đề tài để nói, nhưng những câu hỏi mà cô ta đưa ra có chút nhọc trí.

Dẫu sao cũng là con gái, da mặt mỏng, với lại để có thể đến được Nam Sơn đảo thì nhất định phải là người được gia tộc coi trọng, nên sẽ khá là kiêu ngạo. Bản thân đã hạ mình để lấy lòng đối phương, nhưng đối phương không những không cảm kích mà còn nói những lời quá không lưu tình như vậy thì làm sao cô ta có thể chịu được?

Ngay lập tức cô gái kia nổi giận đùng đùng lườm Tề Hiền, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bỏ đi.

Đông Phương Duệ đứng trước cửa thạch thất vừa vận chứng kiến một màn này, không khỏi cau mày. Cô ả kia chính là người hấn phái ra, không nghĩ tới nhanh như vậy đã không diễn kịch được nữa rồi.

Qua chuyện lần trước, hấn cảm thấy những thủ hạ của Tề Tu đều không đơn giản. Bên cạnh Nam Cung Diệu có Âu Dương Hiểu Hiểu, còn Cổ Ngạn thoát nhìn thì quá lãnh khốc, do đó hấn mới chọn Tề Hiền, nhưng không nghĩ tới Tề Hiền không phải là kẻ hiền phong tình.

Xem ra Cổ Ngạn mà hấn cho rằng là lãnh khốc lại dễ đối phó hơn nhiều.

Mặc dù đa phần là cô ả Âu Dương gia kia nói còn Cổ Ngạn thì không có biểu cảm gì, nhưng chỉ ít y cũng không đuổi người, hơn nữa thỉnh thoảng lại còn có thể gật gù đầu, xem ra lần này hấn tiếp cận sai mục tiêu rồi!

Thảo nào Âu Dương Lạc lại không tranh với hấn, hóa ra là đã nhìn ra Cổ Ngạn tương đối dễ đối phó.

“Ngạn, anh thực là nhẫn tâm mà, lại thấy chết mà không cứu!” Âu Dương Kỳ buồn bực nhìn Cổ Ngạn, rõ ràng là rất bất mãn với cuộc đại chiến cùng cực mẫm trước đó.

Âu Dương Kỳ dáng dấp không tệ, không phải là loại vô cùng xinh đẹp, nhưng tính tình cởi mở thì lại rất được các chàng trai ưa thích.

Cổ Ngạn lãnh khốc liếc cô ta một cái, lên tiếng, “Cô không cần tôi cứu.”

Nghe vậy, Âu Dương Kỳ nhếch môi cười hỏi, “Nói thế nghĩa là lúc em cần anh cứu, anh sẽ cứu?”

“Nếu như có thể cứu được.”

“Hi, Ngạn, anh thật đánh yêu mà. Yêu anh chết mất!” Nói xong liền nhào vào trong lòng Cổ Ngạn, tiện thể giờ tay véo mặt y.

Cổ Ngạn không nhịn được cau mày, nhưng lại không né tránh tay của cô ta, chỉ là trong mắt có chút buồn bực.

Lúc Nam Cung Diệu và Âu Dương Hiểu Hiểu trở về vừa vận bắt gặp một màn này. Nam Cung Diệu không khỏi kinh ngạc tròn to mắt, hấn không nhìn lầm đó chứ?

Trông thấy Nam Cung Diệu và Âu Dương Hiểu Hiểu, Âu Dương Kỳ tiến tới nói khề vào tai Cổ Ngạn, “Anh phải chú ý cái cô Âu Dương Hiểu Hiểu kia, gia chủ phái em tới tiếp cận anh, Âu Dương Hiểu Hiểu khẳng định cũng không phải là thật lòng thích bạn anh đâu.” Nhanh chóng dặn dò xong, tiện thể hôn lên mặt Cổ Ngạn một cái, sau đó xoay người rời đi, người khác tuyệt đối không nhìn ra có gì bất thường.

Âu Dương Kỳ vẫn luôn không ưa Âu Dương Hiểu Hiểu, mặc dù hai người đều thuộc Âu Dương gia, nhưng không giao tiếp quá nhiều do đó cô chẳng thêm chào Âu Dương Hiểu Hiểu mà bỏ đi luôn.

Cổ Ngạn nhìn cô rời đi, mắt lóe lên như có điều suy nghĩ.

“Này, hồi hồn đi!”

Cổ Ngạn phục hồi lại tinh thần, thấy Âu Dương Hiểu Hiểu cũng đã rời đi, Tề Hiền hấn là đã vào thạch thất, chỉ còn lại y và Nam Cung Diệu, không khỏi mở miệng hỏi, “Âu Dương Hiểu Hiểu và cậu nói gì thế?”

“À, cô ấy nói Âu Dương Lạc bảo cô ấy tiếp cận mình.” Đối với chuyện này, Nam Cung Diệu không có gì giấu diếm.

Cổ Ngạn nhún mày, “Cô ta nói như vậy sao?”

Nam Cung Diệu nhìn y hỏi, “Có vấn đề?”

Cổ Ngạn trầm mặc một lúc, sau đó lắc đầu nói, “Không có vấn đề.” Nói xong liền bước lên trước.

Nam Cung Diệu đuổi kịp bước chân y, mở miệng, “Cô gái vừa rồi cũng là người của Âu Dương gia, xem ra Âu Dương Lạc thật đúng là không chút che giấu mục đích của mình.” Trước đó rõ ràng chẳng có hành động gì, bây giờ đột nhiên lại đến đây đưa, kẻ ngu cũng biết là có vấn đề.

Song Âu Dương Lạc hấn nên vui mừng vì đã không báo người đi quán lấy Tề Tu, bằng không vị đại tiểu thư kia mà nổi bão thì gã không chịu thấu rồi. Vừa nghĩ đến cái người kia, Nam Cung Diệu không khỏi lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, hiển nhiên là đang tiếc nuối vì không có trò hay để xem.

“Ừ.” Cổ Ngạn lên tiếng, liền không nói gì thêm.

Nam Cung Diệu đột nhiên cản đường y hỏi, “Không phải cậu thực sự thích cô gái kia chứ?” Mặc dù cảm thấy không có khả năng, nhưng Cổ Ngạn cũng không phải là người để phụ nữ tùy tiện muốn làm gì thì làm với y, tình huống nhìn thấy trước đó rõ ràng chính là y mặc cho cô gái kia hành động, điều này cũng quá khác thường rồi!

Thấy Cổ Ngạn không phủ nhận, Nam Cung Diệu không khỏi cau mày nói, “Rõ ràng cậu biết cô ta là người của Âu Dương gia mà!”

“Nam Cung Diệu, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đó!” Cổ Ngạn đẩy hấn ra muốn đi tiếp, rõ ràng không muốn thảo luận vấn đề này với hấn ta nữa.

Nam Cung Diệu kéo y lại, trầm mặt hỏi, “Không phải là cậu không chịu được mê hoặc như thế đấy chứ? Cô à kia chẳng ra sao cả, muốn mặt không có mặt, muốn đáng cũng chẳng có đáng . . .”

Cổ Ngan bỗng lạnh mặt, trầm giọng thốt lên, “Nam Cung Diệu, cậu quản nhiều quá rồi đó!”

Nam Cung Diệu hơi ngây ra sau đó hoàn hồn lại, tức giận bảo, “Minh quản nhiều? Cậu nghĩ mình muốn quản cậu sao?” Nam Cung Diệu hằm hằm nhìn Cổ Ngan nhưng không biết nên nói gì, vì cô à kia mà làm mặt lạnh với hắn, thật tốt mà, đồ trọng sắc khinh bạn!

Cổ Ngan hình như cũng cảm thấy thái độ của mình hơi quá, sắc mặt liền dịu đi đôi chút, “Minh có chừng mực!”

Nam Cung Diệu nhủ nhủ mảy, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không mở miệng, chỉ bỏ lại một câu, “Tóm lại cậu chú ý một chút cho mình!” Trong mắt mang theo chút lo lắng, quả thực là thái độ của Cổ Ngan quá mức dị thường, vốn dĩ lần hành động này hắn rất lo lắng, bây giờ lại càng không thể nào yên tâm rồi!

“Ha ha . . .” Một tiếng cười khê đột nhiên truyền đến, Cổ Ngan ngẩng đầu nhìn, lãnh khốc hỏi, “Còn có việc?”

Âu Dương Kỳ đã bỏ đi nhưng rồi lại quay trở lại, vừa vận nhìn thấy một màn ban nãy, lúc này nghe được câu hỏi của Cổ Ngan, bỗng nhào vào trong ngực ôm y. Cổ Ngan hơi ngây ra, sau đó giờ tay vỗ vỗ lưng cô, coi như là dỗ dành.

Nam Cung Diệu giương mắt nhìn hai người, cái này gọi là có chừng mực? Đây rõ ràng chính là bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng rồi, hắn thật muốn phủ tay mặt kệ, nhưng trên thực tế hắn vẫn làm mặt lạnh đứng tại chỗ.

Âu Dương Kỳ buông Cổ Ngan ra, tươi cười ngẩng đầu, chỉ là khoe mắt có hơi ướt, kéo tay Cổ Ngan vừa cười vừa nói, “Yên tâm đi, hiện tại không ai có thể khi dễ em cả!”

"Ừ." Cổ Ngan không nói thêm gì, biết cô quay trở lại nhất định là có chuyện, không khỏi hỏi, "Có chuyện tìm anh sao?"

Nghe vậy, Âu Dương Kỳ cười thật tươi mở miệng, “Ngan, hình như anh có rất nhiều thuốc tốt, cho em một ít phòng thân đi! Em bảo đảm sẽ không cho kẻ khác dùng đâu!” Nói xong liền giờ tay thè, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Cổ Ngan liếc cô một cái, không nhìn được phun ra một câu, “Em thè thốt như cơm bữa ấy!” Mặc dù nói như vậy, nhưng lại móc ra không ít thuốc tốt đưa cho cô.

Âu Dương Kỳ giật giật khoe miệng, lẽ nào uy tín của cô kém đến vậy sao? Một bên vừa kiểm điểm, một bên vừa nhét thuốc Cổ Ngan đưa vào trong túi, buồn rầu nói, “Nhiều lắm không chứa hết, chỉ cần đủ cứu mạng là được!”

Nam Cung Diệu nhìn thấy liền á khẩu, cái gì gọi là trọng sắc khinh bạn? Chính là đây! Có khi nào Cổ Ngan hào phóng với hắn như vậy đâu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Không Cho Phép Trêu Hoa Gheo Nguyệt!

Đúng lúc này, Tề Hiền từ trong thạch thất đi ra, nhìn thấy Âu Dương Kỳ cũng không để ý nhiều, chỉ nói với Cổ Ngan và Nam Cung Diệu, “Thiếu gia có chuyện muốn nói!” Sau đó liền quay vào.

Âu Dương Kỳ rất tự giác ôm đồng thuốc đã thu được vẫy vẫy tay với Cổ Ngan, ngay cả cảm ơn cũng không có liền rời đi.

Cổ Ngan đi vào thạch thất, Nam Cung Diệu thì thờ vắn than dài ở phía sau, nhìn bóng lưng Cổ Ngan như có điều suy nghĩ.

Cổ Ngan bỗng quay đầu nhìn hắn bảo, “Nam Cung Diệu, con người đều sẽ thay đổi!” Trong giọng nói mang theo một tia cảm khái.

Nam Cung Diệu cau mày, có ý gì? Y là đang muốn nói trước đây y không có hứng thú với phụ nữ, nhưng bây giờ lại có?

Cổ Ngan không quản hắn nghe có hiểu hay không, cũng không định giải thích thêm. Nam Cung Diệu nhăn tít mày, trong lòng có chút bức bối, sự tình cuối cùng đã thoát khỏi lòng bàn tay hắn rồi!

Nhìn bọn hắn bước vào phòng, Âu Dương Lạc xuất hiện trước cánh cửa của một căn phòng khác, trong mắt lộ ra ý cười, dường như rất hài lòng.

Đông Phương Duệ trông thấy nụ cười hài lòng trên mặt y thì không khỏi hừ lạnh một tiếng. Lần này đi cùng Đông Phương gia chỉ có một cô gái, mà lại còn là một cô à vô cùng cao ngạo, để cô ta đi tiếp cận Tề Hiền vốn dĩ chẳng trông mong gì nhiều, hiện tại thất bại cũng nằm trong dự liệu. Chẳng qua là tiện nghi cho Âu Dương Lạc mà thôi, hai cô à kia của Âu Dương gia thật đúng là không đơn giản!

Âu Dương Lạc liếc mắt nhìn hắn ta, cười cười quay trở về phòng. Đông Phương Duệ trầm mặt đứng đó một lúc, sau đó đi về phía căn phòng của Tề gia. Bây giờ hắn phải mượn sức Tề gia, bằng không nếu để Âu Dương Lạc lại giành mất nữa, sợ rằng người của Đông Phương gia sẽ bị thiệt hại, kể cả hắn!

Trong căn phòng của bọn người Tề Bảo Bảo, vào lúc này Nam Cung Diệu, Cổ Ngạn và Tề Hiền ba người đang quây quần bên nhau, nhìn đóa hoa được khắc trên tường. Tề Tu cảm thấy hoa văn trên vách tường có lẽ có điều cổ quái, vốn muốn xem xét, nhưng Tề Bảo Bảo lại đem nhiệm vụ vinh quang này giao cho Nam Cung Diệu, về phần nguyên nhân, là sợ thân ái nhà cô một nhọc nha!

Nhìn một lúc lâu, Nam Cung Diệu hình như nhớ tới cái gì đó, bất thành linh xông ra ngoài. Cổ Ngạn và Tề Hiền cũng đi theo ra, Nam Cung Diệu chạy đến nơi bọn họ đã từng rơi xuống, sau đó chậm rãi men theo lối đi, hết sức chăm chú quan sát những hoa văn kia.

Cổ Ngạn và Tề Hiền cũng quan sát, mặc dù cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng lại không biết rốt cuộc là kỳ lạ ở chỗ nào.

Khi sắp đến gần thạch thất thì Nam Cung Diệu đột nhiên hơi lung lay, có chút đứng không vững. Cổ Ngạn vươn tay đỡ hắn, cau mày hỏi, “Sao thế?” Lẽ nào hoa văn này thật sự có điều cổ quái?

Nam Cung Diệu lắc đầu bảo, “Tinh thần quá mức tập trung nên chóng mặt!” Những hoa văn này, trong tranh có tranh, thậm chí có thể chia làm mấy tầng, nếu như không tập trung tinh thần, rất khó thấy rõ.

Đóa hoa được khắc trong phòng cũng xuất hiện trong thạch thất, nếu hắn đoán không lầm thì trong ba căn phòng còn lại cũng có.

Nhìn Nam Cung Diệu lộ ra vẻ mặt dùng não quá độ thì biết Tề Bảo Bảo đã dự đoán trước chính xác đường nào, đây quả thực là việc một chết người mà!

Đúng vào lúc này, Tề Bảo Bảo và Tề Tu, còn có người của ba đại gia tộc đều bước ra ngoài. Tề Bảo Bảo trông thấy Nam Cung Diệu liền hỏi, “Tìm đến tận đây rồi à?”

Nam Cung Diệu sững sờ nhìn cô, trong giây lát liền hiểu ra. Hóa ra cô đã sớm phát hiện, rõ ràng là bắt hắn lao động khổ sai mà!

Nam Cung Diệu khóc không ra nước mắt, hắn bị người ta bóc lột sức lao động đó nha!

Những hoa văn trên vách đường hầm sau khi nhìn xuyên qua từng lớp sẽ phát hiện giống hệt như đóa hoa trong phòng, cộng thêm năm đóa hoa trong thạch thất và những căn phòng khác, tổng cộng có 12 đóa.

May mà bọn họ nhiều người, Nam Cung Diệu chỉ ra nơi khắc 12 đóa hoa, cứ mỗi một đóa thì có một người đứng, sau đó mọi người cùng nhau cố sức đẩy.

"Răng rắc răng rắc..." Tiếng cơ quan chuyển động vang lên vô cùng rõ ràng, sau một hồi lâu, lại nghe thấy một tiếng “Cạch”.

Tiếp đó, Nam Cung Diệu á khẩu. Bởi vì sau khi cơ quan chuyển động thì không xuất hiện nguy hiểm gì, nhưng cũng không phát hiện được lối ra, chỉ là mỗi đóa hoa ứng với một cánh cửa đá, giờ đây cửa đá được mở ra, bên trong đều là phòng ngủ được bày biện hệt như bốn căn phòng trước.

Nam Cung Diệu 囧, hắn bận rộn nửa ngày kết quả là tìm thêm vài căn phòng thôi sao?

Tề Bảo Bảo gật gật đầu, thấp giọng nói, “Cái cơ quan này không tệ! Nhất định phải có mười hai người mới có thể mở, đã có mười hai người, vậy thì bốn phòng tất nhiên không đủ, kẻ nào tạo ra cơ quan này thật đúng là am hiểu lòng người, đây không phải là sợ chúng ta không đủ phòng, nghỉ ngơi không tốt sao?”

“Ha ha . . .” Đông Phương Duệ đứng bên cạnh nên nghe rất rõ ràng lời nói của cô, không khỏi cười nói, “Tề tiểu thư nói không sai, người tạo ra cơ quan này quả thật am hiểu lòng người!”

Nghe thấy thế, Tề Bảo Bảo nhú mày, mặc dù Đông Phương Duệ có đáng về tiểu chính thái đáng yêu, nhưng tính tình lại chẳng đáng yêu chút nào, giờ lại bày ra bộ dạng ôn hòa rõ ràng là có ý đồ mà!

Tề Tu đột nhiên giơ tay ôm eo Tề Bảo Bảo, cúi đầu hôn lên môi cô, trầm giọng bảo, “Quay về nghỉ ngơi thôi!” Sau đó ôm Tề Bảo Bảo xoay người hướng về phía căn phòng của mình trước đó.

Tề Bảo Bảo quay đầu liền nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Đông Phương Duệ, lại nhìn nhìn gương mặt không có biểu cảm của Tề Tu, bỗng cúi đầu bật cười.

Tề Tu ôm cô tiến vào phòng, ấn vào cơ quan cạnh cửa, cánh cửa đá liền khép lại. Bây giờ nhiều phòng như thế dĩ nhiên hắn sẽ không để người ta tới quấy rầy nữa.

Nhìn nét mặt sa sầm rét lạnh của Tề Tu, Tề Bảo Bảo rụt rụt cổ, mở miệng một cách đầy e dè, “Cha, người sao thế?” Nhưng trong mắt lại không che giấu được ý cười, hóa ra thân ái nhà cô chính là một vị dấm chua lớn nha!

Tề Tu thuận thế đề cô lên cánh cửa đá, cau mày nói, “Không cho phép trêu hoa ghẹo nguyệt!”

Tề Bảo Bảo duỗi tay đẩy đẩy hần, về mặt vô tội, "Người ta nào có." Đông Phương Duệ cũng không phải là thứ tốt lành gì, cô hoàn toàn không có hứng thú cũng không có trên chộc gĩa ta nha!

Tề Tu đã biết tông bản lĩnh gĩa vờ ngây ngốc của cô, nói chuyện không thông bèn dứt khoát cúi đầu hôn cô.

Tề Bảo Bảo vừa tránh môi hần vừa hàm hàm hồ hồ phân trần, "Không phải do em trên chộc mà, chỉ có thể trách bọn Nam Cung Diệu khoe khoang quá mức. Đông Phương Duệ rõ ràng là nhắm vào bọn hần, chẳng qua thấy em ngu ngốc nên mới ra tay từ chỗ của em thôi." Cô luôn khiêm tốn, làm sao lại trên hoa gheo nguyệt được chứ?

Sự thật cũng đúng là vậy, cô gái được Đông Phương Duệ phái ra sử dụng mỹ nhân kế với Tề Hiền thất bại, y liền muốn đánh quan hệ tốt với Tề Mặc. Nhưng Tề Mặc há lại là kẻ dễ đối phó như vậy? Cuối cùng Đông Phương Duệ chỉ có thể đánh chủ ý lên đám người Tề Tu.

Mặc dù Tề Tu cũng coi như là người của Tề gia, nhưng những ngày này mọi người đều nhìn thấy hết sức rõ ràng, Tề Mặc và Tề Tu đều tự làm theo ý mình.

Tề Mặc mang theo khá nhiều người, hiển nhiên không cần lo lắng quá mức. Còn Tề Tu mặc dù chỉ mang theo ba người nhưng ba người này hình như không hề đơn giản, hiện tại tính ra yếu nhất là Đông Phương gia. Âu Dương Lạc đã lôi kéo được Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn, nếu như muốn nhân chuyện đi này ra tay với Đông Phương gia, chỉ sợ Tề Mặc sẽ không can dự vào, đến lúc đó Đông Phương gia thực sự gặp nguy hiểm rồi. Hần vẫn biết Âu Dương Lạc là một kẻ có dã tâm bùng bùng, cho nên tuyệt đối không phải là hần buồn lo vô có!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Người Thủ Hộ

Nam Cung Diệu choáng váng đầu óc không có tinh lực đi tìm những cơ quan khác, nên y tiếng thẳng vào một căn phòng khác nghỉ ngơi.

Đông Phương Duệ rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, nhủ mảy. Sao Tề Tu và Tề Bảo Bảo lại có loại quan hệ đó chứ? Đại gia tộc đều luôn chú trọng danh dự, mặc dù Tề Bảo Bảo chỉ là con gái nuôi của Tề Tu nhưng nếu để người ngoài biết quan hệ giữa hai người, thì mặt mũi Tề gia chỉ sợ cũng không còn. Điều này đối với Tề gia mà nói sẽ là một đả kích, nhưng dù sao Tề gia vẫn là đại gia tộc đứng đầu Nam đảo, chút đả kích ấy đối với Tề gia mà nói sợ rằng căn bản cũng chỉ là gĩa ngựa mà thôi.

Hơn nữa nếu Tề Tu đã dám thân mật với Tề Bảo Bảo trước mặt hần như thế chắc chắn sẽ không thêm đề ý. Trước đó đã chứng kiến được sự lợi hại của Cổ Ngạn, giờ cũng nhìn ra được Nam Cung Diệu tinh thông cơ quan trận pháp, hần đoán Tề Hiền cũng sẽ không đơn giản. Hiện tại hần không dám xem thường Tề Tu nữa, do đó hần không nói gì cũng không làm gì, chỉ yên lặng quan sát.

Nhưng trong bụng thì nhủ thầm, dựa vào tình hình ban nãy chỉ sợ Tề Tu đã không có ấn tượng tốt với mình, nên muốn lôi kéo Tề Tu là không có khả năng, hơn nữa nếu Tề Bảo Bảo là người của Tề Tu, hần cũng không dám đào góc tường, đó không phải là lôi kéo mà là gây thù chuốc oán, vào thời điểm hiện nay mà gây thù cho mình thì hần thực sự quá ngu xuẩn rồi!

Liếc mắt nhìn cánh cửa đá đóng chặt kia, chân mảy của Đông Phương Duệ nhủ chặt không hề buông lỏng, hần cảm thấy Nam Sơn đảo này khẳng định xung khắc với hần, bằng không sao hần làm gì cũng không xuôi chèo mát mái thế này!

Bên trong cánh cửa đá, Tề Tu nhìn chăm chăm Tề Bảo Bảo hỏi, "Bảo Bảo, em mệt không?"

Tề Bảo Bảo nhìn thấy ánh mắt nóng rực của hần bèn gĩa đầu, "Mệt, anh cũng biết đó, tối qua em chưa được nghỉ ngơi mà."

Tề Tu nhủ mảy, tầm mắt rơi lên mặt cô, như là muốn nhìn xem cô có nói thật hay không. Đầu tranh mắt một lúc lâu, sau đó thở hắt ra, kéo Tề Bảo Bảo đến cạnh giường, "Vậy em nghỉ ngơi đi!"

Ở đây dù sao cũng là Nam Sơn đảo, hần cũng có chỗ cố kỵ, hần không hy vọng Tề Bảo Bảo bị thương.

Tề Bảo Bảo nằm trên giường, nhìn Tề Tu xoay lưng về phía cô, đáy mắt đều là ý cười, gĩa tay kéo kéo ống tay áo hần, ủy khuất hỏi, "Cha, người đang tức giận sao?"

Tề Tu xoay người nhìn cô, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng, cuối cùng thốt lên một câu, "Kiếp trước nhất định là tôi mắc nợ em rồi!" Rõ ràng cô thấy gĩa vờ hần rất vui đây mà!

Nghe thấy thế, Tề Bảo Bảo lẩn vào trong lòng hần, ôm hần cười hi hi, "Anh yêu, anh càng ngày càng đáng yêu rồi!" Vì để tăng thêm sức thuyết phục, còn gĩa đầu nói với giọng đầy cường điệu, "Thật đấy!"

Nhìn vẻ mặt đầy cam chịu của Tề Tu, Tề Bảo Bảo hôn bẹp một cái lên mặt hần, ôm hần cọ cọ, mặt đầy ý cười.

Tề Tu trông thấy bộ dạng dồi dào sinh lực của cô, sao lại không biết căn bản là cô muốn lừa hắn? Thật ra hắn vốn không cảm thấy Tề Bảo Bảo mệt mỏi, chỉ là vì phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn, không thể làm gì khác hơn là kiểm chế.

Nhưng Tề Bảo Bảo cứ cọ cọ thế này, hắn còn có thể nhịn được nữa thì quả là quá kỳ lạ rồi!

Tề Bảo Bảo chẳng hề ngạc nhiên khi bỗng nhiên bị Tề Tu đè ở dưới thân, chỉ ôm cổ hắn phiến não hỏi, “Anh nói xem ở đây có thể đột nhiên xuất hiện quái thú gì đó hay không?”

Tề Tu không đếm xỉa gì tới cô, cúi đầu gặm cắn xương quai xanh trên cổ cô, hai tay linh hoạt cởi khuy áo của cô ra. Vì để chuẩn bị cho cuộc hành trình, quần áo bọn họ đang mặc tuy rằng thoát nhìn không khác bình thường, nhưng chất liệu lại hoàn toàn bất đồng, khó bám bụi cũng không dễ rách.

Tề Bảo Bảo phối hợp giật giật cơ thể để tiện cho hắn hành động, miệng lại lầm bầm, “Nói không chừng lát nữa trên tường sẽ xuất hiện kí hiệu gì đó đấy.”

Tề Tu vẫn cứ làm thình, bỗng Tề Bảo Bảo kêu lên một tiếng, “A . . . có quỷ!”

Tề Tu giật giật thái dương, cuối cùng không thể nhịn được nữa chặn miệng cô lại, tiếp theo chỉ còn những tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc ồ ồ quanh quẩn trong không khí. Những kí hiệu và quái thú trong miệng Tề Bảo Bảo kia dĩ nhiên là chẳng bao giờ xuất hiện.

Hữu khí vô lực nằm bò trên người Tề Tu, Tề Bảo Bảo giờ tay vén vài sợi tóc cản trở tầm nhìn của mình. Sau khi hô hấp hơi bình ổn lại, mới lười biếng mở miệng, “Đám người Tề gia nhìn không ra điểm khả nghi nào cả.”

Động tác tùy ý lại mang theo mê hoặc trí mạng, đây mới chính là Thiên Mị! Nhất cử nhất động đều quyến rũ như vậy, nhưng Tề Tu thì lại vui vẻ khi cô vờ vô tội giả đáng thương ngốc nghếch, cái nào cũng tốt hơn bộ dạng câu người này.

Tốt nhất là toàn bộ sinh vật giống đực đều rời xa cô mới tốt, do đó hắn mới có thể dung túng Tề Bảo Bảo giả vô tri như thế.

Tuy là chỉ cần cô vui vẻ, hắn sẽ không phá hỏng hứng thú của cô, thế nhưng không thể phủ nhận, hắn còn có chút âm mưu!

Tề Tu khẽ vuốt ve tấm lưng trần cô, thanh âm khàn khàn hết sức gợi cảm, “Đám người đó đều là con cháu chi thứ của Tề gia nhưng không có nghĩa là sẽ không phản bội, hơn nữa, nếu kẻ nọ đã có thể an bày người ở Tề gia, vậy thì ở Âu Dương gia và Đông Phương gia an bày người vào cũng khá dễ dàng.”

“Aiz . . .” Tề Bảo Bảo thở dài, cọ cọ vào cổ hắn, lầm bầm, “Kẻ kia rốt cuộc muốn làm gì? Thống nhất Lam đảo? Hắn ta cứ nói thẳng ra đi, em sẽ không ngăn cản hắn đâu!” Cô bị chết thật đúng là oan uổng, cô tự nhận mình chẳng phải là người thích lo chuyện bao đồng đâu!

Tề Tu nắm lấy cằm cô, cúi xuống hôn cô một lúc lâu mới lên tiếng, “Bất cứ khi nào em cũng có khả năng uy hiếp đến hắn!” Mỗi nguy hiểm như vậy tất nhiên phải loại bỏ mới có thể khiến người ta an tâm.

Đáy mắt Tề Tu lóe lên tia sáng rét lạnh, cái chết của Thiên Mị, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế!

Tề Bảo Bảo hừ nhẹ một tiếng, nằm bò trên ngực hắn giương mắt nhìn, “Còn nói em sao! Anh cho rằng anh tốt hơn chỗ nào? Nếu thật như thế, giải quyết em rồi hắn ta cũng sẽ giải quyết anh thôi!”

Nói đến đây, Tề Bảo Bảo nhú nhú mày, trong mắt cũng nghiêm chỉnh hơn vài phần, “Người bên cạnh bọn Nam Cung Diệu cũng phải chú ý.” Không đảm bảo không có kẻ xuống tay từ chỗ bọn hắn, Âu Dương Hiểu Hiểu kia rất khả nghi!

Ngược lại Tề Tu lại không lo lắng lắm, “Yên tâm, bọn hắn sẽ có chừng mực.” Hôn một cái lên trán cô, Tề Tu bỏ lại hai chữ, "Nghỉ ngơi!" Cuộc trò chuyện đến đây là kết thúc.

Tề Bảo Bảo nhắm mắt lại, trầm mặc một hồi, đột nhiên thấp giọng bảo, “Tu, em không muốn anh xảy ra chuyện gì đâu!”

Cánh tay đang ôm cô hơi hơi siết lại, ôn nhu nói, “Tôi sẽ không có việc gì.” Thống khổ hắn đã trải qua, hắn sẽ không để cô phải nếm trải.

Phòng ốc đột nhiên nhiều thêm ch nên đoàn người cũng phân tán ra, song người của ba đại gia tộc đều chọn phòng kề nhau để tiện cho việc phối hợp lẫn nhau.

Thoáng cái đã có thêm 12 căn phòng, cộng cả bốn căn trước đó, tổng cộng là 16 căn phòng, nhưng một người một phòng thì vẫn không đủ. Bởi vì cơ quan là Nam Cung Diệu phá giải, do đó Nam Cung Diệu, Cổ Ngạn và Tề Hiền đương nhiên mỗi người chiếm một phòng, năm cô gái còn lại hiển nhiên cũng là một người một phòng.

Cổ Ngạn tra xét một phen trên lối đi, đang chuẩn bị quay trở về thì khi đi ngang qua một căn phòng y nghe thấy bên trong loáng thoáng truyền ra tiếng nói chuyện. Âm thanh rất nhỏ, cách cánh cửa đã hoàn toàn không nghe rõ người bên trong đang nói gì, nếu không phải Cổ Ngạn thính tai, cũng sẽ không nghe thấy tiếng.

Cổ Ngạn nghe ra một trong những giọng nói đó là của Âu Dương Hiểu Hiểu, một giọng khác là của một người đàn ông. Vốn hắn còn tưởng rằng người đàn ông đó là Nam Cung Diệu, nhưng bỗng nghĩ đến Nam Cung Diệu đã vào phòng từ lâu thì không khỏi nhú nhú mày, ngừng bước.

Chẳng biết tại sao, cửa đã đột nhiên bị mở ra, Âu Dương Hiểu Hiểu trông thấy Cổ Ngạn thì hơi ngây ra.

"Cổ Ngan!" Mắt Âu Dương Hiểu Hiểu chợt lóe lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào hân, như là muốn nhìn ra cái gì đó. Nhưng Cổ Ngan lại không có biểu cảm dư thừa khiến cô ta không thể nào xác định được hân có nghe thấy gì hay không.

Mặc dù cô tin hân đứng ở ngoài sẽ không nghe được gì, nhưng nếu như không phải Cổ Ngan nghe được chuyện gì đó thì sẽ không đứng trước cửa phòng cô như thế. Âu Dương Hiểu Hiểu không nghe nói Cổ Ngan có dị năng, nhưng cũng không ai nói hân không có dị năng, do đó trong lòng cô có chút thấp thòm.

Khép cánh cửa đá lại, Âu Dương Hiểu Hiểu cắn môi nhìn Cổ Ngan, như muốn nói điều gì đó nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Mãi cho đến khi Cổ Ngan muốn đi, cô ta mới vội vàng cản đường hân, khó khăn mở miệng, "Tôi thật lòng yêu anh Diệu, tôi không muốn mất đi anh ấy một lần nữa!" Chăm chú nhìn vào mặt Cổ Ngan, Âu Dương Hiểu Hiểu nghiêm túc nói, "Dù thế nào tôi cũng sẽ không thương tổn anh ấy!"

Cổ Ngan thản nhiên nhìn cô ta một cái, không thấy hứng thú lắm nói, "Cô có yêu cậu ta hay không không liên quan gì tới tôi cả."

Thấy thái độ lạnh lùng của Cổ Ngan, Âu Dương Hiểu Hiểu nóng nảy túm lấy hân bảo, "Chuyện này có thể đừng nói với Diệu không? Nếu anh ấy biết nhất định sẽ nghi ngờ tôi, sẽ không để tôi đến gần anh ấy nữa. Tôi cam đoan tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện tổn thương đến anh ấy." Cô không biết Cổ Ngan có nghe thấy hay không, nghe nhiều hay ít, lúc này cô chỉ sợ Nam Cung Diệu sẽ rời xa cô lần nữa, đến nỗi không suy nghĩ cuộc nói chuyện trước đó có chuyện gì không thể để người ngoài biết hay không.

Cổ Ngan nhíu mày, giẫy khỏi tay cô ta liền muốn xoay người rời đi, nhưng cặp mắt Âu Dương Hiểu Hiểu đột nhiên lóe lên, trong nháy mắt bỗng nhào vào trong ngực hân. Cổ Ngan còn chưa kịp giờ tay đẩy cô ta thì Âu Dương Hiểu Hiểu đã dùng sức đẩy hân ra, dục vào trên thạch bích, cắn môi run run, lộ ra tư thế phòng vệ.

Cổ Ngan còn chưa hoàn hồn thì Nam Cung Diệu đột nhiên từ phía sau hân vọt tới, kéo áo Cổ Ngan vung quyền, "Cổ Ngan, cậu là tên khốn!"

Nam Cung Diệu đỏ mặt, dường như không còn lý trí. Nhìn thấy có kẻ xâm phạm cô gái mình thích thì phản ứng như vậy rất bình thường!

Cổ Ngan bị y đâm một phát nên mặt trầm xuống, híp mắt nhìn y, trong mắt xẹt qua một tia nguy hiểm, sau đó nhếch môi mang theo trào phúng lẫn tức giận, ngẩng đầu lại trầm tĩnh dị thường lên tiếng, "Nam Cung Diệu, cậu được lắm!" Nói xong bèn đẩy y ra, bỏ đi một mạch.

Nam Cung Diệu vẫn còn tức giận nhìn chòng chọc bóng lưng Cổ Ngan, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể xông tới. Âu Dương Hiểu Hiểu nhìn y, khẽ nói, "Diệu... Anh đừng nóng giận, có lẽ anh ấy không cố ý đâu."

Cô không muốn mất đi Nam Cung Diệu, cô không dám khẳng định Cổ Ngan có thể sẽ nói gì với Nam Cung Diệu hay không, biện pháp duy nhất chính là trước khi chuyện đó xảy ra, phải khiến Nam Cung Diệu không còn tin tưởng Cổ Ngan nữa!

Cô cũng không muốn làm như vậy, nhưng Cổ Ngan lại cứ cố tình nghe được chuyện không nên nghe!

Nam Cung Diệu lạnh lùng nhìn cô ta nhưng lại không nói gì, chui trở về phòng, cũng không biết y ra khỏi phòng để làm gì nữa.

Âu Dương Hiểu Hiểu đứng đó một lúc lâu, nhìn cánh cửa đá cách đó không xa, cô biết Nam Cung Diệu còn đang trách cô nhưng cô sẽ để y một lần nữa tiếp nhận cô!

Xoay người bước vào phòng, người ở trong phòng đã biến mất.

Chuyện này cũng quá kỳ lạ, những căn phòng ở nơi này có thể thông gió nhưng không có cửa sổ, bốn phía đều là vách đá, chỉ có vài lỗ nhỏ bằng nắm tay ở bên trên. Cửa đá vẫn đóng, hơn nữa trước cửa còn có người, người nọ hiển nhiên không thể nào rời đi từ cửa được, cũng không biết y biến mất như thế nào!

Đợi đến lúc trong đường hầm không còn tiếng động nữa Nam Cung Diệu mới ra khỏi phòng, gõ cánh cửa đá đối diện. Cổ Ngan mở cửa, mặt không biểu tình liếc y một cái, liền xoay người trở lại giường ngủ. Bây giờ không biết ở nơi này sẽ xảy ra chuyện gì, vẫn cứ nghỉ ngơi thật tốt, bởi đường tình thần mới là đúng đắn.

Nam Cung Diệu đóng cửa lại, nhìn hân hỏi, "Không có gì muốn hỏi mình sao?"

"Không có hứng thú!" Cổ Ngan trở mình, đuổi khách, "Ra ngoài nhớ đóng cửa!"

Nam Cung Diệu giật giật khóe miệng, y phát hiện Cổ Ngan thật sự rất không có lương tâm, biết thế lúc này y đã không hạ thủ lưu tình rồi!

Nghe được động tĩnh bên cạnh, Cổ Ngan có chút không nhịn được trợn mắt nhìn Nam Cung Diệu, cau mày hỏi, "Cậu làm gì thế?"

Nam Cung Diệu tự giác kéo chân đạp lên trên người, nói với giọng hiển nhiên, "Ngủ nha! Mới này mình mơ thấy ác mộng!"

Thái dương Cổ Ngan giật giật, "Cậu gặp ác mộng thì liên quan gì tới mình?"

"Có người ngủ cùng sẽ không gặp ác mộng nữa!" Không biết lời này có dựa theo khoa học không đây.

"Mình thích ngủ một mình, cậu đi tìm Âu Dương Hiểu Hiểu kia đi!"

“Nam nữ thụ thụ bất thân!” Nam Cung Diệu không thèm đếm xỉa gì tới hắn, kéo chăn che lên đầu, tai không nghe được gì, bắt đầu khò khò, y thấy rất mệt nha!

Cổ Ngan phần nộ, Nam Cung Diệu chính là một tên cướp, cướp thuốc hắn không nói, bây giờ ngay cả giường cũng muốn cướp một nửa mới cam tâm!

Người của ba đại gia tộc thỉnh thoảng lại gõ gõ đập đập lên cánh cửa đá, hòng muốn tìm cơ quan đi ra ngoài nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Cổ Ngan đột nhiên giật mình tỉnh giấc bật ngồi dậy, thấy Nam Cung Diệu đầu đầy mồ hôi dường như rất thống khổ, vội vàng vươn tay lay tỉnh y, “Nam Cung Diệu...”

Nam Cung Diệu đột nhiên mở mắt giờ tay muốn bóp cổ hắn, cặp mắt đỏ rực, giống như gặp phải kẻ thù giết cha, sau khi thấy rõ là Cổ Ngan mới buông tay ra, không ngừng thở dốc. Cảm giác đè nén trong lòng dần dần biến mất Nam Cung Diệu mới thở phào nhẹ nhõm, có chút vô lực ngồi bệt trên giường.

Cổ Ngan sờ sờ cổ, nhìn y hỏi, “Chuyện gì xảy ra với cậu thế?” Hắn vốn tưởng rằng Nam Cung Diệu nói gặp ác mộng chỉ là thuận miệng nói đùa, không nghĩ tới là thật, hơn nữa thoạt nhìn có chút nghiêm trọng, lại hơi bất thường.

Nam Cung Diệu giờ tay lau mồ hôi, mở miệng, “Cho mình ly nước.”

Cổ Ngan đáp lại, “Ở đây không có nước.” Trong giây lát Nam Cung Diệu mặt nhăn mày nhíu.

Cổ Ngan đưa cho y một viên thuốc trong suốt, Nam Cung Diệu không khách khí nhét vào trong miệng. Một cảm giác mát lạnh lan ra toàn thân làm y dễ chịu hơn rất nhiều, lúc này mới lên tiếng, “Những hoa văn trên vách đá có điều cô quái.”

Trước đó y đã cảm thấy kỳ lạ, chỉ là tranh trong tranh mà thôi, mặc dù tầng tranh ở đây hơi nhiều hơn một chút nhưng cũng không đến mức khiến y choáng váng đến thế. Y vốn cho rằng nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe lại, nhưng ai biết khi ngủ thì lại gặp ác mộng, tất cả đều là những cảnh trong mộng đều là máu chảy đầm đìa, ép người ta thở không nổi. Rõ ràng ngủ lâu như vậy, lại còn thấy mệt hơn cả ba ngày ba đêm không ngủ.

Trước đó là bị dọa tỉnh, cái loại đè nén khiến người ta ngạt thở đến chết kia khiến y nghĩ lại mà rùng mình, vì thế y không dám ngủ một mình nữa, y thật sự sợ mình ngủ rồi sẽ không tỉnh dậy nữa!

Cổ Ngan nhú nhú mày, hắn và Tề Hiền cũng đều nhìn nhưng lại không xuất hiện tình huống thế này, chắc hắn là phải nhìn ra được những đóa hoa ẩn giấu trong hoa văn kia mới xuất hiện vấn đề.

Ngẫm nghĩ một lát, Cổ Ngan mới mở miệng nói, “Mình đi tìm môn chủ!” Chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ, bây giờ Nam Cung Diệu chỉ mới gặp ác mộng ai biết có xảy ra chuyện nghiêm trọng hơn hay không, sát ý nồng đậm trên người Nam Cung Diệu mới nảy khiến hắn không thể xem nhẹ.

Nam Cung Diệu khoát tay nói, “Đi đi!” Y cũng biết tình hình của mình không mấy lạc quan, bản thân hoàn toàn không có cách nào khống chế. Thở dài trong lòng, không nghĩ tới chuyện y lo lắng còn chưa xảy ra thì bản thân đã bị đám hoa văn cổ quái kia gây vò rồi, thực sự là xuất sư bất lợi mà!

Cổ Ngan nhìn y lộ ra dáng vẻ suy yếu bệnh nặng mới khỏi thì cũng không muốn y đi cùng, dù sao Tề Tu cũng sẽ không để ý tự mình đi một chuyến đâu!

Tề gia

Vào thời điểm này sắc mặt Tề Lương đang rất khó coi, con người âm lãnh nhìn chòng chọc vào kẻ đối diện, lạnh giọng hỏi, “Vẫn không liên lạc được?”

Kẻ nọ gục đầu xuống báo, “Liên lạc không được.” Kỳ thực những ai đã từng đến Nam Sơn đảo đều biết, chỉ cần tiến vào Nam Sơn đảo sẽ gặp phải từ trường nhiễu loạn không liên lạc được với bên ngoài, thậm chí ngay cả những cách thức liên lạc đặc biệt cũng vì đủ loại nguyên nhân mà không thể sử dụng.

Thế nhưng lão gia lại không chịu từ bỏ, một mực bảo người ta liên lạc với gia chủ, xem ra nhất định là có đại sự. Kẻ nọ chỉ suy đoán ở trong lòng nhưng không giúp được gì, phương pháp nào y cũng đã thử qua nhưng lại hoàn toàn vô dụng.

Sắc mặt Tề Lương càng thêm âm trầm, một lát sau mới trầm giọng ra lệnh, “Phái người tới Nam Sơn đảo, nhất định phải tìm được Tề Mặc, bảo nó lập tức dẫn người trở về!”

“Lão gia?” Kẻ nọ sừng sốt ngẩng đầu lên, những nhân tài xuất sắc nhất của Tề gia đều đi Nam Sơn đảo, đám thuộc hạ còn lại mặc dù cũng rất có năng lực, nhưng nếu tới Nam Sơn đảo sợ rằng chỉ có chịu chết, ngay cả bảo đảm an toàn cho bản thân cũng là vấn đề, Nam Sơn đảo lại lớn như vậy, phải tìm người như thế nào đây?

Tề Lương tức giận quát, “Còn không mau đi!”

Trong lòng kẻ nọ cả kinh, vội vàng đi ra ngoài an bài nhân thủ, lão gia bỗng dung phái người đi chịu chết, xem ra nhất định là gia chủ bọn họ gặp nguy hiểm rồi. Đoán được điều này, y không dám chậm trễ, những người đi Nam Sơn đảo lần này nếu hao tổn thì địa vị Tề gia sẽ gặp nguy hiểm.

Tề Lương với sắc mặt âm trầm ngồi xuống, bỗng nhiên duỗi tay nhắc ly rượu trên bàn ném xuống đất, trong mắt đầy tức giận. Không nghĩ tới Tề Lương ông lại bị người ta tính kế, lại còn bị tính kế triệt để như thế!

Cái gì là phương pháp sửa chữa chứ? Tất cả đều là giả, ông đã bị người ta thôi miên, đem toàn bộ tinh anh của ba đại gia tộc đưa tới cái địa phương Nam Sơn đảo có đi không về kia!

Nhưng đến tận bây giờ ông vẫn không rõ đến tột cùng là kẻ nào đã ra tay với ông? Đòi này ông chưa từng chịu thiệt thòi lớn đến thế!

Ba đại gia tộc vẫn luôn tranh đấu không ngừng nhưng chưa từng khiêu chiến công khai, là bởi vì muốn dùng thương tổn thấp nhất đổi lấy lợi ích lớn nhất, lý do chính là vì Lam đảo không chỉ tồn tại ba đại gia tộc mà còn có bốn đại gia tộc của Bắc đảo, nếu bọn họ xé rách mặt, đấu đến anh chết tôi sống cuối cùng tổn thất nặng nề, chính là tạo cơ hội để Bắc đảo chiếm đoạt Nam đảo.

Hiện giờ toàn bộ tinh anh của ba đại gia tộc đều đã đi Nam Sơn đảo, nếu tất cả đều bị táng thân ở nơi đó thì Nam đảo chắc chắn bị nguy hiểm. Ông hoài nghi sự kiện lần này là do người của Bắc đảo làm, vì nếu chuyện này thành công thì kẻ được lợi lớn nhất sẽ là Bắc đảo!

Nhưng ông lại nghĩ không ra khi nào thì Bắc đảo xuất hiện một người tài giỏi đến thế. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, do đó ngoại trừ tường tận chuyện của hai đại gia tộc còn lại thì đối với chuyện Bắc đảo, Tề gia cũng hết sức rõ ràng, từ trước đến nay chưa từng nghe nói Bắc đảo có người am hiểu thuật thôi miên. Nếu muốn thôi miên được ông thì người bình thường sẽ không thể nào làm được!

Vốn dĩ ông còn đang vui vẻ về cái chết của Huyết Sắc Mị Yêu, Thiên gia lâm vào hỗn loạn, chờ đến khi ông tìm được Từ Ngọc Bội trở về thì có thể vạch ra kế hoạch từng bước thôn tính Bắc đảo, nhưng giờ đây bởi vì nhất thời sơ suất của ông mà đã đưa nhiều tinh anh như thế đến Nam Sơn đảo, ngay cả Tề Tu cũng đi theo.

Hiện giờ ông chỉ hy vọng đừng gây nên hậu quả quá nghiêm trọng, bằng không chỉ sợ Nam đảo thực sự sẽ không gượng dậy nổi!

Nghe kể lại vấn đề của Nam Cung Diệu, Tề Tu và Tề Bảo Bảo đều nhũn mảy. Đã sớm biết nơi này sẽ không vô hại như bề ngoài, nhưng không nghĩ tới người đầu tiên trúng chiêu lại là một người trong nhóm bọn họ!

"Đi xem xem!" Tề Bảo Bảo dẫn đầu đi ra ngoài, nếu cô đoán không lầm, hoa văn trên vách đá nhất định là khi điêu khắc lên đã hội tụ tinh thần lực của người có dị năng, nếu quả như thế thì có chút phiền toái rồi!

Dị năng của cô là ngự khí, của Tề Tu là ẩn thân, căn bản không giúp được gì, hơn nữa khi bị tinh thần lực xâm nhập thì người có dị năng cũng không dám tùy tiện trợ giúp chữa trị, nếu làm không tốt rất có thể sẽ xảy ra chuyện. Người được chữa trị hoặc là điên cuồng, hoặc là lâm vào ngủ say không tỉnh, người chữa trị cũng rất có thể bị tinh thần lực phản phệ, tóm lại hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thật ra cũng có thể dựa vào ý chí lực của bản thân để chống đỡ, chờ đến khi tinh thần lực tàn dư kia biến mất hoàn toàn thì sẽ không còn điều gì đáng ngại nữa, nhưng như vậy thì có hơi khốn khổ rồi!

Tề Bảo Bảo vừa mới bước đến cửa liền thu phát chân lại. Chỉ thấy trên mặt đất bên ngoài từng bầy từng bầy rắn bò lổn ngổn khắp nơi, nhìn thấy mà khiến da đầu tê dại.

Chỉ chốc lát sau những tiếng mắng chửi vang lên bốn phía, khắp mọi góc ngách trong phòng đều là rắn, mọi người đang ở trong phòng nghỉ ngơi đều lao ra thì thấy bên ngoài cũng toàn rắn. Đám rắn này không biết là từ chỗ nào bò ra.

Tề Bảo Bảo quay đầu lại nhìn, căn phòng trước đó rõ ràng không có gì, lúc này cũng là một bầy rắn.

Rõ ràng đây chính là đám rắn đã gặp phải lúc vừa mới tiến vào Nam Sơn đảo, màu sắc rực rỡ dị thường, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài, rắn bò đầy trên đất hết như một tấm thảm sắc sảo.

Cổ Ngan vội vàng lấy ra một loại quả nào đó đã được sấy khô, đưa hai quả cho Tề Tu. Tề Tu bỏ một quả vào trong tay Tề Bảo Bảo, bầy rắn đang bò về phía bọn họ kiêng kỵ hơi lùi về sau.

Cổ Ngan nhấc chân bước ra ngoài, nhìn thấy Tề Hiền đang trầm mặt giết rắn trên lối đi, y bèn bước tới, theo bước chân y bầy rắn dần dần tản ra, hình như là đang né tránh y. Cổ Ngan cầm một quả đưa cho Tề Hiền, trầm giọng hỏi, "Nam Cung Diệu đâu?"

Tề Hiền lắc đầu nói, "Không thấy."

Cổ Ngan cau mày đi tới trước cửa phòng hắc, bên trong cũng đều là rắn, nhưng lại không có bóng dáng của Nam Cung Diệu.

Vào giờ khắc này Nam Cung Diệu đang ở bên Âu Dương Hiểu Hiểu. Hắc dựa vào vách tường, sắc mặt hơi đen, có vết rắn cắn trên cổ nhưng bầy rắn lại không đến gần hắc. Khiến bầy rắn chùn bước chính là vòng tròn bột phấn trên đất, Âu Dương Hiểu Hiểu cũng đứng bên trong vòng tròn nên mới không bị rắn bò lại gần.

Thấy bầy rắn không còn bò lại nữa, Nam Cung Diệu hơi thở phào nhẹ nhõm. May mà hắc đã dự đoán trước, nên mới lừa Cổ Ngan chiếm được không ít thuốc, bằng không hôm nay hắc sẽ bị đám rắn này gặm đến xương cũng chẳng còn!

Trước đó tinh thần hắc hoảng hốt mới có thể không cẩn thận bị rắn cắn, hiện giờ mắt hắc đã xuất hiện đom đóm rồi, độc tố lan tràn quá nhanh khiến hắc ngay cả đứng cũng không vững.

Âu Dương Hiểu Hiểu giơ tay đỡ lấy hắc, nhìn sắc mặt hắc ngày càng khó coi, không khỏi âm thầm nôn nóng. Cô ta cắn răng, đột nhiên nhào lại gần cổ

Nam Cung Diệu. Nam Cung Diệu đẩy cô ta ra, cau mày hỏi, “Em làm gì thế?”

Âu Dương Hiểu Hiểu vội nói, “Diệu, để em giúp anh hút máu độc ra, bằng không anh sẽ chết đó!” Kỳ thực cô biết độc đã lan ra rồi, nhìn sắc mặt Nam Cung Diệu thì biết, nhưng hút ra được chút máu độc thì sẽ thấy khá hơn đôi chút.

Nam Cung Diệu dựa vào vách tường, không chút cảm động chỉ lạnh nhạt mở miệng, “Không cần.”

"Diệu..."

Đúng vào lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của Cổ Ngạn, “Nam Cung Diệu!”

Âu Dương Hiểu Hiểu hơi ngậy ra, vội vàng mở cửa phòng, thấy là Cổ Ngạn thì vội nói, “Diệu bị rắn độc cắn, mau cứu anh ấy đi!”

Lời còn chưa dứt thì Nam Cung Diệu đã nhào tới, như nhìn thấy cứu tinh túm lấy Cổ Ngạn, kêu la ôm tôi, “Cổ Ngạn, cứu mạng đi! Mình sắp chết rồi, mình không muốn chết ở đây đâu!” Nào còn có hình tượng nữa chứ.

Âu Dương Hiểu Hiểu ngậy ra, nhủ mày. Lúc này Nam Cung Diệu giống như không có chuyện gì xảy ra, đầu còn dánh vẽ bưng bưng phần nộ khi đánh Cổ Ngạn trước đó nữa. Chuyện gì xảy ra thế này? Dù nghi hoặc nhưng cô cũng không có tâm tình suy nghĩ nhiều, hiện tại cô chỉ quan tâm đến sống chết của Nam Cung Diệu. Cổ Ngạn không cãi nhau với anh ấy mới tốt, bằng không nếu như Cổ Ngạn thấy chết mà không cứu, có lẽ Nam Cung Diệu thực sự sẽ chết ở đây rồi!

Cổ Ngạn nhìn kẻ đang bám lấy mình, không biết nói gì chỉ lạnh lùng phán, “Đã là người thì sẽ phải chết!”

Nam Cung Diệu không thể tin nổi nhìn y, dường như bị đá kích nghiêm trọng, lăm bằm, “Cậu . . . cậu lại có thể nhẫn tâm như thế!”

Cổ Ngạn từ chối cho ý kiến, gờ tay ấn ấn vết thương trên cổ hần, Nam Cung Diệu nghe thấy nhếch miệng kêu la, "Đau quá! Cậu nhẹ chút!" Không phải hần khoa trương mà là dù Cổ Ngạn không dùng sức nhưng hần quả thực cảm thấy rất đau, có thể là bởi vì con rắn độc kia quá quý dị!

Cổ Ngạn nhét cho hần một viên thuốc, nhìn Âu Dương Hiểu Hiểu bảo, “Giúp cậu ta hút độc!”

Nam Cung Diệu nhíu nhíu mày, "Không cần!" Về mặt không tình nguyện, trong mắt có chút không vui.

"Diệu..." Âu Dương Hiểu Hiểu lo lắng, “Nếu không hút máu độc sẽ rất khó thanh trừ độc tố.” Dưới tình huống bình thường thì đúng là như thế.

Nam Cung Diệu lơ đãng hỏi, “Một mạng đổi một mạng có ý nghĩa sao?”

Âu Dương Hiểu Hiểu cắn cắn môi, trong lòng không biết nên vui mừng hay khổ sở. Thì ra anh ấy vẫn còn lo lắng cho mình, nhưng cô lại không muốn thấy hần xảy ra chuyện!

Thấy cô còn muốn mở miệng, Nam Cung Diệu bỗng lên tiếng, “Hay là em đi xem Âu Dương gia chủ đi! Có Cổ Ngạn ở đây, tôi không có việc gì đâu!” Ngờ khi lạnh lùng dường như đã dịu đi đôi chút.

Âu Dương Hiểu Hiểu trông thấy ánh mắt cương quyết của Nam Cung Diệu liền biết không thể thay đổi quyết định của hần. Đấu tranh một lúc lâu, thấy hần quả thực đã khá hơn nhiều bèn nói với Cổ Ngạn, “Phiên anh chăm sóc anh ấy!” Sau đó liền đi tìm Âu Dương Lạc.

Phải biết rằng những người khác cũng không có nhiều thứ thuốc kỳ kỳ quái quái như thế, cho dù có bản lĩnh nhưng khi đối mặt với bầy rắn đông như rừng này thì cũng sẽ kiệt sức. Đám rắn này còn nhiều hơn rất nhiều so với khi bọn họ gặp phải trước đó nữa!

Cổ Ngạn nhìn Âu Dương Hiểu Hiểu rồi đi, cau mày nói, "Nam Cung Diệu, hiện giờ mình không rảnh để chăm sóc cậu đâu!" Cứ ở chỗ này mãi cũng không phải là cách, nhiều rắn như vậy, người của ba đại gia tộc giết không xuể!

Mặc dù bọn hần không ngại nhưng không thể cứ ở mãi cái nơi toàn là rắn thế này được, do đó phải tìm được đường ra nhanh nhất có thể.

Nam Cung Diệu không chịu để cho Âu Dương Hiểu Hiểu giúp hần hút máu độc ra ngoài, mặc dù không có trở ngại nhưng khi giải độc sẽ phải hao phí thời gian dài hơn.

Nghe thấy thế, Nam Cung Diệu hừ lạnh, “Cậu đừng cho là mình không biết, rõ ràng là cậu có thuốc tốt nhưng không nỡ để mình dùng mà thôi!” Cho nên mới nói Cổ Ngạn thật là không có lương tâm, lẽ nào mạng sống của huynh đệ không bằng mớ thuốc kia?

Hình như hần đã quên hần sẽ không chết, chỉ là giải độc chậm một chút mà thôi.

Cổ Ngạn nhìn tình hình hỗn loạn bên ngoài, đau lòng vô cùng nhét thêm cho hần một viên thuốc, lăm bằm trong miệng, “Nhớ sau khi quay về toàn bộ tài sản của cậu chuyển qua cho mình đó!” Viên thuốc này là bảo vật vô giá đấy!

Nam Cung Diệu nuốt xong viên thuốc, cười hi hi, “Bọn mình còn phân chia sao, đừng tính toán rạch ròi thế chứ!” Bản sắc thương nhân lộ rõ, chỉ có thể lợi, không thể lỗ!

Cổ Ngạn không nhúc nhích, “Anh em ruột còn tính toán nữa là, đồ của mình cậu lấy bao nhiêu bản thân cậu là rõ nhất!”

Nam Cung Diệu bắt mắt lên án, “Cậu có cần nhớ rõ như thế không? Cậu cho Âu Dương Kỳ nhiều thuốc như thế, sao không thấy cậu thu tiền?”

“Cái đó không giống nhau!”

“Không giống chỗ nào?” Nam Cung Diệu nhảy dựng lên, cắn phẫn bảo, “Cổ Ngạn, chẳng lẽ cậu chưa từng nghe câu anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo sao? Cậu thấy sắc quên nghĩa!”

“Ai nói phụ nữ như quần áo thế?”

Thanh âm của Tề Bảo Bảo truyền đến, Nam Cung Diệu lập tức biến sắc, vỗ vỗ vai Cổ Ngạn, giọng đầy thành khẩn, “Cổ Ngạn, cậu không sai, cậu có thể không có tay chân, nhưng không thể không mặc quần áo!”

Cổ Ngạn liếc nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn, không biết nói gì gật gật khóe miệng. Tề Bảo Bảo nghiêng đầu nhìn về phía Tề Tu, chớp mắt hỏi, “Anh yêu, em đáng sợ như vậy sao? Lại có thể để người ta vừa nhìn thấy thì tình nguyện tàn phế!”

Nam Cung Diệu không biết nói gì, ai muốn tàn phế hả? Tề Bảo Bảo cũng không nói đùa nữa, nghiêm túc hỏi, “Nam Cung Diệu, sau khi anh gặp ác mộng thì có cảm giác gì?”

Nghe thấy thế, Nam Cung Diệu cũng nghiêm chỉnh trở lại, trầm giọng nói, “Muốn hủy diệt tất cả!” Loại cảm giác điên cuồng kia thực sự quá kinh khủng, trước đó nếu không phải hắn hoàn hồn lại đúng lúc, nói không chừng thực sự sẽ giết Cổ Ngạn mất. Hắn cũng biết tình hình của mình rất nghiêm trọng, hơi chút lơ là thì có thể sẽ mất lý trí, đại khai sát giới.

Tề Bảo Bảo nhũ nhủu mảy, nhìn Tề Tu hỏi, “Anh yêu, anh có cách gì không?”

Tề Tu dứt khoát nói, “Không có.”

Tề Bảo Bảo thở dài, đồng tình nhìn Nam Cung Diệu bảo, “Vậy thì chỉ có thể dựa vào chính anh thôi, yên tâm đi, nếu chống đỡ không được tôi sẽ để Tề Hiền và Cổ Ngạn thay phiên trông chừng anh!”

Nam Cung Diệu không biết nói gì, sao hắn lại có cảm giác về đồng tình trên mặt đại tiểu thư hơi giả dối thì phải?

Aiz . . . Xem ra chỉ có thể liều mạng chịu đựng mà thôi, sao hắn lại xui xẻo thế này chứ?

Đúng vào lúc này bỗng vang lên một tiếng quát lớn, “Hừ! Giết nhiều em rần bảo bối của chị đây như thế, tất cả các người đừng hòng sót sót mà rời khỏi đây!”

Tiếng quát kia dường như được truyền tới từ bốn phương tám hướng, khiến người ta không phân biệt được từ đâu mà có. Lời vừa dứt, đám rần kia lại càng thêm điên cuồng, thậm chí còn bò đến gần bọn Tề Tu. Bầy rần như điên loạn, thè lưỡi đung đưa, tìm được cơ hội thì cắn người, hoàn toàn không để ý đến sống chết của bản thân chúng nó.

Tề Hiền mặt mày nghiêm túc chém đứt một con rần độc tiếp cận mình, lúc này độc trên người Nam Cung Diệu đã được giải nhưng vẫn phát huy tinh thần có việc thì tránh như cũ. Hắn lùi ra sau lưng Cổ Ngạn, nhưng lần này Cổ Ngạn lại không đẩy hắn ra mà là thừa dịp rảnh tay liền nhét cho hắn một bình thuốc nhỏ, dặn dò, “Đây là thuốc thanh tâm an thần, chỉ có nhiều đó thôi đấy!” Vì phải đến Nam Sơn đảo nên y đã chuẩn bị rất nhiều thuốc, nhưng loại thuốc này lại không chuẩn bị nhiều.

Dựa vào tình hình hiện giờ của Nam Cung Diệu quả thực không thích hợp hành động, bằng không nếu như bị mùi máu tươi kích thích thì có lẽ hắn thực sự sẽ phát cuồng!

Nam Cung Diệu gật đầu, dốc ra một viên thuốc nuốt xuống bởi vì mùi máu tươi càng ngày càng nồng rồi!

Tề Bảo Bảo thì lại đang tìm kiếm chủ nhân giọng nói trước đó, đối với bầy rần xung quanh làm như không thấy. Đám rần này còn chưa tới gần cô thì đã bị Tề Tu một chương vỗ chết, nội lực thu phát tự nhiên như thế tuyệt không hề thua kém dị năng của cô, hình như Tề Tu còn lợi hại hơn cả dự liệu của cô.

Tuy nhiên Tề Bảo Bảo không nhận được thở dài, rõ ràng bầy rần này bị người ta không chế, nếu không tìm ra được kẻ đó, bọn họ cũng chỉ có thể phí sức ở chỗ này, đây không phải là biện pháp!

“A . . .”

Vào thời khắc này, ba đại gia tộc cũng bắt chấp tất cả, không so đo hiềm khích lúc trước quây lại bên nhau cùng đối phó với bầy rần, tiếng thét thảm thiết kia là từ trong đám người này.

Tề Bảo Bảo giương mắt nhìn thì trông thấy kẻ đó không cẩn thận đã bị rần cắn một phát ngay tay, toàn thân biến thành đen thui, cứng đờ ra ngã xuống đất liền bị bầy rần phát điên nuốt chửng trong nháy mắt.

Nam Cung Diệu sợ sệt sờ sờ cằm cổ, lòng vẫn còn sợ hãi, vui mừng vì mình mạng lớn, không bị chết thê thảm như người nọ, lại không nhìn thấy sắc mặt cứng nhắc của Cổ Ngạn.

Chúi thủ vung về phía con rắn bên chân, trong nháy mắt thân rắn biến thành hai đoạn, Cổ Ngan lạnh giọng nói, “Nam Cung Diệu, cậu còn dám nói thuốc lần trước không phải cậu lấy không?”

"Cái gì?" Nam Cung Diệu có chút hoang mang, hiển nhiên là chưa phản ứng kịp chuyện gì xảy ra, nhìn nhìn cái thi thể chỉ còn xương trắng lại sờ sờ cổ mình mới từ từ hiểu ra. Xem ra là do công lao ăn trộm thuốc của mình trước đó, bằng không hẳn cũng sẽ độc phát bỏ mình chỉ trong nháy mắt như kẻ kia rồi.

Lông tơ Nam Cung Diệu dựng đứng, mừng rỡ than, “May mà mình ăn trộm!” Bằng không cái mạng nhỏ của hắn tiêu rồi, mặc dù biết rắn rất độc nhưng lại không biết sẽ độc đến mức độ này!

Cổ Ngan hừ lạnh một tiếng, xoay người dùng chúi thủ chém về phía hắn, Nam Cung Diệu đứng im không nhúc nhích chờ Cổ Ngan đẩy con rắn sượt bỏ lên vai hắn ra, mới dịch dịch đầu ngược lên trên, sau đó không khỏi kinh hãi kêu thành tiếng, “Mẹ ơi! Chúng ta bị bầy rắn bao vây rồi!” Trước chỉ là rắn bò khắp nơi trên đất, nhưng bây giờ trên vách tường trên trần đầy những rắn, thật sự là bị bao vây triệt để rồi!

Trông thấy tình huống như vậy, thậm chí ngay cả những tình anh quen với cảnh đời cộng thêm rất có năng lực của ba đại gia tộc cũng không khỏi có chút tuyệt vọng. Nhiều rắn thế này giết thế nào cho xuể, bốn phương tám hướng đều là rắn, làm sao bọn họ trốn cho thoát?

Đúng vào lúc này, bỗng xuất hiện một cơn gió lốc ngay trên lối đi, khiến người ta không thể mở mắt nổi, cũng không thể cử động, chỉ có thể dùng toàn lực để đứng vững không bị gió thổi đi, cũng tận lực giảm bớt thương tổn do cơn lốc mang đến.

Chờ đến khi gió lốc biến mất thì mọi người mới mở mắt, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người. Vốn dĩ bầy rắn giết thế nào cũng không xuể để bọn họ lâm vào tuyệt vọng kia, bỗng dưng toàn bộ đều bị đứt đoạn thành từng khúc, máu chảy lênh láng, hoàn toàn không nhìn thấy một con rắn độc hoàn chỉnh nào cả.

Người của ba đại gia tộc đứng chôn chân tại chỗ, vẫn chưa hồi phục tinh thần. Chuyện gì xảy ra thế này?

“Là kẻ nào? Kẻ nào làm?” Giọng nói đã từng xuất hiện vang lên lần nữa nhưng vào lúc này giọng nói kia lại không nén được lửa giận bùng bùng.

Câu hỏi kia khiến người của ba đại gia tộc phục hồi lại tinh thần, lúc này mới phát hiện mọi người vô cùng thâm. Trên cơ thể đều là vết thương, mặc dù chỉ bị thương ngoài da nhưng toàn thân đầy máu, thoát nhìn rất ư kinh khủng.

Chỉ có đám người Tề Tu là không bị tổn hại gì, điều này chứng tỏ người ra tay nhất định là một trong số bọn hắn!

Tề Mặc chỉ hơi hơi nhíu mày còn Âu Dương Lạc và Đông Phương Duệ thì lại vô cùng khiếp sợ, thực lực thế này . . . thực khủng khiếp!

Đồng thời bọn hắn cùng nghĩ tới một người, người thủ hộ Nam đảo, Âm Dạ Tu La!

Trừ hắn ta ra, còn ai có bản lĩnh lớn đến thế!

Tề Bảo Bảo giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, người khác không biết nhưng mấy người bên cạnh cô lại biết rõ, người ra tay không phải Tề Tu mà là Tề Bảo Bảo!

Nam Cung Diệu hai mắt lấp lánh đầy sao sùng bái nhìn cô, thấp giọng nói, “Đại tiểu thư, người quả thực đẹp ngất ngây!”

Tề Bảo Bảo không thèm đếm xỉa đến hắn, Tề Tu thì lại mất lạnh liếc hắn, Nam Cung Diệu vô tội sờ sờ mũi, lẩm bầm trong miệng, “Mình chỉ sùng bái thôi, không có tư tưởng không an phận đâu mà!” Nhìn thì lẩm bầm một mình nhưng lại cố ý để Tề Tu nghe được.

Tề Bảo Bảo nhìn Tề Tu bảo, “Anh yêu, lão yêu bà kia giao cho anh đó!”

Lão yêu bà? Nam Cung Diệu, Cổ Ngan, Tề Hiền đồng loạt quay sang nhìn cô. Rất dễ dàng nghe ra giọng nói kia là của một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái trẻ!

Tề Bảo Bảo ôm cánh tay Tề Tu, giọng nói không lớn cũng không nhỏ, “Nếu không phải là lão yêu bà thì sao lại không dám ra ngoài gặp người ta?”

“À . . .” Bỗng nghĩ ra cái gì đó, Tề Bảo Bảo kinh hô một tiếng, để thêm, “Cũng có khả năng không phải là lão yêu bà, mà là chưa già đã yếu, bộ dạng vô cùng xấu xí nha!” Nhíu nháu mày, có chút khổ não than, “Cái đó đâu có gì khác lão yêu bà đâu chứ! Cha, người nói đúng không?”

"Ừ." Tề Tu phối hợp lên tiếng.

Không khí bỗng dao động, một thân ảnh nhanh chóng đánh úp về phía bọn họ. Tề Tu giơ tay lên vỗ ra một chưởng, thôi lui nửa bước sau đó đứng vững lại, sắc mặt hơi trầm xuống. Người có thể khiến hắn lùi bước không nhiều, mặc dù đối phương trượt ra xa vài mét mới đứng vững được, nhưng Tề Tu cũng không dám coi thường. Người xuất hiện ở nơi này, có thể thao túng bầy rắn, thậm chí thân thủ rất tốt, những điều này khiến hắn liên tưởng đến thân phận không rõ, mục đích không biết của kẻ đứng trong bóng tối kia.

Hiển nhiên Tề Bảo Bảo cũng có hoài nghi, tầm mắt đánh giá cô gái nọ. Thực ra cô gái này vẫn kém Tề Tu rất nhiều, bởi vì Tề Tu không tổn hao một cọng tóc, còn cô gái này rõ ràng đã bị nội thương.

Mọi người vốn suy đoán người vừa ra tay ban nãy là một trong số bọn họ, nay Tề Tu vừa ra tay khiến mọi người nhất trí khẳng định người kia chính là hắn!

Mà hắn, rất có thể chính là Âm Dạ Tu La!

Hắn là người của Tề gia, tên lại có một chữ Tu, có thực lực khủng bố, thực sự không thể không khiến người ta hoài nghi được!

Cô gái kia xác thực không phải là lão yêu bà, và lại còn là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp. Tề Bảo Bảo chớp mắt, tò mò hỏi, "Cô là ai?"

Tầm mắt của cô gái kia đảo qua đoàn người bọn họ, sau đó đánh giá Tề Tu và Tề Bảo Bảo, mở miệng nói, "Kiều Tuyết, một trong những người thù họ Nam Sơn đảo, các người cuối cùng cũng tới rồi!" Trước đó là sát khí toàn thân, nhưng lúc này đột nhiên lại vô cùng ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Hàng Cực Phẩm

Tề Bảo Bảo không nhận được nhú nhú mảy. Thay đổi thái độ có phần quá quý dị rồi, hơn nữa lời cô ta nói giống như là vẫn luôn chờ bọn họ vậy.

Tề Bảo Bảo hỏi thẳng, "Cô biết mục đích chúng tôi tới đây?"

Người của ba đại gia tộc không xen vào chi yên lặng theo dõi kỳ biến. Mặc dù bọn họ vô cùng kiêu ngạo nhưng cũng không dám đi trêu chọc cô gái kia, bọn họ không muốn bị bày răn bao vây một lần nữa nha!

Kiều Tuyết gật đầu, "Giống trông khua chiêng tới nơi này như thế, ngoại trừ vì món đồ kia ra thì còn vì cái gì khác sao? Thứ các người muốn tìm ở thánh đường, nhưng chỉ có thể do tự các người đi lấy, chúng tôi không có đặc quyền đó. Trước hết tôi sẽ mang các người đi tìm Tông Dục và Thiệu Hàn, ba người bọn tôi đều là người thù họ Nam Sơn đảo, các người có thể lấy vật đó đi thì chúng tôi cũng có thể thành công lui thân rồi."

Ý tứ chính là thánh đường rất nguy hiểm rồi. Tề Bảo Bảo mắt lóe lên hỏi, "Vậy trước đó tại sao cô còn muốn giết chúng tôi?"

Kiều Tuyết có chút vô tội thanh minh, "Tôi không biết là các người!"

Nói như vậy, vật đó chỉ có thể do bọn họ lấy đi, nhưng Tề Bảo Bảo lại không hiểu, sao bọn họ lại có cái vinh hạnh này, cô rất khẳng định, cô không hề quen biết Kiều Tuyết.

Tề Bảo Bảo nhìn Tề Tu, Tề Tu giờ tay ôm eo cô khẽ lắc đầu, biểu thị mình cũng không quen, sau đó nhìn về phía Kiều Tuyết, lạnh lùng nói, "Đẫn đường!" Không chút khách khí, giống như hắn mới là chủ nhân nơi này, hắn phân phó Kiều Tuyết làm chuyện gì thì cũng là điều đương nhiên.

Kiều Tuyết bĩu môi, nhưng không nói gì thêm, sau đó xoay người mang theo bọn họ rời đi.

Người của ba đại gia tộc không nhận được cau mày, nhìn Tề Tu và Tề Bảo Bảo thêm vài lần. Nếu là Âm Dạ Tu La, linh vật cho hắn bọn họ tuyệt không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng mắc mớ gì đến Tề Bảo Bảo cơ chứ?

Tuy nhiên lúc này bọn họ cũng không hỏi nhiều, mục đích của bọn họ khi tới đây là mang đồ về, về phần làm sao có được món đồ kia thì không quan trọng.

Tề Mặc nhìn bóng lưng Tề Tu và Tề Bảo Bảo, trong mắt như có điều suy nghĩ, y không rõ vì sao ngay cả Tề Bảo Bảo cũng có thể tiến vào!

Kiều Tuyết nhìn xác rắn la liệt trên đất một cách đau lòng, nhìn về phía Tề Tu và Tề Bảo Bảo oán trách, "Những em rắn bảo bối của tôi đều bị hai người giết sạch rồi!" Trong giọng nói mang theo một tia lên án, nhưng lại không có cừ hận.

Kiều Tuyết rất xinh đẹp, da trắng nõn, mặt mày cong cong đầy linh động, khi đã rút đi một thân sát ý thì bộ dáng ôn nhu đáng yêu kia khiến người ta nhìn không được muốn tiếp cận.

Tề Bảo Bảo ôm cánh tay Tề Tu, không hề thấy áy náy mở miệng, "Chúng tôi không giết chúng thì sẽ bị bọn chúng giết!"

Kiều Tuyết không lời nào để nói, nhún vai, dẫn đoàn người tiến về phía trước, sau đó bỗng giờ tay gõ vài cái lên bức tường. "Rắc" một tiếng, bên cạnh xuất hiện một cánh cửa đá, Kiều Tuyết nhìn một đám người áo quần xốc xếch ở phía sau, bảo, "Bên trong có quần áo, trước tiên mọi người sửa soạn một chút đi!"

Người của ba đại gia tộc có chút do dự, nhìn lại bản thân nhếch nhác. Bộ dạng này quả thực quá chướng mắt, nhất là mấy cô gái đều sắp bị một đám đàn ông nhìn thấy hết rồi, nhưng đối với người con gái đột nhiên xuất hiện này, bọn họ vẫn không thể nào hoàn toàn tin tưởng!

Kiều Tuyết thấy bọn họ không có động tĩnh, hừ lạnh nói, “Nếu muốn đối phó với các người tôi không cần phải phiền phức như thế, bất kỳ một cơ quan nào ở đây cũng có thể lấy mạng của các người cả!”

Nghe vậy, Tề Bảo Bảo hơi nhủ mày, bất kỳ một cơ quan nào ở đây cũng có thể lấy mạng bọn họ, nhưng cô ta lại chỉ điều khiển bày răn đến đối phó bọn họ, chẳng lẽ chỉ muốn dọa bọn họ?

Dường như cảm thấy Kiều Tuyết nói có đạo lý, người của ba đại gia tộc cũng không do dự nữa, từng người một thay phiên nhau đi vào, như vậy thì dù có chuyện gì cũng có thể xoay sở!

Tề Bảo Bảo và Tề Tu đều không đề cập đến chuyện của Nam Cung Diệu, bởi vì hiện tại hai người còn chưa tin tưởng cô gái tên Kiều Tuyết này.

Tề Bảo Bảo nhìn người của ba đại gia tộc thay phiên nhau đi vào, rảnh rồi không có gì làm liền giặt giặt tay áo Tề Tu, nịnh nọt nhìn hắn, “Anh yêu, em bái anh làm thầy được không?”

Tề Tu hơi nhủ mày, Tề Bảo Bảo cười với hắn càng thêm ngọt ngào. Đối với nội lực Tề Tu sử dụng trước đó cô cảm thấy rất có hứng thú. Nội lực này không giống như dị năng, có thì có, không có thì là không có. Tề Bảo vận động của cô vô cùng phát triển, cô tin tưởng mình khẳng định có thiên phú về phương diện này.

Tề Tu vươn tay gầy gầy tóc cô, mắt đầy ôn nhu, khóe môi hơi cong lên, nhưng lại phun ra một câu, “Tuổi của em lớn quá rồi!”

Quác quác . . . Một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu, Tề Bảo Bảo nổi giận, “Anh chê em già!” Tuổi của cô thực sự không nhỏ, nhưng bây giờ cô là Tề Bảo Bảo, là thiếu nữ như hoa 18 tuổi đấy nhé! Khi không lại bị người ta chê già!

Tề Tu an ủi hôn môi cô một cái, “Ngoan . . .”

Tề Bảo Bảo á khẩu, hắn thực sự nghĩ rằng đang dỗ con nít đây mà!

Khóe mắt liếc về phía Nam Cung Diệu đang cười thầm, trong mắt Tề Bảo Bảo lóe lên tia nguy hiểm, ưu nhã cười cười, mở miệng hỏi, “Nam Cung Diệu, anh có phải là đàn ông không hả? Tiểu tình nhân của anh bị người ta thấy hết rồi mà anh lại không có phản ứng, làm phiền anh có chút phong độ thân sĩ có được không? Không biết cười áo cho người ta che sao? Thực làm mất mặt tôi quá mà!”

Nam Cung Diệu không biết nói gì nhìn trời, y trêu ai ghẹo ai sao? Y không có phong độ thân sĩ cũng không đến nỗi làm mất mặt đại tiểu thư cô nhé! Đây rõ ràng chính là giận chó đánh mèo, thực sự là tai bay vạ gió mà!

Kiều Tuyết đứng ở một bên thấy mùi ngon, Âu Dương Hiểu Hiểu vừa thay xong quần áo đi ra, nghe lời này thì không nhịn được liếc mắt nhìn Nam Cung Diệu, Nam Cung Diệu lại giống như không cảm nhận được ánh mắt của cô ta.

Nam Cung Diệu đối với Âu Dương Hiểu Hiểu vẫn luôn không nóng không lạnh, như gần như xa, thật đúng là khiến người ta không hiểu nổi ý đang làm gì, nói là yêu hận chồng chất không biết nên đối mặt với Âu Dương Hiểu Hiểu như thế nào thì lại không thấy y có bao nhiêu buồn rầu.

Người của ba đại gia tộc cuối cùng cũng ra hình người, đoàn người bèn đi theo Kiều Tuyết, mỗi lần nhìn như lâm vào ngõ cụt thì Kiều Tuyết lại trái sờ sờ phải gõ gõ là đã có thể tìm ra đường đi. Đường hầm dưới mặt đất rất dài lại quanh co, đi ước chừng được hai tiếng, Kiều Tuyết mới mở miệng thông báo, “Đến rồi!”

Sau đó nhấc tay quay một bát quái gắn trên vách tường, quay trái vài vòng rồi lại quay phải vài vòng, số vòng hai lần không bằng nhau. Sau khi quay liên tiếp mấy vòng thì nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động, cánh cửa đá mở ra, Kiều Tuyết dẫn đầu bước vào, vừa cười vừa nói, “Thiếu Hàn, Tông Dục, em mang người đến rồi này!”

Bên trong thạch thất có hai người đàn ông đang ngồi, vừa trông thấy Kiều Tuyết xuất hiện, một người hơi lạnh lùng đi tới ôm Kiều Tuyết vào lòng, còn người đàn ông ôn văn nho nhã lại thêm quý khí đầy mình còn lại thì đánh giá Tề Bảo Bảo và Tề Tu, nở nụ cười đầy ôn hòa.

Tề Bảo Bảo nhìn người đàn ông lạnh lùng kia thì hơi nhủ mày. Động tác như thế ai cũng có thể nhìn ra quan hệ giữa hắn ta và Kiều Tuyết, nhưng cô thật đúng là không thể nào thích người đàn ông này được, quá lạnh rồi!

Mặc dù thân ái nhà cô cũng là lạnh lùng nhưng sẽ không lạnh với cô chỉ ít cô có thể cảm giác được sự ấm áp. Lần đầu tiên gặp hắn, cô đã biết hắn không lạnh lùng như bề ngoài, nhưng người đàn ông này lại giống như là một tảng băng thực thụ vậy, từ trong ra ngoài đều lạnh như băng!

Cô quả thật có chút bội phục sức chịu đựng của Kiều Tuyết, không biết mùa đông có bị nứt nẻ da trường kì hay không đây!

Thấy cô nhìn chằm chằm vào Diệp Thiếu Hàn, Tề Tu bèn giơ tay đặt lên đỉnh đầu cô, sau đó xoay một cái, khiến đầu cô xoay qua nhìn thẳng vào mình. Tề Bảo Bảo bĩu môi, lại quay đầu nhìn người ta.

Tiếp đó không nhìn được cau mày, cái người này mặc dù nhìn qua ôn văn nho nhã nhưng vẫn tạo cho người ta cảm giác nhìn không thấu, loại cảm giác này rất không thoải mái!

"Tề Bảo Bảo. . ." Thanh âm mang theo cảnh cáo vang lên bên tai.

"Hả?" Tề Bảo Bảo quay đầu liền đối mặt với bản mặt chả mấy vui vẻ của Tề Tu. Đối với bản tính thích trai đẹp của Tề Bảo Bảo, hắn vô cùng không

thích!

Tề Bảo Bảo đưa tay sờ sờ mặt hấn, vừa cười vừa nói, "Cha, người yên tâm đi, gương mặt này của người là đẹp mắt nhất, con sẽ không vì mặt hàng bình thường hay hàng kém chất lượng mà buông tha cho hàng cực phẩm này đâu!"

Tề Tu thật không biết có nên vui vẻ hay không nữa thì đã nghe Tông Dục khẽ cười nói, "Tề tiểu thư thật thú vị, trong mắt Tề tiểu thư tôi là mặt hàng bình thường hay hàng kém chất lượng thế?" Tầm mắt thần nhiên quét tới, mang theo ôn hòa nhưng lại gây cho người ta cảm giác ẩn bên dưới sự ôn hòa kia lại mang theo sắc bén khó mà nhận ra.

Tề Bảo Bảo sờ sờ cằm, nhìn y một cái rồi bảo, "Nếu như anh không có một bụng xấu xa thì miễn cưỡng được xem như mặt hàng bình thường đi! Anh biết đó nội tâm rất quan trọng, nếu lòng dạ đen tối thì cũng chỉ có thể xem là hàng kém chất lượng mà thôi!"

Đồng Phương Duệ và Âu Dương Lạc đồng loạt nhìn cô, bọn họ vẫn cho Tề Bảo Bảo là kẻ ngốc, nhưng biểu hiện bây giờ của cô không phải là biểu hiện nên có của một bình hoa.

Những kẻ bên cạnh Tề Tu đều không đơn giản, có lẽ Tề Bảo Bảo này cũng sẽ không đơn giản như vậy. Trước đó mặc dù đã biết cô từng là hộ vệ của Tề Mặc, nhưng hai người bọn họ đều chưa từng thấy cô ra tay, hơn nữa trong hôn lễ kia, mọi người đều biết Tề Bảo Bảo thích Tề Mặc, do đó trông thấy biểu hiện ngu xuẩn của cô, đương nhiên bọn họ cho rằng Tề Bảo Bảo làm hộ vệ của Tề Mặc chỉ là vì tiếp cận hấn ta mà thôi, bây giờ xem ra, có lẽ không phải là như vậy!

Tông Dục dường như không để tâm đến lời nói của Tề Bảo Bảo, cười cười nói, "Tề tiểu thư yên tâm đi, tôi sẽ gắng sức làm một mặt hàng bình thường!"

Tề Bảo Bảo thờ ơ đáp lại, "Chỉ mong là như thế!" Đối với điều này cô thật sự có hơi hoài nghi.

Tông Dục cũng không dây dưa vấn đề này nữa, đứng lên bảo, "Tôi dẫn các vị đến thánh đường!"

Nói xong liền cất bước đi ra thạch thất, Kiều Tuyết và Diệp Thiệu Hàn theo sát phía sau, có thể thấy được, trong ba người Tông Dục đứng đầu!

Đi đến tận cùng một đường hầm khác, Tông Dục lấy ra một lệnh bài màu đen không biết được làm từ chất liệu gì, ấn vào chỗ lõm vào trên vách tường, ngay sau đó một cánh cửa đá mở ra, mọi người không nhìn được nhắm mắt lại.

Chỉ vì bên trong vàng bạc châu báu quá chói mắt, Tề Bảo Bảo nhủ mảy nói, "Cái chúng ta muốn tìm là linh vật chứ không phải kho báu đi?"

Nam Cung Diệu nhìn từng rương vàng bạc trang sức bên trong, rất nghiêm túc hỏi, "Những châu báu này chúng ta có thể mang đi không?"

Tề Hiền không nhìn được lác đầu, trong lòng an ủi bản thân, kiếm tiền là tính nết của Nam Cung Diệu, không thể coi như là mất mặt.

Ngược lại Cổ Ngạn nghiêm túc quan sát đồng châu báu kia, sau đó mở miệng, "Nếu dọn sạch thì sẽ đủ trả nợ cho cậu đấy!"

Nam Cung Diệu lờ mờ y một cái, hấn cực cực khổ khổ mang đi, sau đó toàn bộ chuyển vào túi y? Cậu ta nghĩ hay thật đấy!

Kiều Tuyết giải thích, "Nam Sơn đảo vốn là một nơi cất giấu kho báu, chẳng qua là kho tàng trân quý nhất hay linh vật thì người bình thường đều không thể lấy được!" Cô ta không nói rõ kho báu thuộc về ai hoặc là thuộc về thế lực nào, có lẽ người hoặc thế lực đã cất giấu kho báu sớm đã không còn.

Những thạch thất dưới lòng đất này rõ ràng không phải được xây dựng mới đây, tuổi tác của ba người họ cũng không lớn, hiển nhiên người thủ hộ đầu tiên không thể nào là bọn họ!

Kiều Tuyết nhìn nhìn Tề Tu và Tề Bảo Bảo, nói tiếp, "Có lẽ các người có thể, nhưng tôi phải nhắc nhở các người, chuyện này rất nguy hiểm!"

Tề Bảo Bảo nhủ mảy nói, "Sao cô biết chúng tôi có thể?"

Kiều Tuyết chớp mắt, "Bởi vì các người giết sạch những em rắn bảo bối của tôi!"

Nghe thấy lời của cô ta, Tông Dục và Diệp Thiệu Hàn đồng loạt nhìn về phía Tề Tu và Thiên Mị. Giết sạch? Đáy mắt Diệp Thiệu Hàn vẫn lạnh lẽo không mang theo chút tình cảm, nhìn không ra cái gì, nhưng về mặt Tông Dục lại có chút sâu hiểm khó dò, mở miệng nói, "Vào đi thôi! Đồng châu báu này các người muốn mang thì cứ việc mang, dù sao để ở đây cũng vô dụng."

Hào phóng như vậy? Tề Bảo Bảo khẽ nhủ mảy, thạch thất dưới lòng đất này mặc dù có hơi cổ xưa, song đồ vật trong phòng đều hết sức hiện đại, chắc hẳn ba vị thủ hộ này cũng không phải một tác cũng không rời canh giữ Nam Sơn đảo, kho báu không phải là không có chỗ dùng với bọn họ mới đúng.

Tề Bảo Bảo nhìn ba người đi đầu, khẽ nhếch môi, nếu không phải bọn họ rộng rãi xem tiền như rác thì nhất định là có âm mưu!

Tề Tu ôm Tề Bảo Bảo theo sát phía sau, người của ba đại gia tộc cũng đi vào theo nhưng chẳng ai động vào đồng châu báu kia, đều là mặt mày nghiêm túc phòng bị.

Kiều Tuyết thấy vậy, không khỏi cười nói, "Không cần khẩn trương như thế, cơ quan ở đây Tông Dục biết rất rõ, ngoại trừ linh vật những thứ khác đều có thể lấy đi, không có vấn đề gì."

Mặc dù cô ta nói như vậy, nhưng người của ba đại gia tộc vẫn không chút động lòng, cũng là bởi vì có kẻ biết rõ cơ quan ở đây nên bọn họ mới càng không yên lòng.

Kiều Tuyết thấy lời của mình không được tác dụng gì, cũng không nói thêm gì nữa.

Bên trái thạch thất có một cánh cửa, Tông Dục dẫn đầu đoàn người tiến vào, bên trong cũng là một thạch thất. Ý đứng ở trung tâm thạch thất, mọi người quan sát xung quanh, thạch thất này ngoại trừ cánh cửa bọn họ tiến vào kia thì còn có tám cánh cửa nữa, không biết sẽ thông tới đâu.

Tông Dục mở miệng, “Thực ra chủ nhân đã xem như nhân từ rồi, nếu như vào nhầm cửa thì cũng không có nguy hiểm gì quá lớn, ngược lại người vào đúng cửa sẽ rất nguy hiểm, do đó các người có thể yên lòng đi vào, nếu đi nhầm sẽ có cơ hội chọn lại lần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Phế Hãn

Tề Bảo Bảo chỉ vào một cánh cửa gần đó bảo, “Vậy chúng ta thử từng cửa một đi!” Nói rồi liền hào hứng kéo Tề Tu xông vào.

Nam Cung Diệu, Tề Hiền và Cổ Ngạn theo sát phía sau, Tông Dục hơi nhũu mày, nhưng cũng dẫn theo Kiêu Tuyết và Diệp Thiếu Hân đi vào theo.

Âu Dương Lạc và Đông Phương Duệ liếc nhau, cau mày hỏi, “Chúng ta có đi theo không? Hay là chia nhau hành động?”

Đông Phương Duệ không suy nghĩ nhiều liền thốt lên, “Đương nhiên là đi chung rồi! Ý Tề đương gia thế nào?” Dù không đề ý đến thủ đoạn có được linh vật, nhưng sẽ đề ý đến công lao của ai lớn hơn, nếu như lúc này đây ai mang được linh vật về, tương lai địa vị của toàn gia tộc tại Nam đảo hiển nhiên sẽ càng vững chắc hơn.

Cho dù phỏng đoán Tề Tu là Âm Dạ Tu La, cũng biết chuyến đi này Tề gia mang theo nhiều người, cho nên phần thắng sẽ lớn hơn, nhưng bọn họ sẽ không cứ thế mà buông tay, nếu chia nhau hành động, ai biết mình có thể đi nhầm cửa, đồng thời cũng vào lúc đó linh vật có rơi vào tay kẻ khác hay không?

Huống chi, ba người thủ hộ đều theo bọn Tề Tu vào, có ba người hộ ở đó thì chắc bọn họ cũng không đến nỗi quá mức nguy hiểm.

Tề Mặc không nhiều lời, trực tiếp vung tay lên mang theo người của Tề gia tiến vào theo.

Sau khi bước qua khỏi cánh cửa, lối đi vẫn được dạ minh châu chiếu sáng như trước, trên mặt đất không nhiễm một hạt bụi. Tề Bảo Bảo kéo Tề Tu đi ở phía trước, tốc độ không nhanh không chậm, không nhìn ra chút khăn trương nào.

Đi được một đoạn, phía trước đột nhiên xuất hiện sương mù lượn lờ xen lẫn ánh vàng nhàn nhạt. Tông Dục ở phía sau trông thấy, không khỏi cười nói, “Tề tiểu thư thực sự là có mắt, lần này không cần đi nhầm đường nữa rồi!”

Tề Bảo Bảo nhũu mày, nói cách khác bọn họ đi đúng rồi! Xem ra gã Tông Dục này rất quen thuộc nơi này đi!

Cổ Ngạn nhìn đám sương mù mờ ảo kia, cau mày nói, “Rất độc!”

Nam Cung Diệu và Tề Hiền đều căng thẳng, Cổ Ngạn nói rất độc vậy thì thật sự rất độc rồi. Mắt thấy đám sương mù kia theo gió lượn lờ tiếp cận mọi người, Nam Cung Diệu mở miệng hỏi, “Cậu có thể giải không?”

Cổ Ngạn trầm mặc một chút, dứt khoát lắc đầu, “Không thể!”

“Không thể?” Nam Cung Diệu kinh hô thành tiếng, rất dễ nhận ra căn bản hãn chỉ tùy ý hỏi mà thôi, vốn không nghĩ tới Cổ Ngạn sẽ cho ra đáp án như vậy. Nếu cửa ải đầu tiên đã không qua, thì những cửa ải tiếp theo làm sao đây?

Kiều Tuyết cười cười tiến lên trước nói, “Cái này tôi có cách!” Nói đoạn liền tung ra một nắm bột. Mầu đỏ nhạt hòa vào ánh vàng kia dần dần có xu hướng trở nên vô sắc.

Tề Bảo Bảo nhũu mày, tiếp tục cùng Tề Tu tiến lên trước, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có tính toán. Xem ra bất kể là nguyên nhân gì, ba vị thủ hộ này thực sự muốn để cho bọn họ đoạt được linh vật, nếu đã vậy, bọn họ cũng không cần phải vội ra tay, có kẻ dùng được vì cớ gì lại không lợi dụng?

Đã biết đi đúng đường, thì cũng biết con đường này rất nguy hiểm. Vốn dĩ đoàn người sau khi bước qua cánh cửa đã không lơ là, nay lại càng thêm cẩn thận.

Ngay cả Nam Cung Diệu và Tề Hiền cũng khăn trương. Thường ngày Tề Hiền đều là vẻ mặt nghiêm túc thì không có gì, trái lại Nam Cung Diệu bỗng

nhien nghiêm túc thật đúng là làm người ta không quen.

Cổ Ngạn vừa chú ý xung quanh, vừa lờ mờ hắt, “Khẩn trương như vậy làm gì?”

Nam Cung Diệu liếc mắt khinh thường, “Nói nhảm! Chỉ là khỏi độc đơn giản cũng khiến chúng ta bó tay rồi, có thể không khẩn trương sao được?” Mặc dù Kiều Tuyết giải quyết trông rất đơn giản, nhưng bọn hắn không thể yên tâm giao tính mạng của mình cho một kẻ xa lạ được!

Cổ Ngạn nhún mày nhìn hắn, “Ai nói bó tay?”

Nam Cung Diệu hơi ngây ra, “Không phải cậu bảo không thể giải sao?”

Cổ Ngạn giương mắt nhìn về phía trước, không nhìn ra khẩn trương nhưng cũng mười phần cẩn thận, “Mình không thể giải nhưng cậu thì có thể.”

“Mình?” Nam Cung Diệu giật giật khóe miệng, “Sao mình không biết mình lại lợi hại như vậy ta? Không phải ý cậu muốn nói để một mình mình nuốt trọn đồng khố độc kia đó chứ?”

“À, chuyện này cũng hay đó!” Cổ Ngạn nói như thể đây không phải chuyện đùa, dường như đây thực sự là một biện pháp.

Nam Cung Diệu cắn răng, muốn nổi xung thiên, Tề Hiền liếc nhìn hai người bọn hắn, hơi có chút đau đầu bảo, “Hai người các cậu có phải bắt tự không hợp không? Phiên hai người nghiêm túc chút đi có được không hả?” Không phát hiện thiếu gia và tiểu thư không còn nói chuyện yêu đương sao?

Đang nghĩ ngợi, lại trông thấy Tề Bảo Bảo bỗng hôn bẹp một cái lên mặt Tề Tu, Tề Hiền thiếu chút nữa té xuống đất, lẽ nào tiểu thư biết trong lòng y đang suy nghĩ gì, cố ý đối nghịch với y?

Cổ Ngạn nhún vai, “Mình rất nghiêm túc, vốn dĩ mình có thuốc giải, nhưng lại bị kẻ nào đó ăn sạch rồi, chỉ cần hắn đồng ý tốn tỷ huyết thì giải độc không thành vấn đề!”

Nam Cung Diệu nghiêm túc suy nghĩ rồi nói, “Hai tháng trước hình như mình có ăn một viên thuốc, lẽ nào chống lại độc rắn vẫn còn hiệu nghiệm sao?”

Cổ Ngạn hơi híp mắt, trong mắt mang theo một tia nguy hiểm, “Nhớ rõ thật đấy!” Có trời mới biết y đã tốn bao nhiêu tâm tư mới nghiên cứu ra một viên thuốc như vậy.

Nam Cung Diệu cười khan hai tiếng, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, xem ra thuốc kia thực sự là đồ tốt đấy! Thảo nào lúc đó Cổ Ngạn bày ra bộ dạng muốn giết hắn như vậy, thậm chí ngay cả Diêm Môn cũng vút không quản, đi giải sấu người gian.

Đây là nguyên nhân khi đó đánh chết hắn cũng không thừa nhận, vì bộ dạng như muốn ăn thịt người của Cổ Ngạn lúc ấy quá ư kinh khủng!

Ngay lúc này, Tề Bảo Bảo đang đi ở phía trước đột nhiên ngồi xổm xuống, đáng thương nhìn Tề Tu, “Cha, người ta đi hết rồi, nghỉ ngơi chút đi nha?”

Vốn dĩ mọi người đã thay đổi cách nhìn về Tề Bảo Bảo, nay thấy vậy không khỏi lại đem cô trở lại nguyên hình. Âu Dương Lạc và Đông Phương Duệ có chút nghi hoặc, rốt cuộc Tề Bảo Bảo là một người thế nào đây? Lẽ nào trước đó bọn họ đoán sai, cô ta thực sự là một kẻ ngốc?

Tề Mặc vẫn mang theo ý cười ôn hòa, chỉ là chú ý bốn phía.

Tông Dục như có điều suy nghĩ, ý cười treo trên khóe miệng mang theo chút nghiền ngẫm.

Tề Tu lập tức dừng bước, kéo Tề Bảo Bảo lên ôm cô vào trong lòng, để cô dựa vào người hắn. Sau đó đứng dạt sang một bên nhường đường, dường như thực sự muốn nghỉ ngơi cùng Tề Bảo Bảo, làm mọi người á khẩu.

Hiện tại mọi người muốn lấy linh vật, là linh vật quan hệ đến tồn vong của Nam đảo. Chuyện này có thể đùa sao? Cứ coi như Tề Bảo Bảo ngu ngốc, nhưng Tề Tu thân là thiếu gia Tề gia cũng phải biết nặng nhẹ chứ! Lại có thể để mặc cho Tề Bảo Bảo làm loạn!

Rất nhiều người không nhịn được cau mày, lập tức liền có người không để ý tới hai người, lướt qua họ tiến lên trước.

Tề Bảo Bảo và Tề Tu không đi, ba người bọn Nam Cung Diệu tự nhiên cũng sẽ không đi, ba người bọn Tông Dục cũng dừng lại nghỉ ngơi theo.

Âu Dương Hiểu Hiểu liếc nhìn Nam Cung Diệu, sau đó theo Âu Dương Lạc tiến lên trước, Âu Dương Kỳ thì lại nháy nháy mắt với Cổ Ngạn.

Tông Dục nhìn tinh anh của ba đại gia tộc vội vàng rời đi, cười đến sâu hiểm khó dò, “Tề tiểu thư làm thế này có phải hơi quá đáng rồi không?”

Tề Bảo Bảo đứng trong lòng Tề Tu, vẻ mặt vô tội, “Tôi làm gì?”

Đối với ánh mắt nghiền ngẫm của Tông Dục, Tề Tu có chút bất mãn, giờ tay ấn đầu Tề Bảo Bảo vào lòng, lạnh giọng nói, “Muốn có được, đương nhiên trước đó phải trả giá.”

Nam Cung Diệu cười đầy ưu nhã, “Chỉ là, bọn họ muốn có được linh vật, vì sao chúng tôi phải dẫn đường?” Bọn họ biết Tử Ngọc Bôi và Triều Thiên Châu hai cái huyết mạch không để người ta bớt lo kia ở đâu nên hiển nhiên không lo lắng Nam đảo sẽ bị diệt.

Kiều Tuyết trừng mắt hỏi, “Vậy tại sao trước đó các người muốn dẫn đường?”

Tề Bảo Bảo lắc lắc đầu, giãy giụa tránh khỏi ma chướng của Tề Tu, trên mặt lộ ra nụ cười yêu kiều, hơi có chút vô tội bảo, “Chẳng phải là do tôi tò mò ở nơi này có thể xuất hiện con quái thú đáng yêu nào đó hay không sao?”

Kiều Tuyết liếc mắt khinh thường, thực là một cái có sát se! Rõ ràng là cô ta phát hiện trước mặt có nguy hiểm, để đám người kia đâm đầu vào hòng sủng mã!

Tề Bảo Bảo cười rất vui vẻ, chuyện ba đại gia tộc dẫn cự mạng đến chỗ bọn họ trước đó cô không quên, vừa đúng lúc con đường này quá không thú vị, là lúc thích hợp để tính sổ!

Nhìn nụ cười của Tề Bảo Bảo, Nam Cung Diệu rút người lại, như là đã làm chuyện nào đó trái với lương tâm vậy. Hắn còn chưa quên trước đó hắn đã từng đắc tội đại tiểu thư, đại tiểu thư sẽ không âm thầm tìm cách tính sổ với hắn đó chứ?

Ách . . . hắn là không đâu? Hắn cũng không làm chuyện gì quá phận, tin rằng đại tiểu thư đại nhân đại lượng sẽ không chấp nhặt với hắn!

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên phía trước vang lên một tiếng hét thảm thiết, mùi máu tanh nồng nặc theo đó truyền đến. Cơ thể Nam Cung Diệu dờ ra, mắt hơi hơi có biến hóa, trên cánh tay bỗng đau nhói, về mê mang trong nháy mắt vô tung. Nam Cung Diệu kêu oai oái, “Cổ Ngạn cậu là tên khốn kiếp! Ra tay sao lại ác thế chứ?” Máu đỏ nha! Khi không bị bám đến chảy máu rồi!

Cổ Ngạn nhìn hắn nhú nhú mày, tình huống của Nam Cung Diệu dường như rất không lạc quan, trước đó máu tanh kích thích hắn không lớn như bây giờ. Thời gian qua bao lâu kia chứ? Chút máu tươi ấy cũng khiến hắn thiếu chút nữa mất lý trí!

Tề Hiền cũng lo lắng, “Nam Cung Diệu, cậu phải chống đỡ đó, bằng không không phải cậu chết thì là bọn mình chết!” Nói thật, nếu như Nam Cung Diệu vào lúc bọn họ không phòng bị đột nhiên phát cuồng đâm bọn họ một dao, hậu quả kia thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Tề Bảo Bảo nghe vậy, vượt tầm quan sát Nam Cung Diệu, nhìn đến nỗi Nam Cung Diệu cảm thấy da đầu tê dại, lấp bắp, “Đại... Đại tiểu thư...” Đây là muốn làm gì? Hắn có dự cảm rất xấu, đại tiểu thư đây là muốn báo thù rồi nha! Chẳng qua hắn nói cô thô lỗ thôi mà, chỉ đùa một chút cũng không được sao?

Ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tề Tu, lại thấy Tề Tu đột nhiên cúi đầu, cứ chốc chốc lại đùa bỡn mái tóc của Tề Bảo Bảo, giống như không hề cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Nam Cung Diệu.

Nam Cung Diệu khóc không ra nước mắt. Phân biệt giới tính mà! Nói thế nào thì hắn cũng đã liều sống liều chết một mối nhiều năm vì Tề Tu như vậy, giờ đây ngài ấy lại không thèm cứu hắn!

Tề Bảo Bảo nhìn bộ dạng giả ngu của Tề Tu, thiếu chút nữa nhìn không được phá lên cười, thật vất vả mới nhìn được tiếng cười sắp thoát ra khỏi miệng, trầm ngâm nói, “Có chết thì chết đạo hữu chứ đừng chết bản đạo, nếu không thì phé hắn trước đi!”

Mùi máu tanh theo gió truyền tới ngày càng nồng nặc, Tông Dục đứng ở một bên xem trò vui, tuyệt không có ý muốn tiến lên trước giúp đỡ. Căn bản y chẳng quan tâm sống chết của ba đại gia tộc, trông thấy tình hình của Nam Cung Diệu, cũng không có ý muốn giúp. Y biết Tề Tu và Tề Bảo Bảo không tin tưởng y, hiển nhiên sẽ không tự rước mất mặt.

Phé hắn? Nam Cung Diệu ai oán, có cần phải không có tính người như vậy không hả? Chẳng qua hình như hắn càng ngày càng không có cách nào kiềm chế, Tề Hiền và Cổ Ngạn cũng không có khả năng lúc nào cũng trông chừng hắn!

Nam Cung Diệu cắn răng, nhắm tịt mắt, hiển ngang lăm liết thốt lên, “Đến đây đi!”

Sau một khắc bỗng cả kinh nhảy phắt ra ngoài, nhìn Cổ Ngạn giờ lên chúi thủ, Nam Cung Diệu nổi trận lôi đình, “Khốn kiếp!” Sờ sờ cổ tay mình thì thấy lạnh lẽo, có cần phải tàn nhẫn như vậy sao? Lại chọn cắt gân tay hắn!

Cổ Ngạn không đếm xỉa tới cơn giận của hắn, bình tĩnh mở miệng, “Muốn phé thì phải phé triệt để!”

Nam Cung Diệu phẫn nộ, hắn lấy khuôn mặt của hắn ra thề, Cổ Ngạn tuyệt đối là lòng lang dạ sói!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đồng Nhân Trận

Tề Bảo Bảo cười cười bảo, “Cổ Ngạn, cái phiền phức này giao cho anh đi, khi cần thiết thì không cần nương tay!”

Nam Cung Diệu lặng lẽ rơi lệ trong lòng, hắn thề hắn không dám đắc tội đại tiểu thư nữa rồi! Đồng thời vẫn không quên lấy thuốc Cổ Ngạn cho hắn ra

nuốt hai viên. Không thể phát cuồng được, hẳn không muốn bị chết không rõ ràng.

Tề Bảo Bảo nhìn nhìn con đường trước mặt, bảo, “Được rồi!” Nói xong liền cùng Tề Tu đi tới, cô không có ý định để người của ba đại gia tộc chết sạch, vẫn cần phải có người dò đường nha!

Đi được một lát đã trông thấy người của ba đại gia tộc đứng ở phía trước, sắc mặt ai nấy đều khó coi. Mọi người nhìn vào khoảng không hư ảo trước mặt, mà bên dưới tấm màn hư không đó, đều là máu tươi hòa cùng thịt vụn la liệt trên mặt đất.

Tề Bảo Bảo nhìn thoáng qua, liền vội vàng bịt mũi, sợ sệt hỏi, “Chuyện gì thế này? Chỗ này buồn nôn như thế, các người đứng đây làm gì?”

Kiều Tuyết chắc chắn hai tiếng, trong lòng không ngừng phi nhỏ, thật biết giả vờ!

Âu Dương Lạc và Đông Phương Duệ sắc mặt đều rất khó coi, mới vừa rồi đã chết hai người, một là của là Âu Dương gia, một là của Đông Phương gia, ai bảo bọn họ gặp gặp như thế làm gì?

Tề Mặc bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Tề Bảo Bảo, vốn ý cảm thấy Tề Bảo Bảo không đi nữa đã có vấn đề, do đó ý mới đi phía sau Âu Dương gia và Đông Phương gia, cho nên Tề gia không có ai xui xẻo cả.

Không ai trả lời câu hỏi của Tề Bảo Bảo, Âu Dương Lạc tiện tay gỡ một viên dạ minh châu gắn trên tường ra, dùng sức ném về phía trước. Dòng khí lưu vốn phẳng lặng ở phía trước trong nháy mắt di động, viên dạ minh châu trực tiếp bị khuấy cho bể nát, do đó có thể suy ra đồng thịt vụn trên mặt đất làm sao mà có rồi!

Tề Bảo Bảo rúc vào lòng Tề Tu sợ hãi than, “Thực đáng sợ!” Xem ra trước kia khi xây dựng đường hầm dưới đất này đã hội tụ không ít sức mạnh của người có dị năng nha! Chủ nhân của cái đường hầm dưới đất này nhất định không phải là người bình thường, bất quá có liên quan gì tới hai người bọn cô chứ? Sao lại muốn để bọn họ đi lấy linh vật đây?

Có lẽ sau khi có được linh vật sẽ biết nhiều hơn, Tề Bảo Bảo ôm eo Tề Tu, thò đầu ra nhìn Tông Dục, mở miệng hỏi, “Ba vị sẽ không nhẫn tâm nhìn chúng tôi chết hết chứ?”

Tông Dục ôn hòa cười cười, ý vị thâm trường nói, “Tề tiểu thư nghiêm trọng rồi!”

Dứt lời, vung tay lên bảo, “Có thể rồi!”

Thấy người của ba đại gia tộc vẫn bất động như cũ, nụ cười ôn hòa nơi khóe miệng Tông Dục như mang theo một tia trào phúng không dễ nhận ra, dẫn đầu tiến lên trước.

Tề Bảo Bảo hít mắt lại, tầm mắt giao với Tề Tu, bùi môi. Không nghĩ tới dị năng của tên Tông Dục này cũng là ngự khí, hơn nữa, năng lực còn không yếu. Được rồi, là rất mạnh!

Thực sự khiến người ta khó chịu!

Tề Bảo Bảo cọ cọ trong lòng Tề Tu, rầu rĩ nói, “Anh yêu, người ta đánh không lại làm sao bây giờ?”

Tề Tu vươn ngón tay thon dài nâng cằm cô lên, hôn một cái lên môi cô, biểu tình không chút dao động, trịnh trọng phun ra ba chữ, “Ám toán hẳn!”

"Khụ..." Tề Bảo Bảo thật bất hạnh bị sặc.

Tề Tu giờ tay vỗ vỗ lưng cô, cau mày nói, “Sao lại không cẩn thận như vậy hả?”

Gương mặt trắng nõn của Tề Bảo Bảo bị sặc đến đỏ bừng, khiến đôi mắt phượng ngập nước, phi thường kiều mị. Cô úy khuất liếc mắt nhìn Tề Tu, chuyện này không phải nên trách hẳn sao?

Nam Cung Diệu, Cổ Ngạn và Tề Hiền ba người nhất tề liếc mắt nhìn nhau, không biết nói gì. Chuyện này quả thực không thể trách tiểu tiểu thư được, bọn họ thiếu chút nữa cũng bị sặc. Thật sự là khi Tề Tu dùng bản mặt lạnh lùng phun ra câu như thế, quả thực có chút quý dị, mặc dù bọn họ biết chuyện ám toán người Tề Tu làm không ít!

Tề Bảo Bảo rút cuộc cũng thờ được, liền ngửa đầu gặm hai cái vào cằm Tề Tu, lác đầu nói, “Anh đáng yêu thế này làm em cảm thấy rất có cảm giác nguy cơ nha!” Hơi nhíu chân mày, thoát nhìn thật có chút ưu sầu.

Nam Cung Diệu ha ha cười nói, “Đại tiểu thư, cô yên tâm đi, chỉ có cô khác người mới thấy Tề Tu đáng yêu mà thôi!”

Tề Bảo Bảo nhíu mày nhìn hẳn, “Thực sao? Anh khẳng định không có con gái bám Tu sao?” Trong đôi mắt kia là mòi phản nguy hiểm, rất có khí thế nếu hẳn dám nói dối thì làm thịt hẳn.

"Ách..." Nam Cung Diệu trong nháy mắt bị ghen đến nói không ra lời, mặc dù Tề Tu lạnh như băng nhưng phụ nữ muốn dây dưa quả thực không ít, nhưng lời này có thể nói sao? Nếu nói ra sợ rằng càng thêm hồng bét.

Nam Cung Diệu cười cười, rất không có đạo đức đồ tất cả lên người Tề Hiền, “Tề Hiền cả ngày theo Tề Tu, đối với chuyện của Tề Tu cậu ấy hiểu rõ

hơn tôi nhiều!”

Tề Hiền cắn răng trợn mắt lườm Nam Cung Diệu, rất tư khó chịu khi bị người ta bán đứng. Cổ Ngạn vỗ vỗ vai y an ủi, “Cậu cũng nên quen đi!” Đây rõ ràng là lời khuyên trước đó Tề Hiền khuyên y, thoát nhìn có chút hả hê, do đó có thể thấy được, kỳ thực Cổ Ngạn cũng là kẻ rất mang thù!

“Các người xong chưa hả? Nếu còn muốn tương tàn, vậy tôi với Tu đi trước đây!” Người của ba đại gia tộc đều không thấy bóng dáng rồi, bọn họ cũng không có thể tụt lại phía sau quá xa được!

Nhìn Tề Tu và Tề Bảo Bảo đi ở phía trước, ba người tạm thời nghỉ xả hơi đi theo.

Có ba người bọn Tông Dục dẫn đường, dọc theo đường đi được coi như thuận lợi, không ai mất mạng nữa.

Bỗng nhiên, Tông Dục dẫn đường ở phía trước ngừng lại, xoay người bảo, “Qua cửa ải cuối cùng là có thể lấy được linh vật rồi.”

Cửa ải cuối cùng? Một đường này có phải quá mức thuận lợi rồi không?

Đoàn người Tề Bảo Bảo đi ở sau cùng, lúc này nghe được lời Tông Dục nói, mới tiến lên trước.

Nếu theo như lời Kiều Tuyết thì ngay cả bọn Tông Dục cũng không cách nào lấy được linh vật, như vậy cửa ải cuối cùng nhất định hung hiểm vạn phần, ngay cả bọn họ thân là người thủ hộ cũng thúc thủ vô sách!

Tề Bảo Bảo hơi tò mò hỏi, “Cửa ải cuối cùng rốt cuộc là gì?”

“Thập bát đồng nhân trận!”

Tề Bảo Bảo giật giật khóe miệng, lẽ nào bọn họ đến Thiếu Lâm tự rồi? Hay là người giấu kho báu chính là người của Thiếu Lâm tự? Cho dù có như thế cũng sẽ không giấu kho báu ở Lam đảo đi chứ?

Tông Dục trông thấy vẻ mặt kia liền đoán được suy nghĩ trong lòng cô, không khỏi cười nói, “Thập bát đồng nhân trận này là đồng nhân thật, hành động tự nhiên như thường, còn tự nhiên hơn cả người thật, hơn nữa toàn thân trên dưới đao thương bất nhập, lại thêm sự ăn ý trên trận pháp, nên không ai có thể xông qua. Nghe nói chỉ có người giấu kho báu mới biết nhược điểm của những đồng nhân và phương pháp phá giải trận pháp, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, những người biết chuyện này đều không thể truyền cho con cháu.”

Tề Bảo Bảo nhíu mày nói, “Do đó chúng tôi chỉ có thể xông vào? Nhưng tôi lại vô cùng tò mò, vì sao các người cứ cho rằng chúng tôi có thể xông qua được? Bởi vì đã giết chết bảy răn sao? Theo như anh nói, bảy răn hẳn không thể so sánh với đồng nhân trận rồi.”

Tề Bảo Bảo dời mắt nhìn về phía trước thốt ra những lời này, cũng không trông cậy Tông Dục sẽ trả lời. Cô kéo tay Tề Tu đi một mạch lên trước, ba người bọn Nam Cung Diệu tất nhiên là theo sát phía sau, người của ba đại gia tộc hơi do dự, cuối cùng cũng đi theo.

Tông Dục nhìn bóng lưng của đoàn người, một lúc lâu mới mở miệng nói, “Chúng ta ra ngoài chờ đi!” Dứt lời xoay người bỏ đi.

Kiều Tuyết và Diệp Thiếu Hàn đi theo phía sau y, Kiều Tuyết ngoảnh đầu lại nhìn, không nhịn được hỏi, “Bọn họ thật có thể lấy được linh vật sao?”

Diệp Thiếu Hàn lạnh lùng nói, “Có thể!” Ngữ khí rất khẳng định, không biết vì sao y lại kiên định như vậy.

Bên này, Bảo Bảo và Tề Tu dẫn một đám người đi không bao xa đã bị đồng nhân vây khốn, trước mắt toàn là màu kim đồng.

Có kẻ không nhịn được tức giận mắng, “Mẹ nó! Tên khốn kiếp nào nói là thập bát đồng nhân hả?” Đây rõ ràng là cả đàn cả lũ, có thể vượt qua hơn mười vạn đại quân rồi!

Tề Bảo Bảo và Tề Tu đều là bất lộ thanh sắc, quan sát đồng nhân bao vây bọn họ vào giữa. Hiện tại đoàn người đã tiến vào một thạch thất rất lớn, rộng rãi hơn nhiều so với con đường khi nãy. Thế nhưng sau khi bị đồng nhân vây quanh, thì đã không còn nhìn thấy bức tường đá xung quanh, chỉ có một mảng kim đồng vô biên vô tận. Nghĩ cũng biết, đây chính là trận pháp rồi.

Mười tám đồng nhân một khi lập trận sẽ biến thành thiên quân vạn mã, hơn nữa mười tám đồng nhân đao thương bất nhập, tìm không ra nhược điểm, quả thực rất khó xông qua.

Cổ Ngạn và Tề Hiền đã bày thế trận chờ quân địch, chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào. Còn Nam Cung Diệu thì lại cầm một lọ thuốc thờ vắn than dài.

Không cần phải nói cũng biết rất nhanh sẽ thấy máu, nhưng thuốc này lại có hạn, uống hết rồi thì không còn nữa, bất quá chỉ cần vượt qua đồng nhân trận là có thể lấy được linh vật, bọn họ có thể ra ngoài rồi, đến lúc đó muốn bao nhiêu thuốc cũng có, nhưng trong chốc lát chỉ sợ sẽ không qua được. Uống hay không uống?

Cổ Ngạn liếc hần một cái, lạnh lùng bảo, “Uống!”

“À . . .” Nam Cung Diệu lên tiếng, dốc ra hết mấy viên trong lọ nhét vào miệng, động tác nhanh đến nỗi Cổ Ngạn không kịp ngăn cản!

Cổ Ngạn trợn trừng mắt, cả giận nói, “Nam Cung Diệu, cậu là ngu hay ngốc vậy?” Lại có thể uống hết, một ngụm uống hết thực chính là phung phí, mặc

dù Nam Cung Diệu phung phí đã thành thói quen, nhưng cũng phải nhìn xem bây giờ là lúc lãng phí hay sao!

Nam Cung Diệu liếc y một cái đầy xem thường, “Hai chuyện này có khác nhau sao?” Không phải là hắn không hiểu, chỉ là hiện giờ tình hình như thế này, chẳng lẽ còn có thể để hắn tạm dừng nghỉ ngơi giữa chừng sao? Uống thuốc trước rồi tính tiếp không được sao?

Không đợi Cổ Ngạn mở miệng nói thêm, Tề Bảo Bảo đã trầm giọng thông báo, "Tôi rồi!"

Sau một khắc, đồng nhân như thiên quân vạn mã xông về phía bọn họ.

Đinh ——

Thanh âm chói tai không ngừng vang lên, chứng thực lời nói của Tông Dục, những đồng nhân này đúng là đao thương bất nhập. Bọn họ vốn cho rằng nếu là trận pháp, như vậy ngoại trừ mười tám đồng nhân chân chính, thì những kẻ khác chắc hẳn chỉ là ảo ảnh, nhưng không nghĩ tới tất cả đồng nhân đều như nhau, một đao chém tới, hồ khẩu đau nhức cánh tay tê dại, đồng nhân lại chẳng xi nhê gì.

Đạn bắn ra, nhưng không cách nào lưu lại chút vết tích trên người đám đồng nhân kia. Cho đến giờ, đối mặt với đám đồng nhân lũ lượt kéo tới này, mọi người cũng không kịp cất giữ, đều dùng tới dị năng.

Lúc thì ánh lửa ngút trời, lúc thì lại xen lẫn gió tuyết, mặc dù tạo thành trở ngại nhất định đối với đám đồng nhân, nhưng lại không thể tổn thương đến chúng. Những người đến đây lần này đều là tinh anh, nhưng không phải ai cũng có thể hoàn toàn khống chế dị năng, rất nhiều người sau khi dùng dị năng một lần, mặc dù không đến mức thoát lực nhưng cũng cần chút thời gian khôi phục, thậm chí có một số ít không còn dị năng.

Cứ tiếp tục thế này, bọn họ rất nhanh sẽ bị đồng nhân giết chết hoặc đánh cho đẹp lếp, hiện giờ rất nhiều người đều khó tránh khỏi hoảng loạn, bởi vì đối mặt với tình huống như thế này là chuyện bọn họ không thể tưởng tượng nổi, chỉ có thể liều mạng. Cứ đánh liên tục thế này, thực sự là ủy khuất trước nay chưa từng có!

Tề Tu hoàn toàn bảo hộ Tề Bảo Bảo trong ngực, một chương vỡ ra, một đồng nhân liền chia năm xẻ bảy, nhưng không ai chú ý tới hắn. Tề Bảo Bảo gơ tay ôm eo hắn, con mắt liếc lung tung. Ai có dị năng gì, dị năng vận dụng đến trình độ nào, đều bị cô nhất nhất ghi nhớ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Âu Dương Hiểu Hiểu Ra Tay

Tề Bảo Bảo không có ý định để những tinh anh này chết ở đây, không phải cô có tấm lòng bồ tát mà là thể lực trong tối đang đối phó với cô, thể lực đó đối với cô mà nói là hoàn toàn mơ hồ, bây giờ lại xuất hiện ba người thủ hộ rất khả nghi, cô tự nhiên sẽ không ngốc đến nỗi chuyện gì cũng đích thân ra tay, làm vậy sẽ mệt chết mất. Hơn nữa một người thì không thể nào địch lại đám đông được.

Cho nên cô phải giữ lại những tinh anh của ba đại gia tộc này, đợi đến lúc cần thiết thì có thể hảo hảo lợi dụng, để bọn họ trai cò đánh nhau. Do đó cô cần phải phá Đồng nhân trận, cứu bọn họ với cô mà nói chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay mà thôi!

Thanh chủ thủ của Cổ Ngạn không biết làm bằng chất liệu gì, mà đám đồng nhân kia đụng phải thanh chủ thủ sắc bén ấy, không phải rút tay thì cũng là gãy chân. Tề Hiền hai tay trống không, một quyền nên thắng tới, đồng nhân liền bị quả đấm của y đâm thủng một lỗ, có thể thấy sức lực kia mạnh cỡ nào. Còn Nam Cung Diệu thì lại nhảy tới nhảy lui, rất dễ nhận thấy khinh công vô cùng tốt, chỉ có điều cũng rất không có tiền đồ tránh ở sau lưng hai người này, thực sự tránh không khỏi mới giờ giờ tay, vô số điểm ngân quang lóe lên, nhanh đến nỗi người khác căn bản không thấy rõ động tác của hắn thì đồng nhân đã rơi đầu rồi, cũng không biết hắn dùng vũ khí sắc bén nào nữa!

Những người khác không để tâm vào những chuyện này, nhưng Tề Bảo Bảo lại nhìn thấy rất rõ ràng mọi chuyện. Tề Hiền hiển nhiên là thần lực trời sinh, còn Nam Cung Diệu, vũ khí của hắn chính là cái móc màu bạc trên cổ tay hắn. Mặc dù động tác của hắn rất nhanh, nhưng Tề Bảo Bảo nhìn thấy rất rõ ràng, cái móc kia chỉ cần bám vào một thứ gì đó, kéo nhẹ ra thì sẽ xuất hiện một sợi tơ cực mảnh, đầu đám đồng nhân kia chính là bị sợi tơ này cắt đứt.

Cổ Ngạn và Tề Hiền đột nhiên áp sát vào nhau, che cho Nam Cung Diệu ở giữa. Đối với đãi ngộ này, Cung Diệu dường như rất vui vẻ, vui vẻ vì được rảnh rỗi, thế nhưng cặp mắt đào hoa kia lại hơi hơi híp lại, không ngừng nhìn những đồng nhân kia, khóe miệng mang theo nụ cười tà khí. Bộ dáng ấy giống như bất cứ lúc nào cũng đều có thể nghiền nát những đồng nhân lọt vào trong tầm mắt.

“A . . .” Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, Âu Dương Hiểu Hiểu bị một đồng nhân đá thương bả vai, cuống quýt lùi về sau. Cô ta đứng không vững, nhưng phía sau chính là đồng nhân, tình cảnh vô cùng nguy hiểm

Thấy Nam Cung Diệu nhìn Âu Dương Hiểu Hiểu, Cổ Ngạn đột nhiên mở miệng nói, "Nghĩ biện pháp phá trận. Tôi cứu giúp cậu!" Thật ra, y không biết giữa Nam Cung Diệu và Âu Dương Hiểu Hiểu có gì rắc rối, song, cho dù là hư tình hoặc giả ý, hiện tại nếu Nam Cung Diệu vẫn còn suy nghĩ duy trì mối quan hệ lúc gần lúc xa này với Âu Dương Hiểu Hiểu, hiển nhiên không thể để cô ta chết như thế.

Nam Cung Diệu kéo Cổ Ngạn lại quát: “Cứu cái đầu cậu! Tự lo bản thân cho tốt đi!” Cặp mắt cần quét bốn phía, nghiền cứu cái gọi là trận pháp kia, tuyệt không liếc mắt nhìn Âu Dương Hiểu Hiểu lấy một lần.

Thấy ba đại gia tộc có không ít người vết thương chồng chất, Tề Bảo Bảo thấy đây chính là thời gian ra tay.

Tề Tu một cước đạp bay một đồng nhân, cúi đầu nhìn cô, cau mày nói: “Ngoan đừng làm loạn, tôi không muốn em bị bại lộ thân phận!”

Tề Bảo Bảo xoắn xuýt nhìn thoáng qua vòng ngọc trên cổ tay. Mặc dù dị năng của cô rất khủng bố, có điều hiện giờ phải xông qua Đồng nhân trận, so với vòng nước xoáy gặp phải trước đó thì khó khăn hơn nhiều. Cô muốn xông qua được nhất định phải mượn sức mạnh của Huyết, vậy thì tất phải bại lộ thân phận.

Đột nhiên khoe mắt liếc về phía chiếc nhẫn xanh thẫm trên ngón tay Tề Tu, mặt trên chiếc nhẫn là hoa văn màu mực, cỗ sức mạnh kia tuyệt không kém hơn Huyết.

Tề Bảo Bảo cọ cọ vào hõm gáy Tề Tu, nhìn hẩn bảo: “Vậy thì anh giúp em đi!”

Cô biết Tề Tu sớm muộn gì cũng sẽ đối phó với đám đồng nhân này, nhưng vận dụng dị năng của cô sẽ càng tiện hơn, nếu đã vậy thì cần gì phải khiến sự việc thêm phiền phức?

Tề Tu gật đầu, Tề Bảo Bảo giờ tay nắm lấy chiếc nhẫn trên ngón tay hẩn. Vốn dĩ cô tưởng rằng sẽ gặp phải chút phản kháng, nhưng kết quả lại không có. Chiếc nhẫn ngoan ngoãn nghe lời như Huyết vậy, cho dù cô không phải chủ nhân của nó, nhưng nó lại dốc hết sức cung cấp năng lượng cho cô, cũng không biết là do Tề Tu uy hiếp, hay là cam tâm tình nguyện nữa.

Đột nhiên tiếng “Răng rắc” vang lên bên tai không dứt, bắt đầu từ bên cạnh Tề Tu và Tề Bảo Bảo, những đồng nhân kia không ngừng rơi rớt, sau đó lan dần ra, tựa như quân bài domino, liên tục ngã xuống.

Người của ba đại gia tộc trợn to mắt nhìn tình huống này, hoàn toàn quên cả phản ứng, một lúc lâu sau mới nhìn về phía Tề Tu. Chỉ thấy hẩn ôm Tề Bảo Bảo, mắt lạnh nhìn đám đồng nhân đã bị hủy kia, làn sương đen nhàn nhạt xoay tròn quanh thân, gương mặt tuấn mỹ kia như mang theo ma tính tràn ngập hấp dẫn, nhưng lại khiến người ta hoảng sợ.

Mọi người chỉ nghĩ đến bốn chữ, Âm Dạ Tu La!

Tề Hiền và Cổ Ngạn ngược lại không chút giật mình, giống như cho dù Tề Tu làm ra chuyện gì thì cũng đều là chuyện bình thường. Nhưng Nam Cung Diệu vừa khéo đã nhìn ra được một chút manh mối thì rất ư thất vọng. Chỗ nào cần hẩn phá trận chứ?

Cảnh tượng xung quanh trong nháy mắt biến đổi, bọn họ vẫn ở trong thạch thất, mà trên đất chỉ có mười tám đồng nhân bị phanh thây. Người của ba đại gia tộc phục hồi lại tinh thần, trong lòng không biết là vui hay buồn. Âm Dạ Tu La, thực lực quá mức đáng sợ!

Tề Bảo Bảo sờ sờ chiếc nhẫn xanh thẫm đã mất đi vẻ sáng bóng, nhẹ giọng thủ thi: “Tiểu Mực thật ngoan!” Lần này mượn sức mạnh của nhẫn xanh, cô hoàn toàn không xuất hiện trạng thái thoát lực.

Nghe thấy lời khích lệ của cô, chiếc nhẫn xanh rung rung, cũng không biết có phải là vui vẻ hay không, song cô biết Huyết mắt húng, bèn vội vàng giờ tay vỗ vỗ tỏ ý trấn an. Ai bảo nó bình thường quá rêu rao, bây giờ căn bản cô không dám tùy tiện để nó lộ ra ngoài, bằng không khi đó cô cũng không đến mức một mình đối phó với vòng nước xoáy, để bản thân mệt như vậy!

Đồng nhân trận quả thực rất khó vượt qua, nếu không phải có Huyết và Tiểu Mực thì cô và Tu liên thủ cũng có thể xông qua, nhưng nhất định sẽ không phải là không chịu chút vết thương nào.

Lúc mọi người ở đây ai cũng đều có tâm tư, thì đột nhiên 18 đồng nhân trên mặt đất nhanh chóng tụ lại, trực tiếp hợp thành một, mọc ra vô số cánh tay, mỗi cánh tay đều nắm chặt nắm đấm, sau đó vọt tới vùng về phía Tề Tu và Tề Bảo Bảo, giống như biết ai là người đã thương nó nên nó muốn báo thù vậy.

Tề Hiền nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, một quyền hướng về phía đồng nhân cao xấp xỉ bằng hai đồng nhân trước đó cộng lại, đánh trúng vào chính giữa phần bụng của đồng nhân. Đồng nhân thoáng dừng lại, sau đó cứ thế mà ngã vật ra đất. “Rầm” một tiếng, mặt đất bị chấn động đến lắc lư.

Tề Hiền ngậy người nhìn quả đấm của mình, quả thực y dùng toàn lực, cũng biết sức lực mình có bao lớn, nhưng thật không ngờ đồng nhân này lại dễ giải quyết đến vậy. Theo lý thuyết, tên đồng nhân được tổ hợp thành kia không phải chắc chắn đặc biệt khó đối phó sao?

Nam Cung Diệu đi tới, đạp đồng nhân mấy đạp, cho ra một kết luận: “Đó chính là hồi quang phản chiếu!”

Lời hẩn vừa dứt, liền thấy đồng nhân từng chút từng chút một hóa thành bụi phấn, sau đó chỉ còn lại một hạt châu tỏa ra ánh sáng nhẹ nhẹ. Giống như dạ minh châu trong đường hầm vậy, chẳng qua là phiên bản thu nhỏ mà thôi, chỉ to bằng nắm tay của một đứa trẻ sơ sinh.

Nam Cung Diệu vươn tay nhặt lấy, nhìn nhìn rồi nhủ mảy mòi: “Đây không phải là linh vật đấy chứ?”

Tề Bảo Bảo và Tề Tu liếc nhau. Cái thứ kia hình như chính là linh vật, có điều cứ thế này mà lấy được, có phải là dễ quá rồi không?

Cô cũng không nghĩ mà xem, nếu không đụng phải cô và Tề Tu, Đồng nhân trận nào có dễ bị phá như vậy, linh vật cũng sẽ không dễ dàng hiện thế!

Nam Cung Diệu đang muốn đứng dậy giao hạt châu cầm trong tay cho Tề Tu, ai ngờ trước mắt đột nhiên lướt qua một bóng người, linh vật trong tay đã bị cướp rồi.

Nam Cung Diệu thông thả đứng lên, vỗ vỗ bụi phấn đồng dính trên tay, hình như chẳng có chút nóng nẩy, cũng không nhìn ra chút bất ngờ nào.

Thế nhưng những người khác lại không được bình tĩnh như thế. Người của ba đại gia tộc đều xem linh vật như cọng cỏ cứu mạng, há lại để người khác cướp đi. Đoàn người lập tức đuổi theo ra khỏi thạch thất, Âu Dương Lạc càng là giận đến không kiềm chế được, bởi vì kẻ ra tay chính là Âu Dương Hiểu Hiểu. Y chưa bảo cô ta làm thế, vậy mà cô ta đã hành động rồi, đây chính là phản bội, phía sau cô ta còn có những kẻ khác, cô ta thuần phục chẳng phải là Âu Dương gia!

Nhìn đoàn người tức giận xông ra ngoài, Tề Bảo Bảo hơi nhủu mày. Âu Dương Hiểu Hiểu này thật sự có vấn đề, chỉ có điều tại sao cô ta muốn cướp linh vật? Linh vật bị mất thì Nam đảo thực sự sẽ bị nguy hiểm, chỉ ít mọi người đều nghĩ là thế.

Cô ta phản bội Âu Dương gia, vậy rốt cuộc cô ta có phải là người của thế lực kia không?

Tề Tu ôm cô đi ra ngoài: “Đi xem thi biết thôi!” Tề Hiền cũng theo sát hai người đi ra.

Cổ Ngạn liếc nhìn Nam Cung Diệu, mở miệng nói, "Trực tiếp giết cô ta không phải tốt sao?" Cần gì phải phiền phức như vậy?

Vốn đã thấy thái độ của Nam Cung Diệu đối với Âu Dương Hiểu Hiểu có vấn đề, cho nên biểu hiện lạnh lùng như bây giờ của Nam Cung Diệu không khiến Cổ Ngạn cảm thấy kỳ quái, mà lại càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

Nam Cung Diệu lắc đầu, "Giết cô ta thì kẻ đứng phía sau cô ta nhất định sẽ lựa chọn hành động khác, sẽ càng thêm khó lòng phòng bị." Vậy thì chỉ bằng đặt Âu Dương Hiểu Hiểu dưới mắt cho tốt.

Nam Cung Diệu so với những người khác càng hiểu rõ hơn, Âu Dương Hiểu Hiểu quá giao hoạt, bằng không cũng sẽ không ẩn núp ở Âu Dương gia nhiều năm như vậy, lại còn được trọng dụng nữa!

Cho nên hắn vẫn luôn không dám thả lỏng, hiện tại xem ra lần này mục đích của Âu Dương Hiểu Hiểu chỉ là linh vật. Vốn dĩ hắn lo lắng Âu Dương Hiểu Hiểu sẽ đối phó với Tề Tu, cho nên hắn mới cẩn thận như vậy, đối xử với cô ta lúc gần lúc xa. Hắn nhìn ra Âu Dương Hiểu Hiểu có lòng muốn hòa hảo với hắn, hắn lợi dụng chính là điểm này.

Hắn vẫn luôn chú ý Âu Dương Hiểu Hiểu, lúc đối phó với con voi kia rõ ràng cô ta cố ý bị thương, biết cô ta đã bắt đầu hành động, cho nên hắn hảo tâm phối hợp với cô ta.

Lợi dụng tình cảm hâm chân cô ta, hắn không phủ nhận hắn đề tiện, nhưng đối phó với kẻ đặc biệt thì phải dùng thủ đoạn đặc biệt, huống hồ, đó cũng chính là thủ đoạn Âu Dương Hiểu Hiểu thường dùng, coi như là gây ông đập lưng ông đi.

Hắn vẫn luôn biết Âu Dương Hiểu Hiểu ở Âu Dương gia nhưng không quá để ý, cũng lười đi đối phó cô ta. Lại nói ban đầu cũng coi như cô ta giúp hắn một việc, hắn biết phía sau cô ta còn có một thế lực, nhưng làm thế nào cũng tra không được chút đầu mối nào.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn lo lắng, sự trầm mặc trên đường đi của hắn căn bản không phải đau lòng mà chỉ là đang suy nghĩ Âu Dương Hiểu Hiểu sẽ giở thủ đoạn gì, nghĩ cách làm thế nào để chế trụ cô ta. Ngay cả đồng hồ đeo tay kia cũng là đồ vật hắn đặc biệt tìm ra để hỗ trợ!

Đối với Âu Dương Hiểu Hiểu, từ đầu đến cuối hắn tuyệt không có chút cảm tình nào. Bây giờ là thế, trước đây cũng thế, chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Song núi cao còn có núi cao hơn, Âu Dương Hiểu Hiểu tự cho là nắm tất cả trong tay, cứ tưởng rằng bản thân là kẻ chiến thắng, nhưng đến bây giờ vẫn không biết Nam Cung Diệu từ đầu đến cuối đều chưa từng động tình với cô ta, ngược lại cô ta đã động tâm với hắn, thực ra người thua chính là cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Năm Cũng Trúng Đạn

Liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay, Nam Cung Diệu tháo ra ném mạnh xuống đất, không chút tiếc rẻ, bởi vì hiện tại nó đã vô dụng rồi. Âu Dương Hiểu Hiểu lần này e rằng chạy trời không khỏi nắng, nếu chỉ là người của ba đại gia tộc thì cô ta còn có thể chạy thoát, nhưng giờ lại có thêm Tề Tu và Tề Bảo Bảo, cô ta muốn chạy trốn căn bản không có khả năng.

Và lại cho dù có lần sau, hắn cũng không có ý định dùng mỹ nam kế nữa, thật sự quá ủy khuất bản thân rồi!

Cổ Ngạn cau mày nói: ““Âu Dương Hiểu Hiểu dám trực tiếp ra tay, chắc là có người tiếp ứng.” Hiện tại xem ra, kẻ phía sau cô ta có khả năng nhất định là người Bắc đảo. Linh vật quan hệ đến tồn vong của Nam đảo, mà Bắc đảo dĩ nhiên chỉ mong sao Nam đảo bị diệt cho rồi. Hơn nữa huyết mạch của

Nam đảo cũng mất tích, muốn đoạt được linh vật khác cũng là chuyện bình thường!

“Đi thôi! Ra ngoài xem xem!”

Trong đường hầm, người của ba đại gia tộc đứng ở một bên, Âu Dương Hiểu Hiểu đang giao thủ với mấy người áo đen, mục tiêu của những người áo đen kia hiển nhiên cũng là linh vật.

Tề Bảo Bảo hơi hí mắt, những hắc y nhân này hình như là người Bắc đảo. Mặc dù cô vẫn luôn độc lai độc vãng, nhưng dù sao cũng đều là người đi ra từ trụ sở huấn luyện kia, nên rất dễ nhìn ra được thân phận. Hiện giờ tình cảnh của Bắc đảo cũng như Nam đảo, phái người tới cướp linh vật cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chỉ có điều xem ra, Âu Dương Hiểu Hiểu hiển nhiên không phải là người của Bắc đảo, như vậy mười phần kẻ phía sau cô ta chính là cổ thế lực mà cô đề ý nhất kia.

Âu Dương Hiểu Hiểu quả thực rất có bản lĩnh, nhưng đối phó với vài đối thủ có thực lực tương đương với cô ta là rất khó khăn. Cánh tay hơi không cẩn thận đã chảy máu rồi, sắc mặt Âu Dương Hiểu Hiểu trở nên khó coi, cô ta cắn răng, đột nhiên vùng tay lên, hướng về phía mấy người kia tung ra một nắm bột. Cô ta nhất định phải thoát khỏi đây trong thời gian nhanh nhất có thể, sau đó liên lạc với người tiếp ứng, bằng không dựa vào thực lực của một mình cô ta làm sao đấu lại đám người của ba đại gia tộc.

Cô ta làm sao cũng không nghĩ tới lại có kẻ ngáng chân cô ta, nếu không phải bọn chúng nhảy ra ngăn cản thì cô ta đã sớm ra ngoài rồi!

Tung bột phân ra đồng thời Âu Dương Hiểu Hiểu cũng nhanh chóng chạy ra ngoài, người của ba đại gia tộc làm sao có thể để cô ta chạy thoát như thế, lập tức liền muốn ra tay. Thế nhưng Cổ Ngạn lại nhanh hơn họ một bước, chẳng qua y không động thủ truy bắt Âu Dương Hiểu Hiểu.

Mà là kéo Nam Cung Diệu tới, chủ thủ lóe hàn quang dán lên cổ hắn, sau đó nhìn về phía Âu Dương Hiểu Hiểu, lạnh lùng mở miệng: “Cô còn chạy nữa tôi sẽ giết cậu ta.”

Nam Cung Diệu ai oán, vì sao bị xui xẻo cứ luôn là hắn? Tề Bảo Bảo tựa vào lòng Tề Tu, liếc mắt nhìn Cổ Ngạn khích lệ: “Làm không tệ!” Cô không có hứng thú với linh vật, hiện tại cô chỉ muốn biết kẻ đứng phía sau Âu Dương Hiểu Hiểu có phải là kẻ cô suy đoán hay không, lấy Nam Cung Diệu ra uy hiếp là một cách hay!

“Aiz...” Nam Cung Diệu khẽ thở dài, cảm khái lắm bầm: “Vì sao mình cứ phải dùng mỹ nam kế mãi thế này? Rõ ràng người ta không thích bán rẻ nhan sắc mà!” Trên mặt lại trung ra vẻ “Mị lực của mình không ai ngăn cản nổi!”, rất đáng đánh đòn.

Cổ Ngạn giật giật khóe miệng, hừ nhẹ: “Đừng vui mừng quá sớm, cô ta không coi trọng cậu thế đâu. Nếu không thì lúc trước đã không bỏ lại cậu đang bị thương mà chạy đi giúp Âu Dương Lạc, hiện giờ có lẽ cô ta cũng chọn vứt bỏ cậu thôi!”

Nam Cung Diệu chẳng thấy mắt mắt chút nào, cả lờ phát phơ mở miệng: “Cho nên mới nói, anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo nha!”

Cổ Ngạn lười nói nhảm với hắn, chủ thủ dán vào gần hơn, thấp giọng cảnh cáo: “An phận chút đi, nếu cậu làm hỏng kế hoạch thì cứ chờ làm vật thí nghiệm cho mình đi!” Mỗi lần mượn gió bẻ măng, không biết trộm của y bao nhiêu thứ rồi, đây là lúc xuất ra chút công hiến nha!

Âu Dương Hiểu Hiểu đã dừng bước, cắn môi nhìn Nam Cung Diệu bị chế trụ. Nam Cung Diệu dưới sự uy hiếp của Cổ Ngạn ngược lại khá tận chức. Hắn nhìn cô ta thầm thiết, khóe miệng lộ ra nụ cười khổ sở, lắc đầu bảo: “Em đi đi!”

“Diệu...” Âu Dương Hiểu Hiểu nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt đầy đấu tranh. Cô ta biết nếu mình thật sự không đi e rằng sẽ không thể đi được nữa, nhưng cô ta không thể nhìn Nam Cung Diệu chết được.

Âu Dương Hiểu Hiểu lạnh lùng nhìn Cổ Ngạn, giọng nói đầy kiên định: “Anh sẽ không giết anh ấy!” Thực ra tận đáy lòng cô ta căn bản cũng không dám khẳng định, không phải cứ đứng chung một chiến tuyến thì sẽ không ra tay với bạn hữu, điều này cô ta hiểu rất rõ. Hơn nữa trước đó bởi vì bị cô ta hãm hại, Nam Cung Diệu còn đánh nhau với Cổ Ngạn, ai biết Cổ Ngạn có ghi hận trong lòng hay không!

“Sẽ không giết cậu ta?” Cổ Ngạn nhếch nhếch môi, nhìn qua có chút thị huyết, tay phải cầm chủ thủ đặt trên cổ Nam Cung Diệu không may nhúc nhích, còn tay kia thì lại nhanh chóng vùng lên, nắm chủ thủ đâm thẳng vào bụng Nam Cung Diệu.

“Tách tách...”

Chứng kiến một màn tự tương tàn như thế này, trong đường hầm lập tức trở nên yên lặng dị thường, tiếng máu nhỏ giọt xuống đất trở nên đặc biệt rõ ràng.

Âu Dương Hiểu Hiểu hơi ngây ra, sau đó mới phục hồi lại tinh thần nhìn sắc mặt trắng bệch của Nam Cung Diệu, gương mặt lộ vẻ kinh hoàng: “Diệu...” Cô ta không nghĩ tới Cổ Ngạn lại có thể thực sự tuyệt tình như vậy, nói ra tay là ra tay liền!

Mấy người áo đen kia còn chưa chết, bột phấn Âu Dương Hiểu Hiểu tung ra không phải độc dược. Không phải cô ta không muốn, mà là lúc này trên người cô ta không có, song muốn ngăn cản những kẻ áo đen kia thì vẫn không thành vấn đề.

Những kẻ áo đen kia hiện tại đã không còn hơi sức đâu để cướp linh vật nữa, chỉ mong trò vui này có thể diễn lâu chút, kéo dài thời gian để bọn chúng khôi phục sức lực.

Tề Bảo Bảo nhìn Nam Cung Diệu và Cổ Ngạn, nhủ thầm nói, "Không ngờ Cổ Ngạn cũng biết diễn trò như thế."

Tề Tu ôm cô không nói gì, hiển nhiên hẳn chẳng thấy lạ, diễn trò không nhất định biểu cảm phải phong phú!

Âu Dương Hiểu Hiểu đứng chờ ra đó, sự đấu tranh nơi đáy mắt càng mãnh liệt. Vốn dĩ cô ta chỉ định lợi dụng tình cảm của Nam Cung Diệu để tiếp cận bọn họ, đây cũng chính là thủ đoạn cô ta thường dùng.

Đúng lúc Âu Dương Lạc cũng bảo cô ta tiếp cận Nam Cung Diệu, cô ta liền thuận thế nói cho Nam Cung Diệu biết mục đích của Âu Dương Lạc, lấy được lòng tin của hắn. Cho dù xuất phát từ tư tâm hay xuất phát từ điều gì, cô ta cũng đều cần lòng tin của Nam Cung Diệu.

Mọi chuyện cô ta đã tính toán hết rồi, cho dù cô ta không cẩn thận thất thủ thì bản thân còn có thể dùng nỗi khổ tâm để chiếm được sự đồng tình của Nam Cung Diệu. Cô ta có lòng tin hẳn sẽ giúp mình, bởi vì cô ta biết Nam Cung Diệu đối với mình không nóng không lạnh, nhưng vào thời khắc mấu chốt, hẳn sẽ không thấy chết mà không cứu. Đây là đường lui mà cô ta đã giữ lại cho bản thân.

Thế nhưng không nghĩ tới, hiện giờ ngược lại lại bị người ta dùng Nam Cung Diệu để uy hiếp.

Dựa theo cách làm việc trước kia của cô ta, sẽ chẳng bao giờ lưu lại phiền toái cho bản thân, cho nên lần này cô ta cũng áp dụng thủ đoạn cũ, nhưng khác biệt duy nhất chính là, lúc này đây, cô ta thật lòng yêu Nam Cung Diệu.

Nếu như có thể, cô ta không muốn thương tổn hắn, thế nhưng cô ta cho rằng vào lúc cần lựa chọn, cô ta vẫn có thể nhẫn tâm vứt bỏ Nam Cung Diệu. Nhưng giờ đây cô ta lại không thể nào cất bước nổi.

Trước kia cô ta đã từng nói với Cổ Ngạn, dù có thế nào mình cũng sẽ không làm ra chuyện tổn thương Nam Cung Diệu, thật hay giả, ngay cả chính bản thân cô ta cũng không phân rõ nữa.

Âu Dương Hiểu Hiểu quả thực rất giao hoạt, nếu như lần này không có bọn Tề Tu, cô ta tuyệt đối sẽ không thất bại.

Chuyện Âu Dương Hiểu Hiểu lợi dụng tình cảm đạt được mục đích không hề ít, thậm chí trước đây Nam Cung Diệu cũng là đối tượng để cô ta lợi dụng, thế nhưng, giả tình hư ý lâu ngày dài tháng cũng sẽ thành thật. Lần gặp lại này, cô ta vốn chỉ muốn lợi dụng, nhưng lại động tình với Nam Cung Diệu, còn Nam Cung Diệu đối với cô ta lại không có chút tình cảm nào, nhiều đây cũng đã quyết định cô ta sẽ thất bại thảm hại!

Cổ Ngạn nhìn cô ta, lạnh lùng hỏi: "Suy nghĩ thế nào rồi?" Vừa hỏi vừa đồng thời rút chủy thủ dính đầy máu ra, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đâm thêm một nhát nữa.

Sắc mặt Âu Dương Hiểu Hiểu trắng bệch, nhìn Cổ Ngạn, cắn răng mở miệng: "Anh buông anh ấy ra, tôi sẽ đưa linh vật cho anh!"

Nghe vậy, người của ba đại gia tộc thờ phào nhẹ nhõm. Không phải là bọn họ không tin tưởng vào năng lực của bản thân, mà là linh vật không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Âu Dương Lạc phần nộ trùng mắt nhìn Âu Dương Hiểu Hiểu, hiển nhiên là không định buông tha cho cô ta. Âu Dương Hiểu Hiểu trước mặt nhiều người như vậy tạo phản, nếu không hảo hảo xử lý cô ta, mặt mũi Âu Dương gia để ở đâu kia chứ?

Tề Mặc liếc mắt nhìn Tề Tu và Tề Bảo Bảo đang yên lặng xem trò vui, tầm mắt đảo qua Cổ Ngạn và Nam Cung Diệu, bỗng phát hiện hai thanh chủy thủ trên tay Cổ Ngạn rõ ràng là không giống nhau. Y nhớ rất rõ, chủy thủ của Cổ Ngạn là một cặp, mà hiện tại thanh chủy thủ hắn đâm bị thương Nam Cung Diệu cùng thanh chủy thủ còn lại không giống nhau. Cặp mắt lóe lên đầy âm hiểm, song y lại chẳng nói gì.

Âu Dương Hiểu Hiểu bước từng bước đến gần Cổ Ngạn, chìa tay lấy linh vật ra, nhìn Cổ Ngạn, lạnh lùng nói, "Thả anh ấy ra!"

Rốt cuộc Tề Bảo Bảo cũng mở miệng: "Âu Dương tiểu thư có phải nên nói một chút xem, cô thay ai làm việc hay không?" Linh vật kia cô không có hứng thú, hoàn toàn kém xa Tử Ngọc Bôi và Triều Thiên Châu!

Âu Dương Hiểu Hiểu trùng mắt nhìn Tề Bảo Bảo, hừ lạnh: "Không thể trả lời!"

"À . . ." Kéo dài âm điệu, Tề Bảo Bảo sờ sờ cằm, lười biếng dựa vào ngực Tề Tu, từ tốn mở miệng: "Cổ Ngạn, để Nam Cung Diệu mất một tay thiếu một chân đi!"

Khóe miệng Nam Cung Diệu thoáng co quắp, mất một tay thiếu một chân? Nói nghe thật dễ dàng, không phải định để hắn tàn phế thật đấy chứ?

Mất thấy Cổ Ngạn vung chủy thủ trong tay lên, Âu Dương Hiểu Hiểu cả giận quát: "Dừng tay! Tề Bảo Bảo rốt cuộc cô muốn thế nào?" Cô ta sai lầm rồi, à đàn bà này ác độc như vậy, sao bản thân lại xem à như đại tiểu thư kiêu căng bình thường được chứ?

Tề Bảo Bảo rụt rụt cổ, dán vào lòng Tề Tu, ủy khuất nói: "Cha, cô ta hung dữ với người ta kia!"

Tề Tu vỗ về xoa xoa tóc cô, nhìn về phía Cổ Ngạn lạnh lùng thốt lên: "Cắt tứ chi hẳn ra!"

Nam Cung Diệu rụt rụt cổ, khóc không ra nước mắt. Chuyện này mắc mớ gì tới hắn chứ? Hắn vẫn luôn là người bị hại mà! "Cổ Ngạn, nếu cậu dám, tôi có thành quỷ cũng sẽ không tha cho cậu đâu!"

Cổ Ngan lạnh lùng nói: “Tôi sẽ nhớ giữ lại cho cậu một hơi thở, không cho cậu biến thành quỷ!”

Thật ác độc! Tề Hiền thương hại liếc mắt nhìn Nam Cung Diệu, tuy vậy trong lòng y quả thực thoải mái mà!

Aiz... Chỉ có thể nói, có lẽ nhân phẩm của Nam Cung Diệu thật sự có vấn đề nha!

“Đừng!” Âu Dương Hiểu Hiểu đột nhiên kích động xông về phía Cổ Ngan, Nam Cung Diệu chú ý tới mắt cô ta chợt lóe ánh sáng lạnh, lòng run lên, sốt ruột quát: “Mau tránh ra!” Sao hần lại quên Âu Dương Hiểu Hiểu căn bản không có khả năng thành thực mặc cho người ta định đoạt như thế!

Âu Dương Hiểu Hiểu nhào tới, đồng thời một cây châm nhỏ như lông trâu theo sát cô ta cũng hướng về phía Cổ Ngan đâm tới, tốc độ cực kì nhanh. Đúng vào lúc đó Nam Cung Diệu phát hiện dị thường, mạo hiểm kéo Cổ Ngan nhảy ra tránh sang một bên, động tác linh hoạt như thế kia nào có đáng về bị thương?

Không khéo chính là Tề Hiền đứng lúc đứng ở phía sau hai người. Hai người nhảy sang một bên, châm nhỏ liền đâm về phía Tề Hiền. Mặc dù Tề Hiền nhanh chóng phản ứng, nhưng vẫn bị cây châm kia đâm bị thương, chẳng qua chỉ hơi trầy da mà thôi. Tuy nhiên máu chảy ra từ miệng vết thương lại có màu xanh sẫm, nhìn qua rất dọa người!

Xem ra người xui xẻo nhất chẳng phải Nam Cung Diệu, mà là Tề Hiền. Đây rõ ràng chính là nằm cũng trúng đạn mà!

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Giết Người Diệt Khẩu

Tề Hiền tức giận trừng mắt lườm Nam Cung Diệu và Cổ Ngan, thứ huynh đệ gì thế này?

Cổ Ngan mím mím môi, mặt không đổi sắc nói: “Không biết cậu ở đằng sau!” Lời này không giả, Tề Hiền đứng phía sau hai người, sau đầu bọn họ lại không mọc thêm con mắt nữa, tự nhiên không có khả năng nhìn thấy y ở phía sau.

Những lời này quả thực chính là lửa cháy đổ thêm dầu, Tề Hiền càng thêm nộ khí đằng đằng, ai dè Cổ Ngan lại thốt ra một câu: “Tức giận sẽ chỉ làm độc tố lan ra nhanh hơn mà thôi.”

Hần chỉ ăn ngay nói thật, tuyệt đối không có ý cười trên nỗi đau của người khác, thế nhưng lọt vào tai mọi người lại có chút ý tứ hà hê.

Âu Dương Hiểu Hiểu rút cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, , tức đỏ mắt không thể tin nhìn Nam Cung Diệu: “Anh gạt tôi!”

Nam Cung Diệu giơ tay phui phui “máu” dính trên áo, món đồ chơi này của hắn quả nhiên rất hữu dụng, vào thời khắc mấu chốt, không thể thiếu đám đạo cụ này.

Nhếch miệng lên tạo thành độ cong có chút lạnh lẽo, Nam Cung Diệu bỗng lắc mình xuất hiện trước mặt Âu Dương Hiểu Hiểu, vươn tay ra bóp lấy cổ cô ta, cười lạnh: “Âu Dương Hiểu Hiểu, không phải chỉ có cô mới có tư cách lừa gạt người khác đâu!”

Âu Dương Hiểu Hiểu hai mắt ngẩn lệ nhìn hắn, khó khăn mở miệng: “Anh hận em?” Hơi giật giật khóe miệng, hần hần là hận cô, cô đã hại chết người thân của hắn, sao hắn có thể dễ dàng tha thứ cho cô được?

Đã nhiều năm rồi, đến khi gặp lại, hắn không lộ ra chút hận ý nào, thậm chí vào lúc cô bị thương, hắn đã ra tay cứu cô. Vì thế cô đã nghĩ rằng, hắn đối với cô chính là tình cũ khó quên, chỉ là cần thời gian quên đi sai lầm của cô mà thôi. Nhưng không nghĩ tới hần lại có thể vô tình đến thế, trong mắt hần cô nhìn thấy sát ý, hần muốn giết cô, cô vì cứu hần mà bỏ qua cơ hội đào tẩu, kết quả là, hần lại muốn giết cô!

Nam Cung Diệu ưu nhả cười cười, dường như có chút kinh ngạc, lắc đầu: “Sao cô lại nói thế? Cô giúp tôi hủy đi Nam Cung gia tôi còn chưa cảm ơn cô cơ mà!” Nam Cung gia hại chết mẹ hần, hần trở lại Nam Cung gia mục đích duy nhất chính là hủy nó đi!

Âu Dương Hiểu Hiểu khiếp sợ tròn to mắt, không thể tin nhìn hần, giống như chưa từng quen biết: “Anh . . . anh lợi dụng tôi!”

Nam Cung Diệu mang theo nụ cười mỉm trên mặt, lắc đầu bảo: “Sao lại là lợi dụng chứ? Đây chẳng qua chỉ là cùng có lợi mà thôi, mục đích của cô không phải là lợi dụng tôi hủy diệt Nam Cung gia hay sao? Tôi thành toàn cho cô, cô hần là nên cảm ơn tôi một tiếng mới đúng!” Ngự khí nhàn nhạt, giống như hần thực sự làm chuyện tốt, nên nhận được câu cảm ơn. Ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve động mạch của Âu Dương Hiểu Hiểu, trong mắt dần dâng lên ánh hồng quang.

Sống lưng Âu Dương Hiểu Hiểu phát lạnh, cô đột nhiên cảm thấy rất nguy hiểm. Nam Cung Diệu như thế này rất nguy hiểm, khiến người ta theo bản năng cảm thấy sợ hãi!

Ngay lúc mọi người cho rằng Nam Cung Diệu sẽ bóp chết Âu Dương Hiểu Hiểu, ai ngờ hần lại đột nhiên mềm nhũn ra ngã xuống, Cổ Ngạn giờ tay tiếp được Nam Cung Diệu, nhũn mềm.

Âu Dương Hiểu Hiểu bụm cổ ho khan, cảm giác đi dạo một chuyến quanh quỹ môn quan thật sự là không dễ chịu.

Tề Hiền đã uống thuốc giải Cổ Ngạn cho, trông thấy một màn này, không khỏi hỏi: “Cậu đánh ngất cậu ta làm gì?” Nam Cung Diệu không phải là tự mình ngất đi, mà là do Cổ Ngạn đánh ngất!

Tề Hiền không hiểu, nhưng Tề Bảo Bảo và Tề Tu lại hiểu rõ nguyên nhân Cổ Ngạn ra tay. Bộ dạng kia của Nam Cung Diệu rõ ràng chính là lại "phát bệnh" nữa rồi, nếu lúc này để hần giết người, vậy thì không phải nguy sao? Không biến thành sát nhân cuồng mới là lạ đó!

Thấy sự tình thất bại, Tề Bảo Bảo lắc lắc cổ, vịn vịn cổ tay, chuẩn bị đích thân tra hỏi.

Tề Tu kéo cô về lại trong lòng, lắc đầu bảo: “Không cần phiền phức như thế.” Nói xong bèn liếc mắt nhìn Cổ Ngạn.

Cổ Ngạn ném Nam Cung Diệu cho Tề Hiền, sau đó đi đến gần Âu Dương Hiểu Hiểu, không cho cô ta cơ hội phản ứng, y bóp cằm cô ta, đổ một viên thuốc vào miệng. Bộ dạng kia nhìn thế nào cũng thấy không chút tình nguyện, sau đó đứng ở một bên, nhìn cặp mắt cô ta dần trở nên vô thần, bèn gật gật đầu với Tề Tu.

Tề Bảo Bảo hai mắt sáng ngời. Đồ tốt! Lát nữa nhất định phải tìm Cổ Ngạn đòi chút thuốc này mới được, lần sau bức cung cũng không cần bạo lực máu tanh nữa rồi!

Nếu như Cổ Ngạn biết suy nghĩ của cô, nhất định sẽ chạy càng xa càng tốt, không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa. Mặc dù cách thức tra hỏi này rất hiệu quả, nhưng thuốc thì có hạn nha.

Tề Bảo Bảo tiến đến trước mặt Âu Dương Hiểu Hiểu, cười đầy hòa ái, hỏi: “Âu Dương tiểu thư, là ai sai cô đi cướp linh vật?”

Âu Dương Hiểu Hiểu chớp chớp mắt, từ từ mở miệng: “Là . . . A . . .” “Âu Dương Hiểu Hiểu vừa mới thốt lên được một chữ, liền hét thảm một tiếng, lăn đùng ra đất mà chết.

Tề Bảo Bảo đứng lên, nhìn máu tươi trên cổ cô ta, sắc mặt lạnh xuống, đây là giết người diệt khẩu!

Có thể để cô và Tề Tu không hề phát hiện, không kịp ra tay cứu người, người xuất thủ không phải là người bình thường!

Vươn tay lấy đi linh vật nằm trong lòng bàn tay Âu Dương Hiểu Hiểu, Tề Bảo Bảo cau mày nhìn bốn phía. Nếu kẻ nọ có bản lĩnh như vậy, vì sao không lấy đi linh vật? Nhiệm vụ của Âu Dương Hiểu Hiểu không phải là cướp linh vật sao?

Tề Tu giờ tay ôm cô, trầm giọng nói: “Trên đường trở về nhất định phải cẩn thận!” Nếu như kẻ ở phía sau thực sự đánh chủ ý lên linh vật, như vậy nhất định sẽ còn ra tay nữa, nếu mục đích không phải linh vật, vậy thì chắc chắn là có mục đích không thể cho ai biết được!

Đúng vào lúc này, Tông Dục dẫn theo Kiều Tuyết và Diệp Thiệu Hân xuất hiện, thấy vật trên tay Tề Bảo Bảo, bèn vừa cười vừa nói: “Quả nhiên các người lấy được rồi!”

Tầm mắt Tề Bảo Bảo và Tề Tu đồng loạt rơi lên người y, hiển nhiên hoài nghi y, chỉ có điều Tông Dục lại mặt không đổi sắc, mỉm cười nhìn bọn họ, khiến người ta nhìn không thấu.

Tề Bảo Bảo không nói gì nữa, ngay trước mặt mọi người giao linh vật cho Cổ Ngạn. Linh vật này vẫn còn có chút trọng lượng, Cổ Ngạn có không gian tùy thân sẽ tương đối dễ dàng hơn!

Âu Dương Lạc và Đông Phương Duệ không nhìn được cau mày, nhưng chẳng ai nói gì. Suy cho cùng Đồng nhân trận là Tề Tu phá, bọn họ dù sao vẫn không tiện trước mặt nhiều người thế này, da mặt dày nói linh vật là do bọn họ lấy được.

Đám người áo đen bị người của ba đại gia tộc giải quyết ngay tại chỗ, dù bọn chúng có phải là người của Bắc đảo hay không, nếu mơ ước linh vật, tự nhiên không thể lưu lại.

Đoàn người men theo đường cũ trở về, ra khỏi đường hầm dưới lòng đất, dọc theo đường cũ xuống núi, dưới con mắt của ba người bọn Tông Dục, lên thuyền.

Nhìn chiếc thuyền bắt đầu di động, Tông Dục vừa cười vừa nói, "Chúng ta sẽ còn gặp lại!"

Sắc mặt Tề Tu trong nháy mắt lạnh xuống, bởi vì lời này của Tông Dục là nhìn Tề Bảo Bảo mà nói. Trong mắt y thoáng hiện vẻ đùa cợt bí hiểm, khiến hần rất không vui, liền duỗi tay ôm lấy Tề Bảo Bảo dùng sức hôn, sau đó chẳng thèm liếc mắt nhìn Tông Dục cái nào, Tề Tu ôm Tề Bảo Bảo bước vào trong khoang thuyền.

Tề Bảo Bảo kéo hần vào phòng, nhìn sắc mặt âm trầm của hần, khẽ cười ra tiếng, đổ dành hôn lên khoe môi hần, sau đó kéo hần tới cạnh giường: “Nghỉ ngơi một lát đi, bằng không chờ đến lúc những kẻ tâm tư khó dò kia tìm đến cửa, thì không có cơ hội nghỉ ngơi đâu!”

Chẳng những thế, mà người của ba đại gia tộc chỉ sợ cũng sẽ không an phận. Vốn dĩ lấy được linh vật rồi hần là nên nhanh chóng quay về để phòng ngừa

đêm dài lắm mộng mới đúng, thế nhưng hiện giờ lại chậm chạp lái thuyền như thế, chỉ sợ là muốn kéo dài thời gian đây mà!

Chiếc thuyền từ từ rời khỏi Nam Sơn đảo, thế nhưng đoàn người lại không biết trên Nam Sơn đảo còn có một đoàn người nữa đang đi tìm bọn họ.

Kiều Tuyết liếc mắt nhìn Tông Dục vẫn đang dõi mắt nhìn ra xa, lên tiếng hỏi, "Đám người kia giải quyết thế nào?"

Tông Dục hơi nhíu nhíu mày, sau đó thả lỏng ra, ôn hòa mở miệng: "Không chứa một mống." Nếu Tề gia nhiều người đến thế vậy thì để y giúp một tay, cũng tránh cho cứ luôn có chuyện hay không có chuyện thì đều đến quấy rầy sự thanh tịnh của y. Hơn nữa, tin rằng người kia sẽ cảm ơn y!

Sau khi Nam Cung Diệu ngủ một giấc thật dài, rốt cuộc cũng xuất hiện với khuôn mặt tiêu tụy. Bộ dạng kia, nhìn thế nào cũng giống như mười ngày nửa tháng rồi không được ngủ vậy, chân bước lảo đảo, ngã bên này lắc bên kia.

Tề Bảo Bảo trông thấy dáng vẻ này của hắn, nuốt đồ ăn trong miệng xuống, quan sát hắn một phen, hỏi: "Nam Cung Diệu, anh mệt mỏi quá độ?"

Tề Tu mặt không đổi sắc, đã quen với những câu nói kinh người của cô, nhưng Tề Hiền lại thiếu chút nữa bị sặc. Cổ Ngạn ngồi bên cạnh y, liếc y một cái, chỉ mong sao cho y bị sặc chết mới tốt.

Vốn là Tề Bảo Bảo để hắn và Tề Hiền thay phiên nhau trông chừng Nam Cung Diệu, nhưng bởi vì trước đó bị ngộ thương, cho nên Tề Hiền căn bản không có ý định quan tâm tới sống chết của Nam Cung Diệu, vì thế Nam Cung Diệu ngủ bao lâu, y giữ bấy lâu!

Nam Cung Diệu lác lác lư lư ngồi xuống ghế, hai mắt vô thần, hữu khí vô lực nói: "Cuối cùng cũng không biến thành sát nhân cuồng rồi!" Rốt cuộc hắn cũng chịu đựng được, chỉ có điều giấc ngủ này thực sự là thống khổ.

Đó căn bản không phải là ngủ, mà là ngất đi thôi, hắn vừa tỉnh lại, đã bị Cổ Ngạn đánh ngất, tỉnh lại lần nữa, lại bị đánh ngất, mãi cho đến khi mất hắn không còn đồ nữa mới thôi, hắn vô cùng hoài nghi, Cổ Ngạn căn bản là đang lợi dụng việc công để báo thù riêng. Sờ sờ cái cổ bị đập sưng, Nam Cung Diệu thập phần ai oán.

Tầm mắt lướt qua mấy người ăn đến quên cả trời đất, Nam Cung Diệu tức giận. Rốt cuộc là bọn họ có lòng tin thái quá đối với hắn, hay căn bản là không quan tâm đến sống chết của hắn đây!

"Ngạn..." Âu Dương Kỳ không mời mà tới, vô cùng không khách khí ngồi xuống bên cạnh Cổ Ngạn, gật đầu với mấy người đang ngồi gần đó, coi như là chào hỏi, sau đó nói với Cổ Ngạn: "Sắp trở về rồi, có thời gian nhớ đến Âu Dương gia thăm em nhé!"

"Ừ." Cổ Ngạn tiếp tục dùng bữa sáng, cũng không quá mức nhiệt tình, có điều đối với Cổ Ngạn mà nói, đây đã coi là không tệ.

Tề Bảo Bảo làm như không nhìn thấy cầm nĩa xiên vào món ăn trong đĩa mà cô nhìn trúng trên cái khay cạnh Tề Tu, ăn say sưa. Tề Tu nhếch nhếch miệng, đẩy mắt mang theo tia cung chiêu, căn bản không để ý tới có lời ra thêm một người nữa hay không.

"Ừ. . ." Nam Cung Diệu đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, nhìn ngón tay mình chảy máu mà khóc không ra nước mắt, sao hắn cứ xui xẻo mãi thế này?

Tề Hiền liếc hắn một cái, phun ra hai chữ, "Đáng đời!" Cuối cùng trong bụng cũng phun ra một ngụm ác khí.

Nam Cung Diệu đầu choáng mắt hoa, dùng dao nĩa còn có thể cắt trúng tay mình, nào có sức lực tính sổ với y, chỉ trợn to cặp mắt vô thần, nhìn thức ăn trong đĩa, chậm chạp không dám hạ dao.

Tề Bảo Bảo nhìn Nam Cung Diệu, cười ngả nghiêng trong lòng Tề Tu. Mặc dù Nam Cung Diệu có tính cách điên điên khùng khùng, nhưng phần lớn thời gian thì đều mang vẻ ưu nhã của quý công tử trên người, thật sự là rất hiếm có khi thấy hắn lúng túng thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tu La Chi Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.